

Kí ức độc quyền

Contents

Kí ức độc quyền	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	14
3. Chương 03	26
4. Chương 04	41
5. Chương 05	57
6. Chương 06	77
7. Chương 07	90
8. Chương 08	107
9. Chương 09	130
10. Chương 10	156
11. Chương 11	175
12. Chương 12	189
13. Vì Thanh - End	205

Kí ức độc quyền

Giới thiệu

Lời giới thiệu: Có hay không một người trong sinh mệnh của bạn, mỗi một ánh nhìn mỗi một nụ cười,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ki-uc-doc-quyen>

1. Chương 01

Chương 1 – Hải Ly tiên sinh vs A Đồng Mộc tiểu thư

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

Hôm nay thi hai môn, sáng Khái luận Tư tưởng Mao Trạch Đông, chiều Pháp luật đại cương.

Trước đó tôi đã cực khổ đi thỉnh giáo hết toàn bộ đáp án của phần câu hỏi ôn tập, chép lại một lần, rồi mang thu nhỏ, thu nhỏ xong về phòng lại cắt thành kiểu đậu hủ khô, rồi lại mang đi in. Đi đi lại lại, tất bật cả một ngày, thật sự là còn siêng hơn những người nước tới chân mới nhảy, sáng mai thi tối nay mới cày.

Khi nhận được đề thi, tôi chợt mừng đến muốn khóc, công sức thật là không phụ lòng người mà, hôm qua khi chép đáp án, tôi cũng đã thầm ghi nhớ đại khái một vài kiến thức trong đó. Tâm trạng của ta đây đột nhiên rất đẹp, vừa định cất tờ giấy đó đi thì chợt cảm nhận được một ánh mắt nồng nhiệt đang nhìn về phía mình.

“Tiết Đồng, ưon đi.” Chung Cường, người ngồi kế tôi, cách nhau một đường đi đã nhỏ nhẹ nài nỉ, “Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp bồ đề đó.”

Tôi nhìn nó, rồi lại nhìn đề trong tay, cắn răng, đưa nó vậy, “Nhớ trả tôi đấy.”

20 phút sau khi phát đề, cô La giám thị gác thi cầm tờ đề Mao lên, bắt đầu trầm tư, sau khi trầm tư, ánh mắt bắt đầu phiêu bồng, rất rõ ràng, cô giáo La đã bắt đầu bay vào cõi tiên, thế là phòng thi cũng đi vào một giai đoạn hoàng kim để... quay bài. Gan của mọi người dần dần to lên, mạnh ai xuất chiêu nấy.

Bạch Lâm ngồi sau lưng tôi sáng sớm hôm nay đã chạy vào phòng dùng bút chì ghi bài lên bàn, giờ đây cũng đang hí húi mà chép. Chung Cường ngược lên nhìn cô La, rồi mới thò tay vào túi tìm a tìm a, sốt soạt nửa ngày trời, cuối cùng cũng mở miếng giấy nhỏ mang sứ mệnh đặc biệt đó ra. Tôi không thèm nhìn dáng vẻ khờ khạo của nó nữa, cắn cắn đầu bút, đôi mày nhíu lại, bắt đầu nghiêm túc suy ngẫm tinh túy trong tư tưởng của chủ tịch Mao vĩ đại.

Một lúc sau, tôi nghe thấy Chung Cường ngồi ho, còn là không ngừng ho, vừa ngược đầu lên thì đã thấy hắt liên tục nháy mắt với tôi. Tôi cúi đầu nhìn xuống theo mắt hắt — tờ giấy cho hắt mượn cứu mạng đã bị gió thổi xuống chân bàn bên tôi, nằm hiên hách trên đường đi.

Một tờ giấy in đầy những chữ còn nhỏ hơn con kiến, để tiện lợi, tôi đã in hết đáp án của hai môn thi trong ngày hôm nay, mặt trước “Khái luận Mao”, mặt sau là “Pháp luật”, chỉ to cỡ một phần hai đĩa CD. Giờ đây, tôi nhìn tờ giấy đó, lòng hơi đau. Ngược mặt lên liếc Chung Cường một cái, tên này chép có cái đáp án mà cũng không xong, còn làm rớt xuống đất nữa. Tôi tức giận khom lưng mồm lên, khều một lần không tới, lần thứ hai tôi khom thấp hơn nữa, và một bàn chân đã đạp lên đó. Tôi xót xa kéo một góc của tờ giấy, hạ thấp giọng nói: “Bạn à, đạp lên đề của tôi rồi kìa.” Người này thật là không biết điều, nộp bài thì nộp bài đi, muốn đi thì nhanh lên, suýt làm hỏng việc của tôi. Thế nhưng, cái chân đó vẫn không nhắc ra.

Tôi lại nói: “Bạn à.” Nói xong, tôi vốn định ngược lên nhìn đối phương, nhưng góc nhìn quá lớn, cổ chỉ ngẩng lên được một nửa, không thể nhìn được phần phía trên đầu gối. Nếu không phải vì cô giáo còn ngồi trên kia, đối lại là ngày thường tôi thật không dám bảo chứng tôi không cắn người này. Chung Cường ở bên kia lại ho, ho rồi lại ho.

“Này.” Tôi bực rồi. Người này không thể chỉ vì có đôi chân dài thì cứ đạp mãi đề của tôi không chịu đi chứ.

Bạch Lâm cũng bắt đầu ho.

Tôi bồn chồn rồi, trường đâu có dịch cúm đâu, sao mà ai ai cũng ho chung với nhau thế này, rắp tâm muốn cô La phát hiện tôi rồi chẳng? Chính ngay lúc này, bàn chân đó đã dời ra, tôi mới có thể lấy nó lên, vừa định thở phào thì ngờ đâu, chủ nhân của đôi chân đó đã khom lưng ngồi xổm xuống. Tiếp đó, gương mặt của một chàng trai trẻ từ từ lọt vào tầm nhìn của tôi. Nhìn bộ mặt đột nhiên phóng to trước mắt mình, não của tôi nhất thời phản ứng không kịp. Người đó cười tươi một cái, chỉ vào thứ đang nắm trong tay tôi, nói rất thân thiện: “Trò à, trò đang cầm gì trong tay thế?”

Lời vừa dứt, thể công tác treo trên cổ người đó cũng lắc lư rủ xuống theo, ba chữ to tướng in trên thẻ tức thời khiến tôi tối tăm mặt mày — Tuần tra viên.

Chung Cường thấy tình thế này, lập tức đứng dậy nộp bài, sau đó biến khỏi phòng thi với tốc độ nhanh nhất. Tôi nhìn thấy, rồi lại nhìn hình bóng đã biến mất của Chung Cường, cuối cùng nhìn xuống thứ đang

nắm trong tay mình, miệng hơi mở ra nhưng rồi vô ích, đã bị bắt ngay tại trận thế này, chẳng biện bạch gì được nữa. Tôi kinh hoảng, và rồi thấy xấu hổ, tiếp đó bắt đầu trực diện cuộc đời thê lương, cuối cùng lại biến thành cái khí thái đại nghĩa lẫm liệt, quên mình vì nghĩa. Vốn dĩ thứ đó rơi dưới đất, người xung quanh không ai chịu nhận là xong chuyện, sự thể rồi sẽ được giải quyết qua loa. Nhưng người này lại cứ chọn ngay cái thời cơ bất quả tang để mà bắt tôi, tôi thật là còn oan hơn cả Đậu Nga mà.

(Đậu Nga: là người phụ nữ điển hình chịu áp bức bóc lột vào thời phong kiến trong một vở kịch của Quan Hán Khanh)

“Còn không cam tâm?” Trong văn phòng, thầy tuần tra cười cười hỏi tôi.

“Hơi hơi.” Tôi lạnh lùng.

“Cái này không phải của em?”

“..... Phải.” Tôi viết đây, tôi in đây, tôi cắt đây.

“Không phải do em mang vào phòng thi?”

“..... Phải.”

“Vậy thì em đừng nói với tôi, em vốn dĩ định quay bài nhưng trước khi làm bài lương tâm em đột nhiên thức tỉnh, rồi em quyết định làm người lương thiện, rồi em đã tốt bụng cho bạn em mượn, kết quả là bạn em đã bắt cần để nó rơi xuống chân em, và lúc này tôi đã xuất hiện.....” Nam nhân nhướn đôi mày lên, “Trò à, lời thoại thế này trường chúng ta hết phong trào lâu rồi.”

Mặt của tôi từ đỏ tím biến thành xanh đen, người này đã nói một hơi toàn bộ những gì tôi muốn nói. Tôi hít sâu, thế gian này sao lại có một người thầy như thế chứ? Lại còn để tôi nhìn thấy hằn tỏ ra cái thái độ nhàn hạ đắc ý, nóng càng thêm nóng, tôi thật sự muốn xông tới bóp chết hắn.

Trước khi đi, tôi nóng hừng hực mà quay đầu lại: “Thầy!” Đã xem cái chết như vè với cát bụi.

“Ừm, còn có gì muốn nói?”

“Làm phiền thầy trả nó cho em.”

“Để làm gì?” Nam nhân hỏi tự nhiên.

“Chiều nay thi Pháp luật đại cương em còn phải dùng.” Tôi đáp.

Tôi nghe thấy tiếng “lạch bạch” phát ra từ ngoài cửa, đại khái là Bạch Lâm đứng bên ngoài này giờ bị vấp té rồi.

Ngờ đâu nam nhân không hề giận dữ, trái lại còn mỉm cười một cái, dùng cằm chỉ về tội chứng trên bàn và nói: “Lấy đi đi. Nhưng mà, trò này, chiều này em có muốn quay bài thì phải chọn cách tốt hơn, mang giấy là cách ngu nhất.”

Tôi: “.....”

Bạch Lâm: “.....”

Ngày này qua ngày khác, đến khi tất cả các môn đều đã thi xong, tôi vẫn không bị thầy phụ đạo gọi tên, cũng không nhận được bất kỳ thông tin xử phạt tôi từ trong khoa. Trời sinh tôi ra vốn đã ít hơn người khác một sợi thần kinh, dần dần rồi tôi cũng chẳng để chuyện này trong lòng nữa, về đến nhà, ăn ngon ngủ yên, cố để mập lên một chút, nhiệt liệt chào đón năm 3 giá lâm.

(2)

Dưới chỉ định của kế hoạch chiêu sinh của Bộ giáo dục, lượng chiêu sinh của đại học A ngày một tăng lên, ngôi trường cũ sớm đã không đủ chứa nữa. Do đó nhà trường đã sắp xếp cho sinh viên năm 1, 2, 3 học ở cơ sở khu Tây mới xây lên, đến năm 4 hoặc khi lên nghiên cứu sinh thì mới được về cơ sở chính. Khu Tây nằm trong một tiểu trấn cách trung tâm thành phố mấy chục kilomet, xung quanh đều là ruộng đất. Do đó, đừng nói là đạo phố, cho dù là tìm gì đó để giải trí cũng khó.

Phòng ký túc của chúng tôi có bốn người: tôi, Bạch Lâm, Tống Kỳ Kỳ và Triệu Hiểu Đường, hơn nữa chúng tôi còn học chung một lớp. Hết đến cuối tuần sau khi ăn tối xong, tôi sẽ cùng Tống Kỳ Kỳ ra ngoài trường xem phim. Cái được gọi là rạp chiếu phim ở đây, kỳ thật chỉ có một phòng chiếu, và chỉ chiếu bản lậu, không có bản gốc. Cho nên nếu muốn xem phim điện ảnh mới thì phải chịu trễ hơn trong trung tâm rất nhiều ngày. Nhưng vé thì chỉ có 8 đồng nhân dân tệ, nếu ta có một trăm đồng thì có thể làm thẻ thành viên, vé chỉ còn 5 đồng, giá cả như thế là vô cùng hấp dẫn. Nhưng tôi và Tống Kỳ Kỳ không có thẻ, song chúng tôi cũng xót cho ba đồng có thể không trả đó.

“Cháu mua hai vé 7 giờ.” Tống Kỳ Kỳ đưa vào trong 20 đồng.

“Có thẻ không?” Bà thím hỏi.

“Có, có.” Tống Kỳ Kỳ quay đầu lại nháy mắt với tôi: “Tiểu Đồng, thẻ của cậu đâu?”

“À.” Tôi mở túi ra, giả vờ lục lọi ví tiền.

“Nhanh lên, có mang không?” Tống Kỳ Kỳ hỏi.

“Ày da!!! Hình như quên mang rồi.” Tôi la lên.

“Hả, vậy phải làm sao đây?” Tống Kỳ Kỳ thở dài, và thu lại 20 đồng.

“Thì đành không xem thôi.” Tôi nói.

“Haiz.....” Tống Kỳ Kỳ lại thở dài.

“Dì ơi.” Tôi bước tới trước nhỏ nhẹ nói, “Dì ơi, tụi con có làm thẻ đó! Nhưng mà hôm nay quên mang rồi, dì bán cho tụi con hai vé thành viên đi ạ.”

Bà thím bán tin bán nghi: “Thật chứ?”

“Thật ạ, hôm nay con quên mang rồi.” Tôi vội vàng gật đầu, nhìn đối phương với vẻ mặt đáng thương, “Nếu chạy trở về lấy thì không kịp giờ chiếu nữa. Một tuần tụi con chỉ có hôm nay là có thời gian thôi, những bữa khác đều phải tự học, chăm chỉ học hành đó ạ. Tiền sinh hoạt của con một ngày chỉ có 10 đồng, nếu có thể tiết kiệm 3 đồng một vé xem phim thì cũng đủ cho con mua thêm một phần thịt rồi...” Tôi nói như sắp khóc vậy.

Bà thím nhìn tôi, “Cô nhóc đúng là gầy thật. Thôi được, lần sau nhớ mang đấy.”

Tôi cầm vé quay đầu lại nhìn Tống Kỳ Kỳ, lên V một cái Victoria.

Cách này dùng N lần, lần nào cũng thành công. Về sau, chỉ cần bà thím đó nhìn thấy chúng tôi, thì chẳng cần hỏi thẻ nữa, bà sẽ nói với người bên cạnh: “Hi, cô nhóc này tôi quen, thành viên ruột rồi.”

Trong cái mùa lá cây vẫn còn hết sức lưu quyền cành nhánh này, tôi đã bước vào năm 3. Học kỳ này có một môn tự chọn bắt buộc phải học mà chúng tôi đã trông mong từ lâu — Ngoại ngữ 2. Học viện ngoại ngữ A chia năm chuyên ngành: Anh, Nhật, Đức, Nga, Pháp, do đó ngoại ngữ hai của chúng tôi chỉ có thể chọn giữa Nhật, Đức, Nga, Pháp. Những năm nay, tiếng Nhật tiếng Pháp rất thịnh hành, làm cho người chọn Nhật ngữ và Pháp ngữ trong khoa Anh cũng đặc biệt nhiều, nhiều lúc phòng học không đủ chứa, trường còn phải mở thêm lớp.

Phòng bên phải ký túc chúng tôi là sinh viên khoa Nhật, trong đó có một người là bạn đồng hương với Tống Kỳ Kỳ, ngày nào cũng chạy qua nói sư huynh nào đó khoa họ học tiếng Nhật xong đã giỏi thế nào, vào làm trong công ty vốn của Nhật cuộc sống thoải mái ra sao.

“Haiz, thật ra đấy, tôi cảm thấy ban đầu các cậu không nên chọn khoa Anh.” ‘tiểu Nhật ngữ’ lại bắt đầu thở dài.

“Tại sao?” Tống Kỳ Kỳ hỏi lại.

“Chỉ cần là người có học thì cũng đều biết, học cái này ra thì làm được gì.”

Tống Kỳ Kỳ tính tình dễ chịu, chỉ cười cười qua chuyện.

“Sư tỷ mới tốt nghiệp năm ngoái của chúng tôi, hiện giờ dịch truyện manga Nhật cho người ta, nhiều tiền lắm đấy. Sau đó người ta cảm thấy giọng chị ấy hay, nên đưa chị ấy sang đào tạo ở Nhật, muốn để chị ấy lồng tiếng Hoa đấy.”

Tôi không nhin nổi nữa, nhảy xuống từ giường trên, lạnh lùng: “Phải đó, học tiếng Nhật tốt biết chừng nào, xem AV cũng không cần phiên dịch.”

Tiểu Nhật ngữ không nói gì.

Tôi nhìn vào gương chải đầu, lại nói: “Vị sư tỷ đó của cô lồng tiếng gì cho tiểu Nhật Bản vậy, cứ nói ‘Yamete’, ‘kimochiii’ à?”

[Đây là giờ Mộc Đầu (tức tác giả) phổ cập kiến thức: ‘yamete’ trong tiếng Nhật tương đương như ‘Đừng mà’ của tiếng Hoa, ‘kimochiii’ là ‘Sướng quá’.....=]

Mặt của tiểu Nhật ngữ giựt giựt.

Trước đây cô hay huênh hoang trước mặt Tống Kỳ Kỳ, là vì Tống Kỳ Kỳ tính tình ôn hòa và không bao giờ phản bác lại cô, bởi thế mà cô cũng ngày càng quá đáng. Giờ đây bị tôi châm chọc lại mới biết cảm giác khó chịu chứ gì.

“Tôi đi ăn cơm đây, thật là ‘Hatsukashi’ a !” Sau đó, tôi cầm hộp lên, che mặt lại tỏ vẻ mắc cỡ rồi đi ra ngoài.

[Chú thích: ‘Hatsukashi’ có thể dịch là ‘Xấu hổ quá đi mất.....’]

Lâu nay tôi mang ước mơ quảng bá những phim trên đó nên mới quyết chí chọn tiếng Nhật làm môn ngoại ngữ hai, nhưng sự xuất hiện liên tục của tiểu Nhật ngữ đã làm lụi tàn suy nghĩ này của tôi. Chính ngay trong lúc mơ màng không quyết, Bạch Lâm đã mang đến một thông tin.

“Mình muốn chọn tiếng Nga!” Bạch Lâm đứng trong phòng la lên.

“Tiếng Nga?” Tôi nuốt cơm vào bụng, “Cậu muốn đi làm người Eskimo à?”

“Tiểu Đồng.....” Bạch Lâm nhìn tôi một cái, “Mức độ mù đường của cậu lại gia tăng rồi, người Russia với người Eskimo mà cậu cũng kéo vào nhau cho được.”

“Thì chẳng phải đều là ‘s’ ‘i’ sao? Không phải đều ở Bắc Cực sao?” Tôi cố cãi lý.

Tống Kỳ Kỳ xen vào một câu: “Sao lại tự nhiên muốn học tiếng Nga? Không phải dạo trước cậu mới nói muốn học tiếng Pháp sao?”

Bạch Lâm cười híp mắt mà nói: “Thầy dạy tiếng Nga cho khoa tội mình năm nay á, siêu đẹp trai. Chính là thầy ủy viên đoàn đó, hôm nay thầy vừa xuất hiện trong phòng ăn, toàn thể sinh viên bị chinh phục rồi.”

Chính nhờ câu nói mang tính chất quạt lửa ấy của Bạch Lâm, tôi cũng đã bị kéo đi chọn tiếng Nga.

(3)

Ngữ văn Nga một tuần có hai tiết, được xếp vào tối thứ hai.

Không ngờ số lượng đăng ký học tiếng Nga năm nay lại vút lên cao như thế, hoàn toàn vượt khỏi dự tính của khoa, bởi thế chúng tôi không thể không chuyển qua phòng học lớn hơn, hoàn toàn có xu thế đuổi kịp tiếng Pháp và trội hơn Nhật Đức.

Trước khi tiết học đầu tiên bắt đầu, thầy chủ nhiệm khoa Nga ngữ đã cố tình đến thăm lớp, chẳng qua là cổ vũ mọi người cố gắng học tập. Nhìn học trò ngồi bên dưới với nét mặt ham học, thầy cơ hồ rơi cả nước mắt: “Các trò, nhớ năm xưa, khi Học viên ngoại ngữ chúng ta chỉ mới là một khoa ngoại ngữ, và chỉ có một chuyên ngành tiếng Nga. Lúc ấy, cả nước đều đẩy lên phong trào tiếng Nga, người không biết tiếng Nga cũng như người mù chữ. Sau này cùng với sự giải thể của Liên Xô, thực lực của Nga ngày càng suy yếu, có

người thậm chí còn cho rằng ngữ văn Nga chúng ta đã đi đến đường cùng. Hôm nay, nhìn thấy càng em, tôi mới biết mùa xuân thứ hai của ngữ văn Nga lại đã đến rồi!”

“Lão Phó kích động ghê.” Tôi nói, “Cảm động đến sắp khóc rồi kìa.”

“Phải đó. Lão mà biết được sự thật, chắc sẽ còn khóc ghê hơn.” Bạch Lâm nói.

Giáo viên đứng lớp tiếng Nga tên Trần Đình, từng du học ở Moscow, năm trước mới bắt đầu dạy học. Học viện ngoại ngữ rất ít nam sinh, giáo viên nam càng ít, giáo viên nam trẻ tuổi là đếm trên đầu ngón tay, do đó chỉ cần là thầy giáo hơi trẻ tuổi và lại chưa có vợ thì quả thật phải gọi là động vật hiếm hoi, nếu như lại được gương mặt đẹp một chút nữa thì sẽ là thần tượng cấp ngôi sao quốc tế của quảng đại dân chúng. Trần Đình chính là một trong số đó. Dáng người cao to, đeo cặp kính trông rất trí thức, nghe nói đó là một cảm giác rất nhỏ nhả. Nhưng, một người thế này, đã làm tôi cảm thấy hụt hẫng vô cùng khi nhìn thấy thầy trong tiết đầu tiên, “Như vậy mà cũng gọi là đẹp trai à.” Cảm giác như bị gạt rồi, thật hối hận vì đã không tự mình đi giám chứng.

Hai mắt Bạch Lâm bắn ra tia sáng, cô nói: “Như vậy còn không đẹp trai? Vậy cậu chỉ một người đẹp trai ỉn xem.”

Tôi lấy ví tiền, rút tấm hình trong đó ra và nói: “Người này mới là thiên hạ đệ nhất soái ca.”

Bạch Lâm hứng khởi cầm qua xem, đó là hình của một người trung niên, mập mạp trắng trẻo với cái bụng bia, gương mặt tươi cười vui vẻ như ông địa.

“Thôi đừng có mà lấy tư thế oai hùng của ba cậu ra để bêu diều tụi này nữa.” Bạch Lâm nói chẳng nề nang. “Cũng chẳng biết là hình tượng của ba cậu quá vĩ đại, hay là tam quan: nhân sinh quan, giá trị quan, thẩm mỹ quan của cậu có vấn đề.”

“Cậu mới là tam quan có vấn đề.” Tôi cứ luôn cảm thấy đàn ông phải như ba của tôi mới được gọi là anh tuấn.

Trần Đình đứng trên bục giảng nói: “Tôi là một người không có thói quen điểm danh, thật ra lâu nay tôi cảm thấy phải dùng đến danh sách để duy trì lượng học sinh đến lớp, là một điều rất đáng bi.” Bên dưới có nam sinh đang lén lút vỗ tay.

“Các bạn nếu có cảm thấy tôi giảng bài tẻ nhạt, hay là có chuyện đột xuất thì có thể không đến, cũng không cần phải xin phép, nhưng...” Trần Đình mỉm cười, “Đã đến rồi thì phải trăm phần trăm nghiêm túc.”

Vốn dĩ môn ngoại ngữ hai thế này và những môn đại cương bắt buộc kia là y như nhau, chán nhưng bắt buộc! Nhưng, Trần Đình là một người thầy rất có kiên nhẫn, làm việc cũng rất có trách nhiệm. Một lớp người khởi đầu với 33 chữ cái Nga, và thế là cuộc sống Anh Nga hỗn tạp đã chính thức vén màn.

Sau giờ tự học, tôi và Bạch Lâm xách theo ấm đi lấy nước, bất chợt gặp phải tên Chung Cường hại tôi bị đội chảo đen học ở lớp kế bên. Tôi dùng ánh mắt lạnh như băng liếc nó một cái.

“Tiểu Đồng à, chuyện đó về sau cũng đâu có gì đâu, cậu tha cho tôi đi mà.” Chung Cường nói.

“Xi.... Tiểu Đồng là để cậu gọi sao?” Bạch Lâm mắng hấn, “Loại đàn ông không có trách nhiệm thế này, mặc kệ nó.” Nói xong liền kéo tôi đi.

Trên đường đi, Bạch Lâm nói với tôi: “Ông thầy bắt cậu lần trước xem ra cũng tốt đó, chẳng làm gì cậu, mà sao tụi mình lại chưa từng gặp thầy trong trường nhỉ?”

“Có phải là thầy giáo hay không còn chưa chắc đấy chứ. Nhìn dáng vẻ của hấn, y như là du côn, không chừng là một tên giả mạo.”

Mặc dù sự việc đã trải qua hai tháng, nhưng hễ nhắc đến hấn ta là tôi vẫn còn tức.

Tiết học của Trần Đình quả nhiên rất thú vị, con người cũng vui tính. Nhưng sức hút của giáo viên nói thể nào thì cũng vẫn yếu hơn thể giới bóng bẩy và phòng game online ở bên ngoài một chút. Trải qua một tháng, sau khi tất cả mọi người phát hiện thầy thật sự không điểm danh, họ đã bắt đầu trốn tiết. Ngờ đâu

hôm nay, 7 giờ lẻ 1 phút, Trần Đình chưa đến. 7 giờ lẻ 5 phút, Trần Đình vẫn chưa đến. Phòng học bắt đầu xì xầm to nhỏ.

“Không phải là quên rồi chứ?” Có người hỏi.

“Sao lại thế, hơn nữa thầy Trần rất đúng giờ.” Có người nói.

Chính ngay trong lúc tiếng bàn tán càng ngày càng to lên, một người đàn ông đã bước vào. Người đó kẹp một quyển sách, bước chân thông thả đi lên bục giảng, sau đó nhìn xuống lớp học, cười nhẹ một cái, “Thầy Trần có việc không đến được, tôi đến dạy thế, nhưng không ngờ phòng học lại khó tìm đến vậy.” Nữ sinh trong lớp đã bị tướng mạo của người này làm cho hấp hơi lạnh cả rồi, ngoại trừ tôi!

Tôi bóp chặt nắm tay, đột nhiên nhớ đến một câu tục ngữ: Kẻ thù chạm mặt đặt biệt cẩu. Người đàn ông này chẳng phải ai khác, chính là tên giáo viên giả mạo đã bắt quả tang tôi quay bài xong rồi biến mất trong trường tôi như một làn khói trắng. Giờ đây đúng thật là trời gót sắt đi tìm cùng khắp, khi được rồi chẳng uống công phu.

“Thầy Trần đã đến nơi khác huấn luyện, tôi sẽ thay thầy Trần dạy các em môn tiếng Nga.” Nam nhân nói.

Có nữ sinh giơ tay lên: “Thưa thầy, thầy dạy môn tiếng Nga sao? Sao tụi em chưa từng thấy thầy?”

Tôi hiểu, ý của bạn đó là: Thầy ơi, nếu như thầy là giáo viên của học viện ngoại ngữ, vậy thì thầy đã trốn khỏi vòng điều tra của tụi em bằng cách nào thế?

Nam nhân nói: “Không phải, tôi không phải dạy tiếng Nga.”

Mọi người đồng thanh “Ồ” lên một tiếng.

“Không phải dạy tiếng Nga mà cũng dám nói là đến dạy thế.” Tôi cắn răng răn rặc mà nói.

“Nhưng mà...” Nam nhân ngưng lại, “Tôi từng sống ở Nga 6, 7 năm, chắc là trình độ cũng không kém thầy Trần các em.”

Tất cả mọi người lại “Ồ” lên một tiếng, ý nghĩa hoàn toàn khác tiếng ồ lúc này.

Tôi bĩu môi, đúng là kiêu căng. Biết nói tiếng Nga thì hay lắm sao? Tôi nói tiếng Anh ông hiểu không? Chỉ cần là người đáng ghét, thì từ đầu tới chân, từ nội tâm ra đến da thịt cũng đều khiến người ta ghét.

Lúc này một nữ sinh khác hỏi: “Thầy ơi, có thể cho tụi em biết tên của thầy không ạ?”

“Tôi họ Mộ.” Nam nhân nói xong thì cầm phấn lên soẹt soẹt lên bảng ba chữ viết vô cùng đẹp nét: Mộ Thừa Hòa. Hắn quay lại, đôi mày giãn ra, “Các bạn có thể gọi tôi là thầy Mộ, Tiểu Mộ, Lão Mộ. Đương nhiên,” Hắn ném viên phấn kẹp giữa hai ngón tay vào hộp, đuôi mắt nhướn lên, cười: “Sau giờ học muốn gọi tôi là Thừa Hòa, cũng được.”

Bạch Lâm bất chợt nắm lấy tay tôi, nói rất kích động: “Tiểu Đồng, thầy này cười lên trông thật là.....” Nó chau mày lại, “Diễn tả thế nào nhỉ, là một câu thành ngữ bốn chữ, để nói đối phương rất đẹp, câu đó nói sao nhỉ?”

Tôi nghiêng răng đáp: “Hại nước hại dân!”

Bạch Lâm: “.....”

(4)

Ngoại trừ tiếng Anh và tiếng Hán, rất nhiều ngôn ngữ đều có âm bật hơi. Bảng chữ cái tiếng Nga có chữ [] chính là âm bật hơi. Khi một người không phát âm được chữ [p], thì nó sẽ biến thành []. Và [] khi đọc ra thì sẽ giống âm lưỡi “L” trong phiên âm tiếng Hán. Lúc trước Trần Đình đã dạy qua rất nhiều lần, nhưng tôi vẫn không biết, còn Bạch Lâm bọn họ dạy một cái là biết ngay. Thế là, [p] đã trở thành điểm yếu trong tiếng Nga của tôi, ai mà nhắc đến tôi sẽ liều mạng với người đó.

Tiết học hôm nay, tôi và Bạch Lâm đến trễ hai phút. Phòng học này chỉ có một cửa ra vào, mỗi lần ra vô đều chỉ có thể đi lén bên bục giảng, bước vào phòng học dưới ánh mắt của mọi người, do đó đến trễ là một việc vô cùng đau khổ.

Bạch Lâm ngượng ngùng hô lên: “Báo cáo!” làm ngắt ngang lời nói của Mộ Thừa Hòa. Mộ Thừa Hòa đưa mắt qua nhìn một cái, làm tôi rúc người ra phía sau Bạch Lâm. Đại khái là hắn không có chú ý đến tôi, chỉ gật đầu thân thiện và nói: “Hai trò à, thật ra đến trễ cũng không phải là việc xấu, chỉ là, tôi sợ hai em đến trễ sẽ không có chỗ ngồi.”

Tức thì, tôi và Bạch Lâm nhìn xuống phòng học, bên dưới đầy ắp đầu người. Căn phòng vốn có thể chứa hơn 80 người, đột nhiên đã không còn chỗ trống nữa. Chính ngay trong lúc tôi và Bạch Lâm tiến thoái lưỡng nan, một cánh tay cứu mạng đã ngoắc về phía chúng tôi.

“Tiểu Bạch, bên này còn chỗ trống nè!”

Bạch Lâm liền kéo tôi chạy nhanh về phía đó.

“Sao cậu lại qua bên khoa mình học?” Bạch Lâm hỏi. Người ngoắc tay ấy là bạn đồng hương của Bạch Lâm, học khoa toán.

Đồng hương Tiểu Bạch nói: “Mình cũng nằm trong số mộ danh mà đến.”

Tôi khó hiểu: “Mộ danh?”

Đồng hương Tiểu Bạch gật đầu, chỉ chỉ vào tốp nữ sinh đằng trước: “Bên này là khoa của mình, bên kia là khoa Trung.”

Bạch Lâm tức tối: “Khoa toán bên cậu đã nhiều con trai như vậy rồi, khoa ngoại ngữ tụi mình chỉ có nhiều đây thôi à, vậy mà còn qua đây giành, có còn thiên lý không đây!”

Đồng hương Tiểu Bạch cười hehe: “Tiểu Bạch, đừng nhỏ mọn vậy mà. Tụi mình là san sẻ tài nguyên, san sẻ tài nguyên mà.”

San sẻ tài nguyên.....

Mộ Thừa Hòa đứng nói huyền thuyên ở phía trên: “Trước đây có người nói với tôi tiếng Nga khó dạy, vì học sinh không có hứng thú lắm. Bây giờ xem ra đúng là lo xa rồi. Quan hệ Trung Nga ngày một thân thiết, hiện giờ nước Nga đã trở thành nguồn năng lượng lớn nhất của Trung Quốc....”

Đồng hương của Tiểu Bạch chóng cằm lên bàn, dùng ánh mắt mơ màng để nhìn Mộ Thừa Hòa ung dung đứng đặc trên kia, “Ngay cả giọng nói cũng hay như vậy.”

Mộ Thừa Hòa mà biết nguyên nhân thật sự khiến cho tiếng Nga phục sinh là vì mình, hắn sẽ thế nào nhỉ.

“Thật là không có taste.” Bộ mặt thể này đem tặng tôi cũng không thềm. Tôi tiếp tục cúi đầu ghi chép.

“Tiếp theo đây chúng ta sẽ ôn lại từ ngữ của tiết học trước, tôi mời một bạn đứng lên đọc, có ai xung phong không?”

Lời của Mộ Thừa Hòa vừa dứt, toàn thể học sinh thoạt nhiên cúi gằm đầu xuống bàn, đặc biệt những người chui vào từ khoa khác, động tác nhanh chóng mà còn nhất quán. Mộ Thừa Hòa đi một vòng, không chọn được ai. Hắn cũng là người không bao giờ mang danh sách lớp, do đó: “Lúc trước khi thầy Trần đứng lớp, chúng ta có lớp trưởng môn không?”

“Có.” Có người đã lí nhí đáp lại.

“Vậy thì lớp trưởng đọc vậy.” Hắn nói.

Lời vừa dứt, mọi người thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngẩng đầu lên lại, ai ngắm thầy thì tiếp tục ngắm, ai chép bài thì tiếp tục chép. Còn Bạch Lâm thì tặng cho tôi một nét mặt phức tạp.

“Lớp trưởng, gọi cậu kia.” Bạch Lâm thụng thụng tay tôi. Tôi chợt bừng tỉnh, lúc này mới nhớ ra, tôi chính là cái đứa lớp trưởng môn tiếng Nga xui xẻo đó....

“Lớp trưởng?” Mộ Thừa Hòa lại gọi thêm một lần. Sau đó, những người quen biết cũng bắt đầu quay sang nhìn tôi, muốn giả vờ vắng mặt cũng không được rồi. Tôi ngượng ngạo đứng dậy. Mộ Thừa Hòa nhìn tôi, dường như không có biểu cảm gì lạ thường, chỉ gật đầu nói: “Đọc một lần từ vựng ở trang 34.” Đại khái là hắn đã quên rồi.

Những từ phía trước còn đỡ, đến từ , tôi tự biết nhược điểm của mình nên định lướt nhanh qua, đầu lưỡi run một cái rồi cho qua. Nhưng ngờ đâu nó đã không thoát khỏi pháp nhĩ của Mộ Thừa Hòa.

Hắn nói: “Khoan đã, đọc lại chữ đó.”

Tôi chột dạ, đọc lại lần nữa.

Hắn phát hiện ra không đúng, liền chỉnh sửa: “Đọc theo tôi — .”

Tôi lặp lại theo hắn một cách máy móc.

Hắn nhìn nhìn tôi, như đã nhận ra điều gì đó, “Trò lớp trưởng môn, không biết phát âm [p]?”

Tôi cắn môi, không trả lời.

Hắn nhìn những người khác rồi hỏi: “Lớp chúng ta còn ai không biết không?”

Mọi người không biết hắn định làm gì, nên không ai dám lên tiếng, lớp học chợt im phăng phắc.

“Không có?” Hắn hỏi, “Đều biết?”

Tiếp tục yên lặng.

“Sau giờ học lớp trưởng đến văn phòng của tôi, tôi dạy riêng cho em.”

Câu này vừa nói ra, tôi liền ngạc nhiên, và rồi tức giận. Trần Đình bảo tôi làm lớp trưởng là lỗi của tôi sao? Trời sinh tôi không biết phát âm bật hơi cũng là lỗi của tôi sao? Tên này nhục mạ tôi trong giờ học, sau giờ học còn muốn tra tấn tôi. Nghĩ đến đây, lòng hận thù với hắn càng tăng lên. Vậy mà khi ngồi xuống, tôi lại phát hiện ra nữ sinh trong lớp đều oán than tiếc nuối, ai ai cũng bưng vế mặt hối hận không kịp.

Đồng hương Tiểu Bạch nắm chặt tay tôi, yêu hận giao nhau mà nói: “Trò này, trò thật là hạnh phúc. Về đây nhớ kể tụi tôi nghe nha, xem mùi vị đó thế nào.” Cái cảm giác đó khiến tôi cảm thấy tôi không phải đi học thêm, mà là đi — hiến thân.

(5)

Mộ Thừa Hòa không có phòng làm việc trong khoa ngoại ngữ, do đó hắn chiếm dụng bàn của Trần Đình. Sau hai tiết học buổi tối thì đã là 9 giờ, vốn dĩ đã chẳng còn giáo viên nữa. Đợi khi tôi cố tình kì kèo thêm một lúc, khi đến tìm hắn thì đã là 9 giờ 10 hơn, văn phòng chỉ còn lại một mình Mộ Thừa Hòa, ngay cả hành lang cũng không có một bóng người.

Mộ Thừa Hòa ngồi trước bàn làm việc, đang xem danh sách, thấy tôi vào hắn ra hiệu bảo tôi kéo ghế đến ngồi xuống. Hắn đặt đồ vật trên tay xuống, hai tay đan vào nhau chống cằm, nói như đang suy nghĩ: “Tôi chưa từng dạy học cho sinh viên hệ A, càng không có kinh nghiệm dạy ngoại ngữ. Tôi biết ngành tiếng Nga của trường chúng ta đều học trong phòng học nhỏ, một lớp cũng không quá 20 người, nhưng dạng ngoại ngữ hai thể này thì, khá khó. Nếu như cách dạy của tôi có vấn đề gì, em là lớp trưởng có thể cho tôi ý kiến.”

Hắn đột nhiên khiêm tốn như thế làm tôi cảm thấy không tự nhiên, “Không, không. Khá tốt.”

Im lặng một lúc, hắn đi vào vấn đề chính, hắn hỏi tôi: “Vậy tại sao lại không thể phát âm [p]?”

“Trời sinh thế, có gì lớn lao đâu, người ta Lênin cũng đâu có biết.” Tôi nhớ đến lời an ủi của Bạch Lâm, liền lấy ra nói.

“Em có thể so sánh với Lênin?”

“Không thể...”

“Thêm vào phía trước một âm răng [T] hoặc [], thử lại xem sao.” Hắn nói.

Tôi vẫn cứ “Ờ ờ” nửa ngày trời, cũng không bật ra được.

Hắn đứng dậy, như không vui, ngoắc tay với tôi: “Qua đây.”

Tôi bồn chồn, không động đậy, tôi lại đã làm gì rồi?

Thấy tôi không dời bước, hắn đành vòng qua bàn đi tới trước mặt tôi, “Đừng tưởng là chuyện nhỏ, tự nhiên chữ [p] của người ta bị em nói thành [], em không biết là nghe vào nó kỳ cục cỡ nào đâu. Nhìn miệng của tôi.” Hắn ra lệnh cho tôi ngược mặt lên, sau đó mở miệng, bảo tôi nhìn rõ vị trí đặt lưỡi.

“Lưỡi cong lên, chấn lên ngạc trên, sau đó thổi hơi ra ngoài.” Hắn vừa nói vừa bảo tôi quan sát cử động đầu lưỡi của hắn, nhẹ nhàng phát ra một âm bật hơi, xong, hắn hỏi: “Có cảm nghĩ gì?”

“Hải Ly tiên sinh.” Tôi không cần suy nghĩ, lập tức nói ra.

“Hở?”

“Quảng cáo Colgate.” Hải Ly tiên sinh, sao răng của ngài lại trắng đến thế.

“.....” Hắn nhìn tôi một cái, đôi mắt hơi dữ, “Trò, tôi nổi giận lên là rất khủng khiếp, đừng có chọc tôi.”

Xét trên thân phận của hai bên, thì tôi thuộc quần thể mềm yếu, hảo hán không để mình chịu thiệt, tôi đành cúi đầu xuống, làm ra vẻ biết lỗi. Hắn chợt híp mắt lại cười nói: “Bé ngoan, sợ rồi phải không. Thầy giáo Mộ đây rất khoan dung độ lượng, chưa từng nổi nóng với học sinh đâu.” Sau đó hai ngón tay hắn nâng cằm tôi lên, lại bắt tôi phải ngẩng đầu lên nhìn hắn. Rồi hắn lại diễn thêm 2, 3 lần, cuối cùng bảo tôi làm cho hắn xem.

“Đầu lưỡi, quan trọng là đầu lưỡi, đừng quá cứng, phải thả lỏng, sau đó nén hơi.” Hắn nói.

“Tiểu Đồng, xong chưa?” Chính ngay lúc này, Bạch Lâm đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng. Tình huống hiện giờ, tôi đang ngẩng đầu lên, nhìn vào mặt Mộ Thừa Hòa. Còn Mộ Thừa Hòa thì đang dùng ngón tay của hắn nâng cằm tôi lên, dùng giọng nói mê hoặc lòng người nói với tôi: “Lưỡi thả lỏng, hãy làm nó mềm lại, rồi từ từ bật hơi ra.”

Bạch Lâm há hốc miệng đứng sững người bên ngoài, rồi lập tức hồi thần lại, phản ứng siêu nhanh: “Tiếp tục, thưa thầy, cứ tiếp tục. Em không nhìn thấy gì cả.” Tiếp đó liền chạy như bay ra ngoài.

“Sao rồi? Tiểu Bạch.” Tiếng của đồng hương Tiểu Bạch vọng lên ở đầu kia hành lang.

“Chẳng có gì, người ta thầy Mộ đang dạy Tiểu Đồng làm bài.”

Câu cuối cùng mà tôi nghe thấy là thế, sau đó thì hành lang không còn tiếng người nữa.

“Lạ thật, sao nó lại chạy?” Tôi hồ nghi.

“Phải đó.” Mộ Thừa Hòa phụ họa theo, “Nào, chúng ta tiếp tục.”

Cuối cùng, tôi tổn hao hết toàn bộ sức lực trong người cũng chỉ có thể làm cho đầu lưỡi bật được hai ba lần.

“Ghi nhớ phương pháp, trở về cố gắng luyện tập, việc học là một thể một bước lên tiên.” Mộ Thừa Hòa nói.

“Ừm.” Tôi lau mồ hôi, cuối cùng hắn cũng chịu tha cho tôi rồi.

“Tuần sau, tôi vẫn sẽ chờ em ở đây.” Mộ Thừa Hòa bổ sung một cách rất tự nhiên. Rạch — dường như tôi đã nghe thấy âm thanh rạn nứt của tâm linh.

Hắn lại gọi tôi: “Trò à.”

“Dạ có.”

“Em tên?”

“Tiết Đồng.” Tôi nói.

“Tiết Đồng.” Hắn vừa đọc lại một lần trong miệng, vừa cầm danh sách lên tìm tên của tôi.

“Tiết của Tiết Bảo Sai, Đồng của cây ngô đồng.” Tôi giải thích.

“Ngô đồng?” Hình như hắn đã cười một cái, “Phụng hoàng chẳng đáp chân nơi khác ngoại trừ ngô đồng?”

“Không phải,” Cha mẹ của tôi mới không có văn hoa như thế, “Ba em họ Tiết, mẹ em họ Đồng, nên đã đặt tên em là Tiết Đồng. Sau này có người xem bát tự nói em ngũ hành khuyết mộc, nên ba đã đổi chữ ‘đồng’ trong tên của em thành chữ ‘đồng’ của cây ngô đồng.”

“Ngũ hành khuyết mộc ư?” Hấn nghe tôi nói thế thì cười he he, “VẬY thì tôi cảm thấy có một cái tên thích hợp với em hơn.”

“Là?” Tôi ngẩng đầu lên.

“A Đồng Mộc.” (chú thích: A Đồng Mộc là nhân vật cậu bé rô-bốt)

“%&* #.....”

Vừa mới có chút xíu thiện cảm, lập tức lụi tàn.

Tôi trở về ký túc xá, vừa bước vào phòng thì Bạch Lâm đã nhảy từ trên ghế dậy, vỗ tới ôm lấy tôi và hỏi: “Thế nào? Thế nào?”

“Còn dám hỏi, không chịu chờ mình mà chạy về trước.”

“Thì mình ngại mà.” Mặt của Bạch Lâm đỏ lên, cúi đầu xuống. lát sau, nó lại tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc là thế nào?”

Tôi nhớ lại nét mặt của Mộ Thừa Hòa khi đặt tên cho tôi, nướu răng khó chịu, bất giác nói: “Mộ Thừa Hòa, mình và hấn không đội trời chung!”

“Ta nói, Tiểu Đồng à, tuy có câu đánh là thương mắng là yêu, nhưng mà những chuyện thế này, vẫn nên giản dị thì hơn. Dù gì thì cũng là thầy trò với nhau.... cái đó đó mà.” Bạch Lâm ra vẻ thần bí mà đá chân mày với tôi.

“Cái đó nào?” Tôi chẳng hiểu.

“Hi! Thì tức là cái đó đó.” Bạch Lâm tự nhiên thẹn thùng vỗ tôi một cái.

(6)

“Rầm” một cái, người thứ hai phá cửa chạy vào là Triệu Hiểu Đường, bỏ đồ đạc xuống đất xong liền nói: “Mau mau mau, hội sinh viên đến tuần tra vi phạm nguồn điện kia.” Tổng Kỳ Kỳ đang ngồi luyện nghe chột “vút” một cái đứng lên, vội vàng giật giắc cắm nôi cơm điện ra, đổ hết nước xuống bồn rửa tay.

“Để trong toilet, để trong toilet.” Tôi kêu lên.

“Không được! Lần trước họ soát cả toilet luôn đó.” Triệu Hiểu Đường nói.

“Tối rồi, mình nghe thấy tiếng chìa khóa rồi, nhanh lên!” Bạch Lâm đi thám thính tình hình định chạy về nói.

“Vậy mình vô đó luôn.” Nói xong, Tổng Kỳ Kỳ ôm nôi cơm điện chạy vào phòng vệ sinh.

Trường quy định, không được sử dụng các thiết bị điện nấu nướng có công suất cao, hội sinh viên rất thích làm những cuộc tập kích đột xuất như thế. Một khi phát hiện ra, không chỉ sẽ bị tịch thu, mà còn bị thông báo lên khoa, đến lúc truy cứu phạt tội, cả phòng đều sẽ gặp rắc rối. Nhưng, cùng với thời tiết ngày càng chuyển lạnh, mọi người trong ký túc xá đều không muốn xuống phòng nước để lấy nước nữa, một là vì lười, hai là vì không đủ dùng. Thêm vào chúng tôi đã lăn lộn đến năm 3 rồi, đã thuộc cấp bậc cao nhất ở trụ sở khu Tây này rồi, khó khăn lắm con dậu mới được thành mẹ chồng, thành dậu chao quẩy, không còn nhút nhát sợ sệt như hồi năm 1, năm 2, do đó, cũng đã hoàn toàn chẳng xem quy tắc ra gì.

Đội kiểm tra kỷ luật đeo cờ đỏ trên tay áo, cầm theo xâu chìa khóa đẩy cửa đi vào, giọng nói lạnh băng: “Chúng tôi đến kiểm tra vi phạm điện khí.” Nhóm mấy người họ nhìn đây nhìn đó, không tra ra được gì. Một nữ sinh trong nhóm tuần tra đi ra lang cang định mở cửa phòng vệ sinh.

“Có người!” Tổng Kỳ Kỳ ở bên trong la lên.

Cung tiễn đội sao đỏ ra khỏi phòng đi lên lầu, chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm, xem như đã thoát.

“Lần sau phải cẩn thận hơn rồi.” Tống Kỳ Kỳ đi ra phòng vệ sinh.

“Có cách gì chứ,” Bạch Lâm le lưỡi, “Họ chỉ cần đến phòng quản lý ký túc xá lấy chìa khóa, thì mình có khóa cửa cũng chẳng ích gì.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cửa phòng.

“Nhìn gì vậy?” Tống Kỳ Kỳ thụng vào người tôi.

“Tội mình gắn thêm một cái chốt cửa là được chứ đâu.” Tôi nói

“Phải ha!” Tống Kỳ Kỳ nói.

“Nhưng tìm ai gắn đây?” Bạch Lâm hỏi.

Tôi cắn một miếng táo, nhìn tiểu thư Bạch Lâm vừa mới đặt ra câu hỏi. Triệu Hiểu Đường và Tống Kỳ Kỳ cũng đồng loạt nhìn cô.

“Mấy cậu nhìn mình làm gì chứ?” Bạch Lâm vén tóc rũ trên trán vào mang tai.

“Cậu nói xem?” Tống Kỳ Kỳ cười.

“Cuối tuần khi sư huynh của cậu đến thăm, bảo anh ấy mang theo đinh và chốt.” Tôi nói

Bốn người chúng tôi đều chưa có bạn trai, không phải vì tỏ vẻ thanh cao, mà vì người có thể tìm được trong ngành ngoại ngữ thật sự không nhiều, nam sinh trong khoa khác thì cơ hội lại quá nhỏ. Chỉ có Bạch Lâm là có một sư huynh khá thân. Thật ra, nếu phải nói khá thân, thì chỉ bằng nói sư huynh ấy có ý với Bạch Lâm. Vị sư huynh này họ Lý, Bạch Lâm quen biết khi tham gia vào hội ghita, sư huynh học khoa Vật Lý. Lý sư huynh là sinh viên năm 4, đã về trụ sở chính, nhưng anh theo đuổi Bạch Lâm thì vẫn siêng năng như ngày nào, cứ đến cuối tuần là lại xách theo trái cây đến báo cáo ở trước lầu ký túc xá nữ sinh. Và vì thế nhiệm vụ này dành giao cho Bạch Lâm thôi.

Trong điện thoại, Lý sư huynh hỏi: “Tội em muốn gắn chốt để làm gì?”

“Kệ tui.” Bạch Lâm nóng.

Triệu Hiểu Đường đứng nghe lén ở bên cạnh ho khè, “Tiểu Bạch, chú ý thái độ của cậu.”

Bạch Lâm nuốt lửa trở vô, thay đổi ngữ khí, trở nên nũng nịu: “Tội em cứ có cảm giác ổ khóa trong phòng không an toàn, buổi tối không thể ngủ yên giấc, ghê lắm, nên nghĩ gắn thêm một cái chốt sẽ tốt hơn.” Tôi gờ ngón cái lên chìa tới trước mặt Bạch Lâm. Con nhỏ này, có tiền đồ.

“Được, không thành vấn đề, giao cho anh.” Lý sư huynh lập tức nhận lời.

Sáng ngày thứ bảy, Lý sư huynh quả nhiên có mặt đúng giờ trước lầu ký túc xá nữ sinh, nhưng bà thím canh cửa sống chết cũng không cho anh vào. Dùng quan điểm của tôi để khái quát thì chính là: cho dù có một con ruồi muốn bay vào viện nữ sinh, thì nó cũng nhất thiết phải là con ruồi cái.

Bạch Lâm kéo Lý sư huynh tới trước mặt bà thím, nói rất thành khẩn: “Dì à, đây là anh của cháu, đến để giúp cháu mang đồ về nhà ấy.”

“Người xách hành lý lần trước đã là anh hai rồi, lần này lại là anh?” Chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, vậy mà thím còn nhớ sao.

Tôi giành nói: “Đây là anh họ, lần trước là anh ruột, anh ruột.”

Người quản lý bán tin bán nghi, bà nhìn nhìn Bạch Lâm, rồi lại nhìn nhìn Lý sư huynh ồm như cây tre, “Dáng vóc khá giống đó, nhưng mặt không giống.”

Bạch Lâm nhón chân lên, cố gắng để mặt của mình và mặt của Lý sư huynh gần nhau, “Chỗ nào không giống đâu ạ, dì xem đi thật sự là rất giống!”

Tôi gật đầu phụ họa theo: “Phải đó, dì ơi, dì xem nè giống lắm chứ, hai anh em đều có một cái mũi hai con mắt.”

Bạch Lâm: “.....”

Cuối cùng rồi Lý sư huynh cũng không thể trà trộn vào, thất bại trở về.

Khu nữ sinh và khu tân sinh ở bên kia hồ không giống nhau, bên này chưa từng thay đổi đường dây điện, lại không có gắn đồng hồ điện trong từng phòng, do đó cứ đến 11 giờ mỗi ngày, sáu tầng lầu trong ký túc xá sẽ ngắt điện, tắt đèn. Nhưng, ngày cuối tuần, thì 10 giờ rưỡi cũng có nghĩa là sinh hoạt đêm chỉ mới bắt đầu. Triệu Hiểu Đường ngồi ngoài lang cang giặt quần áo trong hoàn cảnh tối thui, tôi và Bạch Lâm nghe FM, Tống Kỳ Kỳ bật đèn pin viết nhật ký. Và nữ sinh ở lầu đối diện, hình như đang thắp đèn cây ngồi đánh bài.

Đột nhiên một ánh đèn từ bên ngoài rọi vào, bên dưới có tiếng nam sinh vọng lên: “Bạn này, mau tắt đèn, chúng tôi trừ điểm đấy.” Những tên đeo vải đỏ trên tay áo đi tuần tra vào buổi tối có thể nói là những động vật giống đực duy nhất có thể vào viện nữ sinh rồi. Nhớ lại Lý sư huynh bị ngăn cản sáng nay, bốn chúng tôi bất giác tức tối.

“Thật là muốn đổ nước xuống dưới.” Tôi nói.

“Còn phải là nước rửa chân.” Bạch Lâm bổ sung.

“Phòng số 2 lầu 4, mau thôi tắt đèn cây, nếu không ngày mai sẽ báo lên khoa.” Đèn pin của đội kiểm tra kỷ luật lại rọi lên căn phòng đang đánh bài. Ngờ đâu đối phương không những không tắt đèn, trái lại còn lộ đầu ra, mắng nhiếc dữ dằn: “Tối khuya kiểu này cầm đèn pin rọi rọi gì chứ!”

“Bảo mấy người tắt đèn!” Nam sinh nói.

“Tao có tắt đèn hay không có cần mày lo sao? Chỗ này là viện nữ sinh, vậy mà mấy tên đàn ông tụi bây cũng dám vác mặt vào!”

Rất nhiều người đã nghe thấy động tĩnh, đồng loạt lộ đầu ra xem kịch như bốn chúng tôi.

“Chúng tôi là đội kiểm tra kỷ luật.” Nam sinh bắt đầu yếu thế hơn.

“Kiểm tra giống gì, đêm khuya thế này cầm đèn pin rọi vào phòng con gái người ta, kiểm gì mà kiểm! Nếu còn nói nữa, tụi này cùng kêu vô lễ!”

Mọi người phá lên cười, nói sao cũng gọi là xả được một hơi rồi.

Tôi lau lau nước mắt, dùng thái độ nghiêm túc để tổng kết: “Quả nhiên, thế giới này không có hung hãn nhất, chỉ có càng hung hãn.”

Bạch Lâm ôm bụng cười nói: “Đúng đúng đúng!”

Tống Kỳ Kỳ hỏi: “Bên kia là khoa nào vậy?”

“Khoa Trung thì phải.”

“Nữ sinh khoa tiếng Trung, quả nhiên không nên đụng.”

(7)

Sự xuất hiện đột ngột của Mộ Thừa Hòa, làm cho số lượng đến dự lớp tiếng Nga đang ngày càng tiêu điều bất chợt cao lên lại, thậm chí có thể nói là tăng vọt liên tục. Lần này đợi đến khi hắn yêu cầu đọc từ vựng, qua la la biết bao cánh tay trắng nõn giơ lên chỉ để xin được trả lời.

Hắn cười diêm dâm: “Lần trước trò lớp trưởng môn không biết đọc, tôi xem như là vi phạm lần đầu nên đã tha cho. Lần này nếu như ai còn không biết đọc, tuyệt đối không tha, một chữ chép phạt 20 lần.” Lời vừa dứt, rừng tay lại lập tức biến mất.

“Hết rồi?” Mộ Thừa Hòa đảo mắt nhìn hết lớp, bờ môi mỏng khê mở, nói với giọng hơi tiếc: “Vậy thì... vẫn là mời trò lớp trưởng môn vậy.”

Tôi hừng hực đứng lên, phần nộ vô cùng, hai tay nắm thành quyền. Bạch Lâm vội vàng kéo tôi lại, “Tiểu Đồng, đang trong giờ học đó. Đừng nóng nảy.”

Tôi nén cái dục vọng muốn vồ tới bóp cổ hắn trở lại, hít sâu một hơi, đáp: “Em chủ động xin chép phạt 20 lần, tuần sau em sẽ nộp cho thầy.” Tôi nhin!

Hắn nhún mày lên, “Vẫn chưa biết bật?”

“Không biết.” Tôi trả lời cứng đơ.

“Thế đành làm vậy thôi,” Hắn thở dài, “Vốn dĩ tôi không thích người Trung Quốc đặt tên nước ngoài, nhưng nhiều lúc nó cũng có ích lắm, tôi đặt cho em một cái tên tiếng Nga mang âm bật hơi, sau này gặp ai thì em cứ đọc một lần.”

Tôi khinh khỉnh, không trả lời.

Mộ Thừa Hòa suy nghĩ một lúc, “Tuy tướng mạo của trò Tiết Đồng không nổi bật trong khoa ngoại ngữ, nhưng nếu mang đi so với khoa Vật Lý thì cũng có thể xem là một đóa hoa, vậy thì tên vậy.”

Hắn cười nhẹ bổ sung thêm: “Nhưng em phải năng tập âm bật hơi đấy, nếu không thì hoa hồng sẽ biến thành cành liễu.”

[Tips tiếng Nga của Mộc Đầu: có nghĩa là bông hồng, trong đó có âm bật hơi [p], Mộ Thừa Hòa đặt cho Tiết Đồng cái tên này là để cô phải đối mặt với vấn đề nan giải mỗi ngày, nếu như cô không bật âm ra được, thì chữ sẽ biến thành , và thì có nghĩa là cành liễu mảnh.]

Đồng hương Tiểu Bạch đang ngồi ở bàn sau lại kéo tay tôi lần nữa, nói như là muốn khóc vậy: “Bạn à, số bạn tốt thật. Lần trước Thừa Hòa đã phụ đạo riêng cho bạn rồi, lần này còn đích thân ban tên, sớm biết như thế thì có phạt tôi chép 200 lần tôi cũng gơ tay.” Nữ sinh ngồi bên cạnh cũng lủ lượm tự ra quyết tâm, lần sau cho dù có lên núi đao xuống chảo dầu cũng tuyệt đối không rút lui.

Bắt đầu từ đó, khoa ngoại ngữ lưu truyền một câu danh ngôn đại học A, chỉ cần muốn hình dung một người hơi thiếu xinh đẹp, ta có thể nói: Người này trông như hoa hồng vậy.

Thế là cuộc sống đại học thư thái của tôi bắt đầu trở nên bi kịch, và điểm mốc chính là Mộ Thừa Hòa.

2. Chương 02

Chương 2 – Mộ Dung Thừa Hòa công tử vs Tiểu thư hoa hồng

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

Chủ tịch Mao từng dạy chúng ta: “Người Trung Quốc ngay cả chết cũng không sợ, còn sợ khó khăn sao?”

Tôi được hun đúc trưởng thành cùng với câu nói này, chăm chỉ học tập, cố gắng vươn lên, bởi thế, tôi vô cùng hiểu cái đạo lý nhờ người ta thì chỉ bằng nhờ bản thân.

Thế là, tôi và Bạch Lâm đã bỏ ra một tiếng đồng hồ để tìm kiếm công cụ và thiết bị, đóng chốt cửa lên. Xoa xoa ngón tay bị đập trúng, tôi kêu than bằng giọng... hừng khởi: “Cuối cùng cũng thấy an toàn rồi!”

Tổng Kỳ Kỳ cười cười, bước tới kiểm tra, rồi thì vỗ tay: “Khá nhỉ.”

Tổng Kỳ Kỳ là cô gái chín chắn nhất trong phòng chúng tôi, đến từ phương Bắc, học rất giỏi, học kỳ nào cũng nhận học bổng. Và Triệu Hiểu Đường thì, hoàn toàn trái ngược với cô.

Triệu Hiểu Đường, dùng câu nói nguyên văn của Bạch Lâm là — Triệu Hiểu Đường không phải người của trái đất. Triệu Hiểu Đường có bệnh ưa sạch sẽ, và cái mức độ ưa sạch sẽ đó là chúng ta không thể nào sánh bằng.

Còn nhớ lúc học quân sự, nhà trường đưa tân sinh viên khóa của chúng tôi đến doanh trại quân sự vừa được xây lên ở ngoại ô thành phố A. Đó là nơi mà ngay cả con chim cũng không bay đến. Cái được gọi là phòng ngủ ở đó, chẳng qua chỉ là dạng hộp ở lều không có gì bên trong. Chúng tôi chỉ có thể ngủ trên chăn gối do mình tự mang đến.

Đừng nói là tắm, cho dù là muốn đi vệ sinh cũng phải xếp hàng rất lâu. Chúng tôi đứng chịu trận dưới cái nắng thẳng chín, một tuần không tắm, cũng không dám thay quần trang.

Thầy huấn luyện nhìn nhóm con gái bị giày vò như thế, khá là đau lòng, nên đã đến thương lượng với sĩ quan giáo viên, dắt chúng tôi đến một thị trấn cách doanh trại mấy cây số, thuê một phòng tắm lớn, sau đó lại dẫn đội trở về.

Khi tắm, mọi người phát hiện quần phục bị thấm mồ hôi làm bay màu và dính lên da thịt, bông tắm và nước nóng lau lên người, cả nhóm cùng lúc lột da xanh.

Nửa đêm, đến phiên tôi và Bạch Lâm trực ở cửa lớn doanh trại, thấp thoáng như nghe thấy ai đang giết giũ gì đó. Tôi ôm cộc súng lên, tiến tới xem coi đó là gì. Ngờ đâu lại trông thấy một cô gái ngồi vọc nước bên khe suối. Mái tóc dài của cô ấy xõa xuống vai, làn da trắng nõn càng thêm ngọc ngà dưới ánh trăng sáng, trông như một mỹ nữ xà.

Tay Bạch Lâm run cầm cập, kéo tôi lại và nói: “Thôi bỏ đi, không chừng bị chết đuối ở đây đó.”

Tim tôi thót lên, cũng có hơi hơi sợ. Nhưng vẫn cứng đầu nói: “Tớ cái gì cũng nhỏ, chỉ có gan là to nhất. Mình mới không sợ đó!”

“Vây được, giao cho cậu đó. Tiểu Đồng cậu đi đi, sáng mai mình tới nhật xác cho cậu.” Bạch Lâm vỗ vai tôi, quay đầu chuẩn bị đi về.

“Không được!” Tôi kéo nó lại, “Cậu.... một mình cậu về đó đứng canh, mình.... không an tâm.”

Thế là tôi nắm chặt nắm tay, men theo tường từ từ tiến về phía đó, Bạch Lâm bị ép phải đi theo sau. Đợi đến khi tôi cách cô gái đó chỉ còn vài bước, thì đối phương như chợt nhận ra tiếng động từ phía sau vậy, quay đầu lại nhìn chúng tôi, mỉm cười. Đó là một mỹ nữ, nhưng không phải là xà, mà là cô bạn cùng phòng Triệu Hiểu Đường. Và đây chưa phải là điều đáng kinh ngạc nhất, cạnh chân bạn ấy là một cái thau, và trong thau là tấm chăn vừa mới được giặt xong....

“Cậu giặt chăn?” Tôi còn chưa hồi thần.

Bạn ấy nhìn tôi cười: “Chính xác, toàn là mùi mồ hôi, ngay cả bông gòn ở trong đó cũng làm mình cảm thấy dơ dơ, nên mình giặt hết luôn.”

Một tuần tiếp theo đó, tấm chăn của Triệu Hiểu Đường vẫn chưa khô, nên đành ngủ chung với Tống Kỳ Kỳ. Tấm chăn treo bên cửa sổ ấy đã trở thành giai thoại của toàn khoa. Và đây cũng chính là ấn tượng đầu tiên mà Triệu Hiểu Đường dành cho tôi.

Giờ đây, Triệu Hiểu Đường đắm chìm trong thế giới internet, thích giao kết bạn bè trên mạng, hết người này đến người khác. Mỗi lần ra gặp bạn trên mạng đều sẽ kéo theo ba chúng tôi. Có mỹ sắc của Triệu Hiểu Đường làm môi, chúng tôi sẽ gạt đối phương một bữa ăn ngon một cách vô tư, xem như là giải vây cho bản thân thoát khỏi bữa ăn ngán ngẫm trong căn tin.

Và lúc này đây, trong quán ăn “Tất Thắng”, chàng trai đeo mắt kính ngồi ở phía hơi xéo với tôi cũng là một trong số bạn trên mạng của Triệu Hiểu Đường. Cũng may bàn ăn của “Tất Thắng” khá to, thêm ghế vào ngồi năm người thì cũng còn rộng.

Tôi và Tống Kỳ Kỳ ngồi một bên, Bạch Lâm và Triệu Hiểu Đường ngồi ở đối diện, anh mắt kiếng ngồi ghế phụ.

Bạch Lâm cười hi hi với anh mắt kiếng: “Anh đoán thử xem trong bốn tụi em ai là Tiểu Tiểu?”

Triệu Hiểu Đường quen anh bạn này khi chơi “Ảo mộng tây du”, cô lấy tên ở trong đó là Tiểu Tiểu, và ID của anh mất kiếng là Mộ Dung Thanh Phong. Khi nhìn thấy anh mất kính, rồi liên tưởng đến tên Mộ Dung Thanh Phong, tôi thật sự có hơi cảm thấy ảo mộng tiêu tan.

Mộ Dung đại ca bỗng đứng ngượng ngùng, anh ấy lướt mắt nhìn bốn chúng tôi, cuối cùng dừng lại ở chỗ của tôi.

“Em là Tiểu Tiểu?” Anh ấy dịu dàng đặt câu hỏi.

“Hử?” Tôi suýt bị sặc.

Nhưng, trước đó bốn chúng tôi đã hẹn với nhau, anh ấy nói ai là Tiểu Tiểu thì người đó sẽ phải nhận vai, tuyệt đối không được phản bác, đây là cách đền đáp ơn có phúc cùng hưởng của Triệu Hiểu Đường.

Ba người họ nhìn tôi cười xảo quyệt, khoe môi của tôi bất giác giựt giựt, đành nhận thôi. Xem ra hôm nay đã quên tra vận may trong ngày khi ra khỏi cửa rồi.

Thấy tôi không phủ nhận, Mộ Dung đại ca rất vui, tiếp đó liền chăm sóc tôi rất ân cần. Tôi chưa bao giờ chơi game online, nên để tránh bị lộ tẩy khi trò chuyện, chúng tôi đều cố gắng nói về những chuyện khác, một khi đề tài có dính đến “chuyên ngành”, Bạch Lâm hay Triệu Hiểu Đường sẽ phụ trách dẫn qua.

Nhưng, Mộ Dung đại ca vẫn cứ mãi lưu luyến với vông du, nên lại bắt tôi cùng hồi ức cảnh tượng lần đầu gặp nhau của “Tiểu Tiểu” và “Mộ Dung Thanh Phong”.

Triệu Hiểu Đường nhanh nhẩu lái sang đề tài khác: “À phải rồi, tại sao anh lại lấy họ Mộ Dung? Anh họ Mộ Dung sao?”

Mộ Dung đại ca vừa nghe thấy câu hỏi này hứng chí lại càng thêm lớn, anh nói đĩnh đạc: “Không phải, thật ra anh họ Mộ. Nếu phải tìm về cội nguồn của cái họ này, thì tiền thân của họ Mộ chính là Mộ Dung, người sau sửa lại chỉ là để giản thể hóa thôi, còn nếu tìm về tổ tiên thì anh thuộc tộc Tiên Ti.”

Bạch Lâm gật gù như đã hiểu: “Ồ, tụi em có một người thầy cũng họ Mộ, vậy cũng tức là xuất phát từ Mộ Dung rồi.”

Nó không nói thì thôi, nhắc một cái là tôi lập tức nghĩ đến Mộ Thừa Hòa, liên hệ với họ cội nguồn, vậy tên của hắn sẽ thành Mộ Dung Thừa Hòa, nếu trở về cổ đại, bắt hắn để tóc dài, rồi cột lên, sau đó bảo hắn nhướn mắt lên nhìn tôi cười một cái.

Tôi bỗng đứng rùng mình. Gương mặt hắn như thế, thật đúng là nỗi bi ai của phụ nữ, nỗi sỉ nhục của đàn ông.

Mộ Dung đại ca nhìn thấy nét mặt quái lạ của tôi, khẽ hỏi ba người họ: “Tiểu Tiểu sao vậy?”

Bạch Lâm nói: “Anh làm nó mơ màng rồi.”

“Mơ màng?”

“Đại ca tên Mộ Dung Thanh Phong, sư phụ tên Mộ Dung Thừa Hòa, công tử nhà Mộ Dung thật là khiến bạn ấy khó chọn mà.”

“Sư phụ? Cũng quen trên ‘Tây du’ sao?” Anh ấy hỏi.

Tôi làm vẻ giận dỗi gõ đầu Bạch Lâm, “Đừng có tin lời bạn ấy.”

(2)

Tên thật của Mộ Dung đại ca là Mộ Hải, quả nhiên là khác xa ID Mộ Dung Thanh Phong. Anh học ngành thiết kế nội thất, nay đang làm việc trong một công ty trang trí nội thất.

“Vậy anh là nhà thiết kế rồi?” Tống Kỳ Kỳ hỏi.

“Gi mà thiết kế chứ,” Mộ Hải tự cười trêu, “Bây giờ tu sửa nhà cửa, chủ nhà đều yêu cầu phải tiết kiệm, phải đẹp, phải thực dụng, nhưng lại không chịu bỏ tiền vào khâu thiết kế. Thông thường họ chỉ ước tính trong khoảng 200 ngàn, căn bản không thể nói là có phong cách thiết kế hay không. Cũng chỉ là toilet, nhà bếp, tường tivi, đầu đầu cũng thế.”

Nghe Mộ Hải nói thế, tôi đột nhiên nhận thấy thật ra người này cũng không tệ như chúng tôi đã dự đoán. “Haiz.....” Tống Kỳ Kỳ cũng thở dài, “Năm sau nữa là chúng ta cũng tốt nghiệp rồi, đúng là khó thật, chẳng biết làm gì nữa.”

Bạch Lâm cúi đầu: “Mẹ mình bảo mình về quê tìm việc, mẹ nói ở thành phố A này không quen biết ai, khó lắm.”

Triệu Hiểu Đường nói: “Vẫn là Tiểu Đồng sướng, nhà ở ngay đây.”

Tôi há miệng, nhưng không nói gì. Thật ra, mỗi nhà đều có một câu chuyện riêng.

Mới chớp mắt đã là sinh viên năm 3, sống lơ mơ qua ngày, nghĩ đến ngày phải đi khỏi ngưỡng cửa nhà trường bước ra xã hội, trong lòng thật không dễ chịu. Bàn đến đề tài này, bốn chúng tôi đều bỗng dưng im lặng.

Mộ Hải thanh toán xong, thấy tâm trạng mọi người không vui, nên lại rủ đi hát.

Vốn dĩ những chuyện gặp gỡ bạn trên mạng thế này, một cô gái là không nên đi, nhất là đến phòng karaoke. Nhưng bốn người đi chung với nhau, gan to hơn nên cũng không sợ nữa, dù gì cũng đang rảnh rỗi, vậy cứ nghe ý kiến của Mộ Hải.

Tôi hét khô cả cổ họng, ra khỏi phòng để đi toilet, bất ngờ bắt gặp Mộ Thừa Hòa. Tuy chỉ là nhìn thấy bóng lưng, nhưng hắn có hóa thành tro thì cũng không thoát nổi cặp mắt của tôi.

Hắn đứng nhìn ra cửa sổ, hình như là đang nghe điện thoại.

Tôi nhắc từng bước chân khẽ khàng tiến gần vài bước, định nghe lén xem hắn đang nói gì để về lớp kể với mọi người, ngờ đâu chỉ có khoảng cách độ hai mét thôi, thì hắn đã cúp máy quay đầu lại.

Tôi vội vàng quay lưng, giả vờ như đang đi, đối lưng với hắn, sau đó cầu nguyện trong lòng: “Ông không thấy tui, ông không thấy tui....”

Chính ngay lúc này, Bạch Lâm mở cửa bước ra, nhìn thấy tôi, cũng lập tức nhìn thấy Mộ Thừa Hòa, nó liền đứng nghiêm kêu lên: “Chào thầy Mộ, thật là trùng hợp quá!” Sau đó Bạch Lâm chuyển góc độ khác quay sang nhìn tôi: “Tiểu Đồng, cậu không thấy thầy Mộ sao? Ở đằng sau cậu kìa.”

Tôi xoa trán, không còn cách nào khác, quay lại nói: “Mộ... chào thầy ạ!”

“Hai em đến hát à?” Hắn hỏi.

Rõ thừa, tới quán karaoke không hát, chẳng lẽ để ăn cơm.

“Dạ phải.” Bạch Lâm ngoan ngoãn gật đầu, “Bạn cùng phòng ký túc xá của tụi em gặp gỡ bạn trên mạng.”

“Bạn trên mạng?” Mộ Thừa Hòa nhìn vào căn phòng Bạch Lâm vừa bước ra, nét mặt cảnh giác, “Bạn trên mạng của ai?”

“Dạ..... của Tiết Đồng.” Bạch Lâm lại lắc đầu, “Không không không, của Triệu Hiểu Đường.” Hình như câu trả lời này vẫn không ổn lắm, thế là nó ngẩng cao đầu nói với tư thái đại nghĩa凛凛: “Không, thật ra, là của em ạ.”

Triệu Hiểu Đường chọn học tiếng Pháp, không vào lớp Mộ Thừa Hòa, đương nhiên là hắn không quen biết bạn ấy. Nhưng Bạch Lâm đối khẩu cung liên tục hai lần kiểu này, người ngoài nghe vào hoàn toàn là như đang giúp tôi thoát tội.

Mộ Thừa Hòa e là cũng không tin, hắn nhìn tôi một cái, “Chẳng phải nhà trường đã nhắc nhở rất nhiều lần, bảo các em không được tùy tiện ra gặp bạn trên mạng sao, an toàn là rất quan trọng!”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn nói chuyện nghiêm khắc như thế ngoài giờ học, trông giống như một ông cụ non vậy.

Bạch Lâm cười hi hi nói: “Thưa thầy, tụi em đảm bảo sẽ bảo vệ tốt bản thân. Lần này thì xin thầy tha cho ạ, lần sau tụi em không dám nữa.”

Dẫu rằng Bạch Lâm đã đại diện cho chúng tôi đứng ra đảm bảo, nhưng Mộ Thừa Hòa vẫn không an tâm, hẳn để lại số điện thoại cho tôi và Bạch Lâm rồi nói: “Tôi phải đi trước rồi, nếu có gặp chuyện khẩn cấp, nhất định phải gọi cho tôi.”

Hắn đi nhanh vài bước rồi lại quay trở về: “Trò à, cho em một ý kiến này.”

“Là?”

“Nếu như em thích hát, em có thể chọn bài ‘Ai cũng bảo quê hương em đẹp’ để hát.”

“Tại sao?”

“Em nghe thử là biết chứ đâu.” Hắn cười cười, “Nhớ phải chọn phiên bản của Bàng Lệ Viện.”

Không lẽ người này là fan hâm mộ của dì Bàng?

Sau khi trở về phòng, thấy Tống Kỳ Kỳ đang cầm micro ngâm nga khúc hát. Giọng bạn ấy rất hay, nghe nói khi còn trẻ mẹ của bạn ấy nằm trong bộ tuyên truyền văn nghệ của xưởng, có lẽ vì thế mà bị ảnh hưởng. Do đó, Tống Kỳ Kỳ hát nhạc dân ca đặc biệt hay.

Bắt đầu từ ngày vào trường thì Tống Kỳ Kỳ đã khác với ba chúng tôi. Bạn ấy học giỏi, tính tình dễ chịu, hiền lành, mỗi năm đều nhận được học bổng cao nhất của trường, học kỳ này còn gia nhập Đảng, nghe nói ngay cả đàn piano cũng là thuộc cấp 8. Tóm lại là bất kể xét từ phương diện nào, Tống Kỳ Kỳ đều là nằm xa tầm với của chúng tôi.

Trường chúng tôi nổi tiếng với khoa tự nhiên, đặc biệt là môn Vật lý, luôn dẫn đầu và liên tục giành giải thưởng toàn quốc, trái lại ngành xã hội thì không mấy nổi bật. Rất khó tưởng tượng một người có điểm thi cao nhất hệ như Tống Kỳ Kỳ lại thi vào khoa tiếng Anh, nhiều lúc tôi cũng thay bạn ấy cảm thấy uất ức. Có lần tôi hỏi Tống Kỳ Kỳ, và cậu ấy đã điềm nhiên trả lời tôi rằng: “Đại học A rất tốt, là trường trọng điểm toàn quốc, hơn nữa từ nhỏ mình đã thích học ngoại ngữ, nên đến đây thôi.”

Tôi ngồi phịch xuống sofa, “Bấm inh bài ‘Ai cũng bảo quê hương em đẹp’.”

“Cậu hát?” Triệu Hiểu Đường hỏi.

“Không, chúng ta nghe.” Tôi nghiêm khắc nói.

Triệu Hiểu Đường chẳng hiểu gì.

Bạch Lâm cười nói: “Nhiệm vụ thầy Mộ giao cho.”

“Ai là thầy Mộ?” Mộ Hải xen vào, tưởng chúng tôi đang nói đến hắn.

“Đi chỗ khác. Không phải nói anh.” Bạch Lâm nói.

Tôi bấm nút nghe giọng ca sĩ, tiếng hát của dì Bàng từ từ truyền đến.

“Núi non cao cao liền kề nhau

Từng áng mây trôi vòng quanh núi

Những mẫu ruộng thang lớp lớp xanh

Từng câu ca vang vọng trong gió.....”

Tôi biết bài hát này và cũng đã nghe qua rất nhiều lần, nhưng trước giờ chưa từng chú ý xem lời bài hát có gì đặc biệt, thế là tập trung tinh thần nhìn phụ đề trên màn hình, xem xét từng câu chữ. Đến khi dì Bàng hát: “A.... ai cũng nói quê em rất đẹp, tở ra ơ yo tở ra ơ yo.....”

Âm bật hơi của dì Bàng quả là rất du dương, ý vị vô cùng. Bạch Lâm tức thì hiểu ra, lập tức ôm bụng cười sặc sụa.

Tôi tức điên lên: “Tiều Bạch!!! Cười nữa đi!”

(3)

Tôi là một người vô cùng thích hát, bất kể là tiếng Hoa, tiếng Anh, tiếng Quảng, nhạc dân tộc, chỉ cần nghe thấy thuận tai thì tôi sẽ ngâm nga vài ba câu. Sau một công đoạn so sánh tỉ mỉ, tôi phát hiện bài dân ca Sơn Đông ‘Ai cũng bảo quê hương em đẹp’ này, ngoại trừ phiên bản chính của cô Nhậm Quế Trân ra là cũng còn rất nhiều phiên bản. Đại khái là vì nhạc hay, lại rất có tiếng, do đó rất nhiều người đã hát lại. Và phiên bản của dì Bằng mà Mộ Thừa Hòa bảo tôi nghe, đích thật là bản có âm bật nghe dễ chịu và nhẹ nhàng nhất.

Cũng trong quá trình tìm kiếm ấy, tôi phát hiện rất nhiều nhạc dân ca đều vận dụng âm bật hơi như thế, ví dụ như bài hát mà ta thường hát lúc nhỏ “Chiêng trống Phụng Dương”, trong đó có một đoạn thể này: “Tay trái cầm chiêng tay phải cầm trống, tay cầm chiêng trống để hát hò. Bài hát khác em không biết đâu, em chỉ biết hát Phụng Dương thôi. Hát Phụng Dương a da da da, tơ ra lang tang ta phát ta phát, tơ ra lang tang ta phát ta phát...” Một thời gian sau, bài hát “Phiêu Di” của Châu Kiệt Luân cũng đã dùng thủ pháp này, khiến cho xóm làng đều hát “tơ ra phiêu, tơ ra phiêu”.

Trong một buổi sớm tinh mơ xao xác gió thu, tôi dụi mắt đứng dậy đi đánh răng, vừa lấy kem đánh răng vừa hát theo thói quen: “Ai cũng bảo quê hương em đẹp, tơ ra ơ yo”

Ban đầu tôi cũng không phát hiện ra điều gì, cho đến khi Bạch Lâm đang đứng rửa mặt ở bên cạnh bất chợt quay sang nhìn tôi với nét mặt vô cùng kinh ngạc, “Tiểu Đồng, hát lại xem!”

Tôi lại hát “Tơ ra ơ yo...” Mặc dù đầu lưỡi còn chưa linh hoạt lắm, nhưng những âm bật ra và run run đó thật sự là vô cùng rõ ràng trong buổi sớm gió lạnh này.

Tôi hét lên, ôm chầm lấy Bạch Lâm. “Tiểu Bạch, mình thành công rồi! Thành công rồi! Cuối cùng cũng không bị khinh bỉ nữa rồi!”

Dẫu rất vui mừng, nhưng tôi cũng rất hiểu cái đạo lý: thuyền đi ngược dòng, không tiến ắt lùi, do đó suốt đường đi tôi vẫn cứ mãi lắc lư cái đầu “tơ ra ơ yo tơ ra ơ yo”, những người đi ngang đều dùng một nét mặt quái lạ để nhìn tôi. Sau đó, tôi lại làm theo cách mà Mộ Thừa Hòa hướng dẫn, lược bớt cái “tơ” phía trước. Vài ba hôm sau, cuối cùng tôi cũng phát ra được một âm [p] dễ chịu, thậm chí còn có thể bắt chước Mộ Thừa Hòa kéo dài âm đọc nữa. Từ đó, ngày nào tôi cũng biểu diễn âm bật hơi trong phòng ký túc. Chỉ cần gặp được người học khoa tiếng Nga hoặc là bạn học ngoại ngữ hai môn tiếng Nga, tôi sẽ bắt họ lại thi đọc âm bật hơi với tôi. Bất kể là xét từ độ dài thời gian âm bật ra từ đầu lưỡi, hay là các cảm giác nghe mà mọi người yêu cầu, tôi đều chiến thắng.

Chưa đến ba ngày thì tôi đã không còn địch thủ nữa.

Và Bạch Lâm, người đến nay cũng chỉ có thể run ra được vài hơi cuối cùng cũng đã không nhẫn nhịn nổi, nó giận dùm dùm mà nói với tôi: “Nhìn cái mặt đắc ý của cậu kìa, đúng là tiểu nhân mà!”

Tôi ngồi xuống, chóng cảm, thở dài, “Haiz.... thật là cô đơn như tuyết mà...”

Thứ 2, Triệu Hiểu Đường mang về một chậu cá cảnh thủy tinh, trong đó còn có hai con cá màu cam đỏ, chúng đang trợn hai con mắt lên, chắc lại là người bạn trên mạng nào đó tặng cho nó đây.

Tình trạng không biết gì về lúa thóc lại không thêm vận động của Triệu Hiểu Đường còn nghiêm trọng hơn cả tôi, nó có thể nuôi sống chúng?

Nhìn hai con cá nhỏ yếu ớt ấy, tôi lắc đầu nói: “Cậu nuôi được sao? Mình dám nói, không cần đến một tuần, chúng sẽ bị cậu làm toi mạng.”

Bạch Lâm vừa đúng lúc bước vào nghe thấy nửa câu sau, liền kêu lên kinh hoàng: “Ai bị ai làm toi mạng?”

Triệu Hiểu Đường lườm nó một cái, không nói tiếng nào.

Tống Kỳ Kỳ dở khóc dở cười mà nói: “Tiểu Đồng à, cậu đừng có nói cái gì cũng dùng động từ ‘làm’ có được không?”

Buổi chiều, bốn chúng tôi ôm sách cùng vào học tiết đọc hiểu. Tiết học mới bắt đầu được mười phút, thầy giám thị đã đến gõ cửa gọi thầy đọc hiểu ra ngoài, lát sau thầy trở về và mang đến cho chúng tôi một thông tin có thể khiến cho tất cả mọi người phấn khởi.

“Hai hôm nay sẽ có lãnh đạo đến học viện ngoại ngữ chúng ta tuần tra, nhà trường thông báo các lớp học chiều nay được nghỉ để làm vệ sinh.”

Lời của thầy vừa dứt, chúng tôi đều vỗ tay hoan hô. Quả là trời ban tin tốt lành, tự nhiên được nghỉ hai tiết đọc hiểu. Tiết đọc hiểu của chúng tôi lần nào cũng như lần này, đầu tiên thầy bảo chúng tôi xem bài, sau đó mỗi người đứng dậy dịch một đoạn, rồi sau đó nữa thầy sẽ sửa. Nhặt nhèo vô cùng.

Bạch Lâm khá kích động, vừa thu dọn sách vở vừa nói: “Các vị lãnh đạo, em yêu nhiều!”

Thầy dạy đọc hiểu đẩy đẩy gọng kiếng lên, “Ta nói....”

Thầy vừa mở lời, chúng tôi lập tức im phăng phắc.

“Các trò thích lao động vậy sao?”

Chúng tôi đều ngượng ngùng mà cười hì hì.

Thầy cũng cười, “Các em không phải là thích lao động, mà là không thích học.”

Đám ngay yếu huyệt!

Tiết học tiếng Nga tới hôm đó, vẫn giữ nguyên như ngày thường.

Mộ Thừa Hòa còn chưa vào lớp học thì đồng hương Tiểu Bạch cùng những bạn khác đã vuốt cánh xoa tay, cử động cho gân cốt linh hoạt, hoàn toàn là bộ dạng “bằng nào cũng phải thành công” đối với câu hỏi của Mộ Thừa Hòa hôm nay. Vừa vào tiết, Mộ Thừa Hòa bảo mọi người lật đến trang từ vựng của tiết học trước, sau đó nói: “Trò nào đồng ý...”

“Em đồng ý!” Tôi giơ thẳng tay lên. Hẳn chỉ mới nói được nửa câu thì đã bị tôi bắt chợt ngắt ngang.

Đồng hương Tiểu Bạch mang đầy kiên quyết ấy không cam tâm, nó chích chích tôi, “Trò à, phản ứng đúng nhanh đấy, chí ít cũng cho người ta một cơ hội chứ.”

Mộ Thừa Hòa hơi híp mắt lại, bảo tôi đứng lên, hấn hỏi: “Trò lớp trưởng môn, tôi còn chưa nói xong mà em đã đồng ý?”

“Dạ đồng ý!” Tôi gật đầu rất khẩn thiết.

Thì chỉ là đọc từ vựng thôi mà, khó khăn lắm tôi mới đọc được âm bật hơi, đương nhiên là phải biểu diễn trước lớp để rửa mối hận trước đó rồi.

“Điều tôi muốn nói là, sau giờ học hôm nay có em nào đồng ý giúp tôi quét dọn văn phòng, nghe nói ngày mai có thanh tra đến. Bây giờ thì tốt rồi, thật là cảm ơn em.” Khóe môi hấn cong lên, nhìn tôi cười rạng rỡ.

“..... không phải đọc từ vựng, mà là tổng vệ sinh?” Tôi hỏi.

“Lần nào cũng kêu các em đọc từ vựng, chán lắm. Dạy học là phải có sáng tạo, có sáng tạo mới có thể làm cho học sinh cảm thấy hứng thú, hứng thú là động lực tốt nhất để thúc đẩy tinh thần học tập, có đúng không?” Hấn lại cười.

“Dạ đúng, thầy Mộ nói hay lắm!” Đồng hương Tiểu Bạch dẫn đầu vỗ tay.

Lập tức, phòng học tràn ngập tiếng vỗ tay.

Cuối cùng Mộ Thừa Hòa cũng chú ý đến đồng hương của Tiểu Bạch, “Trò thất bím ngồi phía trước lớp trưởng môn, trò đến từ khoa Số học ấy. Đúng rồi, chính là em.”

Đồng hương Tiểu Bạch vì được chú ý đến mà giật mình, cô ấy đứng lên, nét mặt tràn đầy hạnh phúc. Tuy chỉ là học chui, nhưng mỗi buổi học, ngoài việc ngắm Mộ Thừa Hòa ra, cô ấy cũng không hề lãng phí thời gian, bấy lâu vẫn rất nghiêm túc học tập. Nhưng điều khiến tôi kỳ lạ là, tại sao Mộ Thừa Hòa lại biết cô ấy học khoa Số học?

Mộ Thừa Hòa rất thân thiện mà nói với cô ấy: “Mời trò đọc đoạn đối thoại ở trang 55.”

Lòng vòng nửa ngày trời, cái được hấn cho là “có sáng tạo” chính là gọi một sinh viên học chui của khoa khác, không đọc từ vựng mà là đọc đối thoại, và kêu tôi, một đứa rất cuộc cũng lấy hết dũng khí hy vọng được đọc từ vựng, đi tổng vệ sinh văn phòng cho hấn....

Giây phút này, nếu có ai hỏi tôi, trên đời này có tình cảm nào là sâu đậm hơn tình yêu, và lâu dài hơn tình thân?

Tôi sẽ không do dự mà đáp rằng: chắc chắn là nỗi hận của tôi đối với Mộ Thừa Hòa.

(4)

Văn phòng mà Mộ Thừa Hòa đang sử dụng nằm ở cuối hành lang lầu 7. Phòng không lớn, diện tích sử dụng chỉ khoảng 10 mét vuông, có ba bàn làm việc và hai máy vi tính, còn có một tủ đựng hồ sơ, bên trong là lý lịch của toàn bộ sinh viên trong học viện. Bên ngoài cửa có treo biển “Ủy viên Đoàn học viện ngoại ngữ”.

Trong học kỳ này, Trần Đình ngoài việc là giáo viên dạy tiếng Nga cho chúng tôi, còn là phó bí thư Đoàn trường. Đừng xem thường nơi này, từ việc nhỏ nhất như chuyện lật vạt của sinh viên, cho đến việc lớn như tiến cử sinh viên xuất sắc vào Đảng, đều do bộ phận này giải quyết.

Thông thường Ủy viên Đoàn trường sẽ phân làm ba chức vụ, một chức trưởng và hai chức phó. Trong đó có một chức phó là do sinh viên đảm nhận, cứ cách hai năm Đoàn hội sẽ bầu ra người mới. Thư ký chính hiện giờ là cô Lý, cũng không còn trẻ, đã gần bốn mươi, lâu nay chỉ làm việc ở trụ sở chính. Do đó, trụ sở khu Tây bên này là do Trần Đình phụ trách.

Giờ đây, Trần Đình đã đến nơi khác đào tạo, nghe nói phải mấy tháng mới trở về, vì thế công vụ ở khu Tây này đều giao hết cho phó bí thư sinh viên quản lý, khi có thời gian thì cô Lý sẽ qua kiểm tra.

Gian phòng mà Mộ Thừa Hòa đang chiếm hữu bây giờ chính là căn phòng đó.

Tôi đứng ngoài cửa phòng dò xét xung quanh, rồi nói một cách rất không khách khí: “Thưa thầy, thầy muốn em quét chỗ nào?”

Mộ Thừa Hòa đặt quyển sách và hồ sơ xuống bàn, “Thật ra cũng không có gì nhiều, em vứt bao rác này đi.”

Đơn giản thế thôi ư?

Tâm trạng của tôi lập tức nhẹ nhõm hơn, đi tới thùng rác cột bao ni lông lại, sau đó vui vẻ đem vứt nó đi. Khi tôi trở về, Mộ Thừa Hòa đang ngồi thao tác trước máy vi tính, ngón tay nhảy múa cực nhanh. Nhận ra tôi đã trở lại, đôi mắt của hấn vẫn không hề rời khỏi màn hình vi tính, “Về rồi à?”

“Dạ.” Tôi gật đầu.

“Đọc một âm bật hơi nghe xem.” Hấn vừa gõ chữ vừa nói. Đối với nhiệm vụ này, tôi càng vui vẻ nhận lời hơn, rất đặc ý mà đứng biểu diễn thành quả của mình.

Ngón tay hấn ngừng lại, quay đầu qua nhìn tôi, cười, “Học nhanh đấy chứ.”

Tôi quay đầu qua hướng khác, không thèm: “Đó là vì em thông minh.”

Hấn nói: “Đáng được biểu dương.”

Tôi bắt đầu mừng thầm, “Đương nhiên ạ.”

“Kỳ thi lần trước, tôi đã biết em nhất định không phải là một học trò hư, chỉ là nhất thời sai lầm, nên đã không báo lên khoa.” Hấn chợt nói.

Tim tôi bỗng giật thót lên.

Kỳ thi lần trước....

Hấn vẫn còn nhớ chuyện đó, hơn nữa vẫn còn nhớ tôi, chẳng trách cứ đối xử quái đản kỳ quặc với tôi.

[Mộc Đầu nói: Tiểu Đồng à, thầy Mộ người ta làm vậy là muốn đưa em về chính đạo, làm gì mà có quái đản kỳ quặc.....]

“Ồ, thì ra thầy chính là giáo viên tuần tra hôm đó ạ?” Tôi cố tình làm ra vẻ kinh ngạc, để tránh hấn tưởng tôi cố ý tỏ ra không quen biết hấn, còn lén lút nguyên rửa hấn.

“Tôi còn tưởng, tôi có hóa thành tro thì em cũng nhận ra chứ.”

“Làm gì có ạ.” Tôi chột dạ.

Hấn nhìn tôi, rất nghiêm túc, một lúc lâu sau mới nói: “Từ nay phải cố gắng học tập.”

Tôi nhìn qua. Hình bóng trong con người của hấn, trong cái u ám toát ra sự trầm tĩnh, trông như một bức tranh sơn thủy mực nhạt.

Thật ra nếu xét kỹ lại, thì cũng là lỗi của tôi trước. Là một sinh viên trường trọng điểm, hơn nữa còn là một người có tinh thần cầu tiến như tôi, lại muốn gỡ trò quay bài trong giờ thi Khái luận Mao. Bị hấn bắt được, tuy đúng là có hơi oan, nhưng đích thật tội chứng rành rành, không thể phản bác. Thầy không trình báo tôi lên khoa, mà chỉ chấm dứt mọi việc ở chỗ của thầy, để tôi được tiếp tục học tập trong thân phận trong sạch. Sau khi làm giáo viên dạy tiếng Nga cho tôi, biết tôi không phát âm được, liền giám sát khích lệ, hết mình hướng dẫn. Mà tôi thì lại có ơn không biết đền đáp, còn ôm hận trong lòng.

“Sao vậy?” Thầy hỏi.

“Thưa thầy, em xin lỗi thầy, trước đây em đã không hiểu được tấm lòng của thầy.” Lương tâm thức tỉnh, cảm động vô cùng. Tôi ngẩng đầu lên, mắt long lánh lệ, phát hiện thầy đã rời khỏi chỗ ngồi tự lúc nào, và đã bước tới trước mặt tôi.

“Không sao, em hiểu được tấm lòng của người làm thầy này là được rồi.”

“Dạ.” Tôi quyết định làm hòa với thầy.

“Trò à.” Hấn cúi đầu nhìn tôi và cười nói: “Em đã hiểu được khổ tâm của giáo viên là điều rất đáng quý, vậy bây giờ em hãy lau sạch văn phòng này đi, sau đó lau chùi cửa lớn, cửa sổ, tủ và bàn nữa.” Hấn chỉ tro xung quanh, sau đó nhỏ nhẹ bổ sung thêm: “Nếu như có thể, tháo luôn rèm cửa sổ xuống, mang về ký túc xá giặt sạch cũng được.” Nói xong, lại trở về bàn tiếp tục nhìn máy vi tính.

Tôi đứng đờ người, nhất thời không kịp tiêu hóa những mệnh lệnh mà hấn vừa đặt ra.

“Trò ơi.....” âm cuối của hấn cao lên, “Còn không nhanh lên, qua 10 giờ sẽ tắt đèn đấy.”

Trò trò trò! Lại là trò! Phải biết rằng, cả đời này tôi ghét nhất người khác gọi tôi là trò.

Trường đại học không phong trào gọi người đẹp, thông thường chỉ toàn gọi “Trò, thế này thế kia....”, “Trò, sao vậy....”, trong những trường hợp bình thường, tôi sẽ nhin, nhưng nếu gặp phải tên nam sinh nào đó gọi thêm vài tiếng, tôi sẽ nổi da gà. Vậy mà tên Mộ Thừa Hòa này lại cứ suốt ngày trò này trò kia, nếu không phải nể tình thầy trò, tôi đã sớm dọn qua đó rồi.

Khi mới bắt đầu Bạch Lâm bọn họ cũng không hiểu vì sao tôi lại phản cảm với cái cách xưng hô vừa thân thiện lại vừa trong sáng thế này, cho đến một ngày kia khi vô tình đọc ngược tên của tôi, họ mới hiểu ra. Lúc nhỏ khi học tiểu học, có một lần cô giáo nói nhịu, từ đó từ “trò” đã biến thành biệt danh của tôi. Và biệt danh này, đã từng là ám ảnh tâm lý suốt thời tiểu học của tôi. Nhưng Mộ Thừa Hòa lại cứ như là cố ý vậy, thành tâm gọi lại chuyện thương tâm của tôi mà. Thông thường, hấn chỉ gọi tôi bằng ba cách: Trò! Lớp trưởng môn! Trò lớp trưởng môn!

(Chú thích: trong tiếng Hoa, từ tức bạn học, trò, được đọc là /tongxue/, và tên của Tiết Đồng đọc là /xuetong/, đọc ngược lại thành /tongxue/, giống nhau)

Liếc nhìn bóng lưng của hấn, tôi thật là muốn cắt vài lạng thịt từ người hấn xuống. Nhớ lại những gì hấn làm, tôi thật muốn hỏi hấn: “Thầy ơi, thầy quên mang theo nhân tính ra đường sao?”

Sau đó, trở về ký túc xá, tôi giận đùng đùng mà phát biểu những lời nói hào hùng kiểu như khoa ngoại ngữ này có Tiết Đồng sẽ không có Mộ Thừa Hòa.

Bạch Lâm nói: “Chà..... cậu cũng muốn chơi kiểu một núi không ở hai hồ à.”

Triệu Hiểu Đường phì cười, “Tiểu Bạch, câu tục ngữ này của cậu, nếu thêm câu sau vào nữa sẽ càng hợp với Tiểu Đồng hơn.”

Tôi bần chồn: “Câu sau nào hợp với mình?”

Triệu Hiểu Đường nín cười: “Một núi không ở hai hỏ, trừ phi đó là một đực một cái.”

Tôi: “.....”

(5)

Một ngày nào đó của giữa tháng 11, sân trường chật đầy một không khí lạ kỳ.

Buổi chiều sau giờ học, giám thị đích thân đến khu ký túc xá của khoa chúng tôi tuần tra, nghe nói là do phòng điều hành ra chỉ thị, xét xem có học sinh tàng trữ rượu bia hay không. Bởi vì, tối nay sẽ diễn ra trận bóng đá vòng loại cuối cùng của đội tuyển Trung Quốc trong cuộc thi World Cup, bất kể là thắng hay thua đều có khả năng đánh mất cơ hội tiến quân vào giải FIFA.

Bạch Lâm là một đứa si mê bóng đá, bởi thế mà ba người còn lại cũng tự nhiên bị ảnh hưởng, mỗi tuần đều ngồi xem tình hình thi đấu của Giải vô địch bóng đá Đức và Ý.

Mỗi phòng ký túc xá nữ sinh đều có gắn một tivi 21 inches. Đường truyền hữu tuyến là mở 24/24 vào cuối tuần, do đó có thể xem chương trình cho đến khi tắt đèn. Nhưng bình thường, mỗi ngày chỉ có hai thời đoạn là có tín hiệu: 12:00PM – 1:30PM và 5:00PM – 7:30PM, qua khỏi thời gian, phòng điều khiển của trường sẽ tự động ngắt tín hiệu ra.

Nhưng, mọi việc là luôn có ngoại lệ.

Không phải trận đấu mang ý nghĩa to lớn nào cũng chiếu trực tiếp vào những giờ mà chúng tôi có thể xem, hoặc là lúc không tín hiệu, hoặc là đúng ngay giờ tắt đèn, huống chi thời này vì tính vẫn chưa phổ biến đến mức mỗi người trong trường đều có một máy. Vậy thì, đây đã là lúc học sinh biểu tình phản kháng.

Thường sẽ là tất cả mọi người cùng chạy ra lang cang, đồng thanh la hét vào khu trường tối mịt: “Điện đâu! Mau có điện!” Còn không thì là, “Tôi muốn xem đá banh! Mau mở tivi!” Thậm chí còn có người cầm muống nĩa, hộp đựng cơm, thau rửa mặt, vừa gõ gõ tạo ra âm thanh cực kỳ lớn, vừa phát ra những kháng nghị rất có tiết tấu. Chốc lát đã tạo thành một khúc giao hưởng chén thau đĩa đặc biệt. Và trong tình trạng đó, không đến 10 phút, yêu cầu chắc chắn sẽ được đáp ứng. Phương pháp này được học sinh sử dụng trong những ngày trọng đại, và chưa hề thất bại. Do đó dẫn rằng hôm nay là ngày chủ nhật, nhà trường vẫn đã thông báo trước tối nay sẽ mở tivi, học sinh có thể xem bóng đá trong phòng.

Buổi tối, trận bóng đi vào giai đoạn nghỉ giữa giờ.

Bình luận viên A nói: “Để cho công bằng, AFC (Liên đoàn bóng đá châu Á) đã sắp xếp cho lượt đấu cuối cùng của các tiểu đội tiến hành cùng một lúc. Nhưng thật không ngờ lại là một tình cảnh như thế này.”

Bình luận viên B nói: “Đúng vậy. Theo quy định thi đấu vòng loại của FIFA, xếp hạng của các tiểu đội khu vực Châu Á là phải căn cứ theo điểm tích lũy, sau đó nếu số điểm bằng nhau thì sẽ xét hiệu số bàn thắng bại. Hôm nay đội Trung Quốc và đội Kuwait chiến thắng đối thủ của mình là điều không cần bàn cãi, quan trọng bây giờ là phải xem hiệu số bàn thắng bại, giờ đây xét về mặt này thì chúng ta đang nằm ở thế yếu.”

Bình luận viên C nói: “Nhưng theo thông tin từ trước khi trận đấu diễn ra, là rất bất lợi đối với đội tuyển Trung Quốc.”

Bình luận viên A bắt lực cười nói: “Đội Trung Quốc có lẽ sẽ bị loại, trừ phi có kỳ tích xuất hiện.”

Bình luận viên C nói: “Giờ đây không thể trách người khác, trách đội nhà, có lẽ lại khiến cho những người đam mê bóng đá phải chờ thêm 4 năm đây.”

Nói đến đây, lại bắt đầu quảng cáo, tôi nhìn qua Bạch Lâm. Nó đã ứ đầy nước mắt.

Gần đến phút thứ 90, tình thế càng ngày càng bất lợi. Lúc 10 giờ ba mươi, trận đấu vẫn còn đang tiến hành, nhưng ký túc xá đều đã rơi vào bóng tối. Học sinh tức thì huyền não, không cho xem thẻ không bỏ qua.

Một người ở lầu đối diện chạy ra lang thang la lên: “Thầy!!! Còn không cho tụi em coi, em sẽ nhảy lầu đó nha.” Cái thần tình đó, cái khẩu khí đó thật sự là làm không ít người bật cười, cũng làm dịu bớt không khí bi thương xung quanh.

Chỉ năm sáu phút sau, chúng tôi lại được nhìn thấy ánh sáng. Thế là liền bật tivi lên, ngồi trở về vị trí trong tâm trạng nặng nề, mãi cho đến khi trận đấu kết thúc.

Trung Quốc đã thắng, nhưng cũng đã bị loại. Ba bình luận viên đau lòng ngồi phân tích hiện trạng của đội tuyển Trung Quốc. Tôi nhìn thấy, Bạch Lâm khóc rồi.

Nếu phải nói nó khóc, thì chi bằng bảo đó là âm thầm rơi lệ, nước mắt làm ướt cả gò má, nó lấy tay lau đi, vừa lau khô, lệ lại tuôn xuống. Bạch Lâm là một cô gái vô cùng lạc quan và tích cực, ngày thường cũng lớt phớt phớt như tôi vậy, chưa bao giờ thấy có chuyện gì có thể khiến nó đau lòng đến rơi lệ ở trước mặt chúng tôi như thế. Tôi chỉ là một đứa xem bóng đá vì ham vui, không thể hiểu được cái tâm trạng hận gang chưa thành thép của nó. Nhưng, lúc này đây tôi đã bị nó cảm nhiễm, trong lòng cũng dần dâng lên một nỗi bi thương nào đó.

Tôi đi tới bên cạnh, ôm lấy Bạch Lâm.

“Đừng khóc nữa, Tiểu Bạch.”

“Sau này không xem bóng đá nữa.” Nó nói nước mắt.

Đèn, lại tắt rồi. Hoàn toàn trái ngược với lần tắt đèn lúc nãy, cả khuôn viên trường yên tĩnh đến không ngờ, viện nữ sinh không có lấy một âm thanh. Đường như chỉ trong chốc lát, cả thế giới đều rơi vào tĩnh lặng.

Đột nhiên, “Ồa.....” một tiếng. Hình như một nữ sinh của lầu khác đã đứng ra lang thang khóc thét lên, tiếng khóc xuyên thủng màn đêm, chói tai vô cùng. Âm thanh này biến thành một chất xúc tác, dẫn dắt mọi người bùng phát cảm xúc của mình ra, có lẽ vì con gái vốn dĩ là nhiều tình cảm hơn chẳng, tóm lại, ký túc xá phút chốc đã tràn ngập tiếng khóc.

Một nữ sinh ở tầng trên chạy ra hét lên: “Khóc gì chứ! Không có chí khí! Khóc cho đội bóng đá Trung Quốc? Đúng là uống phí nước mắt!”

Nó mắng như thế, lập tức có thêm rất nhiều người ra hòa theo.

Bạch Lâm lau nước mũi xong phản bác lại: “Lão nương đây cứ thích khóc đấy, mày làm được gì nào?”

Và rồi, tiếng khóc tiếng cãi vã hòa trộn vào nhau.

Không biết là ai đã dẫn đầu trước, ném nguyên chai nước suối xuống mảng đất trống không có người, “Bằng—”, một tiếng nổ cực kỳ lớn.

Sau đó lại thêm vài người bắt chước làm theo.

Chính ngay trong lúc các phòng hòa nhau ném chai nước suối trút giận, bên dưới đột nhiên vang lên một tiếng nổ rất rất to lấp hết toàn bộ tạp âm, khiến cho trái tim của chúng tôi cũng đập lên thành thịch. Viện nữ sinh lập tức yên lặng. Đại khái là đã bị tiếng động đó làm hoảng hồn rồi.

“Cái gì vậy?” Tổng Kỳ Kỳ còn chưa hoàn hồn lại, nó hỏi.

Có người cầm đèn pin rơi xuống đồng nát vụn bên dưới, Triệu Hiểu Đường nhìn theo luồng sáng đó rồi nói: “Bình thủy chứa đầy nước, còn đang bốc khói nữa, chẳng trách nổ thành như vậy.”

Triệu Hiểu Đường vừa dứt lời, lại nghe thấy phòng kế bên vang lên tiếng kêu inh ỏi: “Tiểu Quỷ, cậu tức giận muốn ném bình nước thì ném cái của cậu thôi, mắc gì ném cái của tớ!” Người đó vừa nói xong, chúng tôi đều cười lên, ngay cả Bạch Lâm cũng vừa khóc vừa cười.

Việc này, dường như cũng đã kết thúc tại đó. Bốn chúng tôi tắm rửa leo lên giường ngủ.

Bạch Lâm ngủ ở giường đối diện với tôi, tôi nghe thấy âm thanh lật người qua lại của nó. Không bao lâu, trên tường có một luồng sáng, tôi quay qua nhìn.

Nó đang cầm đèn pin, nắm chổng tay trên gối viết nhật ký. Bóng người thanh mảnh phản chiếu trên mùng, hòa cùng từng cử chỉ nhấc bút viết chữ, đều mang một niềm thương cảm không lời.

Tôi có lòng tự hào dân tộc, cũng có lòng nhiệt tình đối với thắng lợi, nhưng sau khi khóc qua cười qua, cái còn lại chỉ là một ít tâm trạng bị truyền cảm. Tôi không hiểu lý do vì sao những người đam mê bóng đá như Bạch Lâm lại vì một kết quả và một thắng lợi không hề liên quan đến cuộc sống của mình mà đau lòng đến mức này.

(6)

Thiếp đi trong mơ màng, bỗng dưng bị tiếng đóng cửa làm tỉnh giấc. Tôi lập tức ngồi dậy, phát hiện giường của Bạch Lâm đã trống rỗng, liền vội vàng thay quần áo mang giày chạy ra theo nó.

Đi xuống lầu, thấp thoáng trông thấy Bạch Lâm đang đi về phía tường thấp ở đằng sau viện nữ sinh. Tôi muốn gọi nó, nhưng lại sợ bị phát hiện, cố hạ thấp giọng gọi hai tiếng, Bạch Lâm vẫn không nghe thấy, chỉ cắm đầu đi đến chân tường, chuẩn bị leo ra.

Nó cao hơn tôi, leo tường dễ hơn tôi. Nếu như nó qua rồi, còn lại một mình tôi căn bản không thể nào nhảy ra, thế là tôi tăng nhanh tốc độ, chạy tới nắm gót chân nó lại khi nó đang cố gắng vượt tường.

Bạch Lâm giật mình, sau khi nhìn thấy là tôi, nó mới thở phào: “Tiểu Đồng, cậu làm mình hết hồn.”

Tôi tức lên: “Để bắt được là sẽ bị phạt đó!”

Nó đã ngồi trên đó, một chân bị tôi kéo lại, ở trên cao nhìn tôi nói: “Mình ngủ không được, muốn ra ngoài thư giãn một chút.”

“Khuya như vậy rồi, một mình cậu rất nguy hiểm.”

“Không sao đâu, lúc học phổ thông mình cũng thường xuyên đi thuê sách như thế.”

”Không được!” Tôi kiên quyết.

“Vậy cậu nói đi phải làm sao?” Bạch Lâm đầu hàng.

“Vậy....” Tôi cân nhắc, “Mình đi với cậu.”

Và sau đó, nó như kéo xác heo mà kéo tôi vượt ra ngoài tường, danh chính ngôn thuận đi ra cổng đại học.

Tôi hỏi: “Cậu định đi đâu?”

Bạch Lâm nhún vai: “Dạo phố thôi.”

Tuy là nói thế, nhưng với cái chỗ chim không đẻ trứng thế này, không có gì để dạo đâu. Rạp chiếu phim mà chúng tôi thường đến đã đóng cửa rồi. Sau khi lượn một vòng, chúng tôi quyết định đi karaoke.

Phía cửa nam ở khu Tây có vài quán karaoke, chất lượng bình thường thôi, tính phí theo giờ, và mức tiền đó học sinh hoàn toàn có thể chi trả. Hơn nữa nếu như bao cả phòng sau 10 giờ tối, sẽ càng rẻ hơn, do đó mỗi khi đến cuối tuần hay ngày lễ, bốn chúng tôi luôn ưu tiên cho tiết mục karaoke thâu đêm. Mỗi lần nhắc đến chuyện đó, những bạn nữ khác trong lớp chúng tôi đều lắc đầu cảm thán: “Người trong phòng 407 quả nhiên toàn là giáo chủ micro.” Vì thế, khi Bạch Lâm quyết định bao phòng, tôi lập tức hối hận vì sao không gọi luôn Tống Kỳ Kỳ và Triệu Hiểu Đường.

Hai chúng tôi kêu bia, vừa uống vừa hát. Bạch Lâm thay đổi hẳn phong cách thực nữ mà ngày thường cố gắng tạo ra, hát từ “Tình trung báo quốc” cho đến “Mượn ông trời thêm 500 năm”.

Khi hát đến câu cuối cùng: “Tôi thật sự muốn sống thêm 500 năm.” Tôi phì cười, gõ đầu nó nói: “Tiểu Bạch, suy nghĩ này của cậu vô cùng đúng đắn. Cậu mà không sống thêm 500 năm, chắc chắn sẽ không thể nhìn thấy ngày bóng đá đội nhà vươn lên.”

Sau khi chia đôi một tá bia, Bạch Lâm bắt đầu không chịu được, nó ngã ra sofa ngủ gật. Tôi là một người không ngủ quên chỗ lạ, huống chi, lúc này toàn là nó hát, tôi còn chưa hết đã, bèn cầm micro lên tự mình biểu diễn. Hát hết Vương Phi, hát qua SHE, sau đó lại qua Lương Tịnh Như, chính ngay trong lúc tôi rỗng

cao cổ: “Yêu là cần phải có dũng khí, để tin rằng có thể đến với nhau“, vài người đã đẩy cửa vào và nói: “Cô bé, công an kiểm tra chứng minh nhân dân.”

Ngay từ nhỏ mẹ đã dạy tôi, không thể lúc nào cũng mang chứng minh nhân dân bên người, mà phải cất giữ trong học tủ an toàn nhất, chỉ ít cũng phải đặt chung với hộ khẩu ở đáy ngăn tủ cuối cùng, giống như là làm mất chứng minh thư thì sẽ biến thành hộ ở chui, bị khai trừ khỏi quốc tịch Trung Quốc vậy. Do đó, là một sinh viên đương đại, thói quen của tôi là không bao giờ mang chứng minh nhân dân bên mình. Kết quả không cần suy nghĩ cũng biết rồi đấy.

Chú công an đó ngồi xuống trước mặt tôi, nhìn nhìn tôi, rồi lại nhìn nhìn Bạch Lâm đã say rượu nằm ở kế bên, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

“Quán karaoke này kinh doanh phi pháp, cô bé không biết sao?”

Tôi muốn khóc mà không có nước mắt, “Chú công an, lúc trước tụi cháu đã từng tới đây, nên không có nghi ngờ. Hơn nữa, chẳng lẽ trước khi vào đây cháu bắt ông chủ phải lấy giấy phép kinh doanh cho cháu kiểm tra sao?”

“Vậy hai cháu có biết, phòng bên cạnh có người đang hút thuốc cấm không?”

Hút? Thuốc cấm?

Câu nói này thật sự dọa được tôi rồi.

Tôi run lên một cái, vội vàng lắc tay nói: “Cháu không biết, tụi cháu không có.” Sau đó liền chỉ sang Bạch Lâm, “Bạn ấy chỉ là bị say rượu thôi, không liên quan gì đến thuốc. Cháu nói thật, tụi cháu là sinh viên đại học A.”

“Sinh viên?” Chú công an nhìn tôi.

Lần này, tôi biết mình thăm rồi, nhất thời lơ lửng rồi.

“Khuya như vậy rồi mà sinh viên còn ở ngoài đường?”

Một người mặc quân phục đứng ở bên cạnh lắc đầu, “Sinh viên bây giờ đúng là càng ngày càng không ra gì.”

Hai người thương lượng một lúc, cuối cùng đưa ra kết luận: “Vậy hãy gọi giáo viên đến đây đón hai em về.”

Tôi hoảng lên, vội nhận lỗi. Nếu để trường biết là gay go, trừ điểm không nói, lỡ như để mẹ tôi biết được, không chừng sẽ đánh gãy chân tôi mất. Thế nhưng, tôi khẩn thiết năn nỉ cả nửa ngày trời, hai chú cảnh sát vẫn không hề dao động.

Hiện giờ Bạch Lâm đang ngủ như heo chết vậy, không trông cậy được gì, do đó trách nhiệm đã hoàn toàn giao hết cho tôi. Tôi ngồi đó, vừa giả vờ mở danh bạ tìm số điện thoại của giáo viên, vừa cố gắng vò đầu nghĩ cách. Chính ngay lúc này, trong mục danh bạ chữ M của tôi, hiện ra tên của Mộ Thừa Hòa. Số điện thoại này là do hần cường hành lưu vào máy khi bắt gặp tôi giả danh Triệu Hiểu Đường gặp gỡ bạn trên mạng lần trước. Một tia sáng xẹt qua trong đầu, tôi nảy ra một ý định.

3. Chương 03

Chương 3 – Trăng sáng vs Cống rãnh

Tác giả: Mộ Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

Tôi đắn đo rất lâu vẫn không đưa ra được quyết định, quay sang nhìn Bạch Lâm lần nữa, rồi lại nhìn chú cảnh sát nghiêm nghị trước mặt. Dán mắt vào số điện thoại đó, ngón cái đã đặt vào nút gọi, nhưng mãi cũng không hạ được quyết tâm.

Lúc trước khi học lý luận quân sự, giáo viên nói trên quả địa cầu này có rất nhiều quốc gia và chính quyền quái lạ, họ thích mang những nước mạnh lân cận xem thành kẻ địch giả tưởng của mình trong suốt quá trình phát triển. Vậy bắt đầu từ cuối học kỳ trước, tôi đã xem Mộ Thừa Hòa là kẻ địch, có điều kẻ địch này không chỉ đơn thuần là do tôi tự mình tưởng tượng ra, trên thật tế những gì hắn làm cũng là đang nỗ lực hướng đến kết luận này.

Nhưng, ngoài hắn ra, tôi còn có thể tìm ai đây?

Tụi anh họ chị họ của tôi, bảo họ giả làm giáo sư đại học là không thể nào, lỡ như bị mẹ tôi biết được, nói không chừng sẽ lột da tôi mất. Nhóm bạn bè trên mạng của Triệu Hiểu Đường thì càng khỏi trông mong, người sau quái lạ hơn người trước, anh kia đáng sợ hơn anh kia, nhờ họ nhập vai, bị vạch trần không nói, quan trọng hơn nữa là làm ô nhục hình tượng của giáo viên trường chúng tôi.

Tôi xoa xoa vầng trán.

Nhờ như Mộ Thừa Hòa không thèm đoái hoài tôi thì sao? Hắn báo cáo lên trường thì biết làm thế nào?

Còn chưa suy nghĩ xong, chú cảnh sát lại hỏi: “Tìm được số chưa?”

Tôi cười khờ: “Cháu đang cố nhớ ạ.”

Cuối cùng, không còn cách nào khác, tôi cắn răng, nhắm mắt, đánh liều gọi cho Mộ Thừa Hòa. Chuông reo mười mấy tiếng, chính ngay trong lúc tôi tuyệt vọng, hắn đã bắt máy: “Alô...”

Cái giọng nói thường ngày khiến người ta muốn sỉ vả trên lớp kia, giờ đây pha với cơn ngủ mông lung, mà tôi nghe vào lại như âm sắc chỉ có trên trời.

“Thầy Mộ.” Tôi run rẩy thận trọng, “Em là Tiết Đồng.”

Tôi không dám chắc là hắn có nhớ cái tên này, bởi vì mỗi lần hắn gọi tôi đều là cái chữ “trò” đáng chịu ngàn dao ấy, hoặc là “trò lớp trưởng môn”, thế là tôi liền bổ sung thêm: “Em là sinh viên năm ba, khoa ngữ văn Anh, học môn ngoại ngữ hai của thầy, tiếng Nga, lớp trưởng môn, Tiết Đồng.” Tôi thêm đến những năm cái định ngữ ở trước tên mình, chỉ hy vọng gọi lại thần chí ngủ dở nửa đêm của hắn.

Mộ Thừa Hòa hỏi: “Có chuyện gì thế?” Giọng của hắn ở bên kia đầu dây, dần nhỏ rồi lại dần to, hình như là do ngồi dậy, và truyền máy từ tai bên này qua tai khác.

Chỉ mấy chữ đơn giản thôi, lại làm tôi cảm nhận được sự ầm áp như người thân trong cái đêm khuya giá rét này.

“Thầy ơi.....” Tôi nói vào điện thoại, suýt chút đã khóc vì quá vui mừng.

“Sao vậy?” Hắn lại hỏi.

Thầy ơi, thầy là người tốt, hơn nữa còn là người tốt nhất thế gian này!

Tôi cảm động nói: “Thầy ơi, tụi em phạm lỗi rồi, thầy đến đón tụi em nha thầy.”

Chỉ nửa tiếng sau, Mộ Thừa Hòa nhuộm đầy cát bụi dọc đường đã lái xe xuất hiện, còn mang theo giấy tờ tùy thân: chứng minh nhân dân, chứng từ làm việc, thậm chí giấy chứng nhận giáo sư.

Một trong hai vị cảnh sát kia xem các chứng từ của hắn xong thì lập tức thay đổi cả sắc mặt: “Ồ, thầy chính là Mộ Thừa Hòa à, tôi từng trông thấy thầy trên báo.” Về mặt hoàn toàn là ‘rất vinh hạnh được gặp thầy’.

Thế là, thầy đã giải quyết mọi việc thuận lợi, bế Bạch Lâm ra hàng ghế sau xe, dẫn chúng tôi ra ngoài như dẫn hai chú cún sống lang thang ngoài đường vậy.

Tôi tự giác ngồi vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn, không đợi thầy mở lời trước, tôi đã nghiêm nghị chủ động xin tha: “Thưa thầy, tụi em sai rồi, sau này sẽ không dám nữa. Trải qua lần này, em nhất định sẽ bỏ hết tật xấu, tuân thủ kỷ luật nhà trường. Em xin thề, thật đó!” Tôi giành cơ hội hối lỗi trước khi hấn giáo huấn tôi, hy vọng khơi dậy lòng nhân từ của hấn, đừng gởi tôi và Bạch Lâm lên khoa.

Mộ Thừa Hòa quay đầu qua, nhìn tôi nói chuyện một mình với nét mặt thương thức, nửa ngày cũng không phát biểu lời nào.

Tôi không dám nhìn mắt của hấn, mãi nắm lấy ngón tay, chột dạ: “Thưa thầy, tụi em làm sai thật rồi, thầy mắng em đi.” Chỉ cần không giao em cho trường, mắng chết em cũng được.

Hấn đột nhiên bật cười, “Lúc trước tôi từng nói, tôi chưa bao giờ nổi nóng với bé con.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn hấn, đột nhiên cảm thấy nụ cười của người này, có hơi gian xảo, giả vô cùng. Dẫu rằng những từ ngữ này, dùng cho Mộ Thừa Hòa – ân nhân cứu mạng của chúng tôi – là không hề thích hợp, và rất không có đạo nghĩa.

“Trốn ra đây bằng cách nào vậy?”

“Leo tường.” Tôi thành thật báo cáo.

“Uống bao nhiêu rồi?”

“Bạn ấy 3, 4 chai, em 6, 7 chai.”

“Hơ.... tửu lượng của em khá nhỉ.” Hấn nhướn mày.

Tôi tự hào, “Đương nhiên rồi, từ nhỏ mẹ đã chú trọng huấn luyện em mặt này, mẹ nói con gái phải ngàn ly không say thì có ra ngoài mới không sợ bị người khác hiếp đáp.”

“Vậy sao?” Hấn hỏi lại.

Lườm thấy ánh mắt như cười như không của hấn, nét mặt đắc ý đến quên mình của tôi thoát chốc âm u trở lại. Tôi đang là tội nhân, không thể tự kiêu.

Thế là, đề tài này đến đây kết thúc.

“Tiếp theo đây hai em định thế nào? Tôi đưa hai em về ký túc xá?” Hấn vừa khởi động máy xe, vừa hỏi.

“Không được! Nhà trường sẽ biết đó.” Hấn mà đưa chúng tôi về, chắc chắn sẽ không cho chúng tôi vượt tường vào trong nữa, mà sẽ gõ cửa viện nữ sinh, và để chúng tôi đi vào trong dưới ánh mắt nóng hổi của người quản lí.

“Vậy thì sao?”

“À....” Lần này thì khó thật rồi, chính ngay lúc xe đi ngang cửa nam đại học A, tôi vội nói: “Thầy thả tụi em ở đây được rồi ạ, tụi em chờ trời sáng.”

“Em định để người bạn này của em ở đâu?” Mộ Thừa Hòa nhìn vào gương chiếu hậu ra dấu cho tôi nhìn Bạch Lâm say khướt đang nằm ở phía sau.

Tôi cắn môi ngẫm nghĩ một lúc, “Ở cửa bên này có tiệm net, tụi em vào đó ngồi được rồi.”

Mộ Thừa Hòa lắc đầu, hiển nhiên là không đồng ý cái ý kiến tồi tệ của tôi.

Lát sau, hấn nói: “Nửa đêm khuya khoắc thế này thả hai em xuống xe, tôi cũng không an tâm. Thôi vậy, đến nhà tôi.”

“Nhà thầy ở đâu?”

“Đồng Nhị Hoàn.”

“Ôi xa thật.” Tôi không mấy muốn đi.

“Sao lúc nãy khi gọi tôi đến bảo lãnh, em không nghĩ là tôi ở xa?” Hấn bắt lặc.

“Nhưng mà, sáng mai tụi em còn có tiết đọc báo.” Tôi chần chừ.

“Tôi đưa hai em về trường, được chưa?” Hấn nhần nhin hỏi lại.

“Vây được!”

Lần này thì tôi không còn gì phải lo lắng rồi.

(2)

Thời tiết đầu đông, gió đêm lạnh đến thấu xương. Không khí trong xe ẩm áp dưới tác dụng của máy điều hòa, hấn bấm cho kính cửa sổ xe thu xuống một chút để lộ một khe hở nhỏ, thấp thoáng có thể cảm nhận được không khí trong lành từ từ tràn vào, có một cảm giác sạch sẽ.

Suốt chặng đường, hấn chỉ chuyên tâm lái xe. Không biết là hấn có đang thầm hồi hận hay không, hồi hận vì mình đã xui xẻo gặp phải đứa học sinh như tôi.

Lúc này đây, một số cụm đèn giao thông đã ngưng hoạt động, chuyển thành màu vàng chớp chớp.

Khi đến ngã tư chuẩn bị tiến vào khu Tam Hoàn, đèn đỏ lại bật lên, Mộ Thừa Hòa rất có kiên nhẫn mà dừng xe lại. Tay phải hấn đặt trên bàn lái, khuỷu tay trái đặt bên viền kính cửa sổ, chống cằm, mắt hướng ra ngoài nhìn những chiếc xe bên cạnh chạy qua.

Thừa lúc hấn đang nhìn sang nơi khác, tôi lén quan sát gương mặt của hấn qua kính chiếu hậu.

Lúc này không mấy để ý, bây giờ tôi mới phát hiện hấn đang đeo cặp kính gọng đen. Không ngờ hấn lại bị cận, chắc là nhận được điện thoại của tôi, đi vội quá nên không đã kịp đeo kính sát trùng.

Hai mắt của hấn đều là mí lót, do đó nhìn không to lắm, trái lại rất sâu. Mẹ tôi thường nói mắt to thu hút, mắt nhỏ hấp hồn, chẳng biết tên này sinh ra là muốn hấp hồn của ai đây.

Tròng mắt là màu nâu nhạt, sóng mũi rất cao.

Nếu buộc phải tìm một điểm đặc biệt trên gương mặt của hấn, chắc chắn là môi rồi. Môi của hấn dường như sinh ra là đã hơi cong lên như thế, bặm nhẹ môi lại thì cho dù nét mặt đang không có cảm xúc gì cũng sẽ khiến người ta cảm thấy hấn như đang cười.

Và nếu nói theo ánh mắt thẩm mỹ của đồng hương Tiểu Bạch, vậy Mộ Thừa Hòa có thể được xem là một người rất đẹp rồi chẳng. Nhưng, tận đáy lòng tôi vẫn cảm thấy ba tôi đẹp trai hơn.

Đèn xanh sáng lên.

Xe lại lăn bánh, hấn hướng mắt trở về, nhìn lướt qua. Ánh nhìn của tôi và hấn bắt gặp nhau thông qua tấm kính chiếu hậu, và có một giây phút ngắn ngủi là giao nhau. Hấn thản nhiên, còn tôi – một đứa lén lút quan sát tướng mạo của người ta này giờ bỗng cảm thấy ngượng ngịu, bèn vội vàng nhìn ra ngoài.

“Đang nghĩ gì vậy?” Hấn hỏi.

“Thì ra lúc đêm khuya, một vài cụm đèn giao thông sẽ biến thành đèn vàng chớp chớp, thật là thú vị.” Tôi nói đại, “Em là dân thành phố A lâu rồi, vậy mà trước đây lại không hề phát hiện.”

Hấn cười cười, không tiếp lời.

Tôi lại nói: “Nhưng tại sao lúc này lại có đèn đỏ?”

“Em không cảm thấy những ngã tư có đèn đỏ đông đúc hơn những chỗ đèn vàng sao?”

Hấn nói thế tôi mới ngẫm lại, hình như đúng thật là vậy, “Thì ra là thế ạ.”

“Xem ra khả năng quan sát của em kém đấy.” Hấn nói đùa, “Rodin nói: vẻ đẹp đâu đâu cũng có, đối với đôi mắt của chúng ta mà nói, cái nó thiếu không phải là cái đẹp, mà là phát hiện.”

Mẹ tôi khó lắm, tuyệt đối không cho tôi lang thang ngoài đường trễ hơn giờ xe buýt ngừng hoạt động. Do đó mặc dù đã sống ở đây rất nhiều năm, nhưng tôi rất ít khi nào có mặt ở ngoài đường vào lúc hai ba giờ khuya.

Bây giờ nghe hấn nói vậy, tôi bèn chăm chú quan sát cảnh đêm trên phố.

Những đoạn đường tấp nập người qua lại vào buổi sáng giờ đây lại yên tĩnh đến lạ kỳ. Ngoài một vài bảo vệ trực đêm đang đi lại ra, cơ hồ không còn ai khác. Vĩa hè rải rác một vài người sống vô gia cư.

Vì chỉ có vài chiếc xe đang lưu thông, do đó những chiếc xe tải buổi sáng không thể vào trung tâm giờ đây ra sức mà đạp ga, chớp mắt đã soẹt qua, cái âm thanh động cơ ù ù ù ù ấy càng thêm chói tai giữa đêm khuya yên ắng thế này.

Một vài con phố đã bắt đầu có lao công ra quét đường. Con đường màu vàng cam làm cho chiếc bóng của họ bị kéo ra rất dài, len lỏi một cảm giác cực nhọc.

Phía trước quảng trường có công nhân đang thay những chậu kiểng xanh.

Khi chạy ngang ngã tư Đại học Bắc Kinh, nhìn thấy bảng hiệu “Thịt bò nướng” to tướng, tôi bất giác bật cười, chỉ về phía đó, tôi nói với Mộ Thừa Hòa: “Khi em học tiểu học, tiệm thịt nướng đó chỉ là một quán nhỏ bên đường thôi, cánh gà nướng mà bà lão trong đó làm ngon lắm, lúc đó mỗi ngày đi học về em đều vào đó, nhưng nếu em ghé lại lâu quá sẽ bị mẹ la, cho nên lần nào em cũng hối thúc bà ấy. Kết quả là lần nào bà lão cũng giận dỗi quát em: ‘con nít con nôi vội vàng gì chứ, cái này phải nướng từ từ mới ngon.’ “

Hắn mỉm cười: “Hình như em là người bản địa?”

Tôi gật đầu, “Phải đó.” Đáp xong lại do dự, sửa lại, “Nhưng cũng không phải.”

“Sao lại phải rồi lại không phải?”

“Năm 11 tuổi gia đình em mới chuyển đến thành phố A, lúc ấy nói tiếng địa phương giọng không giống lắm. Người ngoại địa tưởng em là người bản địa, còn người bản địa thì lại tưởng em là người ngoại địa.” Tôi nói lầm bầm, bỗng có hơi thương cảm.

Nhưng hắn lại cười: “Em còn trẻ như vậy mà đã không có cảm giác quy thuộc rồi sao?” Có hơi khinh thường.

Đúng là người không đúng gu nói nửa câu cũng thấy nhiều!

Tôi chau mày, quay mặt qua hướng khác không nói chuyện với hắn nữa.

Lát sau, hắn chợt nói: “Tôi từng sống ở rất nhiều nơi, đến cuối cùng ngay cả bản thân tôi cũng không rõ đâu mới là quê hương của mình. Nhưng lại chưa từng có cảm giác như em.”

Tôi vốn còn đang tức tối, nhưng lại không tìm được lòng, quay qua hỏi: “Tại sao?”

“Từ nhỏ đến lớn, tôi trong mắt người khác đã là khác loài, sớm đã quen rồi.”

“Khác loài? Khác loài thế nào?” Tôi bồn chồn.

Hắn hơi nhướn mắt lên, nhưng lại không trả lời.

Lần này thì tôi tò mò thật rồi, tôi rất thận trọng, rất thận trọng mà quan sát hắn từ đầu xuống chân rồi lại từ chân lên đầu. Tứ chi đầy đủ diện mạo cũng bình thường, mặt không bị hủy hoại, hơn nữa, xem mức độ linh hoạt khi hắn nhìn đèn đường, cũng đâu thể nào là bị mù màu.

Đích thật không phát hiện có điểm nào kỳ lạ.

Tôi suy đi nghĩ lại hồi lâu, rồi hỏi hắn theo kiểu dò thám: “Không phải là... não của thầy có vấn đề chứ?”

Mộ Thừa Hòa nhìn tôi một cái thật sâu, híp mắt lại, cười cái kiểu có cũng như không và nói: “Thật không hổ danh là lớp trưởng môn do tôi đào tạo ra.”

Ý châm chọc rõ ràng thế mà.

Thật ra cái mà tôi muốn hỏi nhất không phải là não, mà là cái khác, nhưng tôi lại ngại nói ra, đồng thời cũng sợ làm tổn thương lòng tự trọng của hắn. Tôi nhân từ cảm thông thế mà chỉ đổi lại một câu châm chọc của hắn.

Nó bất giác làm tôi nhớ đến câu nói bị thương kia — Tôi vốn mang tâm gửi ánh trăng, nào ngờ trăng sáng lại rọi cổng rãnh.

Đúng là bi kịch!

(3)

Khi xe chạy đến nhà Mộ Thừa Hòa thì Bạch Lâm cũng đã có lại chút thần trí, và trong cái tình trạng nửa tỉnh nửa mê như thế, nó vẫn có thể chào Mộ Thừa Hòa, công lực nịnh bợ của con nhỏ này đúng là không tệ. Lần này, tôi không dám nhờ Mộ Thừa Hòa ra tay nữa, vội vàng dìu Bạch Lâm vào nhà hắn.

Nhà của Mộ Thừa Hòa không mấy rộng. Đây là một căn nhà vuông mini, nhưng mỗi một gian phòng đều đủ to, phòng khách và phòng ngủ đều hướng ra sông, có thể nói là hộ ngắm cảnh sông tuyệt vời trong thành phố này rồi.

“Nhà này.... đắt lắm nhỉ? Bao nhiêu một mét vuông vậy thầy?” Tôi hỏi theo thói con buôn.

Không ngờ tên này cũng có gia thế ghê.

Hắn bỏ chìa khóa xuống, vừa đi rửa tay vừa nói: “Nhà này của thầy Trần các em, thầy ấy tạm vắng nên bảo tôi qua trông nhà thay.”

“Ồ.” Hóa ra.

Không ngờ họ là bạn thân thật, chẳng trách chịu dạy thế Trần Đình lâu như vậy.

Tôi và Bạch Lâm ngủ trong phòng, Mộ Thừa Hòa thì ôm gối chần ra sofa.

Bạch Lâm vốn đã say, nằm xuống giường là ngủ ngay.

Còn tôi, trải qua một trận lúc này, dường như đồng hồ sinh học của tôi đã quá giờ rồi, không ngủ được nữa. Tôi lật người qua nằm nghiêng, mặt áp vào áo gối màu trắng.

Cái gối tôi đang nằm vừa hay là gối của Mộ Thừa Hòa.

Đại khái là hắn nhận được điện thoại của tôi, đi gấp quá, nên ngay cả giường cũng không kịp thu dọn. Do đó khi chúng tôi vào phòng, mền vẫn y như lúc mới thức dậy, một cái gối nằm ở một bên, một cái khác thì nhấc nhỏ, nhìn vào là biết ngay có người mới nằm trên đó.

Bỗng dưng, hình như ngửi được một hùi hương, nhàn nhạt, như có lại như không, là mùi hương của Mộ Thừa Hòa.

Tôi đã từng ngửi được mùi này trên người hắn trong lần hắn dạy tôi phát âm.

Là mùi gì nhỉ?

Tôi tập trung tinh thần hít một hơi, lại ngẫm nghĩ.

Hình như là mùi gỗ thông hay là tùng hương.

Khi còn rất nhỏ, ba tôi từng là thợ mộc, làm đồ dùng gia đình cho người khác, những dụng cụ bằng gỗ chưa được sơn phết chính là có mùi hương này. Có nhiều người không thích mùi này, nhưng tôi bấy lâu luôn cảm thấy nó thơm thơm.

Lúc trước khi Trần Đình đứng lớp, thầy từng nói người Nga rất thích cây bulô. Nhưng, trong khu rừng Siberia, loại cây thường thấy nhất và hữu dụng nhất lại là thông — thông Scots, thông rủ lá, thông trắng, thông đen....

Nghĩ thế, tôi tự nhiên cảm thấy Mộ Thừa Hòa chính là một cây thông sản xuất từ Nga.

Giáo viên lên lớp thường sẽ chống tay lên bàn, còn hắn thì không. Hắn cứ thích một tay cầm sách, một tay để trong túi quần, đứng trước bảng đen, người khác nhìn vào sẽ cảm thấy như rất nhàn hạ. Nhưng sóng lưng hắn lại rất thẳng, trông giống như một cây thông giữa đất tuyết, xanh sẫm um tùm.

Nghĩ ngợi vẩn vơ hòa cùng tiếng tích tắc tích tắc của đồng hồ treo trên tường, tôi bắt đầu đếm cừu, rất là thoải mái.

Không biết đã qua bao lâu, Bạch Lâm lật người qua, cánh tay đè lên bụng tôi, làm tôi giật mình tỉnh giấc, những tưởng rằng trời đã sáng, kết quả là khi nhìn lên tường, chỉ mới có một tiếng.

Tôi chợt nhớ ra điện thoại của tôi và Bạch Lâm đều để trong áo khoác, và áo khoác đang treo ở bên ngoài. Nếu không chỉnh chuông báo thức, e là tôi chẳng thể nào ngủ yên giấc.

Đắn đo một lúc, vẫn quyết định đi ra lấy điện thoại, thế là tôi bò dậy, nhón chân khẽ khàng đi ra mở cửa.

Những tưởng phòng khách bên ngoài sẽ tối mịt, kết quả lại hoàn toàn không như tôi nghĩ, Mộ Thừa Hòa chưa ngủ.

Hắn ngồi trên sofa, laptop đặt trên gối.

Không ngờ hắn bị cận, bây giờ chắc là đã lấy kính sát trùng ra, thay bằng kính gọng đen.

Ánh sáng màu lam nhạt phát ra từ màn hình rọi lên mặt hắn, rất rõ ràng.

Mộ Thừa Hòa đang tập trung vào máy tính, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, tạch tạch tạch tạch, tiết tấu đều đặn.

Hắn hơi chau mày, mang vẻ trầm tư, đây là một biểu hiện không dễ dàng được nhìn thấy trong ngày thường, Mộ Thừa Hòa của bây giờ và Mộ Thừa Hòa thần thái hưng phấn trên bục giảng hay trong phòng làm việc dường như không phải là một.

Lát sau, một bàn tay của hắn rời khỏi bàn phím, cầm bút lên viết viết lên tờ giấy bên cạnh, rồi dừng lại, bàn tay còn lại lại gõ gõ trên bàn phím. Một loạt các động tác này, hắn thực hiện rất tự nhiên cũng rất thành thạo, nhưng tôi nhìn vào lại cảm thấy có gì đó ngớ ngẩn.

Và rốt cuộc là ngộ ở chỗ nào, tôi lại nghĩ không ra.

Tôi định rón rén đến gần đó để xem hắn đang làm gì, ai ngờ chỉ mới đi vài bước thì đã bị hắn phát hiện.

Hắn ngoảnh đầu lại nhìn tôi: “Dậy rồi? Hay là vẫn chưa ngủ?”

Nhìn chính diện thế này lại cảm thấy Mộ Thừa Hòa đeo cặp kính trên sống mũi như vậy trông trẻ con và dễ gần hơn ngày thường.

“Em ra lấy điện thoại chỉnh chuông báo thức, sợ ngủ quên ạ.” Tôi ngoan ngoãn giải thích.

Hắn lại nhìn tôi một cái, sau đó đặt laptop lên bàn trà, rồi bật đèn bên sofa lên, không biết có phải là sợ tôi bị va phải vì tối hay không.

Tôi nhanh chóng lấy điện thoại trong túi áo khoác ra, đi ngang qua hắn, vừa đúng lúc hắn lấy kính xuống xoa xoa sống mũi. Bên cạnh hắn có một chồng sách, toàn là sách gốc ngoại ngữ. Tôi nhìn lướt bìa sách những quyển đặt phía trên, đều có những từ đơn . Tôi chỉ biết đó là tiếng Nga, nhưng chúng tôi chỉ được học từ vựng thông dụng thôi, do đó những chữ kia có ý nghĩa gì, tôi không biết.

“Thầy không ngủ được sao?” Tôi hỏi.

“Tôi ngủ quen giường, hơn nữa, rất dễ tỉnh giấc.”

Nghe hắn nói thế, trong lòng cảm thấy ngại vô cùng, “Em xin lỗi thầy, tui em làm phiền thầy quá.”

“Không liên quan hai em, tôi vốn hay mất ngủ.”

“Còn trẻ thế sao lại mất ngủ được?” Tôi còn tưởng rằng mất ngủ là triệu chứng dành cho cấp bậc như mẹ tôi cơ, đó là triệu chứng tổng hợp thời kỳ cận niên.

Hắn lại đeo mắt kính vào, nói: “Bệnh cũ rồi.”

Nhớ lại khi nãy trên xe hình như hắn có nói lấp lửng mang bệnh gì đó, làm tôi muốn quan tâm hắn, nói thế nào hắn cũng đã giúp tôi và Bạch Lâm một lần. Tôi vòng ra trước sofa, ngồi xuống cạnh hắn: “Thầy, em nói thầy cái này, mẹ em có một phương thuốc, trị bệnh mất ngủ hay lắm. Nghe nói giằm nát củ hành tây, bỏ nó vào một cái lọ rồi bọc kín lại, mỗi đêm ngủ một cái trước khi ngủ.” Tôi vừa nói còn vừa làm động tác hít sâu vào, diễn một màn ảnh âm đồng bộ, “Đảm bảo thầy hết bệnh!”

Hắn nhìn tôi, đột nhiên lắc đầu cười nhẹ và nói: “Tiết Đồng à, em thật thú vị.”

Tôi khựng người.

Ngoại trừ lần hần đặt cho tôi cái biệt danh A Đồng Mộc đáng ghét kia, đây là lần đầu tiên Mộ Thừa Hòa gọi tôi như thế.

Giờ đây, hai chữ “Tiết Đồng” bất chợt được Mộ Thừa Hòa nói ra, phát âm giống những người khác, nhưng dường như lại không giống, không giống với Bạch Lâm hay Tống Kỳ Kỳ, không giống bất kỳ giáo viên nào khác, càng không giống mẹ tôi. Tóm lại là rất đặc biệt, thấp thoáng như khác hẳn cảm giác mà bất kỳ một ai trên thế gian này gọi tên tôi.

Tôi cố tình ho một cái, quay mặt ra chỗ khác.

“Nếu như thầy còn chỗ nào...” Tôi chần chừ, “Còn chỗ nào cảm thấy không khỏe, thầy có thể nói với em, mẹ em có nhiều phương thuốc dân gian hay lắm.”

Thế mà hần lại rất nghiêm chỉnh mà trả lời tôi: “Được, đợi khi nghĩ ra tôi sẽ nói với em.”

Tôi nhú mày, đang định xem xét lại một lần nữa người đàn ông có ngoại mạo khác xa thẩm mỹ quan của tôi thì hần nói: “À phải, có việc này, cứ mãi quên nói với em.”

“Chuyện gì ạ?” Tim gan của tôi run lên một cái, theo như nhận xét của tôi về nhân phẩm của người này, chắc chắn chẳng phải việc gì tốt lành.

“Phát âm bật hơi tôi nghe thử xem.”

Hầy, chỉ thế thôi phải không, tim gan của tôi nhẹ nhõm lại.

“Không phải đã đọc qua rồi sao?” Tôi hỏi

“Đọc thêm lần nữa.” Hần nói

Giờ đây việc này đối với tôi mà nói giống như là gà tập ăn thóc thôi, dễ mà. Thế là, tôi làm theo lời hần bảo.

Hần lại căn dặn: “Thêm vào từ đơn, đọc thử xem.”

“Từ đơn gì thầy?”

“Từ có âm bật hơi là được.”

Tôi chọn chữ “Nga” quen thuộc nhất, vừa đọc xong “ ”, tôi liền thấy ngay cái nét mặt ‘biết ngay sẽ thế mà’ của hần.

Khóe môi Mộ Thừa Hòa lại sống dậy một nụ cười đã lâu không thấy, ngay cả mắt kiếng cũng không che lấp được cái vẻ mặt thiếu ăn uống của hần.

Hần nói: “Vấn đề chính ngay chỗ này. Em không thể vì biết bật hơi mà cố tình thêm nó vào đơn từ rồi đọc ra, trái lại, em phải làm nhẹ cái âm đó lại.”

Tôi xoay vòng vòng rồi.

Lúc không biết thì bắt đầu cố mà phát âm cho bằng được, bây giờ tôi biết rồi thì lại bắt tôi đọc nhẹ lại, rốt cuộc muốn tôi thế nào đây?

Hần tiếp tục: “Do đó bất luận là ngôn ngữ của nước nào, đều phải biết điều hòa trung gian. Ví dụ nhé, trong tiếng Hán chúng ta có âm uốn lưỡi, nếu một người nói chuyện mà âm uốn lưỡi quá rõ ràng, chúng ta sẽ gọi họ là gì?”

“Lưỡi to.” Tôi trả lời không hề do dự.

“Đúng vậy, tiếng Nga của em hiện giờ chính là cảm giác này.”

“.....” Tôi lưỡi to sao?

Mộ Thừa Hòa ý nặng tình sâu mà nói: “Kiêu ngạo là kẻ địch của tiến bộ, trò à, đoạn đường đặc đạo của em còn dài, cố gắng đi.”

Chính trong giây phút ấy, tôi đã hiểu ra vì sao lúc này lại cảm thấy cảm giác khi hắt gọi tên tôi khác với mọi người, bởi vì trên trái đất này còn có thể tìm ra một sinh vật khác có thù với tôi như Mộ Thừa Hòa sao?

Còn đang không cam tâm, hắt lại nói: “Mau đi ngủ đi, trời sắp sáng rồi, đến giờ tôi sẽ gọi hai em dậy.”

(4)

Sáng hôm sau, Mộ Thừa Hòa thực hiện lời hứa đích thân lái xe đưa tôi và Bạch Lâm về trường.

Lúc xuống xe, tôi quay đầu lại đóng cửa, thấy Bạch Lâm gật đầu khom lưng cảm ơn hắt. Hắt cười cười, thần thái tươi tỉnh, hoàn toàn không thể cảm nhận được đây là người đã không chớp mắt suốt một đêm, song quang thâm nhậ nhậ phía dưới khoang mắt chính là điểm duy nhất tiết lộ bí mật này.

Bạch Lâm nhìn xe của Mộ Thừa Hòa đi xa, cảm thán: “Thiệt là ngẫu quá đi, chiếc CR-V bình thường vậy mà vào tay thầy lại như được nâng cấp lên hắt.”

“CR-V gì?” Tôi không hiểu.

“Thì chính là chiếc xe thể thao thầy chạy đó, Honda CR-V, đơn giản, thực dụng, lại ưa nhìn. Làm gì như những chiếc ba mình thích, mục đích duy nhất khi lái xe ra ngoài chính là để người ta biết mình là một người vừa giàu lên nhờ vận may.”

Ba của Bạch Lâm đích thật là rất dễ thương.

Ngày đầu tiên sinh viên năm nhất đến ghi danh, ba Bạch Lâm đã chở cô bằng xe hơi Hummer. Trước ngày hôm đó, tôi không hề biết Hummer là gì, nhìn từ xa chỉ thấy một chiếc xe thể thao như đang mặc áo giáp, đậu ngay trước cửa ra vào cổng viện nữ sinh, khiến người ra vào đều như một con cua, đi hàng ngang, và cũng vì thế mà thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Do đó, chỉ trong ngày đầu tiên, Bạch Lâm đã lên trang báo đầu của Học viện Ngoại ngữ chúng tôi, trở thành thiên kim tiểu thư mà mọi người bàn tán xôn xao.

Nhưng điều khiến cho Bạch Lâm ủ rũ không hoàn toàn là vì lý do này, sau này nó mới than thở với chúng tôi: “Nếu Hummer đó của ông ấy thật thì mình cũng nhận đi. Khổ nỗi đó là xe mượn.”

“Không phải chứ.” Ba chúng tôi đồng thanh cảm thán.

“Ba mình nói người trong thành thị thích kỳ thị người dưới quê, nếu như người dưới quê chạy Hummer đến đi học thì mấy cậu sẽ không dám hiếp đáp mình nữa. Nên ông ấy đã đi thuê xe, các cậu nói coi mình có oan không chứ?”

Nghe nó nói xong, tôi, Tống Kỳ Kỳ và Triệu Hiểu Đường đều nhìn nhau, cùng im lặng.

Đích thật là có hơi, oan. Nhưng người oan là chúng tôi, chúng tôi như vậy mà bị hình dung thành những đóa hoa bá vương ức hiếp người yếu ớt.

A Di Đà Phật....

Thật ra, Bạch Lâm tuy không phải là thiên kim phú hộ, nhưng cũng tuyệt đối không phải là dân quê. Nhà nó ở trong tỉnh của thành B kế bên, chú Bạch là nhà xí nghiệp thị trấn có tiếng ở đó, không bằng người khác nhưng vẫn hơn rất nhiều người.

Ngoại trừ phí sinh hoạt mỗi tháng hơn chúng tôi rất nhiều lần ra, Bạch Lâm không còn điểm nào đặc biệt hơn.

Nhưng càng là như thế, thì càng khiến mọi người cảm thấy nó thần bí.

Tin đồn như thế làm rất nhiều bạn khác phái tò mò, thế là, năm học đầu tiên có rất nhiều nam sinh chủ động đến tìm chúng tôi kết giao hữu nghị. Trước lễ giảng sinh của học kỳ đầu tiên, chỉ ít có năm sáu bạn nam gọi điện đến hẹn nó.

Sau đó, một nữ sinh nào đó có quen biết nhà Bạch Lâm đột nhiên nhảy ra nói, ba của Bạch Lâm chỉ là thuê xe đến trường để ra oai thôi.

Một Bạch Lâm hung hãn thường ngày, lần đó lại không tìm cô gái ấy cãi lý.

Bạch Lâm than thở: “Hãy, sớm đã bảo lão đừng làm như vậy, bây giờ hại mình thân bại danh liệt rồi, thật là đau lòng mà.” Nhưng, ngữ khí của nó nào đâu có cảm giác đau lòng, một chút cũng không.

Những nam sinh đến vì tin đồn và lại đi vì tin đồn, duy nhất có một người từ đầu đến cuối vẫn ân cần với Bạch Lâm, đây chính là Lý sư huynh bên khoa Vật lý có lòng tốt muốn đóng đinh khóa chốt cho chúng tôi. Do đó dẫn cho Bạch Lâm không hề có “cảm sốt” với anh ấy, thì chúng tôi vẫn có cảm tình tốt với anh ấy.

Tôi và Bạch Lâm cùng chạy về phòng lấy sách, rồi chuẩn bị xông tới lớp học. Chạy đến bãi đất trống bên dưới phòng ký túc, nhìn những chai nước suối và bình thủy vỡ vụn, mới nhận ra đêm qua khá kịch liệt. Cũng may, viện nữ sinh có lệnh cấm, không ai dám đi lại trong này nên không có người bị thương.

Sau đó tôi mới biết, bên chúng tôi như thế là hiền rồi. Ký túc xá nam sinh bên kia bờ hồ, có phòng còn gỡ luôn song cửa sổ ra ném xuống sân, bởi thế nhà trường đã xử phạt gấp một tốp người.

Khi mới vào trường sẽ nghe được đủ loại đủ kiểu các hình thức giáo dục, chẳng qua là vi phạm nội quy thì sẽ không được tốt nghiệp, không được cấp chứng chỉ, bla bla. Những quy tắc phong phú của trường được in thành một quyển sổ tay nhỏ, phát cho tân sinh viên mỗi người một cuốn, nhìn nó còn dày hơn bản báo cáo công tác mỗi năm của chính phủ của thủ tướng Ôn, khiến tôi không khỏi nghi ngờ mình có thật sự được thuận lợi tốt nghiệp?

Do đó, cuộc sống đại học đã bị tôi tưởng tượng thành chuyến đi Tây thiên để thỉnh kinh, đợi khi tôi trải qua chín chín tám mươi một kíp nạn thì xem như thành công.

Giờ đây, nhờ sự giúp đỡ của Mộ Thừa Hòa, chúng tôi lại trải qua một kíp nạn rồi.

Đúng lúc hôm nay lại là ngày thời khóa biểu kín nhất. Sáng chiều đều có tiết. Tiết một, hai đọc báo xong, lại phải vào tiết nghe nhìn.

Vì đêm qua lao động vất vả, đến bây giờ thì tôi và Bạch Lâm đã không còn chống cự nổi nữa, ngồi vào phòng lab, chúng tôi đeo tai nghe, vào đúng vị trí của mình, rồi gục đầu ngủ ở phía sau tấm kính.

Cô giáo Ngô dạy môn nghe nhìn của chúng tôi là một mỹ nữ, đi du học về nước vào mấy năm trước. Phương pháp dạy học mà cô thích nhất chính là cho chúng tôi xem phim điện ảnh ít người màng tới của Anh. Cô rất thích bấm ngưng đột xuất, rồi bấm số chọn một người bất kỳ hỏi nhân vật đó vừa nói gì, một khi ậm ừ đáp không được, cô Ngô sẽ vạch một gạch lạnh lẽo lên phiếu theo dõi học tập, cùng với câu nói: “Trừ 5 điểm trong tổng điểm thành tích.”

Mới bắt đầu chúng tôi còn cảm thấy khá mới mẻ và rất gay cấn, dần dà rồi cũng cảm thấy chán, hơn nữa lại còn thấy thấp thỏm trong lòng.

Bạch Lâm thì cao tay hơn.

Một phim điện ảnh thông thường, cộng thêm câu hỏi, có thể cho cô Ngô dạy bốn đến năm tiết. Bạch Lâm lên mạng tải luôn phim đó về tự xem một lần, rồi tiện tay tải luôn kịch bản in ra mang vào lớp để đọc.

Tổng Kỳ Kỳ tuy luôn đứng hạng nhất, nhưng kỹ năng nghe lại là nhược điểm.

Bạn ấy cũng xem kịch bản, nhưng khác với chúng tôi, Tổng Kỳ Kỳ sau khi đọc xong thì sẽ dùng thời gian rảnh rỗi học thuộc lòng. Động cơ như nhau, nhưng mức độ chịu khó thật khiến người ta nhìn gương mặt ếch.

Tôi lâu nay luôn lập chí làm một học sinh ba tốt, chỉ là thiếu chút nghị lực.

(5)

Lời tuy nói thế, nhưng tôi cảm thấy tôi có thể làm một giáo viên tốt.

Bảng hiệu ‘sinh viên khoa Ngoại ngữ đại học A’ nói ra ngoài là rất có giá, do đó chỉ cần dán một tờ giấy quảng cáo nhỏ ở ngoài đường, ắt sẽ có rất nhiều phụ huynh gọi điện đến mời phụ đạo anh văn cho con họ.

Tôi và Tổng Kỳ Kỳ đều có đi dạy thêm.

Xét về cơ bản, thị trường dạy thêm tại nhà có hai thời đoạn nóng, một là trước khi khai giảng, hai là khi gần thi cuối kỳ. Giá thị trường thông thường là 25 đồng một tiếng, sau đó tùy theo cấp bậc mà tăng hay giảm.

Cậu nhóc mà tôi dạy kèm tên Bành Vũ, vừa thi lên trung học, chuẩn bị vào lớp 10. Vào kỳ nghỉ hè, mẹ cậu nhóc sợ con mình bị yếu thế trong ngôi trường phổ thông đầy những cao thủ anh văn, vì bà thấy ngữ pháp của con mình còn yếu, do đó bảo tôi phụ đạo cho hai tháng. Một tuần ba buổi, mỗi buổi khoảng ba tiếng.

Trường đại học rất cổ vũ sinh viên đi dạy thêm, nhưng luôn nhấn mạnh vấn đề an toàn, cũng căn dặn học sinh không được tùy tiện đến nhà đối phương. Song Bành Vũ là do một đồng nghiệp của mẹ tôi giới thiệu, vì vậy tôi không có gì phải lo sợ.

Tháng 9 sau khi khai giảng, mẹ của Bành Vũ bảo cô chủ nhiệm của cậu cũng dạy môn anh văn, bà muốn con mình đến nhà cô học thêm, do đó đã yểm chuyển lựa lời để kết thúc lần hợp tác này.

Tôi rất hiểu, giáo viên trong trường là lớn nhất, đặc biệt là giáo viên chủ nhiệm.

Sau đó, tôi rảnh ra hai tháng, mãi không có học sinh nào thích hợp.

Cho đến ngày thứ năm, Bành Vũ gọi điện cho tôi, bảo học thêm ở chỗ của cô đồng người quá không quen, hy vọng tôi có thể tiếp tục giảng bài cho nó.

Tôi suy nghĩ một lúc, nhận lời, điều kiện duy nhất là tôi chỉ có thể dạy một buổi một tuần. Như thế tính ra vẫn thông thả hơn đồng lương Tiểu Bạch đi làm ở quán ăn rất nhiều, nói thế nào cũng đã là giảm nhẹ gánh nặng kinh tế gia đình.

Bành Vũ rất thông minh, mập mạp trắng trẻo, đang trong giai đoạn phát triển, nhiều lúc cảm thấy chỉ một tuần không gặp thì nó đã cao thêm mấy centimét.

Lần đầu tiên khi gặp nó, cảm thấy nó cao hơn tôi một chút, giờ đây, chỉ mới nửa năm không đến, nó đã cao quá rồi.

Nó thường khinh bỉ tôi: “Cô Tiết, không phải là cô thường luyện sức cốt công chứ?”

“Đi chỗ khác chơi!” Tôi nói, “Không biết lớn nhỏ, cô là cô giáo của em.”

Tôi lâu nay nhỏ con, dùng cách nói khuyết đức để hình dung tôi thì chính là sau khi qua thời kỳ thiếu nữ thì tôi dường như không có phát dục nữa. Nhưng mà Bạch Lâm bọn họ cười tôi thì thôi đi, bây giờ ngay cả tên nhóc con này cũng tới chọc tôi.

Vì lý do muốn Bành Vũ hiểu biết thêm về khuôn viên đại học, tăng thêm khát vọng học tập của nó, cô Bàng nói với tôi, cô hy vọng Bành Vũ có thể đến trường tôi hun đúc một chút, cảm nhận chân thật hơn thế nào là trường cao cấp.

Chủ nhật, tôi đứng chờ nó ở cửa bắc, kết quả là chờ nửa ngày trời cũng không thấy nó đâu.

Tôi còn chưa kịp nổi nóng thì nó đã giành trước một bước gọi điện cho tôi, “Cô Tiết, cô không thể làm như vậy đâu, bỏ em đứng ở đây một mình nửa ngày rồi.”

“Thì cô đang đứng đợi em ngay cổng nè.”

“Không thể nào!” Nó tức.

“Sao lại không thể nào chứ!” Tôi còn tức hơn.

Miêu tả nửa ngày trời tôi mới biết, nó đi taxi đến đại học A, tài xế chở nó đến trụ sở chính của trường theo lẽ đương nhiên, và tôi thì cũng tưởng là nó biết tôi ở khu Tây.

Tôi nói: “Em đứng đó, tôi đến tìm em.”

Cũng may có xe buýt đi từ khu Tây đến trụ sở chính, mười phút một chuyến.

Tôi tìm thấy Bành Vũ, vừa định kéo nó lên xe về khu Tây.

Nó nói: “Cô Tiết, không phải là cô giả danh sinh viên đại học A chứ?”

“Tại sao?” Tôi tức tối quay lại nhìn nó.

“Sao cô không học ở đây mà lại đến cái nơi chim cũng không tới để đẻ trứng đó chứ?”

Tôi bực bội giải thích: “Trường của chúng tôi đều như thế, cơ sở chính chỉ có sinh viên năm 4 và nghiên cứu sinh thôi.”

“Nghiên cứu sinh?” Bành Vũ nghe thấy từ này, hai mắt lập tức sáng rõ, “Tức là thạc sĩ và tiến sĩ rồi?”

“Ừm, cũng gần như vậy.” Tôi gật đầu, cho dù bây giờ không phải, thì sau này cũng phải.

Nó dùng ánh mắt sùng bái nhìn những người ra vào cổng, “Vậy tức là, họ không phải là thạc sĩ thì tức là tiến sĩ rồi?” Cường độ của tia sáng phát ra từ trong mắt nó, còn mạnh hơn khi đồng hương Tiểu Bạch nhìn soái ca.

“Thật ra, tiến sĩ..... họ cũng là người.”

Bắt đầu từ khi làm cô giáo, tôi đã hiểu sâu sắc rằng, một khi gặp phải học sinh vô địch, cô giáo sẽ bắt lực đến mức nào.

Sau đó, Bành Vũ sống chết bắt tôi phải dắt nó tham quan trụ sở chính, không thêm đoái hoài tới khu Tây nơi mà tôi đang ở.

Đến thư viện, nó cảm thán: “Thư viện lớn nhất tỉnh chúng ta là đây a!”

Đến nhà ăn, nó kinh ngạc: “Nhà ăn có nhiều thang cuốn nhất trong truyền thuyết là đây a!!”

Đến sân thể thao, nó tán dương: “Hiện trường nơi từng tổ chức Hội thể thao sinh viên toàn quốc là đây a!!!”

Đến cửa khoa Vật lý, nó hô lớn: “Trung tâm nghiên cứu Vật lý thể lỏng lớn nhất của Tổ quốc chúng ta là đây a!!!!”

Nói thật lòng, tôi rất sợ cái cảm của nó sẽ bị rút mất vì ‘a’, trở về nhà không biết phải nói sao với mẹ nó.

Khả năng phương hướng của tôi không giỏi, thêm vào tôi rất ít khi đến đây trừ khi nào có nhiệm vụ đặc biệt. Do đó tôi rất ngạc nhiên, nó còn hiểu trường tôi hơn cả tôi.

Tôi hỏi: “Cái gì lỏng lẻo?”

Nó khoái chí nói: “Vật lý thể lỏng.”

Tôi nói: “Ồ. Lúc này hoảng hồn còn tưởng là trung tâm chảy nước mũi.”

(chú thích: vì chữ chảy nước mũi /liu ti/ đọc hơi giống với chữ /liu ti/, chỉ khác ở âm đọc.)

Bành Vũ quay qua nhìn tôi bằng ánh mắt tội nghiệp, nó nói: “Cô ơi, em thật sự cảm thấy bi ai cho cô và cả trường của cô.”

Nhưng mà sau khi đi được một nửa hành trình, Bành Vũ phát hiện ra một hiện tượng. Nó nói: “Em cảm thấy nha, sao chất lượng ngoại hình của nam nữ sinh trường này đều không cao nhỉ.”

Nhóc này, lẽ nào cũng là hội viên của Hiệp hội ngoại hình?

Nhưng giờ đây, ở trước mặt nó, tôi là một cô giáo, thế nào cũng phải giả vờ sâu sắc một chút, tôi bèn nói: “Đó là vì mọi người đều siêng năng học tập, không bỏ tâm trí vào việc trưng diện và chăm chút ngoại hình.”

Cái tư thế của cô giáo là phải bung ra.

“Ồ.” Nó nói.

Vừa đi được vài bước, nó lại nói: “Nhưng mà cũng có ngoại lệ đó, cô xem kìa, anh ở phía trước đẹp trai quá!”

Nghe nó khen, ít nhiều tôi cũng cảm thấy lấy lại được sĩ diện cho Đại học A, bèn hứng khởi nhìn qua hướng nó chỉ, đồng thời cũng vì muốn xem mặt người bạn học giành vinh quang cho trường nhờ vẻ đẹp ấy.

Kết quả, nét mặt của tôi bị đông cứng nửa chừng.

Người đó chẳng phải là Mộ Thừa Hòa sao?

Hắn mặc áo khoác màu đen, kẹp trong tay vài quyển sách, vừa bước ra từ thư viện, đang đi trên con đường đá đối diện.

“Anh ấy chắc chắn cũng là thạc sĩ tiến sĩ rồi?” Bành Vũ hỏi.

“Không phải, đó là thầy giáo.”

“Thầy giáo?” Bành Vũ mở to mắt, “Thầy giáo của tiến sĩ, vậy tức là cao hơn tiến sĩ luôn rồi?”

“..... không có tính như kiểu của em đâu.” Tôi nói, “Đó chỉ là một giáo viên dạy thể thôi.”

“Sao cô biết đó là giáo viên dạy thể chứ?” Bành Vũ không tin, tiếp tục hỏi.

“Vì người đó đang dạy thể cho thầy của cô!” Tôi giải thích bằng giọng giận dữ.

“Ồ.....” Nó gật đầu.

Tôi tưởng nó đã bị ngữ khí mạnh mẽ của tôi thuyết phục rồi.

Ngờ đâu, hai giây sau, Bành Vũ dùng ánh mắt sáng rõ hơn nữa để nhìn Mộ Thừa Hòa, nói ra một câu đủ để khiến tôi thổ huyết.

Nó nói: “Thầy giáo của cô Tiết ư? Vậy tức là tổ sư gia của em rồi. Thiệt là vĩ đại a!”

(6)

Đại khái là thầy tổ sư gia nghe thấy tiếng động, nghiêng đầu qua nhìn hai chúng tôi. Lúc này đây, cho dù tôi có lập tức kéo Bành Vũ chạy trốn thì cũng không kịp nữa.

Bành Vũ khảng khái đi tới đó, khom người cúi đầu chào, “Chào thầy tổ sư gia, em là học sinh của cô giáo Tiết.”

Mộ Thừa Hòa nghe Bành Vũ gọi mình như vậy, hồ nghi một lúc, sau đó nghe luôn lời giải thích phía sau, hai môi liền mím lại với vẻ “Ồ hiểu rồi”. Tuy không cười thành tiếng, nhưng tôi dám cá, chắc chắn là trong lòng hắn vui lắm đây.

Tình thế ép buộc, tôi đành bước tới chào hắn, và liền giải thích: “Em dạy thêm ở ngoài, Bành Vũ là học sinh học anh văn với em.”

Hắn hỏi: “Em đang làm thêm?”

“Dạ. Chỉ có một người thôi. Bành Vũ lên cấp 3 rồi, nó nói muốn đến tham quan trường chúng ta.”

Hắn truyền quyển sách trong tay sang tay khác, “Cũng trưa rồi, hai em ăn cơm chưa?”

Bành Vũ lập tức thành thật khai báo, “Dạ chưa!”

“Vừa đúng lúc, tôi mời hai em ăn.” Tổ sư gia đại phát từ bi.

Tôi nghĩ ngợi, chẳng lẽ cách xưng hô của Bành Vũ khiến hắn vui đến không chịu được, nên quyết định nén đau cắt thịt đãi khách?

Song, tôi là một người có tín ngưỡng vô cùng thành khẩn đối với thức ăn. Chỉ cần có đồ ăn ngon, thì cho dù là bắt tôi giả danh gặp bạn trên mạng, hay là ăn với một người chỉ mới hai mươi mấy tuổi đã làm tổ sư gia, tôi cũng chịu đựng được.

Ba chúng tôi cùng đi ra cổng trường đại học A, vào một quán ăn Trung Quốc. Tính thể nào thì ăn xong cũng sẽ thiếu hẳn một bữa thôi, chi bằng chém mạnh tay một chút.

Lúc cầm đĩa lên, tôi chú ý thấy Mộ Thừa Hòa dùng tay trái.

Không chỉ có tôi chú ý đến, cả Bành Vũ cũng phát hiện ra.

Bành Vũ hỏi: “Thưa thầy, thầy thuận tay trái à?”

Mộ Thừa Hòa cười, “Thói quen cá nhân.”

Nói như thế làm tôi nhớ ra một chuyện. Đêm đó, tôi nhìn thấy hấn làm việc trước máy tính ở nhà, lâu nay cứ thấy ngồ ngổ, hóa ra là lúc đó hấn viết chữ bằng tay trái.

Nhưng ngày thường bắt luận là viết chữ trên bảng, hay là ký giấy cho chúng tôi, hấn đều dùng tay phải.

Việc này thì tôi cũng hiểu được, theo truyền thống, người Trung Quốc không mấy chấp nhận kẻ thuận tay trái, cho nên dùng tay phải sẽ có thể tránh khỏi ánh mắt hiếu kỳ của người khác.

Nhưng, hấn có thể viết chữ bằng cả hai tay, thần kỳ!

Bành Vũ nói: “Em cảm thấy những người thuận tay trái đặc biệt thông minh, chắc thầy cũng rất thông minh nhỉ.”

Mộ Thừa Hòa cười, “Người thuận tay trái không có cao cấp như người ta nghĩ đâu.”

Tôi đã kích Bành Vũ: “Thôi đi, không thì bắt đầu từ hôm nay em tập viết tay trái đi, xem có thể thành thien tài không.”

Bành Vũ không cam tâm: “Thì vốn dĩ là vậy mà, nghe nói Beethoven, Newton, Einstein, còn có Bill Gates nữa đều thuận tay trái cả.”

Tôi nói: “Vậy ngoài những nhân vật em kể ra, trăm trăm ngàn ngàn những vĩ nhân khác thì sao? Chẳng phải đều thuận tay phải sao? Do đó tổng thể mà nói vẫn là thuận tay phải thông minh hơn.”

Bành Vũ cãi: “Cô Tiết cô nói vô lý quá!”

Tôi nói: “Cô chỉ là nói theo lý lẽ!”

Tóm lại tôi không chịu thừa nhận người thuận tay trái đang có mặt ở đây cao cấp hơn chúng tôi đâu. Ai kia chắc chắn là thoái hóa, tuyệt đối không phải là tiến hóa.

Tôi và Bành Vũ cương với nhau, chính bản thân tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên, tôi đang cãi nhau với một đứa nhỏ tuổi hơn và thậm chí là một học sinh gọi tôi bằng cô giáo.

Lúc này, tổ sư gia điềm đạm đứng ra chủ trì công bằng.

Mộ Thừa Hòa nói: “Thật ra, tôi có thể xem là người nửa thuận tay trái.”

Cách chủ trì như thế cho tôi và Bành Vũ mỗi người năm mươi viên kẹo.

“Nửa thuận?” Bành Vũ hồ nghi.

“Có lúc tôi cũng sẽ dùng tay phải.”

“Tại sao?”

“Người phương Đông. Cũng tức là quan niệm của người Trung Quốc và ngoại quốc có hơi khác nhau, hoặc có thể nói là do quan niệm của phụ huynh lúc tôi còn nhỏ khác với phụ huynh ngày nay.”

“Khác như thế nào?” Bành Vũ hỏi rất nghiêm túc.

“Có lẽ em sẽ không có cảm giác này, nhưng Tiết Đồng có thể sẽ đồng cảm.” Mộ Thừa Hòa nhìn tôi một cái, nói tiếp: “Vào thời kỳ lúc tôi còn nhỏ, người lớn trong gia đình dễ phát hiện con mình dùng tay trái đều sẽ bắt chỉnh lại, cho dù ở nhà không chỉnh được, vào đến trường giáo viên cũng sẽ bắt học sinh dùng tay phải.”

“Tại sao phải kỳ thị như vậy?” Bành Vũ không hiểu.

“Việc như thế này cũng giống như con người cho rằng màu trắng là đại diện cho thuần khiết, màu đen là tà ác, không có tại sao.” Tôi nói.

Mộ Thừa Hòa gật đầu, “Đại khái là vì người Trung Quốc không thích phương vị này, làm cho những từ có liên quan đến bên trái đều trở thành từ mang nghĩa không tốt. Do đó tôi cũng bị chỉnh lại rồi, nhưng vì tôi cứng đầu, cảm thấy dùng tay trái thoải mái hơn, nên buổi sáng ở trước mặt người lớn tôi dùng tay phải, buổi tối khi làm bài thì dùng tay trái.”

“Nếu bị phát hiện ra có bị đánh không?” Bành Vũ tò mò.

“Không để họ phát hiện ra là được rồi, lén mà.” Mộ Thừa Hòa nháy mắt với Bành Vũ, “Hơn nữa người lớn thông thường chỉ quan tâm em viết chữ bằng tay nào thôi, ăn cơm, đánh bóng, vắt khăn họ không để tâm. Tôi vắt khăn cũng vắt ngược đấy, nên lúc trước vắt mãi không khô, chơi cầu lông thì có lợi thế hơn, lúc cần đánh trái tay, tôi chuyển qua tay phải là được. Lúc trước khi đi học tiểu học, vì dùng tay trái nên lúc viết chữ tôi đặt vở trên bàn viết ngược, ngoài tôi ra, không ai hiểu được, còn có thể dùng làm mật mã nữa.”

Bành Vũ cười lớn, “Thú vị thật.”

Thật ra, mặc dù tôi không muốn thừa nhận, nhưng khi nghe Mộ Thừa Hòa kể chuyện lúc nhỏ của hắn, tôi đích thật cũng đã rất lắng tai nghe.

“Nhưng cũng có những lúc gặp phiền phức, rất nhiều dụng cụ đều là thiết kế dành cho người thuận tay phải, hoàn toàn không suy nghĩ đến yêu cầu của người thuận tay trái. Ví dụ tôi ghét nhất là dùng kéo, vì nếu không dùng tay phải thì căn bản chẳng thể cắt. Và nữa là khi dùng máy vi tính công cộng, không thể nào quen con chuột của người khác. Tóm lại, tay trái và tay phải sẽ có cuộc tranh đấu cả đời.”

“Phải đó,” Tôi quay qua nhìn Bành Vũ, rất đặc ý mà nói, “Cho nên vẫn là thuận tay phải tốt hơn.”

Mộ Thừa Hòa lườm tôi một cái, khoe môi giương lên nhưng không nói gì.

Tôi quay mặt nhìn ra ngoài thông qua tấm kính trong suốt, vừa đúng lúc nhìn thấy tòa lầu Phố vi tính ở bên kia đường, bên ngoài tòa lầu có treo bảng quảng cáo rất to.

Bên trái là một nữ thần gọi cảm mặc đầm màu đỏ tay cầm một laptop màu đỏ, bên cạnh in hai dòng chữ, dòng thứ nhất “Siêu mỏng siêu nhẹ, gọi cảm quyền rũ”, dòng thứ hai “Lần đầu đưa ra thị trường giá: 6888

Mẫu quảng cáo bên phải là hình máy vi tính mang nhãn hiệu của một công ty nổi tiếng trong nước, trên đó có hình máy tính để bàn màu đen, chỉ một dòng chữ đơn giản “Giáng sinh đến giá chấn động học sinh: 3999 .

Bành Vũ vẫn không chịu thua mà nói: “Nhưng mà em nghe nói người thuận tay trái là rất dễ thành thiên tài, đặc biệt là năng lực về những tư duy trừu tượng và số học.”

Tôi cười khì, “Thôi đi, cứ cho là tính giỏi đi, chẳng lẽ có thể nhanh hơn máy tính?”

Bành Vũ ục má lên nói: “Vậy thì không chắc đâu đấy!”

Tôi chỉ tay ra ngoài về phía hai mẫu quảng cáo, khuyên bảo mọi lẽ: “Sao lại không chắc, chẳng lẽ 6888 đem nhân 3999 có thể đọc ra đáp án ngay sao?”

Chính ngay trong lúc hai chúng tôi tranh chấp thì Mộ Thừa Hòa ngồi ở đối diện bình tĩnh nói: “27545112.” Cơ hồ là không cần suy nghĩ.

“Hả?” Tôi và Bành Vũ cùng ngẩng người ra.

“Tôi nói, đáp án là 27545112.” Hắn nhìn hai đứa há hốc miệng chúng tôi, lập lại một lần nữa, khẩu khí thật là bình tĩnh điềm đạm vô cùng.

Sau bữa cơm này, Mộ Thừa Hòa phút chốc trở thành thần tượng siêu cấp của Bành Vũ. Suốt chặng đường Bành Vũ cứ mãi nín lấy Mộ Thừa Hòa hỏi cái này hỏi cái kia, không biết mệt là gì.

Cũng may, tôi và Mộ Thừa Hòa là trong sạch, và sự sùng kính của Bành Vũ dành cho Mộ Thừa Hòa tuy là thao thao như nước sông, nhưng nó là con trai, hoàn toàn có thể loại khỏi danh sách tình nghi.

Nếu không rất dễ khiến người ngoài liên tưởng đến câu danh ngôn mang hàm ý sâu sắc — Ba người đi chung, ắt có gian tình.

4. Chương 04

Chương 4 – Tay trái vs Tay phải

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

Lúc mới vào trường, giáo viên phụ đạo đã nói với chúng tôi, có lẽ so với những môn xã hội khác, ngành ngoại ngữ sẽ tương đối dễ nản hơn. Năm nhất và năm hai tuy không phải sáng nào cũng có giờ học vào tiết đầu tiên, nhưng chúng tôi bức thiết phải có mặt trong lớp vào lúc 7g30 để tự học. Trời còn chưa sáng hẳn đã có thể nhìn thấy sinh viên khoa ngoại ngữ tay cầm đầu nạnh, đeo tai nghe, vừa đi vừa nghe phát thanh trên con đường rợp bóng trong khuôn viên trường.

Đoạn đường từ ký túc xá đến đây lâu “Tứ giáo” có một rừng hoa quế. Chúng tôi nhập học vào đúng mùa thu vàng, khi đó mỗi buổi sáng đi ngang rừng hoa quế này, chúng tôi đều vẫn còn ôm ấp mộng tưởng tươi đẹp cho cuộc sống đại học, và cả ước mơ cho tương lai tươi sáng, lúc ấy thật sự cảm thấy đó là một việc vô cùng hưởng thụ.

Tôi cũng đã từng là một thanh niên có ý chí đến thế, nhưng cùng với quá trình từ người mới biến thành ma cũ, con người cũng ngày càng buông lỏng. Có lúc tôi cảm thấy bốn chúng tôi mà đỡ chứng lưỡi biếng thì thật sự là thần tiên cũng phần nộ. Nếu như cuối tuần hay sáng thứ hai, thứ ba không có tiết, bốn chúng tôi không một ai muốn ra khỏi cửa phòng, nhưng lại đối diện không chịu được, lúc này “kéo búa bao” sẽ giúp tôi chọn ra một người xuống nhà ăn. Nhưng nếu như đến trưa mà vẫn chưa muốn ra cửa thì sao? Thì tiếp tục kéo búa bao thôi...

Chỗ chúng tôi ở gần nhà ăn số 3 nhất, do đó thường ngày chỉ hoạt động ở vòng quanh khu vực này. Ngay vị trí bán đầu nạnh ở gần cửa ra vào nhà ăn, có một cái thùng lớn, một người nhận thẻ, một người lấy đầu nạnh. Người múc đầu nạnh đó rất là quái lạ, bắt chúng tôi phải tự mang ly đến, và cho dù ly có to đến mấy, họ cũng chỉ cho 2/3 dung lượng của ly, chưa hề lay động. Thế là, chúng tôi mang loại ly 1.5 lít, mang một ly thì đã đủ cho cả bốn người cùng uống.

Tiết trời ngày càng lạnh, gần đây mọi người đều quần mình trong chăn nấp trong phòng đọc tiểu thuyết, xem tivi, chơi vi tính, học từ vựng, kể cả cơm trưa cũng lưỡi đi mua. Vậy phải làm sao? Tiếp tục oản tù tì.

Thông thường Bạch Lâm là người xúi quẩy nhất.

Hôm nay, lại là nó.

Nó kéo tay tôi, nét mặt tội nghiệp: “Tiểu Đồng, đi chung đi mà.”

Thấy nó một mình cầm bốn hộp cơm, cũng thê thảm thật, tôi đành đi với nó.

Chúng tôi mỗi người cầm hai cái hộp đứng xếp hàng mua cơm ở hai dãy.

Cũng may chưa đến 12 giờ, người đến xếp hàng mua cơm vẫn chưa nhiều. Khi đến lượt tôi, nhìn chú bán cơm khom lưng múc một muôi cơm thật to, sau đó lắc lắc tay một cái, rồi nhìn nhìn, dường như vẫn chưa vừa ý, thế là lại lắc thêm mấy cái nữa, cơ hồ là đến khi chẳng còn bao nhiêu gạo trong đó nữa mới chịu cho vào hộp của tôi.

Tôi lại cạ thẻ một lần nữa, rồi lại đưa vào đó một cái hộp khác. Chú đó lặp lại động tác lúc này, lần này còn ít hơn nữa.

Tôi nhìn tay trái của mình, rồi quay qua nhìn tay phải, mếu máo nói: “Chú ơi, chú nhìn con đã ốm như vậy rồi mà chú cho con có bấy nhiêu cơm thôi, chú nhần tâm sao?”

Chú đó nhìn tôi, rồi thêm ấy hạt cơm với vẻ mặt rất không vui vẻ, sau đó liền xua tay nói lớn với hàng người đứng phía sau tôi: “Mau lên, người tiếp theo.” Miệng vẫn còn lầm bầm: “Mua có 4 xu mà còn muốn thêm bao nhiêu chứ?”

Nghe thấy phía sau có tiếng cười của nam sinh, tôi liền quay đầu lại liếc hẩn một cái.

Nhưng, cũng trong một chuyến đi như thế, tôi làm mất thẻ cơm của Bạch Lâm. Tôi vất óc suy nghĩ lại suy nghĩ, chỉ nhớ là lúc mua cơm, tôi dùng thẻ của tôi trước, tiếp theo là dùng thẻ của Bạch Lâm, sau đó thì không còn thấy cái thẻ đó đâu nữa. Bạch Lâm có rất nhiều tiền trong đó, kiểu nào tôi cũng đến không nổi.

Bạch Lâm không mấy để tâm: “Không sao, mất rồi thì bỏ đi.”

Song tôi vẫn vội vàng kéo nó đến phòng hậu cần báo cáo mất thẻ.

Giáo viên quản lý ở đó nói: “Bạch Lâm năm 3 khoa ngữ văn Anh à? Lúc nãy có người đến hỏi đấy, nói là nhặt được thẻ của em, em đó hỏi thông tin lớp học của em xong thì đi tìm em rồi.”

Hai chúng tôi nhìn nhau, may quá, vậy mà cũng gặp được Lôi Phong.

(Chú thích: Lôi Phong là một chiến sĩ cộng sản hết lòng giúp đỡ mọi người mà người dân TQ đều xem là tấm gương sáng dạy dỗ con mình.)

Buổi tối lại là tiết học tiếng Nga của Mộ Thừa Hòa.

Phòng học có máy điều hòa, học sinh lại đông, hơn nữa còn đóng kín cửa sổ. Hẩn giảng bài một hồi, có lẽ là cảm thấy nóng chảnh, nên đã xắn tay áo lên. Làm hết tất cả các động tác này, hẩn cầm phấn lên viết chữ.

Nhưng không ngờ, hẩn lại dùng tay trái.

Hẩn quay lưng với chúng tôi, viết xong một chữ, hoặc giả cũng đã sức nhận ra vấn đề, thế là tay hẩn ngưng lại vài giây, sau đó tiếp tục viết hết các chữ còn lại.

Tôi biết, nếu như hẩn lập tức đổi tay, trái lại sẽ càng khiến mọi người chú ý.

Hẩn viết xong một câu, quay lại nhìn xuống lớp học, lúc này mới chuyển phấn qua tay phải. Mọi người đều đang cúi đầu ghi chép, chỉ có vài người còn ngồi ngơ ngẩn, và tôi chính là một trong số đó.

Cơ hồ không có một ai nhận ra sự việc nhỏ nhặt lúc này, nếu như không phải tôi biết được thói quen này của hẩn, e là cũng không phát giác ra.

Thật ra, tôi cảm thấy Mộ Thừa Hòa không cần phải làm thế, để cho các bạn biết được thì mọi người cũng chỉ là nghị luận một hồi, sau đó sẽ thêm một điểm vào sức quyến rũ của hẩn mà thôi.

Giáo viên càng đặc biệt, thì càng làm cho học sinh tò mò.

Dường như nhận ra tôi đang nhìn hẩn, Mộ Thừa Hòa mỉm cười với tôi một cái.

Tôi khựng người, cúi thấp đầu, hoảng loạn cầm bút lên viết bài, nhưng viết một hồi thì suy nghĩ lại bay bổng. Tôi nhớ đến bài toán của Mộ Thừa Hòa: $3999 \times 6888 = ?$

Lúc nhỏ tôi có học bảng cửu chương. Sau này lớn lên lại học thêm bảng bình phương, dạng như đọc theo phản xạ đáp án của 11×11 , 12×12 , 13×13 ... Nhưng đó đơn thuần là vì giáo viên dạy toán yêu cầu chúng tôi học thuộc lòng để nâng cao khả năng tính nhẩm.

“Có ai cố tình chạy đi học đáp án của bảng tính nhân không?” Thừa lúc Mộ Thừa Hòa viết ví dụ trên bảng, tôi lên hỏi Bạch Lâm.

“Bảng cửu chương?” Bạch Lâm hỏi lại.

“Không phải, loại mấy ngàn nhân mấy ngàn ấy.” Tôi nói.

“Học để làm gì?”

“À... để chơi, ví dụ như huấn luyện não cũng nên.” Không phải giáo viên hay nói đầu óc lâu quá không sử dụng thì sẽ rỉ sét sao.

Bạch Lâm lườm tôi một cái, “Luyện nào? Nào tàn à?”

(Chú thích: “Nào tàn” là một cách nói rất phổ biến của người TQ đặc biệt là dân mạng, nó dùng để chỉ những người làm những chuyện quái lạ, những chuyện trên sao hỏa.)

Ờ.... đích thật là không mấy phù hợp quy luật tự nhiên.

(2)

Ngữ văn Nga học hai tiết liên tục, bắt luận là Trần Đình hay là những giáo viên khác, hễ tiết học được xếp vào buổi tối thì họ đều chủ trương học liền hai tiết, không nghỉ giữa giờ, nếu như có người muốn đi vệ sinh, thì chỉ cần lẳng lặng đi ra là được. Thật ra làm thế mọi người cũng rất vui lòng, sớm học xong sớm về phòng, ai làm việc này.

Nhưng Mộ Thừa Hòa thì không.

Ngày thường hắn là một người khá dân chủ, nhưng trong việc này, bất kể mọi người có phản đối thế nào, hắn cũng nhất quyết phải nghỉ giải lao mười phút giữa giờ.

Hắn nói: “Chúng ta nghỉ ngơi là để có sức lực nghênh đón 45 phút tiếp theo.” Khi nói những lời này, khoe môi giương lên nụ cười làm mọi người mê mẩn, đương nhiên là cũng không còn ai có ý kiến.

Sau tiết học thứ nhất, tôi cảm thấy phòng học choáng ngợp vì quá nhiều người, thế là đi ra hành lang hóng gió.

Và đã nhìn thấy Mộ Thừa Hòa cũng đang đứng bên lang thang, như đang suy nghĩ gì đó, không biết hắn đang nghĩ gì trong lòng.

Đêm rất lạnh, nhưng ánh trăng lại sáng vô cùng. Màu sáng bạc ấy rải xuống từ trên trời, in bóng của hắn lên mặt đất, rất dài, cơ hồ là dài đến chỗ chân tôi.

Tôi thừa thế giẫm vài cái lên đó, sau đó ra về thực nữ đi tới bên hắn.

“Thầy đứng ở đây không lạnh sao? Đang nhìn gì vậy?” Tôi đứng dựa vào lang thang, nói với hắn.

Lần theo ánh nhìn của hắn, là hồ hoa sen ở dãy “Lục giáo” đối diện. Vào mùa hè, nơi đó rất đẹp, màu xanh tươi của lá, màu hồng phấn của hoa, có thể nói là thắng cảnh trong trường. Nhưng hiện giờ đang là mùa đông, chỉ có nhánh cây khô cằn, cả hồ nước trông tiêu điều vô cùng.

Hắn không nhìn tôi, dùng cằm chỉ chỉ về cảnh sắc bên kia lầu, “Cái hồ đó, lúc trước trụ sở chính trường chúng ta cũng có một cái, sau này vì tu sửa thư viện nên đã san bằng, giống y như nhau, đều là hình bán nguyệt.”

“Thư viện cơ sở chính tu sửa? Hình như là lâu lắm rồi mà?” Tôi nhớ chuyện này hình như là rất lâu rất lâu rồi.

“Ừm.” Hắn đáp.

Lát sau lại nói, “Tôi không thường xuyên đến khu Tây, nhưng nhìn thấy nó lại làm tôi nhớ đến hồ nước ở trụ sở chính. Từng có lúc tôi thường xuyên đến đó bắt cá.” Gương mặt của hắn tắm dưới ánh trăng, nở một nụ cười nhẹ, “Tôi cầm cái rổ, bỏ vào đó vài mẩu bánh bao, sau đó câu xuống nước, cột bằng một sợi dây, ngồi yên chờ mười phút, rồi giật nó lên, bắt được rất nhiều cá. Cuối cùng, có một lần tôi đã té xuống hồ, suýt chút đã không thể bò lên bờ lại.”

Tôi kinh ngạc, “Lúc thầy còn nhỏ?”

“Ba tôi là giáo viên của đại học A, tôi sống cùng với ba trong ký túc xá, em không biết đúng không?”

Thì ra ba của hắn cũng là giáo viên, lẽ nào hắn đến đây dạy thế cũng là vì quan hệ của ba mình?

“Ba thầy dạy môn gì?” Tôi hỏi.

“Số học.”

“Số học?” Nhắc đến số học, tôi đúng thật là có một câu hỏi, “Thầy thần kỳ lắm, bài toán lần trước, thầy tính bằng cách nào vậy?”

Hắn cười vui, “Có bí quyết đấy.”

“Bí quyết gì?”

“Thật ra, đúng lúc là vì hai con số em hỏi rất đặc biệt, có thể thêm bớt cho nhau. Tôi từng học châu tâm toán.”

“Trư, tâm toán?” Heo mà cũng biết tính nhẩm? (“trư” và “châu” đồng âm)

“....”

Chân mày của hắn hơi giựt giựt.

“Chẳng lẽ không phải?” Tôi nghi hoặc.

“Đó là một phương pháp tính nhẩm, dùng nguyên lý bàn tính hạt châu, do đó gọi là châu tâm toán.”

“Châu toán ấy à? Khi học tiểu học em cũng có học qua, sau đó còn theo di của em cầm bàn tính tính sổ sách nữa. Em còn nhớ khẩu quyết nhé: một lên một, một xuống năm trừ bốn, một trừ chín tăng một; hai lên hai, hai xuống năm trừ ba, hai trừ tám tăng một.”

“Người sử dụng thuần thục bàn tính, hay những người chuyên nghiệp từng được huấn luyện, thì tính toán nhanh hơn máy là chuyện rất thường thấy.”

“Đúng đúng đúng, di của em làm kế toán đó, thật sự là tính còn nhanh hơn máy.”

“Châu tâm toán có thể nói là giống y như thế, có điều khi tính nhẩm, phải tưởng tượng bàn tính thật sự ở trong não của mình.”

“Nhưng chắc là khó lắm.”

“Khi mới học là rất khó, vì vừa phải nhanh chóng ghi nhớ số, vừa phải tưởng tượng bàn tính, đồng thời phải diễn biến quá trình đẩy bàn tính trong đầu, cuối cùng số học hóa những hạt châu đó.”

“Nghĩ thôi cũng nhức đầu.”

Hắn cười, “Đây là kết quả vận dụng tổng hợp tư duy logic, tư duy hình tượng và tư duy linh cảm, do đó sau này nó đã được xem là một phương pháp kích thích trí tuệ của trẻ em. Khi đã thuần thục rồi, tốc độ tính hoàn toàn có thể nhanh hơn máy tính thông thường, đề vừa được đọc ra, đáp án sẽ lập tức xuất hiện ngay.” Hắn ngưng một lúc, “Cho nên mới nói, không có bất kỳ máy móc nào có thể chiến thắng trí tuệ của nhân loại.”

Tính nhanh hơn cả máy tính? Nghe khá hấp dẫn.

Tôi hơi phấn khởi, “Bây giờ em học có được không?” Nếu mà học thành rồi, sau này còn có thể mang ra khoe nữa.

“E là trẻ rồi, thông thường thì 4, 5 tuổi sẽ tương đối thích hợp hơn.”

Hắn dùng nụ cười tươi rói như mặt trời, hủy tiêu hy vọng muốn trở thành thiên tài duy nhất trong đời tôi chỉ trong tích tắc.

Một lúc sau, hắn chợt hỏi tôi: “Em dạy thêm cho bao nhiêu người?”

“Chỉ một nhóc con đó thôi.”

“Một tuần bao nhiêu buổi?”

“Nghỉ hè sẽ dạy nhiều hơn, hiện giờ thì một tuần chỉ một buổi.”

“Có cực không?”

“Đâu có cực, còn rất có cảm giác thành tựu nữa.”

“Em...” Hấn nhìn tôi.

“Sao ạ?” Tôi nghi hoặc.

“Không có gì. Cố gắng học tập là được, có khó khăn gì em có thể nói với tôi.”

Chính ngay trong lúc chúng tôi trò chuyện, có một nam sinh lạ mặt đi tới cửa phòng học, ló đầu vào trong nhìn gì đó. Cũng không có gì kỳ lạ, vốn dĩ nam sinh đến khoa ngoại ngữ thăm bạn gái là chuyện thường gặp thôi, mọi người đều hiểu.

Nhưng lạ ở chỗ người đó kéo tay một người hỏi: “Xin hỏi, đây có phải khoa Anh năm 3 không?”

“Phải, sao?”

“Lớp bạn có ai tên Bạch Lâm không?”

Nghe thấy hai chữ “Bạch Lâm”, tôi lập tức đề cao cảnh giác, đồng tai lên nghe.

“Bạch Lâm!!!!” Người được hỏi ngóng cao cổ hòng gọi, “Có bạn nam nào tìm kìa.”

Tôi thấy Bạch Lâm đi tới trước mặt người đó, nó hỏi: “Tìm tôi chuyện gì?”

Người đó nhìn nhìn Bạch Lâm, rồi lại nhìn nhìn thêm lần nữa, “Cậu tên Bạch Lâm?”

“Đúng thế.”

“Không phải cậu.” Nam sinh lắc đầu.

“Sao lại không phải tôi?” Bạch Lâm bực bội hỏi lại.

“Lớp cậu còn ai tên Bạch Lâm không?”

“Tên đẹp lại hiếm có như vậy, còn có thể trùng với ai chứ? Cả khoa ngoại ngữ này chỉ có một mình tôi tên này thôi, không còn ai khác!” Bạch Lâm dùng khí thế mạnh mẽ quen thuộc của nó áp đảo đối phương.

Thấy nó như thế, nam sinh ngượng ngùng, lầm bầm: “Bạch Lâm mà tôi tìm là một cô gái không phải rất cao, mắt rất to, cột tóc đuôi gà, lúc cười hai bên trái phải đều có răng khểnh....”

Mộ Thừa Hòa đột nhiên nhìn tôi.

“Gì vậy?” Tôi xoa xoa mặt mình, bắt giác hỏi.

“Răng khểnh.”

“Thầy có răng khểnh sao, em cũng có.” Tôi nói.

Hấn mỉm cười, “Tôi không có, nhưng tôi biết em có.”

Cùng lúc đó, Bạch Lâm cũng chỉ về phía tôi, nói với nam sinh đó: “Trò à, người mà trò muốn tìm là bạn ấy chẳng?”

(3)

Hóa ra, nam sinh đó tên Lưu Khải, khoa công nghệ thông tin. Là người đứng xếp hàng mua cơm phía sau tôi lúc sáng, còn cười tôi, và bị tôi liếc một cái. Sau đó, tôi cố chen ra khỏi dòng người, kết quả là làm rơi mất thẻ, hấn vừa đứng nhặt được, muốn gọi tôi nhưng không ngờ tôi lại chạy nhanh như gió vậy, thoát chốc đã biến mất khỏi nhà ăn. Hấn không còn cách nào khác đành cầm thẻ đến khu hậu cần hỏi thông tin chủ thẻ, và sau đó đã tìm đến đây, trả lại cho tôi. Thẻ đó là của Bạch Lâm, nên hấn tưởng tôi tên Bạch Lâm.

Sau giờ học, trên đường về phòng tôi và Bạch Lâm đều hạ quyết tâm phải trả ơn Lưu Khải, có cơ hội nhất định mời bạn ấy ăn một bữa.

Thứ bảy tuần này, tôi không cần đến nhà Bành Vũ, và ngày nghỉ của mẹ và tôi cuối cùng cũng đã khớp với nhau. Mẹ đi làm trong một nhà giam nữ cách thành phố A 30km, trường của tôi và nhà giam đó phân biệt nằm ở hai đầu Đông – Tây, cách nhau những tám chín mươi cây số, đi lại rất không thuận tiện. Do đó, tuy là sống trong cùng một thành phố, nhưng mẹ con chúng tôi rất ít gặp mặt nhau.

Rất nhiều người nghĩ rằng cảnh sát chính là công an, công an chính là cảnh sát. Thật ra, công an chỉ là một loại hình trong cảnh sát. Cảnh sát còn có phân ngục cảnh và cảnh sát tư pháp... Mẹ của tôi chính là một ngục cảnh, mặc cảnh phục đi làm, vai đeo huy chương thêu đậm hai chữ “Tư Pháp”.

Bạch Lâm thường ngưỡng mộ mà nói với tôi: “Tiểu Đồng à, mẹ cậu mặc cảnh phục trông phong độ oai hùng thật đó.”

Nhưng mẹ tôi rõ ràng mang thân hình trái lê, “phao bơi” trên vòng bụng đến những ba cái, kiểu nào tôi cũng không thể liên hệ mẹ với bốn chữ “phong độ oai hùng”. Cũng chính vì thế mà tôi cứ luôn ngẫm nghĩ và tự mình kiểm điểm, rằng thật ra trình độ thưởng thức của tôi có vấn đề, hay là họ đều có vấn đề.

Ngày thường mẹ vốn đã bận, công việc ngục cảnh này lại hơi đặc thù, chỉ có thể thay ca nhau, lại phải thường xuyên trực đêm bất kể ngày lễ hay không, do đó bà thường xuyên không về nhà, và tôi cũng ở luôn trong ký túc xá trường, thỉnh thoảng sẽ đi thăm ông bà nội.

Trên đường về, tôi ghé qua chợ mua rau và cá, chuẩn bị làm một bữa trưa thịnh soạn chờ mẹ. Thông thường nếu hôm trước trực ca đêm thì 9 giờ sáng hôm sau mẹ sẽ được về, thu xếp xong hết về đến nhà thì cũng 11 giờ.

Lúc mẹ về đến nhà thì tôi đang làm cá. Thấy bà không thay đồng phục thì đã ra về, tôi hỏi: “Mẹ phải đi ngay à?” Bởi vì thông thường họ sẽ không ặc cảnh phục ra về.

“Ừm.” Mẹ rửa mặt rồi nói, “Dì Vương của con vừa đưa một tội phạm nữ vào thành khám bệnh, có vẻ sẽ phải nhập viện vài bữa. Mẹ ăn xong phải qua bệnh viện giúp bà ấy.”

“À...” Tôi the the đáp lại.

Lúc ăn cơm, mẹ con chúng tôi ngồi đối diện nhau, chỉ nghe thấy tiếng nhai nuốt thức ăn.

Mẹ nói: “Lát nữa mẹ tiện thể qua gửi tiền cho bà nội của con, dư ra bốn trăm mẹ đã để trên bàn, phí sinh hoạt của con tháng sau.”

“Không cần đâu, mẹ cứ giữ đi, tiền con làm thêm vẫn đủ dùng.”

“Cứ lấy đi, con không dùng thì để dành cũng được. Còn không lát nữa hãy mua chút hoa quả đến thăm ông nội.”

Tôi cúi đầu ăn cơm, không nói gì.

Mẹ lại hỏi: “Gần đây trong trường có chuyện gì không?”

“Dạ không, cũng khá ổn.”

Sau đó, không còn lời nào nữa.

Dùng cơm xong, bà vội vàng ra khỏi nhà.

Tôi nhìn bốn tờ nhân dân tệ trên bàn rất lâu, cuối cùng cầm nó lên ra gửi vào ngân hàng, sau đó mua ít trái cây đến bệnh viện.

Lúc tôi vào phòng bệnh thì bà nội không có ở đấy, ông nội vẫn nằm đó, mười năm như một, không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Tôi đặt trái cây xuống, ngồi đến bên giường, vuốt má tóc bạc phơ của nội.

Nhiều lúc ngay cả lần trò chuyện gần nhất của ông và tôi là trong trường hợp nào, tôi cũng không còn nhớ rõ nữa.

Máy hô hấp ở ngay bên cạnh, nhưng lại không sử dụng.

Hai năm trước, nội bị thiếu ôxy não mười phút, từ đó trở thành người thực vật. Giờ đây tình trạng của nội đã tiến triển rất nhiều, máy trợ hô hấp phần lớn đều ngưng hoạt động, bác sĩ tập cho nội khả năng tự hô hấp. Mỗi ngày vẫn sẽ dùng ống dẫn sữa bò và thức ăn xay nhuyễn cho nội.

Bất kể là bà nội hay là y tá, đều chăm sóc cho nội rất chu đáo, cơ hồ chưa từng bị loét hoại tử. Dùng lời của bác sĩ để nói thì, ngoại trừ không thể tỉnh lại, sức khỏe của nội trên cơ bản là bình thường.

Nhưng mức viện phí khổng lồ này hoàn toàn do gia đình của tôi và bác hai đảm trách.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng mở ra. Bà nội cầm một bình nước đi vào.

“Bà nội!” Tôi đứng dậy chào bà.

“Tối rồi à.” Bà liếc nhanh tôi một cái.

“Để con xách dùm bà.” Tôi chạy tới cầm bình thủy từ tay bà.

“Lúc này mẹ con mới đến. Hai mẹ con cũng thật là, lúc thì chẳng thấy người đâu, lúc thì hẹn nhau mà tới.” Bà nói.

Bà nội và mẹ tôi lâu nay không hợp nhau, vì tôi là con gái của mẹ, do đó từ lúc nhỏ thì bà cũng đã không mấy thích tôi, giờ đây thì gặp một lần thấy phiền một lần.

Tôi nói: “Có một phạm nhân nhập viện, mẹ qua đây xem thế nào.”

Bà nội lạnh lùng hừ một tiếng, “Tôi biết, ở ngay trên lầu ba thôi, còn đeo tay còng nữa. Lúc này người ta vậy nhìn như nhìn thứ gì kỳ quái vậy. Nghe nói chồng của phạm nhân đó bỏ đi theo người đàn bà khác, còn dắt luôn đứa con theo, tội phạm đó hay tin nhất thời nghĩ không thông nên đã lấy tấm chăn trong nhà giam treo cổ.”

“Ồ.” Thì ra.

“Người này cũng thật là, sớm biết như thế thì lúc trước hà tất....”

Tôi thật sự không thích nghe bà huyền thuyên kể chuyện của người khác nên đứng dậy nói: “Con lên lầu ba một chút.”

Trước cửa căn phòng ở cuối hành lang lầu ba, tôi nhìn thấy hai cảnh sát đang ngồi đó, một trong hai người đó tôi có quen biết, đó là dì Vương.

“Là Đồng Đồng sao?” Dì Vương tỉnh mắt nhìn thấy tôi.

Tôi bước tới chào dì, rồi hiếu kỳ ngó vào trong phòng, khe cửa rất hẹp, cơ hồ chỉ có thể nhìn thấy chân của người phụ nữ đó, quần màu xanh nhạt, tôi đã từng thấy áo tù của họ, toàn thân đều là màu xanh nhạt, mặt sau lưng và phần vai có sọc màu trắng. chân phải của cô ta bị còng chung với thanh sắt của giường bệnh, và người đứng bên cạnh đó, là mẹ tôi.

“Sao con tới đây?” Mẹ nhìn thấy tôi.

“Bà nội nói mẹ ở đây, nên con lên xem một chút.” Mẹ đi ra, dì Vương vào trong.

“Không phải khoa của con 7 giờ tối sẽ điểm danh sao? Còn không về trường?” Mẹ vừa hỏi tôi vừa quay qua cảnh giác đóng cửa phòng lại để tôi không thể nhìn thấy chuyện xảy ra bên trong.

Mẹ luôn như vậy, luôn khắc ý giữ khoảng cách giữa tôi và công việc của bà, không cho tôi tiếp xúc với những người đang trong thời kỳ chịu phạt.

Tôi nói: “Khoa của con đã không có điểm danh nửa năm rồi.”

Nhưng, e là mẹ không hề nghe thấy câu nói này, bởi vì cũng ngay trong lúc đó, một y tá bên trạm y tá gọi lớn: “Cảnh quan Đồng! Bác sĩ Chu mời bà qua gặp một lúc.”

Tôi nhìn mẹ một cái, quay lưng đi xuống lầu.

(4)

Gia đình cũng khó khăn lắm, tôi biết.

Ông nội nằm trong phòng đặc biệt, viện phí mỗi tháng không phải là một con số nhỏ. Công việc của mẹ nói ra thì rất hay, kỳ thực cũng chỉ có thế.

Vốn dĩ trước đây mẹ cho tôi ba trăm một tháng, mỗi ngày mười đồng. Sau này vật giá leo thang, mẹ cho tôi thêm một trăm. Thật ra số tiền đó phần lớn tôi đều gửi tiết kiệm, rất ít sử dụng đến, trừ phi tháng đó không có dạy thêm không có thu nhập gì, tôi mới lấy một ít ra cứu mạng.

Tôi về trường, ăn tối xong thì cùng Bạch Lâm vào giờ tự học, 9 giờ ra khỏi phòng học, thấy hơi đói nên đến căn tin nhỏ trong nhà ăn xem còn có gì lót bụng.

Trong sảnh nhà ăn có treo mấy cái tivi.

Sau 7 giờ rưỡi, tín hiệu trong phòng sẽ bị ngắt, do đó một số người sẽ đến nhà ăn để theo dõi truyền hình.

Và thật ra tivi ở đây chỉ có thể xem đài của tỉnh, nhưng mọi người vẫn ngẩng đầu lên xem rất hứng chí. Vào lúc này, truyền hình vệ tinh của tỉnh đang chiếu tiết mục quy chế pháp luật hàng tuần.

Tôi nhìn lướt qua.

Trong đó đang chiếu cảnh bức tường cao, các phạm nhân nữ xếp hàng trên bãi đất trống thực hiện những động tác thể dục dưỡng sinh kiểu “Lòng biết ơn”, sau đó ông kính chuyển qua bên cạnh, một nữ cảnh sát đang tiếp nhận phỏng vấn.

Đội mũ cảnh sát, cảnh phục màu xanh lá đậm thẳng tắp, trông rất chuyên nghiệp và tinh tảo.

Phóng viên hỏi: “Cảnh sát trưởng Đồng, năm ngoái bà được Bộ Tư Pháp bình chọn là ‘Cảnh sát nhân dân trại giam kiệt xuất toàn quốc’ và nhận giải thưởng danh dự hạng nhì, bà cảm thấy có áp lực không?”

Nữ cảnh quan cười cười, “Áp lực chắc chắn là sẽ có, nhưng áp lực và động lực là tồn tại cùng với nhau. Huống chi những vinh dự này không phải chỉ thuộc về một mình tôi, mà là thành quả nỗ lực của tất cả đồng nghiệp trong trại giam.”

Bạch Lâm kinh ngạc há to miệng, nhìn vào màn hình, ngưng lại, rồi mới nói: “Tiểu Đồng, đây không phải là mẹ cậu sao? Lại lên tivi nữa rồi.”

Giọng của nó không lớn không nhỏ, nhưng trong cái căn tin đã qua khỏi giờ ăn cao điểm này, trái lại trở nên thánh thót vô cùng.

Lời nó vừa dứt, những người đang xem tivi đều cùng lúc quay sang nhìn tôi.

Tôi lập tức kéo Bạch Lâm rời khỏi.

Đúng vậy, nữ cảnh sát đó là mẹ tôi.

Lúc trước khi bà lần đầu tiên lên tivi, tôi và ba sẽ ngồi trước màn hình từ sớm để canh chừng, lúc ấy trên thị trường vẫn chưa phổ biến thiết bị thu hình, chỉ có thể dùng máy thu âm thu tiếng lại, cứ đến dịp lễ sẽ lại lấy ra nghe.

Sau đó, chương trình như thế ngày càng nhiều, nhiều đến mức tôi cũng lười đến hỏi mẹ.

Bà là một cảnh sát xuất sắc, đó là sự thật.

Bà dùng lòng chân thành và tinh thần trách nhiệm tuyệt đối của mình thấm sâu vào lòng của những người chịu phạt. Bà xem trọng họ và công việc của mình, duy chỉ không để tôi vào lòng.

Thứ sáu, lại nhận được điện thoại của Bành Vũ, nó nói: “Cô Tiết, ngày mai Bảo tàng khoa học kỹ thuật có một hội triển lãm mô hình hàng không lớn lắm, em có vài vé vào cổng, nên muốn mời cô đi cùng.”

“Ồ. Em không học sao?” Lại bắt thu nhập.

“Chủ nhật học, được không?”

“Được.”

“Cô có thể cho em xin số điện thoại của thầy Mộ không?”

“Mộ Thừa Hòa? Tìm thầy làm gì?”

“Hình như thầy cũng rất thích mô hình máy bay, nên em muốn mời thầy đi chung luôn, cũng để cảm ơn thầy lần trước mời chúng ta ăn trưa.”

Tôi ừ một tiếng, suy nghĩ một lúc lại hỏi: “Lúc này em nói đi xem cái gì?”

“Mô hình hàng không.”

“Mô hình thì có gì hay mà coi chứ.” Tôi cảm thấy có nhiều lúc hứng thú của phái nam thật là kỳ quặc.

Cũng chẳng biết là Mộ Thừa Hòa quá rảnh rỗi, hay là rất có thiện cảm với cậu nhóc Bành Vũ này, hoặc là hẳn thật sự rất có hứng thú với trò này, tóm lại là, hẳn nhận được điện thoại thì vui vẻ nhận lời ngay.

Hắn đeo khăn choàng màu nâu đậm, có mặt đứng giờ ngay trước cửa Bảo tàng khoa học kỹ thuật hội hợp với chúng tôi.

Quả nhiên là nơi đây đang có chương trình, hình như là một trong các hoạt động trong tháng về Hàng không của Nga do chính phủ tổ chức.

Lần này mô hình máy bay từ trước đến nay của Nga chỉ nhắm vào thanh thiếu niên có sở thích, tiếp theo còn có lễ biểu dương phi hành gia, và giao lưu học thuật.

Lúc tôi học trung học, viện bảo tàng tỉnh này còn rất cũ, nghe nói sau khi tu sửa lại thì có thêm rất nhiều thứ thú vị. Có sơ đồ số liệu về kỷ Jura và kỷ Creta. Sảnh hàng không thì bấy lâu vẫn trống rỗng, không ngờ hôm nay lại đột nhiên có thêm nhiều mô hình máy bay như vậy.

Người đến tham qua phần lớn đều là con trai và phụ huynh đi theo.

Mô hình nơi đây được phân thành năm loại lớn: máy bay chiến đấu, máy bay ném bom, máy bay vận chuyển, máy bay trực thăng, và các loại máy bay khác. Và phía trước mỗi một mô hình đều có chỉ rõ kiểu loại.

Bành Vũ lấy ra một quyển sổ nhỏ, vừa xem vừa ghi chép. Tôi đoán chắc là nó định về trường khoe khoang với bạn bè đây.

Đứng trước các dãy mô hình giống y như thật này, tôi hoàn toàn không tìm thấy thú vui cuộc sống.

Với tôi, máy bay chỉ có hai loại, một loại có cánh quạt quay vòng gọi là máy bay trực thăng, một loại không có cánh quạt mà có hai cái cánh thật to gọi là máy bay. Hay là cái có hai cánh như trong kia, màu trắng là máy bay chở khách, còn cái màu xám xịt là máy bay chiến đấu?

Với kiến thức nông cạn như thế, tôi thật không dám tùy tiện phát ngôn ở nơi này, mất công bị người khác khinh thường.

Trong lúc quá rỗi tôi tình cờ phát hiện trên máy bay có ghi: Su – 27, Su – 47, Su – 30, tôi hỏi rất tự nhiên: “Su? Không lẽ có nghĩa là Liên Xô?”

Thật không ngờ cái đáp lại tôi lại là tiếng cười khinh bỉ của Bành Vũ, nó chỉ qua cái bên cạnh có chữ “An – 22, An – 70” rồi nói: “Su là Liên Xô, vậy chẳng lẽ An là Liên An?”

Tôi chau mày, lườm Bành Vũ một cái, “Tôi cứ tưởng là nó phải có ý nghĩa gì.”

“Thì là loại hình thôi, có thể có ý nghĩa gì chứ.”

Mộ Thừa Hòa bật cười, “Thật ra là có hàm ý đấy. Nhưng chữ ‘Su’ đó không có nghĩa là Liên Xô, mà để chỉ người thiết kế ra nó thuộc công ty sản xuất máy bay Sukhoi (), tiếng Nga viết tắt là Cy, đọc ra thành ‘Su’. Bất kể là Liên Xô trước đây, hay là nước Nga bây giờ, thì máy bay được làm ra đều sẽ đặt tên theo chữ viết tắt của viện thiết kế. Ví dụ Viện thiết kế Mikoyan sẽ viết tắt là , đọc ra sẽ giống Miko, máy bay của Viện thiết kế Tupolev làm ra sẽ đánh dấu bằng chữ ‘Ty’.”

“Có rất nhiều viện thiết kế sao?” Bành Vũ nhìn Mộ Thừa Hòa với ánh mắt đầy nhiệt huyết.

“Thời kỳ hưng thịnh nhất của Liên Xô có 14 viện thiết kế.”

“Nhiều vậy sao!”

“Lối nghiên cứu của mỗi cục thiết kế đều không mấy giống nhau. Kamov sở trường máy bay trực thăng, Miko sở trường máy bay ném bom, Tupolev thì sở trường máy bay vận chuyển.”

Bành Vũ sùng bái đến mức muốn lật ngược cả đầu.

“Ngoài chữ cái viết tắt phía trước ra, con số arab phía sau cũng rất có ý nghĩa. Máy bay chiến đấu sẽ dùng số lẻ, những loại khác như máy bay vận chuyển, ném bom sẽ dùng số chẵn.”

Tôi nghe Mộ Thừa Hòa nói xong, cảm giác đầu tiên chính là chóng mặt, cảm giác thứ hai chính là xem ra hẳn là một người còn chưa hết thói trẻ con, nếu không sao lại có thể nói rành rọt về những mô hình con nít như vậy chứ.

(5)

Sau đó tôi nhìn thấy một chiếc máy bay trực thăng béo tròn màu cam đỏ, phía trước ghi – 26, lần này thì tôi không còn lơ mơ nữa rồi. Thăm nghĩ cái này chắc chắn là do viện thiết kế Mi gì đó làm ra rồi. Nghĩ như thế, tự nhiên cảm thấy những thứ này cũng hơi thú vị, thế là tự mình đi tìm tiếp những chiếc máy bay có chữ , quả nhiên là máy bay trực thăng chiếm đa số. Trong lòng mừng thầm, có một cảm giác thành tựu vô lý.

Vừa định quay lại khoe thì có một người bước tới gọi “Thừa Hòa!”. Đó là một vị trung niên nho nhã, có đeo thẻ công tác trước ngực.

“Viện trưởng Tần.” Mộ Thừa Hòa bắt tay với ông ấy.

Tôi nhìn, cũng may Mộ Thừa Hòa đưa tay phải ra, không thì hai người đụng tay rồi.

“Sao rảnh rồi đến chỗ tôi chơi vậy?”

Mộ Thừa Hòa nói: “Dắt hai đứa nhỏ đến tham quan.”

Sau đó thì họ vừa đi qua chỗ khác vừa trò chuyện rồi.

Rời khỏi viện bảo tàng, bầu trời đột nhiên âm u, Mộ Thừa Hòa lái xe đưa Bành Vũ về trước.

Lúc trở về, hắn hỏi: “Em đi đâu?”

Tôi cười hì hì, “Sao? Chẳng lẽ thầy lại muốn mời em ăn cơm?”

Hắn nhìn tôi một cái qua kính chiếu hậu, “Vậy em muốn ăn gì?”

Hắn thành thật như thế trái lại làm tôi thấy á ngại, tôi khều khều cổ rồi nói một cách khách khí: “Em về trường ăn được rồi ạ.”

Hắn bật tín hiệu đèn rồi quẹo trái: “Có biết món ăn số một của Nga là gì không?”

“Là gì?”

“Trứng cá muối đen của biển Caspian.”

Hắn nói thế thì tôi liền nhớ ra, “Trứng cá muối đen à, có phải còn có loại màu đỏ nữa không?”

“Ừm, màu đen là cá tầm, màu đỏ là những loại cá khác.”

“Rất mắc?”

“Phải đó, biệt hiệu là hoàng kim đen mà.”

“Thầy có ăn qua chưa? Ngon không?”

Bụng tôi bắt đầu đói rồi.

“Không ngon.” Lúc hắn trả lời tôi, chân mày hơi nhíu lại, nét mặt đó trông rất trẻ con. “Nhưng nghe họ nói, uống chung với rượu Vodka sẽ ngon hơn.”

“Vậy chắc chắn là thầy không có uống Vodka rồi.” Nói đến Vodka, tôi càng có hứng thú, “Thầy à, thầy cảm thấy uống Vodka có đã thật không?”

Hắn cười. “Không biết.”

“Không biết?”

“Tôi không mấy thích hợp uống rượu mạnh, nên chưa từng thử.”

Nghe hắn nói thế, tôi thở dài. Hơn nữa, con sâu rượu và con sâu ăn trong bụng cũng có hơi tỉnh ngủ rồi.

Lương tâm của tôi quyết định nghe theo bao tử, liền đổi ý: “Thầy muốn mời em ăn gì? Trứng cá muối màu đen?”

“Vậy thì mời không nổi.” Hắn cười nói.

Cuối cùng Mộ Thừa Hòa đưa tôi đến một quán ăn Hồ Nam, dùng một bữa no nê.

Lúc bước ra quán ăn, phát hiện đã rơi tuyết rồi.

Trận tuyết đầu tiên của năm, đã rơi xuống mà không một dấu hiện báo trước như thế.

Đèn đường cũng bắt đầu sáng lên, dưới ánh đèn màu vàng cam, những hoa tuyết trắng xóa trở nên vô cùng rõ ràng.

Tôi đưa tay lên hà hơi.

Mộ Thừa Hòa đi lấy xe, hắn bước đi vài bước rồi quay trở lại, đứng ở trước mặt tôi, lấy khăn choàng xuống, đeo vào cổ tôi. Hắn nói: “Trời lạnh lắm, đừng để bệnh.”

Trong giây phút đó, tôi ngẩn người, mãi đến khi hắn rời khỏi mới hồi thần lại.

Những năm nay, rất ít có ai quan tâm tôi. Mẹ tôi chỉ biết tôi dạy thêm ở bên ngoài, nhưng chưa bao giờ hỏi tôi dạy có khó không làm có mệt không, thậm chí tết năm nay tôi cũng trải qua một mình. Thầy Trần Đình cũng rất quan tâm tôi, nhưng cảm giác lại không hề giống với Mộ Thừa Hòa. Hắn hỏi tôi, cuộc sống có khó khăn không, làm thêm có mệt không. Hắn không màng đêm khuya gió rét lái xe đến đón tôi và Bạch Lâm. Và lúc này, hắn nói với tôi “Trời lạnh lắm, đừng để bệnh.”

Tôi cầm khăn choàng quấn thêm một vòng quanh cổ, rũ mặt xuống, nhẹ nhàng cọ sát với mặt len, rất ấm rất ấm, trên đó thậm chí còn lưu lại hơi ấm ban nãy của Mộ Thừa Hòa. Mùi gỗ thông cuốn quýt bên mũi, thoát ẩn thoát hiện.

Chiếc CR-V màu bạc ấn kèn với tôi, tôi cười khờ, thoăn thoắt chạy tới đó. Mặt đất bị nước tuyết tan làm ướt, tôi nhất thời bất cẩn trượt một cái, lạch bạch, thế là ngồi phịch xuống đất.

Cắn răng ê ẩm bò dậy, nhìn hắn cười hi hi.

Về đến phòng ký túc xá, Bạch Lâm quan sát tôi một lúc, không kìm được lòng hỏi: “Gì vậy? Ra ngoài xem mô hình máy bay một bữa xong thành con khờ rồi? Chuyện gì mà vui dữ vậy?”

Nó đi một vòng quanh người tôi, “Chẳng lẽ gặp được phú hộ tặng cậu một chiếc máy bay tư nhân?”

“Đi chỗ khác!”

Trước khi đèn tắt, dưới cuộc tra hỏi dồn dập của Bạch Lâm, cuối cùng tôi cũng đã kể lại với họ chuyện của Mộ Thừa Hòa.

Triệu Hiểu Đường nói ngay trọng tâm: “Chắc chắn là hắn có ý với bạn.”

Bạch Lâm phụ họa theo: “Còn là tiếng sét ái tình.”

Tổng Kỳ Kỳ thì bình tĩnh hơn chúng, “Chắc không phải đâu. Chuyện này không thể lấy ra nói đùa.”

Bạch Lâm nói: “Sao lại không phải chứ. Nếu không phải thì quan tâm Tiểu Đồng như vậy làm gì, Mộ Thừa Hòa đối xử với Tiểu Đồng rất đặc biệt trong rất nhiều việc. Còn có lần trong văn phòng, họ...” Vừa nói được một chút đã ngưng lại.

“Họ?” Triệu Hiểu Đường bấy lâu nhảy cảm lập tức nhõng tai lên, hỏi tiếp câu nói trước.

Bạch Lâm nói: “Họ ở trong văn phòng, mặt đối mặt.” Nhìn nét mặt của nó nhẩn nhẩn dữ lắm.

“Lần đó hẳn chỉ mình phát âm!” Tôi giả vờ giận dữ.

Triệu Hiểu Đường đập bàn nói: “Tiểu Đồng, chuyện này được! Thân phận không phải vấn đề, tuổi tác không phải khoảng cách.”

(6)

Ban đêm, tôi thức dậy đi vệ sinh. Bước ra lang cang, nhìn khung trời tuyết ngày càng dày đặc, kết thành từng lớp màu trắng trên cành cây. Lúc này bị họ cổ động một trận, bây giờ tôi thật sự là có hơi, có hơi....

Trở về giường tôi lại hồi tưởng những việc xảy ra trong hơn một tháng nay, thước phim điện ảnh bắt đầu chạy trong não, thế là càng không ngủ được. Tôi lấy chiếc điện thoại dưới gối ra, nhìn thời gian trên đó, sau đó không kìm được lòng mở chức năng soạn tin nhắn, nhập vào ba chữ “Thưa thầy Mộ”. Nhưng rồi tiếp theo đây phải nói gì, làm khó tôi rồi.

Tôi nghĩ một hồi, xóa ba chữ đó đi, sửa thành “anh”.

Nhưng “anh” rồi gì nữa?

Lại xóa.

“Cám ơn thầy mời em ăn cơm.”

Nhập xong bảy chữ này, tôi kiểm tra lại kiểm tra, cuối cùng vẫn thay chữ “thầy” bằng “đã”, sau khi xác định câu nói không có hàm ý gì mập mờ, tôi gửi đi. Vừa đúng lúc là 1 giờ khuya.

Không ngờ chỉ trong một hai phút, hắn đã trả lời tôi. Chỉ ba chữ đơn giản “Không có gì”.

Thì ra, hắn cũng chưa ngủ.

Tôi lại viết: “Em còn muốn được mời uống Vodka.”

Lần này hắn trả lời còn nhanh hơn: “Không thành vấn đề.”

Tôi rất muốn tiếp tục đề tài này, nhưng lại sợ hắn đang làm việc, hoặc là hắn đang chuẩn bị nghỉ ngơi, hoặc là..... có lẽ tôi nên dừng lại đúng lúc.

Thế là, tôi tắt điện thoại, cố gắng ngủ.

Tôi chờ đợi tiết học tiếng Nga tối thứ hai trong tâm trạng thấp thỏm.

Trước khi vào lớp, tôi gấp lại gọn gàng chiếc khăn choàng rồi để vào một túi giấy, mang vào giảng đường.

Hắn có mặt đúng giờ, trên cổ đã thay bằng chiếc khăn choàng màu xám đậm.

Hôm nay vào bài đọc. Trước khi dịch, Mộ Thừa Hòa đọc một lần bài học. Hắn vừa đọc, vừa cầm sách từ từ đi xuống. Khi đọc tiếng Nga, giọng hắn sẽ hơi thấp hơn ngày thường nói chuyện, chậm chậm và êm dịu, chứ không phải ngưỡng cổ lên đọc lớn. Âm bật hơi, âm cuốn lưỡi tự nhiên đến không thể tự nhiên hơn, rất hay, chẳng trách trước đây hắn có yêu cầu cao với tôi như vậy.

Trước đây nghe người ta nói tiếng Nga và tiếng Đức rất giống nhau, vì đều không thánh thót nhẹ nhàng như tiếng Pháp. Nhưng, bây giờ tôi cảm thấy, hai loại ngôn ngữ này đều rất thích hợp cho phái nam. Khi âm xát qua cổ họng, khiến người nghe cảm thấy có một cảm giác vững vàng và đôn hậu.

Tôi nhắm mắt lại, cơ hồ đắm chìm trong dòng thác ngôn ngữ nước ngoài này.

Khi lần đầu tiên vào lớp, hắn nói hắn từng sống ở Nga bảy tám năm. Nhưng mà du học... cần phải lâu như vậy sao?

Tay trái cầm sách, tay phải để trong túi quần, bờ môi mỏng khép mở, đọc bài, bước chân chậm rãi. Đi đến bàn của tôi, tay phải hắn rút ra, nắm ngót móc lên, kê gối lên bàn tôi, sau đó tiếp tục đi ra phía sau. Tôi mới biết là các bạn khác đều đã sang trang mới rồi mà tôi còn ngồi nhìn trang cũ, xấu hổ quá, vội vàng lật sang trang.

Chiều thứ ba, tôi không có tiết. Vừa đúng lúc sư huynh Lý của Bạch Lâm sinh nhật nên đã mời chúng tôi đến một quán lẩu nổi tiếng ở gần trụ sở chính. Sư huynh rất tốt với Bạch Lâm, nhưng Bạch Lâm thì giống như hạt đậu bốn mùa vậy, kiểu nào cũng không chịu.

Nếu không phải vì tôi đi, chắc chắn là Bạch Lâm sẽ không chịu tới. Từ đó có thể thấy, tuy tôi là một cái đèn pha, nhưng lại là cái đèn tốt bụng tỏa sáng tỏa nhiệt thấp sáng cuộc sống của người khác.

Quán lẩu rất náo nhiệt, đặc biệt là trong giai đoạn tuyết rơi thế này, ăn lẩu là một tiết mục được ưu ái nhất.

Xong một bữa no nê, bụng phụng phình, ba người chúng tôi định tản bộ về trụ sở chính dưới cái gió rét cắt đứt da mặt.

Đi tới cổng trường, tôi mới biết hóa ra tháng hàng không Nga lần trước, trường chúng tôi cũng có tiết mục. Tại cửa đông phần hoa nhất của trường có treo một băng rôn rất to với dòng chữ đỏ “Nhiệt liệt hoan nghênh chuyên gia hàng không đến trường chúng ta chỉ đạo học thuật”, sau đó còn có dòng phiên dịch sang tiếng Anh và tiếng Nga.

Cửa đông có một bảng thông báo, trên đó thường đăng đủ loại các tin tức học thuật.

Lúc này đây, bên trong tấm kính ấy, có một thông báo chuyên đề rất to.

“Buổi giao lưu học thuật tháng hàng không — Chuyên đề thiết kế tối ưu hóa các tương tác của hiện tượng aeroelastic trong đuôi cánh T”

Bên dưới là một dòng chữ.

“Người trình bày: Mộ Thừa Hòa”

“Mộ Thừa Hòa?” Hai chúng tôi nhìn nhau, cùng kêu lên kinh ngạc, sau đó cố áp mắt vào tấm kính muốn tìm cho ra cái gì đó.

“Hai em cũng biết thầy Mộ?” Sư huynh Lý của khoa Vật lý xen vào.

“Thầy dạy thế môn tiếng Nga của tụi em cũng tên này.” Bạch Lâm khôi phục thần trí sớm hơn tôi một chút, nó nói với sư huynh Lý.

“Ồ. Vậy thì trùng hợp thật, không sai một chữ nào sao?”

“Phải.” Tôi gật đầu

Tôi nhớ Mộ Thừa Hòa từng viết tên mình lên bảng khi tự giới thiệu, không thể nào nhầm lẫn.

“Chẳng lẽ trường chúng ta có hai giáo viên cùng tên cùng họ?” Lý sư huynh chỉnh lại cặp kính dày của mình.

“Cao cỡ này,” Bạch Lâm miêu tả, “Gương mặt....”

Đến lúc miêu tả gương mặt, Bạch Lâm nhú mày, nó bị khựng, không biết có phải là đang lùng tìm trong từ điển của nó cái thành ngữ tôi từng nói dùng để hình dung nụ cười rất đẹp hay không.

“Gương mặt thế nào?” Sư huynh Lý cũng tò mò.

Bạch Lâm bực bội mà nói: “Tóm lại là, cao hơn anh, đẹp trai hơn anh, giàu hơn anh.”

Nghi chắc trái tim của sư huynh bị tổn thương rồi, hơn nữa còn chảy máu ròng ròng.

Tôi nói: “Thầy của tụi em nói thầy từng sống ở Nga rất nhiều năm.”

Sư huynh lập tức nói: “Đúng, giáo sư Mộ từng du học ở Nga 7 năm.”

Tôi không cam tâm, hỏi tiếp: “Mắt mí lót? Da trắng trắng? Lúc cười khóe môi sẽ cong lên? Đi xe CR-V?”

Sư huynh nói như đinh đóng cột: “Chúng ta đang miêu tả cùng một người. Thầy là giáo sư trong Viện nghiên cứu lực học thể lỏng của trường chúng ta.”

Câu kết luận này vừa dứt, tôi hóa đá rồi.

Đúng thật là Mộ Thừa Hòa.

Có thể nào chứ?!

“Không phải chứ?” Bạch Lâm kêu lên bi ai mà hai mắt lại phát sáng.

Sau đó, sư huynh Lý nói cho chúng tôi biết nửa đời khác người của thầy Mộ Thừa Hòa.

“Hai em không biết thầy cũng là chuyện hợp lý thôi. Nghe nói trước đây rất nhiều báo chí đều có bài viết về thầy, nhưng những năm gần đây thầy rất im lặng, do đó người quen biết thầy cũng ít đi.”

“Lúc trước từng đọc một bài báo, nói IQ của thầy cao lắm. 15 tuổi đã học xong chương trình cấp 3, đại khái là vì chế độ giáo dục trong nước còn có hạn chế, nên thầy đã qua đại học bên Nga học chuyên ngành lực thể lỏng, 21 tuổi viết luận văn về vận tốc siêu âm thanh và đạt giải Zhukovsky (), đây là giải thưởng vật lý cao nhất của Nga. 23 tuổi thầy đã nhận được bằng tiến sĩ Vật lý học. Sau đó thầy về trường chúng ta, hai năm sau lại trở về Nga một khoảng thời gian, hình như là Viện nghiên cứu Tupolev mời thầy gia nhập vào họ.”

Vân vân vân vân, chữ Tupolev này tôi có ấn tượng, thế là hỏi: “Có phải đó là một viện nghiên cứu thiết kế máy bay ở Nga không?”

“Đúng,” Sư huynh nói, “Viện nghiên cứu máy bay vận chuyển top nhất trên thế giới.”

“Lực thể lỏng và máy bay thì có quan hệ gì?” Bạch Lâm chớp chớp mắt hỏi.

“Động lực học không khí là một phân nhánh quan trọng trong lực thể lỏng học, thử ban đầu con người chính là nhờ nghiên cứu động lực học không khí mà đưa máy bay lên trời. Đây là chuyên ngành nghiên cứu trọng tâm của thầy Mộ.” Sư huynh Lý nói trong nét mặt sùng bái, “Chuyên đề đuôi cánh T ngày mai thầy trình bày là một vấn đề quan trọng và nan giải trong thiết kế hàng không.”

“Và sau đó?” Tôi hỏi

“Năm nay thầy lại trở về rồi, còn phá lệ nhận làm giáo sư.”

“Có thật sự là..... giáo sư?” Tim gan tôi run rẩy, hỏi từ từ.

“Thật mà.” Sư huynh Lý gật đầu.

(7)

Thế là, tôi cứ mãi tiêu hóa những lời nói của sư huynh Lý. Liên hệ những sự việc lại với nhau, thế mới biết mình sơ ý biết chừng nào.

Lần đầu tiên khi Mộ Thừa Hòa bảo tôi đến phòng làm việc của hắn, hắn nói, tôi chưa từng dạy học cho sinh viên chính quy. Lúc ấy, câu nói này được tôi lý giải rằng, hắn chưa từng làm giáo viên.

Lần thứ hai khi Mộ Thừa Hòa đến đón tôi và Bạch Lâm, cảnh sát đó nói với Mộ Thừa Hòa, tôi từng thấy thầy trên báo.

Thậm chí là khả năng tính nhẩm siêu phàm của hắn, vậy mà tôi vẫn không hề hoài nghi. Rồi sau đó, những lời hắn nói với tôi và Bành Vũ, viện trưởng viện bảo tàng đó cũng quen biết hắn.

Quá nhiều quá nhiều quá nhiều những chi tiết như thế đều bị tôi phớt lờ mất, đúng là quá sơ ý mà.

Trên đường đi xe về khu Tây cùng Bạch Lâm, chiếc xe buýt trường chở chúng tôi dừng lại quay đầu xe ở trước cổng, quẹo nửa vòng đến bảng thông cáo đó rồi lui lại. Dưới ánh đèn vàng cam, từ xa tôi có thể nhìn thấy tên của hắn phía sau tấm kính, rất nổi bật.

Hóa ra, hắn là một người xuất sắc như vậy, cơ hồ khiến người ta cảm thấy sau lưng hắn có một vòng sáng nhạt.

Hôm sau, tôi đã cúp học nửa buổi, leo lên xe buýt đến trụ sở chính xem buổi báo cáo của Mộ Thừa Hòa. Nhưng đến nơi rồi tôi mới biết không phải ai muốn vào cũng có thể vào.

Bạch Lâm vừa đúng lúc gọi cho tôi.

“Thế nào thế nào?”

“Không vào được.”

“Hả? Không phải chứ?”

“Cho mình số điện thoại của Lý sư huynh đi, không phải hôm qua anh ấy nói sẽ đến nghe sao, mình cũng nhìn thấy vài người trong khoa của sư huynh rồi.”

“Được.” Bạch Lâm nói

Không bao lâu thì tôi tìm được Lý sư huynh, cũng may một bạn nữ trong lớp anh ghi danh xong nhưng vì gia đình có chuyện đột xuất không thể đến, tôi mới có thể vào vị trí đó.

Vẫn chưa đến giờ, nhưng không khí trong hội trường đã vô cùng nghiêm túc.

Phía sau có đến mấy cái máy quay, nhân viên trên sân khấu thì đang thử micro.

Những dãy trên cùng, mỗi vị trí đều có ghi chú họ tên. Khu vực dành cho sinh viên được sắp xếp ở cuối cùng, khoa nào ngồi vào vị trí khoa đó, sơ đồ được vẽ rất rõ ràng, còn có tiếp tân dẫn lối, quả đúng thật là muốn thêm một người cũng không được.

Hội trường dần dần đông người.

Ngoại trừ năm đó khi thay ba lên sân khấu lãnh thưởng ra, tôi chưa bao giờ tham gia những cuộc hội thảo chính thức như thế này, huống chi còn có nhiều khách đến vậy.

Trên mỗi vị trí đều có một quyển sổ tay, trên đó là nội dung tóm tắt bài giảng của Mộ Thừa Hòa bằng ba loại ngôn ngữ Trung – Anh – Nga.

Khi Mộ Thừa Hòa xuất hiện đúng giờ trên sân khấu, toàn thể mọi người đều đứng dậy vỗ tay. Thầy mặc tây phục màu xanh lam đậm, không giống phong cách tùy ý của ngày thường, cẩn thận đi từng bước một, sau khi đứng nghiêm thì cúi chào mọi người, rồi tức thì đi tới vị trí phát ngôn.

Đây là một bài giảng về mức độ linh động và nhạy bén của cánh bay, từ đầu đến cuối, ngoại trừ chi tiết tôi biết rằng hần đang nói tiếng Trung Quốc ra, thì chẳng còn hiểu gì cả.

Nhưng, tôi lại không hề thấy buồn ngủ, không biết là vì không khí nơi đây thực sự không thích hợp, hay là vì những chiếc máy quay ở phía sau. Tôi nhìn Mộ Thừa Hòa từ xa, hần đứng đó, để tài liệu xuống, mỉm cười điềm đạm chờ người dẫn chương trình tuyên bố bắt đầu đến tiết mục đặt câu hỏi.

Người đặt câu hỏi rất nhiều, liên tục không ngừng. Có học sinh cũng có ký giả, hần đều trả lời bằng tiếng Hán.

Một sư huynh nào đó bên khoa Vật lý ngồi phía trước tôi nhận được micro, kích động đứng dậy đặt câu hỏi, ánh nhìn của Mộ Thừa Hòa cũng chuyển qua phía chúng tôi. Sau đó hần nhìn thấy tôi, lướt qua, không hề dừng lại.

Tiết học tiếng Nga lần sau, tôi lại mang theo chiếc khăn choàng đó.

Lần trước, Bạch Lâm bảo tôi đừng vội trả lại cho thầy. Nó nói: “Không thể tùy tiện đem trả như vậy, có thể thì khi đến lúc quan trọng mới có cơ tiếp cận.”

Thật không ngờ, bị nó nói trúng rồi.

Lúc ra về, tôi cố ý lè mề trong phòng học, đợi khi các bạn trong phòng đã đi gần hết rồi tôi mới xuống cầu thang chờ Mộ Thừa Hòa.

Hần đi xuống vừa rẽ qua thì đã trông thấy tôi đang khờ khạo đứng một mình.

“Thưa thầy,” Tôi chủ động gọi hần. “Khăn choàng của thầy, cảm ơn thầy.”

Hần nhận lấy, nghĩ gì đó rồi hỏi tôi: “Hôm đó em không có tiết sao? Chạy đi nghe tọa đàm?”

“Dạ?”

“Thứ tư.” Hấn nhắc nhở tôi.

“À à...., em muốn chiêm ngưỡng phong thái của thầy đó mà, vốn dĩ Bạch Lâm họ cũng muốn đến, nhưng em cảm thấy nhiều người cùng nghỉ học như vậy không hay lắm, nên em đã chủ động đứng ra đại diện cho họ.”

Hấn cười.

Tôi và hấn cùng đi ra lầu “Tứ giáo”.

“Thầy Mộ, thầy thật sự là dạng người mà họ nói sao?”

“Người gì?”

“Thiên tài.”

Hấn cười nhẹ, không trả lời ngay, một lúc sau mới nói: “Tôi chỉ là người bình thường.”

“Tại sao lại đến khu Tây dạy môn học như thế này cho tụi em?”

“Thầy Trần của các em có việc, không ai dạy thế, hỏi tôi có đồng ý không. Bình thường Trần Đình làm việc trong Đảng, dù gì một tuần cũng chỉ có hai tiết học. Tôi thấy cũng rất có ý nghĩa, thầy chủ nhiệm khoa của em cũng nói thầy không có ý kiến, vậy nên tôi đã đến đây.”

Thầy chủ khoa đương nhiên là không có ý kiến rồi, mời một giáo sư dạy môn ngoại ngữ hai, lời quá rồi.

“Thầy và thầy Trần rất thân sao?” Không biết thầy Trần có từng nói gì về tôi với hấn không.

“Ừm. Chúng tôi quen nhau trong Hiệp hội du học sinh Nga, Trần Đình học ở Học viện ngoại ngữ Pushkin, tôi ở Đại học Moscow, cách nhau không xa lắm, sau này chúng tôi cùng về nước, khá hợp tính nhau.”

Bất giác chúng tôi đã đến ngã rẽ lầu “Lục giáo”.

“Tại sao thầy lại học về hàng không? Còn đến Đại học Moscow nữa?”

“Vì Zhukovsky.”

“Zhukovsky?”

“Ông ấy là người sáng lập ra Lực học thể lỏng hiện đại, là cha đẻ của ngành hàng không Nga. Từ lúc tốt nghiệp Đại học Moscow cho đến khi qua đời, ông đều dạy học ở đó, do đó tôi cũng có ước mơ đó.”

“Ồ.” Tôi gật đầu.

Hấn nói: “Lúc nhỏ tôi có xem một quyển sách do Zhukovsky viết, trong đó có một câu nói rất ấn tượng, chỉ thoáng chốc đã làm tôi đam mê. Lúc ấy tôi nghĩ, tôi cũng phải làm một người như vậy.”

“Là câu gì?” Tôi nhìn hấn.

“Ông ấy nói: con người sinh ra vốn không có cánh, dựa trên tỉ lệ trọng lượng và cơ thịt của nhân loại mà nói, loài chim mạnh gấp 72 lần loài người.”

Mộ Thừa Hòa ngưng lại một lúc, lại nói: “Song, tôi cho rằng, con người dựa vào trí tuệ của mình chứ không phải cơ thịt, rồi cũng nhất định có thể bay trên trời cao.”

Lời dứt, tôi bất chợt không nói được gì.

Nhưng hấn lại nhìn tôi cười một cái rất nghịch ngợm.

Tôi nghiêng đầu nhìn mặt hấn, có một cảm giác cự ly từ trên trời giáng xuống. Khi hấn nói “Nhất định có thể bay trên trời cao”, thần sắc trầm tĩnh như mặt nước lặng, nhưng đôi mắt màu nhạt ấy lại trong và sáng đến kỳ lạ dưới bầu trời đêm.

Màu tóc và màu mắt của Mộ Thừa Hòa đều không đậm, không phải màu mực đen thuần túy, do đó làm cho nước da trông trắng hơn, sống mũi rất cao và tinh tế.

Ai cũng nói thiên tài rất dễ cô độc quái gở, nhưng Mộ Thừa Hòa lại giống y như tên của mình, một con người đặc biệt thân thiện và dễ thương.

Bạch Lâm thường xuyên thuê tiểu thuyết tình yêu trong một tiệm sách bên con phố buôn bán gần trường, kết quả sau khi trường kỳ cảm nhiễm từ tiểu thuyết, tôi cũng cảm thấy: người đàn ông dụng tình sâu đậm, hy sinh vì tình yêu, cam nguyện từ bỏ tất cả là rất dễ làm động lòng phái nữ.

Nhưng trong đêm nay, khi tôi nghe được những lời nói của Mộ Thừa Hòa, tôi lại cảm thấy, khi một người đàn ông kiên trì với một tín ngưỡng và suốt đời phấn đấu vì nó, cũng sẽ có một sức hút đặc biệt làm mê hoặc lòng người.

5. Chương 05

Chương 5 – Thầy có biết không

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

Thông thường trước ngày 10 mỗi tháng tôi đều phải nộp một bài báo cáo tư tưởng của tháng trước.

Tính cả tôi vào thì trong khoa có tổng cộng năm người sau khi tốt nghiệp trường Đảng nghiệp dư sẽ trở thành đối tượng đào tạo để làm Đảng viên. Mỗi tháng chúng tôi phải nộp báo cáo tư tưởng. Hai tháng đầu Trần Đình còn ở đây, chúng tôi nộp cho Trần Đình, thầy là ủy viên Đảng. Bây giờ thầy đi công tác, vậy chúng tôi đành nộp cho cô Lý thi thoảng mới xuất hiện ở khu Tây thôi.

Trường khác thế nào tôi không biết, tóm lại với trường của tôi, ủy viên Đảng ngoài việc quản lý công tác sinh viên thì sẽ còn đảm trách việc tiến cử sinh viên xuất sắc vào Đảng. Tôi nghĩ, nếu thật sự vào Đảng thì thầy Trần Đình hoặc giả sẽ là người tiến cử của tôi. Trước khi đi đào tạo ở nơi khác, thầy rất thường xuyên trò chuyện với tôi, tìm hiểu về trạng thái tư tưởng của tôi. Về tình trạng gia đình của tôi, thầy và thư ký Ngô trong trường cũng biết được ít nhiều, nên đặc biệt quan tâm tôi. Thậm chí sau khi biết tôi chọn môn tiếng Nga, thầy còn cho tôi làm lớp trưởng môn của thầy.

Buổi chiều sau khi kết thúc tiết đọc hiểu thứ hai, chúng tôi ra khỏi phòng học, vừa đứng bắt gặp vị thư ký Ngô đặc biệt quan tâm tôi.

Từ đằng xa thì thầy đã gọi: “Trò Tiểu Tiết.”

Tôi kéo Bạch Lâm đứng lại cười với thầy, “Chào thầy Ngô.”

Lão ấy không thích người ta gọi mình là thư ký hay là giáo sư gì đó, chỉ thích được gọi bằng “thầy”, cho nên, lâu nay tôi luôn cảm thấy thầy rất giống một học giả.

“Học hành theo kịp chứ?” Thầy cười hì hì hỏi.

“Dạ ỏn ả.” Tôi trả lời một cách hồ thẹn.

“Cuộc thi diễn thuyết 129 hôm qua không thấy em, tôi còn tưởng em sẽ tiếp tục đại diện học viện ngoại ngữ chúng ta chứ.”

Tôi cười: “Sao có thể như thế được, học viện chúng ta đầy ắp nhân tài, năm ngoái chỉ là may mắn cho em thôi ạ.”

Trong lúc lão nói chuyện với tôi thì người đi ngang cũng ngày càng nhiều, ai cũng chào thầy, tôi cũng ngại đứng lại hàn huyên thêm nên vội vàng chào tạm biệt.

Không ngờ thư ký Ngô lại gọi tôi lại: “Tiểu Tiết, có thời gian thì đến nhà tôi ăn cơm.”

Giáng sinh sắp đến rồi, cũng sắp thi cuối kỳ rồi, mọi người đều bắt đầu bận rộn cả lên.

Lớp chúng tôi có 30 người, nam sinh chỉ có 5 người, con số này đã là thuộc dạng nhiều, do đó đại đa phần nữ sinh đều là hàng xuất khẩu, những ai còn độc thân cũng thừa lúc gần giáng sinh mà tích cực tìm lối thoát. Ngay cả Tống Kỳ Kỳ cũng phải đến sát giờ tắt đèn mới về đến phòng, quả thật là quá phản thường rồi. Chúng tôi có hơi nghi ngờ.

Bạch Lâm ngồi trên giường nói: “Ngộ thật, tự nhiên lễ giáng sinh bị mọi người làm thành lễ tình nhân rồi.”

“Sao Kỳ Kỳ còn chưa về nhỉ, một lúc nữa là phải vượt tường thôi.”

“Có phải đang yêu không?” Bạch Lâm hỏi.

“Không biết nữa.” Tôi nói, “Không nghe nó nhắc đến.”

Lúc này, Triệu Hiểu Đường chợt nói: “Mình có một chuyện này về Tống Kỳ Kỳ muốn suy luận cùng các cậu.”

“Chuyện gì?” Tôi và Bạch Lâm cùng hỏi.

“Tuần trước mình đi chơi về trông thấy một người đàn ông lái xe chở Kỳ Kỳ về.”

“Ồ.” Tôi nhớ đến CR-V của Mộ Thừa Hòa.

“Đáng lẽ mình cũng không để ý, nhưng mà lúc xuống xe, người đó nắm tay Kỳ Kỳ lại.” Triệu Hiểu Đường tiếp tục nói.

“Không phải chứ!” Bạch Lâm thốt lên, “Hiểu Đường, chuyện tám trọng đại thế mà đến bây giờ cậu mới nhớ ra là phải báo cáo lại với bọn này!”

“Thì mình cũng chỉ nghĩ là thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện thôi mà.” Triệu Hiểu Đường vừa chải mái tóc xoăn dài vừa nói.

Lâu nay nó luôn như thế, lúc nào cũng nét mặt không quan tâm, nó có rất nhiều bạn bè ở bên ngoài, đối với chuyện của bạn cùng phòng thì không mấy để tâm, có ai khóc thì nó cũng không an ủi, hoàn toàn trái ngược với Bạch Lâm.

“Các cậu đừng nói là mình nói đó nha.” Triệu Hiểu Đường bỏ sung.

Nhưng, khi Tống Kỳ Kỳ vừa về tới thì Bạch Lâm đã lập tức nhảy tới trước, vờ bóp cổ bạn ấy nói: “Kỳ Kỳ, có chuyện tốt mà không nói cho tụi này nghe. Xấu quá đi!”

“Thành thật thì tha.” Tôi cười.

“Chuyện tốt gì?” Tống Kỳ Kỳ hỏi ngược lại.

“Hỷ sự đó, có người nhìn thấy rồi.” Bạch Lâm nói lớn, nhưng cũng may nó không bán đứng Triệu Hiểu Đường.

Nghe thấy hai chữ “hỷ sự”, Tống Kỳ Kỳ tức thì hiểu ra, nhưng lại một mực chối cãi: “Hỷ sự gì chứ, mấy cậu nhìn lầm rồi.”

Bạch Lâm cười ha hả nói: “Tiểu Tống à, cậu ngập ngừng thế này càng làm tụi mình nghĩ được mùi gian tình đó nha.”

Đây vốn dĩ là một câu nói đùa vô cùng bình thường, hai chữ “gian tình” cũng thường xuyên được chúng tôi treo trên cửa miệng. Nhưng không ngờ, Tống Kỳ Kỳ nghe vào thì sắc mặt trắng bệch, “Nói bậy bạ gì chứ!” Sau đó lập tức cầm đồ ngủ vào phòng vệ sinh.

Bạch Lâm còn muốn hỏi nữa, bị tôi kéo lại, tôi lắc đầu với nó.

Bạn ấy vào trong rồi, ba chúng tôi mới nhìn nhau.

Tôi nói nhỏ: “Hơi lạ.” Tống Kỳ Kỳ ngày thường tuy im lặng, nhưng cũng không phải một người dễ giận.

Bạch Lâm nói: “Mình đồng ý.”

Triệu Hiểu Đường giơ hai tay lên, xem như tôi không có nói gì cả.

Không khí trong phòng ngổ ngỗ, trước khi tắt đèn, tôi và Bạch Lâm cố gắng nói đùa với nhau, mong làm cho cả bốn người hứng khởi lên, nhưng Triệu Hiểu Đường không phối hợp chút nào hết, chỉ mãi thích thú với đắp mặt nạ và lên mạng. Tống Kỳ Kỳ thì không nói gì cả, yên lặng như thường ngày.

Không biết có phải vì thế mà mùa xuân đã đến với phòng của chúng tôi trong mùa đông lạnh lẽo này một cách kỳ lạ như thế không.

Bởi vì, cũng cùng với lúc đó, một người tên là Lưu Khải đã xuất hiện trong cuộc sống đại học của tôi trong tư thái vô cùng nhiệt tình.

Thật ra, khi Lưu Khải chào tôi trong thư viện, tôi vẫn chưa nhớ ra cậu ta là ai, cũng ngại hỏi “Trò à, xin hỏi chúng ta quen nhau sao?” Thế là một mặt ha ha ứng phó với những câu hàn huyên của cậu ấy, mặt khác nhanh chóng tìm kiếm người này trong đầu. E là đến cuối cùng, cậu ta cũng không biết tôi thật chất không hề biết cậu ta là ai.

Tôi thường xuyên gặp trường hợp như thế khi nghe điện thoại, đối phương dùng số lạ gọi đến, không báo họ tên, sau khi nói tạm biệt, tôi cũng không rõ người vừa trò chuyện với mình là ai.

Hôm sau khi đến nhà ăn số 3 mua cơm, chú đó so đó từng hạt cơm với tôi, tôi mới sực nhớ ra nhân vật bí ẩn hôm qua là Lưu Khải người đã nhặt thẻ ăn của Bạch Lâm.

(2)

Tiết học của Mộ Thừa Hòa vẫn thế.

Thời tiết ngày càng lạnh, mọi người chỉ muốn tiết học được rút ngắn lại để lập tức được trở về chăn ấm. Nhưng hần vẫn nhất mực phải nghỉ giải lao.

Một tháng trước kỳ nghỉ đông, rất nhiều những môn học tự chọn đều chuẩn bị thi, tiếng Nga cũng thế. Do đó, sau khi dạy xong bài trong học kỳ này, hần gọi tôi đến phòng làm việc lấy tài liệu ôn tập, sau đó hỏi xem bạn nào cần thì photo ra.

Hần nói: “Tài liệu này có 80% nội dung thi, bảo các bạn cố gắng ôn tập.”

Tôi mở to mắt, “Hai tờ giấy này là được 80 điểm rồi sao?”

Hần mỉm cười gật đầu.

Tôi hoan hô: “Thầy vạn tuế!”

“Em đừng có thu nhỏ mang vào phòng thi đấy.” Hần bổ sung.

“..... Sao lại làm thế ạ.” Tôi ngượng ngịu cúi thấp đầu, người này đúng là nhắc toàn chuyện xấu mà.

Lúc này, người xuất hiện trong lầu giảng dạy đã không còn nhiều. Tôi và hần cùng xuống đến lầu một, vừa đúng gặp được một người bạn học, hình như là bạn ấy để quên gì đó trong lớp, nhìn thấy Mộ Thừa Hòa bạn đó gật đầu chào thầy rồi vội vã phóng lên lầu. Tuyết vẫn đang rơi, tôi bật dù ra, do dự có nên dùng chung với hần không. Chính ngay lúc này, một chiếc xe từ đường bên kia rẽ qua. Tay tôi bị hần kéo một cái lôi trở về đường đi bộ, và cây dù đã bật ra ấy bất cẩn rạch qua mặt hần. Hần khựng lại, dừng bước, chớp chớp mắt, thần sắc có hơi kỳ lạ.

“Sao vậy? Bị trúng mắt sao thầy?” Tôi khẩn trương hỏi.

Hần cúi thấp đầu, lấy ngón tay dụi mắt, sau đó ngược mặt lên nhìn tôi, lại chớp mắt, “Hình như kính sát trùng bị rơi mất rồi.”

“Hả!” Tôi nói, “Đừng dụi nữa, để em xem.”

Sau đó tôi xếp dù lại, nhón chân lên nhìn vào con mắt bị hần dụi đỏ cả lên.

“Bên còn lại thế nào?”

“Vẫn còn.” Hấn nói

“Đừng động đây, cầm đồ giúp em.” Tôi nói xong thì chẳng thèm suy nghĩ, đưa hết dù và cặp cho hấn, rồi cúi xuống mở điện thoại ra, muốn nhờ ánh sáng yếu ớt của nó để tìm lại mảnh cao su nhỏ.

“Bỏ đi.” Hấn nói, “Khó tìm lắm.”

“Đừng xem thường xem, em có kim tinh hỏa nhãn đấy, lúc trước đồ kẹp tóc bị rơi xuống nước em tìm cái một là ra.” Tôi nói, người đã ngồi xổm xuống đất, gỡ bao tay ra, dùng đôi tay trần trụi mò tìm trên đất tuyết. Tôi không dám nhắc chân lên, sợ vật thể nhỏ bé đó sẽ bị mình đạp hư.

Tuyết vẫn tiếp tục rơi xuống, rơi trên tóc trên vai tôi, rồi đột nhiên ngừng rơi.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mộ Thừa Hòa đã bật dù của tôi ra, tôi cười với hấn, rồi tiếp tục tìm.

“Mất thầy bao nhiêu độ thế?” Tôi vừa làm việc của mình vừa hỏi.

“Mất trái 6 độ, mất phải 5 độ rưỡi.”

“Cận nặng thật, hai mắt của em cũng chỉ có 0,5 độ thôi, ngưỡng mộ chưa.”

“Ừm, ngưỡng mộ thật.” Hấn rất phối hợp.

Tiếp đó, tôi đứng dậy, đưa vật thể bé tí đó cho hấn, cười hì hì nói: “Xem đó, tìm được rồi nè.”

Tuy năm ngón tay đều đã lạnh đến ửng đỏ, nhưng tôi hoàn toàn không quan tâm, còn làm ra nét mặt đắc ý của một kẻ thắng lợi. Hấn khựng người một lúc, cúi nhìn tay của tôi, sau đó ánh mắt từ từ hướng lên, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của tôi, rồi bất giác bật cười: “Em đúng thật là một đứa trẻ.” Khi nói những lời này, ánh mắt của hấn cũng dịu hiền hơn, dường như có một hơi ấm lan tỏa trong đêm đông này.

Tôi bĩu môi phản đối, “Em không phải trẻ con, em 21 tuổi rồi.”

Một cảm giác rất kỳ lạ, trước đây tôi cứ mãi hy vọng mình đừng bao giờ trưởng thành, nhưng khi lại một lần nữa nghe Mộ Thừa Hòa nói tôi trẻ con, tôi đột nhiên cảm thấy kỳ quặc, tôi muốn nhanh chóng xếp mình vào danh sách người thành niên.

Hôm sau, tôi ngồi trong phòng vệ sinh, vừa định bấm nút xả nước thì nghe thấy bên ngoài có người vừa rửa tay vừa nói, “Con nhỏ Tiết Đồng lớp cậu.”

Tôi khựng lại.

“Sao?” Nữ sinh B hỏi.

“Mình và cô ấy học chung tiếng Nga, thấy cô ta và thầy dạy tiếng Nga cùng đi xuống lầu, nhìn rất là cái gì. Mình đã thấy mấy lần rồi.” Nữ sinh A nói.

“Bạn ấy à.....” B nói lấp lửng, như còn hàm ý.

“Nghe nói học kỳ sau thư ký Ngô còn cho cô ta ở lại trường thực tập nữa, đúng là ghanh tỵ thật.”

Vì năm tư phải thi Anh văn cấp 8, do đó trường chúng tôi đã đẩy thời gian thực tập từ năm tư lên học kỳ hai năm ba, và vì thế, mọi người đều đang tìm chỗ.

“Chuyện bình thường thôi. Rất nhiều giáo viên đều thích bạn ấy, đó là chuyện không có cách nào khác.”

“Tại sao?”

“Bỏ đi, nói chuyện người khác ở sau lưng cũng không tốt. Dù gì bạn ấy cũng không đáng ghét.”

Nữ sinh A càng tỏ mò hơn, “Nói đi mà, chẳng lẽ nhà cậu ấy có bối cảnh?”

“Vậy thì không phải.”

“Thế thì tại sao?”

“Chắc vì ba của bạn ấy.”

“Ba?”

Nghe người khác nói đến ba tôi, tôi xối nước, mở cửa bước ra. Họ nhìn thấy tôi đều giật mình. Tôi rất bình tĩnh mà đi tới trước gương rửa tay, sau đó nói: “Ba tôi không phải là nhân vật to lớn gì, chỉ là một tài xế taxi, sau đó đã ra đi trong lần làm việc nghĩa.”

Tôi khóa vòi nước, không tìm được chỗ lau tay, bèn lau lên quần Jeans rồi đi khỏi nơi đó.

Năm tôi học lớp 12, ba đã qua đời.

Họ nói bọn cướp cướp vàng xong, lúc đổi xe đã lên xe của ba, cầm dao ép ba chở họ ra khỏi thành phố A. Lúc ấy ba tôi gạt họ nói đi đường gần, kết quả là vòng đường đưa họ đến sở cảnh sát. Ba tôi vừa trông thấy xe cảnh sát ở bên ngoài thì liền gọi lớn, sau đó thì những người trong đó đã đâm ba chết. Quá trình đó đã được chương trình “Tin tức hiện trường” của tỉnh thành năm ấy phát đi phát lại, cùng với lời thuật đẫm nước mắt của viên cảnh sát trực hôm đó, còn có cả vũng máu nhòe mắt trên xe và dưới đất.

Sau đó, rất nhiều lãnh đạo đã đến nhà thăm chúng tôi. Hài cốt của ba được đặt trong lăng viên liệt sĩ của thành phố, ba trở thành liệt sĩ. Lúc ấy, tôi không cách nào chấp nhận sự thật này.

Ba tôi mập mạp, góp vốn với bạn bè lái taxi, vì phải thường niên nấu ăn cho tôi và mẹ, nên ba toàn chạy ca đêm, buổi sáng chỉ ngủ một chút rồi thức dậy làm cơm. Tính ba rất ôn hòa, duy chỉ không thể nhìn thấy tôi bị ức hiếp, nếu không ba sẽ giận hơn ai hết. Nhưng ba nhát gan, ngay cả lâu trên lầu dưới có đôi chút xích mích với nhau, ba cũng không muốn tranh chấp để không đắc tội người khác, còn suốt ngày cười hi hi làm người giải hòa, hoàn toàn trái ngược với phong cách lẫm liệt của mẹ. Do đó thật sự rất khó tưởng tượng, có một ngày ba lại trở thành một anh hùng đấu lại với phỉ đồ.

Tin tức ba bị cấp cứu vô hiệu trong bệnh viện truyền đến tai ông nội, ông bị đột phát bệnh tim, nhất thời không hít thở được, từ đó trở thành người thực vật.

Trong cùng một ngày, hai người yêu thương tôi nhất thế giới mãi mãi không thể cười với tôi nữa.

Lúc ấy, bà nội chỉ vào mẹ mà mắng: “Cũng tại người đàn bà như cô hại tôi nhà tan cửa nát, cô là đồ sao chổi, làm dâu của tôi 20 năm, cháu trai không thấy một đứa bây giờ còn cướp mất mạng của con trai tôi. Cô cảm thấy cô là cảnh sát, cô là anh hùng, cô cái gì cũng giỏi hơn nó chứ gì. Có lúc nào cũng xem thường nó, chỉ biết nói con tôi vô dụng, không phải đàn ông. Nếu không phải cô suốt ngày đả kích nó, nó sẽ làm chuyện khờ dại như vậy sao?”

(3)

Buổi sáng thức dậy, Bạch Lâm khêu tôi: “Tối qua mơ thấy gì vậy? Nửa đêm mình thấy cậu nói mơ một mình.”

“Vậy à?” Tôi rửa mặt.

“Thật đó. Hơn nữa chắc chắn không phải đang trả từ vụng.” Nó nói nghiêm túc. Năm hai, kỳ thi Anh văn cấp 4 đã từng làm chúng tôi điên cuồng. Những đêm áp lực quá lớn tôi sẽ nói mơ trong lúc ngủ, và nội dung toàn là từ vụng tôi học hôm đó.....

Tôi nghiêng đầu, suy nghĩ, “Hình như mơ thấy cậu và sư huynh đám cưới, sau đó cậu cứ nằng nặc nhét hoa vào tay mình.”

Bạch Lâm lườm tôi một cái, giận dùm dùm nói: “Muốn ăn đập phải không?”

Ngày thi cận kề, sinh viên tự học trong thư viện càng ngày càng nhiều, đâu đâu cũng giăng đầy không khí khẩn trương. Tôi xem được vài trang bài đọc, bắt đầu có hơi buồn ngủ, bèn lấy sổ nhật ký ra viết.

Trước đây tôi luôn cảm thấy tôi chắc chắn sẽ khác với nhân loại khác trên thế giới này, tôi có năng lực mà người khác không có. Ví dụ, tôi sẽ thông minh hơn người khác, có lẽ có thiên phú đặc biệt trong phương diện nào đó, chỉ là chưa phát hiện ra, có lẽ có trách nhiệm cứu vớt vận mệnh của trái đất, thậm chí tôi còn cho rằng không chừng một ngày nào đó mình sẽ giống nhân vật trong “Truyện cô tiên Kaguya”, được sinh vật ngoài hành tinh nhắm trúng. Những suy nghĩ kỳ quái như thế đều nhất chí khiến tôi càng thêm kiên trì rằng tôi khác người đến mức nào, mãi cho đến khi tôi gặp Mộ Thừa Hòa. Sự xuất hiện của hắn khiến tôi biết rằng, thì ra tôi chỉ là một con người bình thường, và hắn mới là duy nhất. Nhân sinh quan và giá trị quan về bản thân của tôi từ đó tiêu tan.

Nghe nói, nếu như cái mà chúng ta nhìn thấy là một chiếc xe, thì những người IQ cao sẽ nhìn thấy nguyên lý vận hành của máy phát động cơ bên trong. Do đó tôi nghĩ, khi tôi nói chuyện với hân, có khi nào hân đang tính phân tử nước vãi bắn ra từ miệng tôi với vận tốc bao nhiêu không.

Hây tự nhiên lại nghĩ đến Mộ Thừa Hòa rồi.

Tôi lấy điện thoại ra, cắn bút, suy nghĩ nửa ngày trời cũng không kiếm được cái cớ nào để nhắn tin cho hân.

Bạch Lâm nhìn tôi một cái, rồi nói một cách thần bí: “Cô quỷ nhỏ này bắt đầu biết yêu rồi.”

“Bậy!”

Hai tiết học tiếng Nga cuối cùng của học kỳ, Trần Đình và Mộ Thừa Hòa đã cùng nhau xuất hiện trong lần “Tứ Giáo”.

Tôi và Bạch Lâm trông thấy họ, có hơi kinh ngạc, rồi cùng nhau hỏi: “Thầy Trần, thầy về rồi à?”

“Ừm.” Trần Đình dịu dàng cười nói, “Hai em không chọc phá thầy Mộ chứ?”

Tôi lên nhìn Mộ Thừa Hòa, chột dạ nói: “Làm sao dám ạ, thầy Mộ dữ hơn thầy nhiều lắm.”

Kết quả người vào lớp vẫn là Mộ Thừa Hòa.

Hân bước lên bục, thông báo xong những điều cần lưu ý cho kỳ thi rồi nói: “Đây là buổi cuối cùng tôi dạy các em.”

Mọi người đều sững sờ, sau đó mới bắt đầu hiểu ra hân không phải chỉ muốn nói nghỉ đông, mà là sẽ không dạy thế nữa, lớp học bắt đầu rì rầm.

Đồng hương Tiểu Bạch kéo tay áo của Bạch Lâm lên lau nước mắt.

Bạch Lâm không khách khí mà nói: “Đau lòng gì chứ, còn Trần Đình mà. Chẳng phải lúc trước rất thích Trần Đình sao?”

Đồng hương Tiểu Bạch ủ ê: “Nhưng từ lúc nhìn thấy Thừa Hòa của chúng ta, mình đã không còn hứng thú với thầy Trần của mấy cậu nữa. Chả trách Khổng Tử nói: từ sa sỉ trở về tiết kiệm là rất khó. Hóa ra là như thế.”

“Bậy,” Bạch Lâm khinh bỉ, “Cậu tưởng tôi học khoa ngoại ngữ thì không có học văn học sao, câu này rõ ràng là danh ngôn của Âu Dương Tu.”

“Khổng Tử!”

“Âu Dương Tu!”

Hai người cứ cãi nhau, không ai nhường ai.

Tôi xoa trán, “Không phải Khổng Tử cũng không phải của Âu Dương Tu, là Tư Mã Quang. Hai cậu sau này ra đường hãy cố gắng đừng nói gì, như vậy người ta sẽ không biết mình không có văn hóa.”

Giờ giải lao, Mộ Thừa Hòa về văn phòng, tôi mang tài liệu lần trước trả cho hân. Đi tới cửa phòng, vừa đứng nghe thấy tiếng của Trần Đình, hóa ra thầy cũng chưa đi.

Tôi cười hihi định đi vào, nhưng lại nghe họ nói gì đó có tên tôi. Tai của tôi trời sinh đã thính, bèn hiếu kỳ, dừng bước.

“Cô bé đó khá thú vị.” Đây là tiếng của Mộ Thừa Hòa.

“Nhà nó như thế, lúc đi tôi cũng lo lắng lắm. Chỉ sợ không có mặt ở đây nó có gặp khó khăn gì, trong nhà lại không có người lớn.” Trần Đình nói.

“Thật ra, nó kiên cường hơn chúng ta tưởng rất nhiều.” Mộ Thừa Hòa nói.

Một cơn gió lạnh thoảng qua, tóc mái trên trán của tôi bị thổi tung lên. Cùng lúc ấy, tim của tôi cũng có hơi rối loạn. Hóa ra, Mộ Thừa Hòa đều biết cả. Tất cả chỉ là chúng tôi đã hiểu lầm.

Ngay từ đầu hấn đối xử đặc biệt với tôi, chỉ là thay Trần Đình chăm sóc tôi mà thôi. Căn bản không giống như tôi, Bạch Lâm và những người khác đã tưởng. Tay của tôi bắt lực nhũn xuống, trong lòng khó chịu.

Hóa ra, chỉ là mình tự tác đa tình.

Một người xuất sắc như thế làm sao có thể động lòng với một “đứa trẻ” còn non dại. Tôi tự trêu, nhõn miệng lên muốn cười, nhưng lại không làm ra được độ cong gian nan ấy.

Họ lại nói với nhau gì nữa, đại khái là có liên quan đến tôi. Nhưng tôi không còn tâm trí nghe lén, tôi quay nửa người lại, dựa vào tường, toàn thân không còn sức lực, năm ngón buồng lỏng, hai tờ tài liệu ấy rơi xuống đất.

Đề cương Mộ Thừa Hòa đưa cho tôi đa phần là in ra, nhưng trong đó có vài điểm trọng tâm được hấn chính tay viết ghi chú, bản gốc đã bị tôi ích kỷ giữ lại rồi, bây giờ tôi trả cho hấn cũng là bản photo. Nếu hấn có hỏi, tôi cũng nghĩ sẵn câu trả lời rồi, cứ nói đã bắt cần làm mất, hấn cũng sẽ không giận.

Hai mẫu tin nhắn hấn gửi cho tôi, được tôi lưu trong điện thoại. Tin nhắn đầu tiên là: Không có gì. Tin thứ hai là: Không thành vấn đề. Lần trước đi nghe bài giảng Vật lý của hấn, tài liệu mang về của hôm đó cũng được tôi kẹp vào nhật ký. Ngoài ra còn có gì nữa? Hết rồi.

Tôi từ từ ngồi xuống, nhặt giấy lên. Ánh đèn trong phòng cơ hồ rơi đến tay của tôi, tôi nhanh chóng nhặt lên rồi rút tay lại. Sau đó lại nghe thấy Trần Đình nói.

Vì trước câu nói đó thầy đã ngừng lại rất lâu, do đó dấu rằng không hề cố tình, tôi vẫn đã nghe thấy rõ ràng.

Trần Đình nói: “Thừa Hòa, đừng vì vài điểm nào đó tương tự trong gia đình mà mang hết tình cảm mình không nhận được lúc nhỏ đặt vào cô bé.”

(4)

Tôi vội vã chạy xuống lầu, nhắn tin cho Bạch Lâm nhờ nó mang cặp của tôi về phòng.

Bạch Lâm trả lời tin nhắn: Cậu không học sao? Còn một tiết mà.

Tôi nói: Ừm, nghỉ.

Bạch Lâm lại hỏi: Bị sao vậy?

Tôi viết: Đau bụng.

Tôi trở về phòng ký túc, mở máy vi tính. Lướt mạng một hồi vẫn không nghĩ ra nên làm gì, thế là lên giường, nằm đấy, rồi lấy ví tiền ra, nhìn tấm ảnh của ba, tôi ngẩn người.

Không biết là đã trải qua bao lâu, điện thoại trong áo khoác của tôi đột nhiên reo lên.

Những người gọi điện cho tôi qua lại chỉ có bấy nhiêu, tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều, bắt lên là alô.

“Tiết Đồng.”

Tôi nghe thấy giọng của hấn, tim xiết chặt lại, “Thầy... thầy Mộ?”

“Đi đâu rồi? Tiết của tôi mà cũng dám trốn.”

“Em...” Tôi nhất thời không nghĩ ra phải nói gì.

“Cô bé, tiết cuối cùng rồi mà cũng không nể mặt người thầy này.”

Tôi khẩn trương đến chết đi được, giải thích bữa một hồi rồi mới cúp máy.

Đến khi tiếng nói “Tạm biệt” của hấn đã hoàn toàn tiêu biến, trong lòng tôi lại dâng lên một nỗi u sầu khó tả.

Tuy nhiên, cảm giác rầu rĩ này không duy trì được bao lâu thì đã bị những bài thi ồ ạt ập tới đánh chìm. Sau nửa tháng chiến đấu, cuối cùng kỳ nghỉ đông cũng đã đến với chúng tôi.

Trong kỳ nghỉ đông, tôi nhận dạy một lúc ba người.

Ngoại trừ cậu nhóc Bành Vũ thường xuyên nhắc đến Mộ Thừa Hòa ra, cuộc sống của tôi cơ hồ không còn bất kỳ giao điểm nào với hắn nữa. Trái lại, Lưu Khải dần thân thiết với tôi.

Lưu Khải cũng là người bản xứ. Hiển nhiên là cậu ta khác hẳn với tôi, kỳ nghỉ đông thanh thoi không chịu được, cứ năm ba ngày lại gọi điện cho tôi, không phải rủ tôi đi xem hội hoa đăng, thì là hẹn tôi đi xem phim.

Một hai lần đầu tôi đều tìm lý do từ chối, sau này thật sự không dùn dẩy được nữa, thế là tôi dắt Bành Vũ theo cùng.

Lưu Khải đứng trước cổng công viên, nhìn thấy tôi dắt theo một ngọn đèn, ánh mắt rõ ràng ảm đạm hẳn.

Bành Vũ đi phía sau Lưu Khải, nói thẳng thừng với tôi: “Cô Tiết, anh này chắc chắn là có ý đồ xấu với cô.”

“Xi, em thì biết gì chứ.”

“Thật không ngờ.” Bành Vũ cảm thán.

“Không ngờ gì?”

“Cô Tiết như vậy mà cũng có người theo đuổi, bởi mới nói câu tục ngữ ‘Nhân tâm tùy thích’ nói cũng đúng lắm.”

Tôi lườm nó một cái, “Nhóc con, tôi giận đó nha.”

Thế nhưng, sự thật chứng minh tôi dắt theo Bành Vũ là một quyết định vô cùng đúng đắn. Ba chúng tôi đi trong khu vui chơi, Lưu Khải đề nghị: “Mình ngồi đu quay đi.”

Bành Vũ nhìn cậu ấy với vẻ mặt kinh ngạc: “Thầy sư thúc, lâu nay em những tưởng đu quay là trò chơi yêu thích của những cô gái thời thanh xuân, không ngờ sư thúc cũng có thú vui này?”

Lưu Khải giải thích: “Những trò như tàu hải tặc cảm giác mạnh lắm, anh sợ Tiết Đồng sẽ sợ.”

“Thật ra, mình không mấy sợ.” Tôi nói

“Em cũng không sợ.” Bành Vũ hô ứng theo.

Và thế là, chúng tôi mua ba vé tàu hải tặc.

Lưu Khải nói một cách lăm lăm: “Tiết Đồng, nếu cậu có sợ thì đừng kim nén, nhắm mắt lại nắm chặt mình, hét lớn lên là được.”

Tôi nhìn Lưu Khải và cười nói: “Ừm.”

Chính trong lúc chúng tôi nói chuyện, Bành Vũ đã ngồi ì lên vị trí chính giữa, còn vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh nói: “Cô Tiết mau lên!”

Tôi và Lưu Khải đành ngồi ở hai bên trái phải của nó.

Khung an toàn hạ xuống, thuyền bắt đầu dao động, rồi từ từ lên cao, lên tới điểm cao nhất thì đột ngột rơi ngược xuống, cảm giác không trọng lượng lấp đầy buồng tim, làm nó như chột rút nhỏ lại. Tôi mở mắt ra, hưởng thụ cảm giác thoải mái khi gió vút qua bên tai. Từ nhỏ tôi đã không sợ trò này, mỗi khi sinh nhật đều nài ba dẫn tôi tới đây.

Có một lần, trên đường đến đây, ba làm rơi mất mười đồng duy nhất trong túi. Lúc ấy mười đồng đã là một số tiền không nhỏ, ba rất sốt ruột, bảo tôi đứng yên đừng đi đâu chờ ba đi tìm.

Sau đó, tôi không còn nhớ cuối cùng ba có tìm được hay không.

Bước xuống thuyền hải tặc, mặt của Lưu Khải tái xanh, ngay cả bước đi cũng không vững vàng.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Tôi dừng lại hỏi cậu ấy.

Lưu Khải tập trung lấy lại tinh thần rồi nói với tôi, “Khỏe chứ. Cậu còn muốn chơi trò cảm giác mạnh nào nữa không? Chúng ta tiếp tục.”

Nghe xong câu nói này, tôi chợt thấy hơi áy náy, chúng tôi không nên bắt nạt cậu ấy như vậy.

Không biết cậu ấy chỉ đơn giản là có thiện cảm với tôi, hay là thật sự thích tôi.

Thích một người không có gì sai.

Tôi nói: “Cũng mệt rồi, mọi người đói không, mình mời ăn mì.”

“Không được, mình trả cho.” Lưu Khải nói.

Chưa kịp ngồi vào chỗ, Bành Vũ đã lại hỏi: “Rốt cuộc là sư thúc trả, hay là cô Tiết trả, hai người đã thương lượng xong chưa? Thương lượng xong rồi thì em gọi món.”

Tôi không hài long mà nói: “Hai chúng tôi ai trả tiền thì có liên quan gì đến việc em gọi món hả?”

Bành Vũ nói: “Đương nhiên là có liên quan.” Nói xong, nó còn nháy mắt với tôi.

Tôi chợt nhớ đến lần Mộ Thừa Hòa mời ăn trưa, và nhớ ra gương mặt hào phóng lăm lăm của nó khi cầm thực đơn. Vậy tên nhóc này là định... tôi trả thì nó tiết kiệm một chút, người ta trả thì nó sẽ xa xỉ rồi?

Bất giác, ba chữ Mộ Thừa Hòa đã lại lẩn vào đầu, tôi định thần lại, vội vàng đuổi “nó” đi.

Trong lúc trò chuyện, Bành Vũ biết được Lưu Khải học về vi tính, liền hỏi: “Thầy sư thúc, vậy anh có biết tính nhẩm không?”

Lưu Khải dừng đĩa, hỏi lại: “Tính nhẩm?”

“Ví dụ như tính 1444×1444 bằng bao nhiêu trong vòng một giây.”

Lưu Khải cười, “Sao mà làm được, não của anh đâu phải là máy tính.”

“Cô Tiết học ngoại ngữ, cô mà nói tiếng Anh là y như người nước ngoài vậy. Anh học về vi tính, vậy thì não cũng phải giống như máy vi tính chứ.”

“.....” Đây là phép suy ra gì đây.

Một lúc sau, Bành Vũ lại nói: “Học vi tính tức là thuộc về khoa tự nhiên rồi, vậy môn vật lý của anh chắc giỏi lắm?”

“Miễn cưỡng thôi.” Lưu Khải đáp, “Không giỏi môn đó lắm.”

“Vậy anh có biết vì sao máy bay có thể bay không?” Bành Vũ hỏi.

Đến đây thì tôi đã hiểu rồi, nhóc con này cố tình làm Lưu Khải bẽ mặt mà.

“Là do nguyên lý Bernoulli.” Lưu Khải xem ra không biết nội tình, còn định tốt bụng giải thích cho Bành Vũ, “Bernoulli nói, trong một hệ thống chất lưu, ví dụ như trong khí, chất lỏng, tốc độ dòng chảy càng nhanh thì áp lực do chất lưu sinh ra càng lớn. Khi máy bay đạt đến một vận tốc nhất định, sinh ra một áp lực cực lớn, không khí sẽ có thể nâng máy bay lên.”

Bành Vũ tỏ vẻ ngây thơ ham học hỏi: “Nhưng trên dưới đều có áp suất mà, với vận tốc bằng nhau thì áp suất phía trên và phía dưới cũng như nhau, chẳng phải cũng sẽ bay không nổi sao?”

Tôi rất muốn hỏi, máy bay của người ta bay không nổi thì liên quan gì đến nhóc hả.

Lần này thì Lưu Khải bí thật rồi, cậu ấy gãi gãi đầu, “Vậy thì anh không biết rồi.”

Bành Vũ nhướn mày lên, khinh thường ghê gớm.

Tôi nói: “Chẳng lẽ em biết?”

Bành Vũ gật đầu, “Đương nhiên rồi, em từng hỏi thầy Mộ mà.”

(5)

“Thầy Mộ?” Lưu Khải bồn chồn.

“Thầy trong trường chúng ta.” Tôi giải thích.

“Thầy Mộ nói cánh của máy bay được thiết kế với mặt trên và mặt dưới khác nhau. Phía trên là đường cong trên mặt cong, do đó vận tốc không khí đi qua sẽ nhỏ, trái lại bên dưới là mặt phẳng, tốc độ sẽ lớn hơn. Vận tốc càng lớn thì áp suất càng lớn, do đó máy bay chính là lợi dụng sự chênh lệch áp suất này để mà bay lên.”

Tôi nghe mà đầu óc mờ tịt, chỉ biết là cấu trúc bên trên với bên dưới làm cho áp suất ở dưới lớn hơn áp suất ở trên, và cho nên mới bay được.

Lưu Khải cũng không giận Bành Vũ trêu chọc mình, nghe nó nói xong, Lưu Khải suy nghĩ một lúc, sau đó nét mặt tươi cười, “Thì ra là như vậy à, thật là học thêm kiến thức rồi.”

Thấy đối phương biểu dương mình như thế, Bành Vũ thật như là cái đuôi sắp chông lên đến trên trời rồi, nó nói một cách đắc ý: “Cái này chuyện nhỏ thôi.”

“Nhưng mà, thầy Bành à,” Tôi cố tình làm khó, “Có một điểm em không hiểu.”

“Gì?”

“Thầy có xem tivi, có thấy qua máy bay chiến đấu của Mi lộn ngược chứ?”

“Ừm.” Bành Vũ gật đầu.

“Nói như thầy, khi máy bay lộn ngược,” Tôi xòe tay ra làm động tác lật ngược lại, “Thì cánh của nó sẽ bị đảo ngược mặt trên và mặt dưới rồi, vậy sao không thấy nó rơi xuống?”

“Ờ...” Bành vũ vất óc một hồi, “Lúc đó em không có hỏi tới, nên không có nghe được lời giải thích của thầy Mộ.”

Vậy là huê.

Trên đường về, tôi nói: “Em đâu thể lấy điểm ưu của người khác hạ thấp người ta chứ. Lưu Khải cũng có điểm lợi hại đấy, đội nghiên cứu rô-bốt của bạn ấy năm ngoái đã vào được chung cuộc toàn quốc. Mỗi người đều có ưu điểm và tài năng của mình, nếu em bảo thầy Mộ làm một con rô-bốt, chắc chắn cũng sẽ làm khó thầy.”

Bành Vũ quay mặt qua hướng khác, bĩu môi: “Nhưng, em vẫn cứ thích thầy Mộ đấy. Cô và Lưu Khải một nhà, em với thầy Mộ một nhà vậy.” Nói xong câu này, nó cứ buồn suốt.

“Em nhỏ mọn vậy sao?” Tôi chọc nó.

“Cô Tiết, cô thiên vị.”

“Cô thiên vị hồi nào?”

“Cô kêu em tới đây, không phải là cố tình để em làm kỳ đà, đả kích anh Lưu Khải kia sao!”

Tôi chớp chớp mắt, nó cũng hiểu lý lẽ ghê.

“Nhưng mà cô lại mềm lòng rồi, cô cảm thấy em ăn hiếp anh ta, nên cô đã quay lại phản công em. Em giúp cô, cô giúp anh ta, cô nói cô làm vậy không phải thiên vị thì là gì?” Nó nói với vẻ uất ức.

Tôi ngơ người, nó nói không sai một chút nào, tôi liền xoa xoa đầu nó tỏ ý xin lỗi.

Nó vẫn không thềm đoái hoài tôi.

Tôi nói: “Thôi mà đừng giận nữa, lần sau mời em ăn KFC xem như chuộc tội.”

“Trong KFC có nhiều thức ăn như vậy, cô lại keo kiệt đến thế, đến chừng đó cô mua cho em một ly coca là coi như xong chuyện rồi.”

“Khao em ăn phần gia đình được chưa?”

“Thêm một cái bánh trứng nữa.”

Tôi cắn răng, “Được.”

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn.” Tôi vừa gạt đầu, vừa cảm thấy trái tim đang rỉ máu.

Nó quay mặt lại, cười tươi như hoa: “Vậy em không giận nữa.”

Vỗ quýt dày có móng tay nhọn. Tôi chém Mộ Thừa Hòa, giờ thì Bành Vũ chém tôi.

Buổi chiều đêm 30, tôi và mẹ qua nhà bác hai ăn cơm đoàn niên. Lúc ăn sủi cảo, tôi cắn ngay chiếc có đồng nằm xu trong đó.

Chị họ nói: “A, cái đó của chị gói đó. Chà chà, năm sau Tiểu Đồng có vận may rồi nhé.”

Tôi từ từ lấy đồng xu đó ra.

Nội nói: “Chỉ mong tìm được việc làm tốt, tự nuôi sống mình.”

Bác gái nói: “Mẹ, yêu cầu của mẹ thấp quá đó.”

“Phải đó, nội à, con còn phải nuôi nội, nuôi ông nội của con, nuôi mẹ của con nữa.”

Nội tiếp tục ăn, không nói thêm nữa.

Tôi chợt nhớ ra một chuyện, “Chị, lúc bỏ tiền vào chị có rửa sạch sẽ chưa?”

Mặc cho bác trai và bác gái nói thế nào, chúng tôi cũng không ở lại xem “Đêm Xuân”, ăn tối xong thì đã ra về.

Xuống đến dưới nhà, mẹ nói: “Thật ra mẹ cảm thấy con ở lại đón tết với mọi người vẫn hơn. Dù gì lát nữa chín giờ mẹ cũng phải đi trực.”

Tôi đi ở phía trước, “Ở lại thì có gì hay chứ, ồn ào. Cũng may tối nay chỉ có một chương trình để theo dõi, đổi lại là ngày thường, họ xem đài nào cũng phải tranh nhau nửa ngày trời.”

Lâu nay bà nội vẫn ở với bác hai, anh chị họ đều do bà chăm nom, vì thế tình cảm thân thiện hơn tôi. Nhìn gia đình năm người người ta vui vẻ, tôi mới giống là người thừa thải.

Tôi tiễn mẹ đến đầu đường quảng trường chờ xe cảnh sát đến đón mẹ đi trực.

Mẹ nói: “Con mau đón xe về nhà đi, đừng lang thang bên ngoài nữa, buổi tối không an toàn.”

Tôi cười hì hì: “Có gì mà không an toàn chứ, hôm nay người xấu cũng nghỉ làm rồi.”

Mẹ gõ đầu tôi một cái rồi lên xe.

Tôi bước đi một mình trên đường. Phố vẫn chưa đông người, đa số đều đang vội vã về nhà.

Tôi lấy điện thoại ra xem thời gian mới phát hiện đã nhận được rất nhiều tin nhắn chúc tết, tin nào tin nấy đều làm người ta phun cơm. Tâm trạng bỗng dưng vui vẻ hơn nhiều, chọn tin nhắn có ý nghĩa nhất, ký tên mình ở cuối dòng xong, tôi bấm nút gửi đi. Không cần đến một phút, lần lượt các tin nhắn trả lời đã gửi tới.

Cùng với lúc đó, điện thoại báo rung, màn hình hiện lên ba chữ: Mộ Thừa Hòa.

Tay tôi thoáng chốc siết chặt, lúc này tôi đã vô tình hữu ý mà thêm luôn tên của hắn vào mục gửi nhóm, tôi thậm chí không biết phải chăng trong lòng mình cũng đang cất giấu niềm hy vọng nhỏ nhoi này.

Và hắn, đã đột ngột trả lời tôi bằng một cuộc gọi.

Tôi cẩn thận nhắc máy.

“Tiết Đồng?” Giọng của hắn vọng đến từ bên kia đầu dây.

“Thầy Mộ, lâu quá không gặp, chúc thầy năm mới vui vẻ nha.” Tôi cố tỏ ra thông thả.

“Em cũng năm mới vui vẻ.” Hắn nói.

“Thầy ăn tối chưa?” Tôi không biết nói gì mới phải, đành hỏi bừa.

Hắn không trả lời, đại khái là vì nghe thấy âm thanh ở xung quanh tôi, hắn hỏi ngược lại: “Em đang ở ngoài đường?”

“Dạ. Vừa ăn cơm ở nhà bác hai ra.”

“Một mình?”

“Phải.”

“Mẹ đâu?”

“Đi trực rồi.”

Hắn im lặng một lúc, sau đó hỏi: “Em đang ở đâu?”

Hai mươi phút sau, chiếc CR-V quen thuộc dừng lại ở trước mặt tôi. Tôi nhìn thấy gương mặt đã lâu không gặp ấy. Hắn bước xuống, đóng cửa xe lại, đi về phía tôi, thật sự không giống thật.

Tôi và hắn không đi đâu xa, chỉ dạo bước trên phố, bất giác thì đã tới bờ sông. Chúng tôi ngồi xuống trên một băng ghế. Phía trước băng ghế là đường bộ, trước đường đi nữa là tay vịn bằng gỗ ven sông, bên ngoài lan can chính là mặt nước rộng lớn.

Nước sông bỗng bành chảy về hướng Đông, mặt nước phản chiếu ánh đèn lung linh nhất của thành phố này.

“Lạnh không?” Hắn hỏi.

“Không.” Tôi lắc đầu. Chỉ ít, bên ngoài lạnh, nhưng trong lòng ấm áp.

Trong một đêm cô đơn lại đặc biệt như thế, lại có anh ấy ở bên cạnh.

Tôi không cao thượng thánh thiện, cũng không có lòng tự tôn mãnh liệt, do đó đối với sự xuất hiện của Mộ Thừa Hòa, cho dù là vì đồng tình hay là tội nghiệp, tôi cũng thấy ngọt như đường.

Dẫu cho đó là giả tượng do tôi tự ảo hóa ra, tôi cũng mặc kệ.

Khóe môi của anh ấy hơi cong lên, tay thọt vào túi áo măng tô lấy ra một bình rượu, rồi quơ qua lại trước mặt tôi, “Quà năm mới, Vodka mà ai đó mơ ước đã lâu.”

Tôi hứng khởi huyết lên một tiếng.

Quà năm mới này, tôi thích!

“Thầy mời em uống thật à?” Tôi cười thích thú.

“Đương nhiên rồi, tôi nói là làm mà.”

Sau đó, như là làm ảo thuật vậy, hắn lại lấy ra một chiếc ly thủy tinh nhỏ, mở nắp bình, rót ra 2/3 ly.

Hắn nói: “Lúc trước có người bạn nói với tôi, cách uống thuần túy nhất của Vodka là phải dùng loại ly này, thêm ít đá vào, ngoài ra không cần thêm gì khác, sau đó hít một hơi vào bụng.”

Tôi thềm rồi, đưa mắt nhìn hắn khao khát.

Hắn cầm ly lên để gần mũi ngửi một cái, rồi đưa cho tôi.

Tôi đón lấy, rồi làm như cách hắn nói vậy, ngẩng cao đầu hít hết một hơi. Đột nhiên cảm nhận được một vị giác thuần khiết, mát lạnh đọng lại trên đầu lưỡi, ngay sau đó, một ngọn lửa nóng ập đến xông phá sự mát lạnh này, đi vào thực quản xuống bao tử, cuối cùng khí rượu xông lên mũi, làm nước mắt tôi tuôn ra.

Tôi nhắm mắt lại, hai tay bịt mũi lại, hít sâu một hơi, bỗng dưng cảm thấy bụng tim rộng mở, thoải mái lạ thường. Mạch máu trong tứ chi cũng ấm nóng hẳn.

“A! Đã thật!” Tôi hét lên, “Thêm ly nữa!”

Mộ Thừa Hòa giật ly lại, “Không được, em mà uống say, thì tôi đúng thật là chuốc khổ vào thân đó.”

Tôi nhú mày, “Một chút chút thôi mà.”

Hắn cầm chai rượu, lắc đầu.

Tôi mặt dày tiếp tục cầu xin, giơ ngón trỏ và ngón cái lên hình dung một mức độ tí tí, “Một chút chút thôi.”

Hắn cười: “Sự cuốn quýt giữa băng và hỏa?”

Tôi gật đầu, “Thầy chưa uống qua thật sao?”

“Phải đó. Nồng độ rượu cao nhất mà tôi từng uống chính là bia.”

“Không thể nào.” Hóa ra, thiên tài cũng có lúc phé tài.

“Hay là...” Hắn nói, “Tôi thử?”

“Được được, đúng lúc có thể uống chung với em, hai người uống có ý nghĩa hơn.” Tôi xúi giục.

Mộ Thừa Hòa rót ra một ít rượu. Phải nói đây đúng thật là một tí tí, cơ hồ chỉ vừa đủ lót đầy một lớp mỏng ở đáy ly.

Hắn nghiêng đầu nhìn nó, rồi lại nhìn tôi.

“Tôi uống thật đó nha.” Nét mặt đó giống y như đứa trẻ đang làm việc xấu sau lưng người lớn vậy.

“Ừm.” Tôi gật đầu.

Hắn nhắm mắt lại, từ từ nuốt dịch thể đó vào, đôi chân mày đẹp của ngày thường lập tức nhú lại, sau đó tiếng ho sặc sụa rạch phá bầu không khí đêm yên tĩnh.

Tôi vội vã vỗ lưng cho hắn.

Lát sau, hắn mới bình thường trở lại, liền lập tức phun ra một câu nói vô cùng trẻ con.

“Khó uống quá!”

Chỉ trong chớp mắt, tử tinh đã phát huy tác dụng trong người hắn, gò má ửng đỏ. Dưới sự hô ứng của màu da như thế, đôi mắt màu nâu ấy càng đẹp như trong tranh.

(6)

Tôi đứng lên, đi đến bên lan can, nhìn nước sông dưới con đê, tôi lấy hết dũng khí quay lại nói lớn: “Thầy Mộ, thầy có thể kể cho em nghe về chuyện của thầy không?”

Hắn đứng dậy, đến gần tôi, “Về chuyện gì?”

“Chuyện gì cũng được, chuyện lúc nhỏ, lúc đi du học, lúc đi làm, lúc yêu.” Tôi sợ hắn không chịu, lập tức bổ sung thêm, “Để cho công bằng, thầy cũng có thể hỏi em.”

“Hỏi em cái gì?”

“Rất nhiều mà. Ví dụ như lúc nhỏ em rất nghịch ngợm, mỗi lần làm sai chuyện gì, mẹ đều cầm roi mây đánh em, trước khi đánh còn bắt em phải tự nói, muốn đánh bao nhiêu roi nữa.”

Hắn cười, “Vậy thì mẹ em cũng dân chủ thật.”

“Gì chứ, đó là ngục dân chủ. Khi mới bắt đầu, em nói: ‘mẹ đánh con một cái nhẹ thôi là được rồi ạ’. Nhưng kết quả không chỉ không được như vậy, còn bị nói là không biết nhận ra lỗi sai của mình, thế là hình phạt càng nặng hơn. Cuối cùng chẳng phải vẫn là mẹ làm chủ hết sao.”

“Chả trách bây giờ mỗi lần phạm sai lầm, ý thức nhận lỗi của em mạnh mẽ đến vậy, hóa ra là được huấn luyện như thế à.” Hắn nói.

Tôi biết, hắn đang nói lần leo tường của tôi với Bạch Lâm.

Rồi cũng trong tức thì, tôi nhận ra một vấn đề. Vốn dĩ là tôi hỏi chuyện mà, sao biến thành tôi bị hỏi rồi?

Tôi nói: “Rồi nhé, bây giờ đến lượt thầy.”

“Em muốn nghe chuyện gì?”

Thật ra, tất cả những gì liên quan đến anh ấy tôi đều muốn biết, nhưng làm người không được tham lam như vậy, nếu không sẽ không nắm được gì cả.

Nói gì nhỉ?

Lúc nhỏ? Phải chăng cũng u buồn như tôi?

Công việc? Có khi nào là cơ mật quân sự?

Chuyện tình cảm? Có khi nào sẽ đột ngột có một sự mẫu nhảy ra, làm tôi muốn nhảy sông tự vẫn?

Thế là, tôi chọn một đề tài ít mang tính nhạy cảm nhất, “Nói chuyện ở bên Nga của thầy đi, bên đó chắc lạnh hơn nước ta nhiều lắm nhỉ?”

“Ừm. Hơn nữa lúc mới qua đó, ngôn ngữ chưa thành thạo, chỉ có thể sống bằng tiền học bổng ít ỏi, cuộc sống khá là vất vả. Sau này quen rồi thì ra ngoài thông dịch cho người Trung Quốc để kiếm tiền làm thêm.”

“Tổng cộng là thầy đã sống ở bên đó bao lâu? Đầu ở Moscow sao?”

Hắn nói: “Tôi sống ở Moscow gần 8 năm, sau đó đến St. Petersburg một năm mấy.”

“Thành phố nào đẹp hơn?”

“St. Petersburg đẹp.” Hắn nói, “Nó ở gần vòng Bắc Cực, vào mùa hè, ban đêm bầu trời cơ hồ không hề tối, đến buổi bình minh, ánh sáng mờ dịu trải khắp một khung trời xanh, có một cảm giác rất diệu kỳ. Thậm chí vào một số thời tiết còn có thể nhìn thấy Bắc Cực quang nữa.”

“Bắc Cực quang! Thật sao? Đẹp không?” Tôi cảm thán.

“Đẹp hết chỗ chê. Nghe nói nhìn thấy Bắc Cực quang chính là nhìn thấy đôi mắt của Thượng Đế.”

“Đôi mắt của Thượng Đế?”

“Đó chỉ là truyền thuyết thôi. Nếu giải thích theo khoa học, đó là cơn bão từ trường giữa mặt trời và trái đất.”

“Nhà khoa học đúng là không lãng mạn.” Tôi chê.

Hắn bắt lực bật cười.

Tôi im lặng lúc lâu, lầm bầm: “Nếu thật sự là đôi mắt của Thượng Đế thì hay quá, em muốn đích thân đến đó xem, sau đó hỏi Thượng Đế, ba của em ở thiên đàng có khỏe không, khi nào có thể trở về.”

Hắn nghe xong, nhìn tôi rất lâu, không biết nói gì.

“Em đùa thôi,” Tôi xua tay, “Em vô cùng kiên định tin tưởng chủ nghĩa cộng sản đấy.”

Những đoạn công lộ ở khu Lâm Giang thế này được thiết đặt làm địa điểm bắn pháo bông. Thời gian từng phút trôi qua, người đến bắn pháo bông bên bờ sông cũng ngày càng nhiều. Sau 11 giờ, ta có thể dùng hai từ “bão người” để hình dung.

Rất nhiều người đều từ bỏ phần cuối cùng của tiết mục “Đêm Xuân” để ra đây bắn pháo bông.

Hai chúng tôi đi trong dòng người, tiếng pháo ùng ùng, cơ hồ phải hét vào tai nhau mới nghe rõ được đối phương.

Khi đi ngang một quán bên đường, người đó hỏi tôi: “Có muốn đốt pháo hay bắn pháo bông không?”

Tôi lắc đầu.

Trò pháo bông này bán vào giờ này mắc muốn chết. Những người buôn bán đều mang tâm thái ‘một năm không khai trương, khai trương dùng một năm’ để làm ăn. Đến một người chém một người, đến hai người chém một cặp.

Tôi không bao giờ chơi trò này.

Nghĩ thế, tôi mới phát hiện, hóa ra mình cũng là một người không lãng mạn.

“Tôi còn tưởng, trẻ con đều thích trò này chứ.”

Tôi đứng nghiêm, quay lại nhìn hắn, nhấn mạnh thêm lần nữa: “Em không phải trẻ con.”

Đúng ngay lúc nói những lời này, phía sau có một người đụng vào tôi, tôi mất thăng bằng ngã thẳng ra phía trước. Mộ Thừa Hòa giang tay ra ôm lấy tôi.

Người phụ nữ phía sau vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi! Xin lỗi!”

Người đàn ông bên cạnh cô trách móc: “Đã bảo đừng quậy mà không chịu nghe!”

Tôi xua tay nói: “Không sao đâu, tại tôi bất cẩn thôi.” Thật ra tôi cũng có chỗ không đúng, tết sắp tới rồi nếu làm cho vợ chồng người cãi nhau thì không hay.

“Giáo sư Mộ.” Người đàn ông đó nhìn thấy Mộ Thừa Hòa bên cạnh tôi.

Mộ Thừa Hòa nghe gọi thì nhìn qua, mỉm cười nói: “Hóa ra là ông Lẽ.” Khi nói những lời này, tay trái của hắn đã nhẹ nhàng buông tôi ra.

Hai người bắt tay nhau chúc tết vài câu rồi chào tạm biệt. Đối phương không có giới thiệu người phụ nữ bên cạnh mình, Mộ Thừa Hòa cũng không giới thiệu tôi.

Sau khi chia tay họ, tôi quay lại nhìn hai người ấy. Cảm giác mà người đàn ông đó mang đến cho tôi là... cao ngạo, nhưng Mộ Thừa Hòa lại thấy khác.

Tôi có hơi khinh thường, “Là ai vậy?”

“Chúng tôi đang nghiên cứu một chuyên mục, ông ấy là người tài trợ.”

“Còn người kế bên?”

“Không quen. Chắc là vợ ông ấy chẳng.”

“Sao lại dữ dằn với vợ mình như vậy chứ!”

Mộ Thừa Hòa cũng bắt chước tôi quay lại nhìn họ, nói đều đều: “Có những chuyện, biểu hiện bên ngoài và bản chất bên trong là khác nhau.”

“Sao thầy biết không giống nhau?”

“Nhờ quan sát.”

“Quan sát?”

Tôi nhìn bóng lưng của hai người đó, nghiên cứu một hồi, rồi nói trong hồ nghi: “Chân của ông ấy có vấn đề?”

“Ừm. Lần trước khi đến trường, tôi thấy ông ấy ngồi xe lăn.”

“Chân không tiện mà cũng cùng vợ ra đây bắn pháo bông à?”

“Cho nên mới nói, có những người, bản chất bên trong không giống với chúng ta nhìn thấy họ bên ngoài.”

Tôi cười, hiểu ra rồi. Lát sau tôi nói: “Thầy nói xem, chúng ta đứng đây tám chuyện của người ta, có khi nào người ta cũng đang tám mình không?”

“Chúng ta làm gì có tám chuyện của người khác? Rõ ràng là đang rất nghiêm túc thảo luận mối liên hệ bên trong giữa tình yêu và biểu hiện bên ngoài.” Khi nói những lời này, mặt của hắn bình thường vô cùng, hoàn toàn là một nét mặt vô tội lương thiện.

E là trên đời này cũng chỉ có loại người như hần, nói chuyện phiến của người khác ở sau lưng người khác mà còn có thể lý lẽ hùng hồn như vậy thôi.

Suýt nữa thì tôi đã quên mất, hần là ai chứ, hần là Mộ Thừa Hòa đã từng bao lần khiến tôi tức điên muốn giết người.

(7)

Vài phút cuối cùng trước khi đổ chuông, chúng tôi cũng đã đi được đến Quảng trường Tân Giang. Quảng trường nằm ngay tại điểm giao nhau giữa hai sông nam – bắc, có một bộ phận nhỏ là phần cầu treo, do đó khi đứng bên tay vịn nhìn xuống chân mình, có thể nhìn thấy dòng nước đục chảy, mang đến cảm giác như đang ngồi trên thuyền.

Ở một góc của quảng trường là một lầu chuông rất to, rất nhiều người đều đang ngẩng cao đầu chờ đợi nghênh đón giây phút đếm ngược năm mới.

Lúc này là lúc pháo bông bắn nhiều nhất, từng đóa pháo hoa lung linh vút thẳng lên trời, liên tục nhau. Thậm chí khiến người ta không dám nhìn thẳng lên trời để tránh tàn khói rơi vào mắt.

Nhìn những pháo bông bay lên như thế, tôi chợt nhớ ra câu hỏi của Bành Vũ. “Thầy Mộ.”

“Hmm?” Hần đáp lại tôi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn vào chỗ khác.

“Máy bay bay lên được là nhờ cái định luật Benu gì đó, vậy....”

” Bernoulli.” Hần nói.

“Vậy khi máy bay làm động tác lộn ngược, mặt trên và dưới của cánh máy bay sẽ đảo ngược, vậy tại sao nó lại không bị rơi xuống?”

Tôi nhìn theo hướng mà hần đang nhìn, hóa ra một cậu bé đang cầm nhang muốn đốt pháo bông, nhưng hình như vì nhát quá, dây dẫn còn chưa bén lửa thì cậu bé đã chạy trở về xò vào lòng mẹ, làm cho người lớn xung quanh đều cười ha ha.

“Sao em lại đột nhiên có hứng thú với máy bay?” Hần hỏi lại với vẻ trêu cười, mắt đã dừng lại ở gương mặt của tôi.

Tức thì mặt tôi đỏ lên, cố ý ho vài tiếng để che giấu sự ngượng ngùng, rồi vội giải thích: “Vì... vì lần trước trò chuyện với Bành Vũ về đề tài này, em nghĩ nếu như em biết giải thích, lần sau sẽ có thể khoe khoang trước mặt nó, lấy lại uy nghiêm của một cô giáo.”

Ánh mắt của tôi, càng nói càng kiên định, cuối cùng ngay cả chính bản thân tôi cũng tưởng tôi thật sự là vì Bành Vũ mà nảy sinh hứng thú với máy bay. Bởi vậy tục ngữ có nói, muốn kẻ địch tin tưởng, phải làm mình tin tưởng trước tiên.

“Vậy à?” Hần như nói băng quơ, “Hai em còn trò chuyện về máy bay sao?”

“Dạ.”

Ồ... quả là có hơi cao thâm.

“Cái lật ngược mà em nói, chúng tôi gọi nó là lộn vòng, có phải là xoay 360 độ theo chiều dọc không?”

“Đúng đúng đúng.” Tôi rất vui mừng vì hần hiểu ý của tôi.

“Ý em muốn hỏi là tại sao khi máy bay bay ngược không bị rơi xuống? Bay ngược tức là phi hành gia chân hướng lên trời, đầu hướng xuống đất?”

“Bingo! Hoàn toàn chính xác!” Người hiểu ta, đích thị thầy Mộ.

“Thật ra, máy bay bay được là vì rất nhiều tác dụng, không thể hoàn toàn dùng nguyên lý Bernoulli để giải thích.”

“Vậy là vì lý do gì?”

“Hình dáng của cánh máy bay đích thật có thể cung ứng lực nâng nhất định khi máy bay bay bình thường, nhưng, lực nâng của cánh máy bay thời đại chủ yếu vẫn là từ góc nâng, cũng tức là góc nhọn được hình thành khi không khí lưu chảy qua cánh máy bay.” Hấn trầm ngâm một lúc, dường như đang suy nghĩ cách giải thích như thế nào để một người ngoài ngành như tôi dễ dàng hiểu được, “Không biết em có từng quan sát kỹ lưỡng không, khi máy bay bay ngược, phần đầu không nằm ngang và cũng không phải hoàn toàn lao xuống, mà sẽ hơi hướng lên trời một chút. Nếu làm thực nghiệm, lấy một tờ giấy có một góc độ, sau đó em thổi hơi vào nó từ bên dưới, nó sẽ hướng lên trên.”

Hấn nghĩ một lúc lại nói tiếp: “Đơn giản nhất..... nguyên lý này cũng giống như khi chúng ta thả điều, đầu phải ngẩng lên, tự nhiên sẽ có một lực nâng của không khí. Nhưng nhất định phải đảm bảo phần đầu hướng lên trời với một góc độ thích hợp, khi lực nâng này lớn hơn lực rơi bị sinh ra từ cánh máy bay khi bay ngược, thì máy bay sẽ có thể bay ngược.”

Khi nói về chuyên ngành của mình, đôi mắt của hấn luôn sáng sủa và óng ánh như thế. Tôi có hơi thất thần, suy nghĩ lại lời giải thích của hấn, tôi hình như đã hiểu, nhưng lại hình như không hiểu gì cả.

“Tất cả máy bay đều có thể bay ngược ư?” Tôi hỏi.

“Trên nguyên lý thì là thế.”

“Nguyên lý? Vậy trên thật tế sẽ có vấn đề gì xảy ra?”

Hấn cười nói: “Vì có một rắc rối, bình thường khi máy bay lộn vòng, thùng xăng cũng sẽ lộn ngược, nói không chừng sẽ ngừng chảy dầu, làm cho động cơ đột nhiên tắt máy.”

“Vậy phải làm sao?”

“Thông thường máy bay quân sự hoặc máy bay đặc biệt dùng để biểu diễn, cách đơn giản nhất chính là gắn một thùng xăng ngược, đủ để chống đỡ áy bay bay ngược trong vòng 30 giây.”

Chính ngay trong lúc chúng tôi trò chuyện, đồng hồ phía sau lưng bỗng dừng vang lên, sau đó tất cả mọi người cũng đồng loạt đếm ngược mười giây cuối cùng. Tôi rất phấn khích: “Cầu nguyện vào lúc này là linh nhất đó!” Nói xong lập tức khép chặt hai tay nhắm mắt lại, cầu nguyện trong lòng, sau đó mở mắt ra, vừa đúng còn 3 giây cuối cùng.

“3 —”

“2 —”

“1 —”

Tôi tức thì quay qua nói lớn: “Năm mới vui vẻ!”

Giây phút ấy, pháo bông cùng lúc bắn lên, bầu trời sáng như ban ngày, quần người xáo động. Trong bầu không khí này, tôi đã không kìm được lòng giang hai tay ra muốn ôm lấy anh ấy.

Cử động vừa thực hiện được một nửa tôi mới chợt nhận ra mình vượt mức, tay cứng đơ giữa không trung, rút lại cũng không phải, tiếp tục cũng không phải, ngượng ngùng vô cùng.

Nhưng Mộ Thừa Hòa lại hơi tiến lên một bước, sau đó cúi đầu xuống, thuận thế ôm tôi vào lòng.

Rất nhẹ, rất nhẹ.

Dường như ngón tay anh ấy chỉ nhẹ nhàng chạm vào lưng của tôi. Nhưng, dẫu cho là thế, cách nhau lớp áo dày kín, hành động này cũng đủ khiến cho trái tim tôi lỡ mất nửa nhịp.

Mặt của tôi chạm vào vai của anh ấy, ngửi được mùi hương trên người anh ấy. Chỉ một hai giây ngắn ngủi, nhưng tôi lại cảm thấy đã dài như một thế kỷ, thậm chí còn có hơi luyến tiếc.

Anh ấy nói: “Tiết Đồng, năm mới vui vẻ!” Sau đó rất tự nhiên mà buông tôi ra, ánh mắt chính trực, tự nhiên.

Trái tim vốn dĩ được thỏa mãn của tôi, lại bất chợt dâng lên một nỗi u sầu.

Mười mấy phút sau, dòng người bắt đầu tản ra. Có người về nhà, có người đi ăn khuya rồi đến trạm vui chơi kế tiếp.

Giao thông tức thì tắc nghẽn. Tuy xe của Mộ Thừa Hòa đậu ở chỗ cách đây không xa, nhưng vì mới uống rượu, không thể chở tôi về nhà. Lúc này, xe buýt và tàu điện ngầm đã ngừng hoạt động rồi.

Hơi rượu qua đi, bước trên con phố đêm đông vào lúc khuya như thế thật sự là rất lạnh. Gió đêm rất mạnh, tóc của tôi xòa dài, vì thế mà bị thổi bay tứ tung, gió đánh vào mặt thật đau.

Mộ Thừa Hòa kéo tôi vào một quán bán thuốc lá bên đường. Chủ quán là một bà thím trung niên, bật bóng đèn sáng trắng, bên cạnh dựng một cây dù to, vừa đúng có thể cho tôi tránh gió một lúc. Sau đó, hẩn tự đi ra đầu đường đón xe cho tôi. Nhưng, xe ít người nhiều, hẩn lại tốt bụng, khó khăn lắm mới đón được một chiếc xe, nhưng thấy đối phương là phái nữ, hẩn không chút do dự liền nhường cho người ta.

Mười mấy hai mươi phút sau, người này quay trở lại tay không, trên mặt là nét u uất mà tôi chưa từng trông thấy trong ngày thường.

“Đây chắc chắn là việc khó nhất trên thế giới rồi.” Hẩn nói.

(8)

Nhìn cặp mày của Mộ Thừa Hòa chụm vào một chỗ, chắc chắn là hộp gió nhiều lắm rồi.

“Để em đón xe.”

Hẩn lại nói: “Bỏ đi. Tôi đi lấy xe chở em về nhà.”

“Không được, thầy đã uống rượu.” Sớm biết thì lúc này không xúi giục hẩn rồi.

“Giờ này chắc là cảnh sát cũng nghỉ làm rồi.”

“Ai bảo cảnh sát nghỉ làm, chẳng phải mẹ em đang đi làm đó sao?”

Tôi lắc đầu, nhất quyết không chịu.

Ba tôi lái taxi, gia đình tôi lâu nay đều đặc biệt chú trọng vấn đề này.

“Về nhà cũng chỉ có một mình sao?” Hẩn hỏi.

“Ừm.”

“VẬY...” Hẩn suy nghĩ, “Đến chỗ tôi vậy, tôi cũng chỉ có một mình.”

Lúc này tôi mới nhớ ra, chỗ ở mà hẩn dắt tôi và Bạch Lâm đến chính ở gần đây.

“Thầy Trần đâu?” Tôi nhớ hẩn từng nói nhà đó của Trần Đình.

“Trần Đình ở chung với bạn gái, nhường nhà lại cho tôi rồi.”

Sống chung?

Tôi chao đảo. Thì ra..... giáo viên cũng sống chung với người khác.

Lúc còn nhỏ, tôi cứ tưởng giáo viên giống như thần thánh. Mẹ tôi thường nói với người ngoài: “Con nhỏ nhà tôi không nghe lời ai hết, nhưng cô giáo của nó mà nói gì thì nó xem như là thánh chỉ vậy.”

Vài tháng sau khi đến trường, tôi phát hiện thì ra giáo viên cũng phải ăn cơm, cũng phải đón con ra về, cũng phải đi vệ sinh.... thật là tiêu tan mộng tưởng mà! Giờ đây, Mộ Thừa Hòa nói với tôi, giáo viên cũng sống chung với bạn gái, hơn nữa còn là thầy Trần Đình của trường chúng tôi, người thầy sống dưới hào quang của Đảng mà lâu nay tôi vẫn kính nể.

Chúng tôi đi bộ chừng mười mấy phút thì đến nơi. Lần thứ hai đến đây, cảm giác không giống với lần trước.

Sân thượng bên ngoài phòng khách vừa đúng có thể nhìn thấy quảng trường Tân Giang nơi mà chúng tôi vừa đón năm mới. Dưới màn đêm, thỉnh thoảng vẫn còn một hai đóa pháo hoa rực nở. Hai chúng tôi đều bị lạnh đến cứng đờ rồi.

Hắn đi trải giường, tôi đi tắm nước nóng. Vật dụng trên bồn rửa tay rất ít, chỉ có một cái ly súc miệng, một cây bàn chải, một chiếc máy cạo râu, và một chiếc bình nhỏ chứa thuốc, không có vật dụng của phái nữ.

Tôi bỗng nhiên thấy tâm trạng vui vẻ, tắm xong thay đồ ngủ mà hắn chuẩn bị cho tôi, xống ống quần và ống tay áo lên xong rồi mới miễn cưỡng đi ra ngoài.

Mộ Thừa Hòa đang thu dọn ghế sofa, tôi thì đi ra ngắm giá kệ sách đặt ở phía sau ghế.

Trên đó có rất nhiều sách chuyên môn của Mộ Thừa Hòa. Sách tiếng Nga, tiếng Anh, còn có tiếng Trung Quốc, đều là “thiên thư hành tinh”. Ở gần thấp nhất của kệ sách có trưng bày một số mô hình đủ các loại máy bay, trông rất thật, thậm chí còn có thuyền. Từ những thứ này có thể thấy, Mộ Thừa Hòa đã hoàn toàn bá chiếm nhà của Trần Đình rồi.

Tôi chỉ vào một thứ, đặt một câu hỏi ngớ ngẩn: “Thuyền gì vậy, boong tàu to thế?”

Ánh mắt của hắn xẹt qua một ý cười, “Là hàng không mẫu hạm.”

Ờ.....

Tôi im rồi, tiếp tục tham quan giá sách của hắn, trên đó có một ngăn để rất nhiều đĩa CD. Tôi lấy đại một album của một nữ ca sĩ người Nga ra, quay qua hỏi: “Có thể cho em mượn nghe không?”

“Tự nhiên.” Hắn đồng ý với lẽ đương nhiên.

Tôi hí hóp mắt lại, vui cười cất CD vào túi xách, trong lòng mừng thầm. Lần sau tôi lại có cơ tìm hắn rồi.

Một lúc sau, hắn đưa cho tôi một ly nước. Vô tình chạm vào ngón tay của hắn, có hơi nóng, nhưng vì chỉ nghĩ hắn mới rót nước nóng, nên không mấy để tâm.

Trước khi ngủ, tôi trở ra phòng khách lấy giỏ xách, nhìn thấy sắc mặt và môi của hắn có hơi bất ổn, liền hỏi: “Bị sao vậy?”

Hắn điềm đạm nói: “Có lẽ có hơi sốt.”

“Sốt?” Tôi vừa nghe thấy chữ này thì liền chạy qua đó, sờ trán của hắn, nóng đến bỏng tay.

“Tự nhiên sao lại bị sốt?” Tôi sốt ruột, “Có phải vì gió đêm không?”

“Không sao, ngủ một lát sẽ khỏi.” Hắn trấn an tôi.

“Bị sốt, ngủ cũng không dễ chịu đâu.”

Mộ Thừa Hòa không tiếp tục tranh cãi với tôi, lắc lắc đầu, cặp mày nhíu lại, tựa đầu ra ghế rồi nhắm mắt.

Chắc là hắn rất khó chịu đây, cũng rất muốn yên tĩnh. Nên tôi không dám nói thêm gì, bắt đầu dùng mắt nhìn quanh muốn tìm tủ y tế.

Không có kết quả, nhưng rồi tôi chợt nhớ ra trên bồn rửa tay có một hộp thuốc, liền chạy vào phòng tắm, quả nhiên phía sau tủ kính có rất nhiều thuốc. Bình thường mẹ bị bệnh cũng đều do tôi chăm sóc, nên tôi cũng biết khi cảm sốt phải uống thuốc gì.

Tôi rót một ly nước ấm, chọn ra loại thuốc trong tủ có công thức phù hợp với loại thuốc trị cảm sốt mà tôi nhớ, đặt nó lên bàn rồi xem giấy hướng dẫn sử dụng.

Hắn mở mắt ra nhìn tôi: “Khỏi đọc nữa, không có loại thuốc mà tôi cần đâu. Cái đó của thầy Trần của em, bình thường tôi uống thuốc cổ truyền Trung Hoa, lần trước dùng hết quên mua lại rồi.”

Tôi khựng người, quay qua nhìn hắn.

“Vậy phải làm sao?” Nếu không có thuốc, cũng phải tìm cách chứ đúng không.

“Dù gì thì uống vào cũng không hẳn sẽ lập tức khỏe mạnh.” Dường như hắn không cần mở mắt cũng đoán được tâm tư của tôi, lại nói thêm: “Tôi sẽ không đồng ý cho em ra ngoài mua vào lúc này đâu, mắt công lát nữa lại phải đi tìm em, hơn nữa không có tiệm thuốc nào lại làm việc suốt đêm vào đêm giao thừa cả.”

“Em có thể làm gì không?”

“Tôi chỉ muốn nằm nghỉ một chút, em về phòng ngủ đi.”

Cho dù là đang phát sốt, hắn vẫn có nề nếp hơn tôi. Tôi rầu rĩ nhìn hắn.

“Em còn muốn tôi phải tập trung tinh thần để chỉ bảo em sao?” Hắn nhắm mắt nói.

Tôi không dám phản bác, chỉ đành tin tưởng hắn có lòng tin với bệnh tình của mình, thế là nghe theo, trở về phòng ngủ, cũng không thảo luận thêm với hắn thật ra người khỏe mạnh và người bị bệnh ai nên ngủ phòng ngủ hơn.

Tôi đi được vài bước, không mấy an tâm, lại quay đầu nói: “Nếu thầy có việc gì nhất định phải gọi em.”

Dường như hắn không nghe thấy, khựng người nhìn tôi.

Tôi lặp lại một lần nữa, hắn nhìn khẩu hình của tôi, sau đó mới từ từ gật đầu.

Nhưng, làm sao mà tôi ngủ được. Tôi không đóng cửa phòng, chỉ sợ bên ngoài có động tĩnh gì tôi không nghe thấy. Tôi nằm trên giường, kiểu nào cũng không thể vào giấc, mở to mắt nhìn trần nhà. Bên ngoài phòng khách có tiếng sột soạt của vải vóc, có lẽ anh ấy đã nằm xuống đắp chăn.

Lập tức, cả thế giới yên tĩnh vô cùng.

Rất lâu sau, không còn nghe thấy tiếng động ở bên ngoài nữa.

Phải chăng đã ngủ rồi?

Tôi lật người, lại chờ thêm một lúc lâu sau, vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, tôi xác định anh ấy đã ngủ rồi, bèn rón rén nhón chân đi ra ngoài.

Tôi sợ hắn phát giác, nên không dám mang dép, cứ thế khê khàng đi chân không ra đến sofa, muốn xem nhiệt độ trên trán hắn đã hạ chưa, nhưng lại không dám chạm vào sợ đánh thức hắn, thế là ngồi xồm bên cạnh sofa vọng tưởng có thể nhìn ra bệnh tình qua cách quan sát nét mặt của hắn.

Mộ Thừa Hòa khép chặt mắt, chân mày hơi nhíu lại, giấc ngủ không sâu. Từ nhịp độ hô hấp của anh ấy, có thể đoán ra vẫn còn đang sốt. Tôi vô tình nhìn thấy ly nước trên bàn đã uống hết, thế là đứng dậy vào nhà bếp rót nước.

Bị sốt không uống thuốc, vậy chỉ có thể uống nhiều nước thôi.

Lúc trở về, phát hiện vì bị sốt chảy mồ hôi, tay của Mộ Thừa Hòa đã rút ra khỏi chăn. Tôi đặt ly xuống bàn, sau đó cẩn thận để tay anh trở về trong chăn.

Chính trong lúc này, chân mày của Mộ Thừa Hòa nhíu chặt vào nhau, miệng tuôn ra một tiếng gì đó, sau đó nắm chặt ngón tay của tôi.

Tim của tôi giật thót lên. Nhìn tay mình, sau đó nhìn mặt anh, cho đến khi phát hiện hắn không có tính dậy tôi mới an lòng.

Nhưng, tiếp theo đây đến lượt tôi bị làm khó rồi.

Hắn nắm hơi chặt, rút ra? Hay là để nguyên?

Tôi ngồi xồm bên sofa, do dự không quyết định được.

Ngón tay của tôi vừa đúng tiếp xúc với lòng bàn tay trái của hắn, nhiệt độ đó hơi làm tôi nóng lên.

Là tay trái của Mộ Thừa Hòa.

Là bàn tay trái len lén viết chữ trên bảng đen, là bàn tay trái gấp thức ăn cho tôi, là bàn tay trái gõ lên bàn nhắc nhở tôi không được lơ là trong lớp học, là bàn tay trái cởi khăn choàng ra khoác lên cổ tôi, và.... là bàn tay trái ôm tôi lúc này.

Một lúc sau, tay của hắn đã từ từ buông lỏng tay tôi. Nhưng, tôi đã không còn muốn rời khỏi nữa, cứ ngồi đấy, nghiêng người tựa đầu trên sofa, đúng lúc có thể nhìn thẳng gương mặt của hắn.

Không biết trải qua bao lâu, hô hấp của hắn dần dần ôn hòa hơn. Mí mắt của tôi cũng từ từ nặng trĩu, cuối cùng không chịu nổi nữa, ngủ mất.

6. Chương 06

Chương 6 – Bên trái

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

Tôi lại mơ rồi. Có hơi thay đổi, vẫn là lần ba dắt tôi đến khu vui chơi, sau đó ba đánh rơi tiền trên đường. Ba mua kẹo bạch nha cho tôi rồi nói: “Đồng Đồng, chờ ba ở đây, đừng đi đâu hết nha.”

Lúc ấy tôi gật đầu, như hiểu lại như không hiểu. Sau đó, tôi chờ một lúc, liếm một miếng kẹo, lại tiếp tục chờ, đến khi kẹo đã ăn hết rồi, ba vẫn chưa trở về. Tôi chỉ cảm thấy vừa lạnh vừa cô đơn.

Thật sự là rất lạnh. Tôi rùng mình, muốn kéo gì đó lên chống đỡ với cái lạnh này, nhưng lại không nắm được gì cả, chỉ biết rúc người lại. Chính trong lúc này, tôi như nghe thấy một tiếng thở dài, sau đó đột nhiên có một cánh tay rất ấm áp bế tôi lên.

Đâu là mộng, đâu là thật, tôi không phân biệt được. Chỉ biết đó là một vòng tay vô cùng êm ái và ấm áp, chính ngay trong lúc tôi luyến tiếc muốn được mãi mãi rúc mình trong hơi ấm này thì đã bị đặt xuống một tấm chăn mềm mại.

Tôi có hơi hụt hẫng mà chau mày lại, một lần nữa rơi vào cảnh mộng.

Tôi sốt ruột quá rồi, có một cô đi tới bên tôi, “Ồ, đây chẳng phải là con gái của cảnh quan Đồng sao?”

“Chào đi.” Hình như tôi quen bà ấy.

“Ba mẹ đâu?”

“Ba đi tìm đồ, bảo con đứng chờ ở đây, mẹ đi làm.” Tôi thành thật trả lời.

“Vây à,” Bà ấy cười một cái, “Mẹ con bảo cô tới đây đón con về đây.”

Trong giấc mộng, tôi không nhìn rõ được gương mặt của bà ấy, mãi cũng không biết đó là ai, chỉ nhớ bà ấy kéo tay tôi rất chặt, càng ngày càng chặt. Tôi muốn hét lên nhưng thế nào cũng không hét được, nhất thời nóng lòng tôi dùng hết sức lực giật ra, lăn một cái, tức thì cảm thấy bên dưới trống rỗng, và rồi “Bụp” một tiếng, tôi rơi xuống giường. Nền nhà bằng gỗ, do đó tiếng động đương nhiên là rất lớn. Tôi buồn bực ngồi dậy, tâm trí còn có hơi hoảng hốt, sau đó tôi nhìn thấy Mộ Thừa Hòa đã nhanh chóng xuất hiện ở trước cửa vì nghe thấy tiếng động.

Tôi kinh hoàng mở to mắt, nhìn quanh bày trí nơi đây, ban đầu còn chưa phản ứng ra mình đang ở đâu, ngồi dậy nhìn một vòng rồi mới nhớ đây là phòng ngủ của Mộ Thừa Hòa.

“Giường của tôi rộng như vậy mà em cũng té xuống được.” Hấn đứng tựa bên cửa, gương mặt bất lực, làm gì còn cái vẻ bệnh hoạn tối qua.

“Té xuống đất thì có liên quan gì đến việc giường rộng hay hẹp.” Tôi lầu bầu, “Giường trong trường nhỏ như vậy nhưng em vẫn ngủ ngon lành.”

Hấn cười nói: “Đó là vì giường trong ký túc xá có thành chắn.”

Thôi được. Tôi thừa nhận tư thế ngủ của tôi rất xấu, tôi đạp chân, tôi nằm ngang, tôi chảy nước vãi, nhưng lần khỏi giường là trường hợp tuyệt đối rất ít khi xảy ra, điều này chứng tỏ phong thủy của chiếc giường của người này không tốt.

Nhưng mà, chuyện như thế này sao lại để cho Mộ Thừa Hòa nhìn thấy cơ chứ.

Nhớ đến chảy nước vãi, tôi nhanh chóng sờ lên khoe miệng. Cũng may, cho dù là có thì chắc cũng khô rồi, huống chi tôi không thích nằm nửa người, nếu không, để lại tội chứng trên gối thì thiệt là thê thảm.

“Nếu như em không ngủ nữa, thì dậy rửa mặt ăn sáng.” Hấn nói xong thì quay trở ra.

Tôi vò đầu, vén chăn ra bò dậy, đi vào phòng vệ sinh. Tôi nhớ tôi ngủ ngoài phòng khách mà, trở về phòng ngủ bằng cách nào? Chẳng lẽ mộng du?

Tôi đi vệ sinh, lúc xả nước, nhìn thấy một màu đỏ, khựng người một cái, sau đó vội vã kiểm tra quần ngủ. Quả nhiên là đã dơ. Trời ạ!

“Em dậy rồi sao? Vậy tôi dọn dẹp giường đây.” Mộ Thừa Hòa đứng bên ngoài nói.

“Đợi đã!” Tôi hoảng loạn kêu lên.

“Sao?” Bước chân của hấn dường như đã ngừng lại.

Đêm qua sau khi tắm xong, Mộ Thừa Hòa đã lấy đồ ngủ loại dày của hấn cho tôi mặc. Bây giờ quần ngủ bị dơ không nói, theo như kinh nghiệm của tôi, chắc chắn ga giường cũng đã dơ.

Trời ơi!!! Tôi kêu lên ở trong lòng, sau đó lập tức nói với Mộ Thừa Hòa đang đứng ở bên ngoài: “Em còn muốn ngủ thêm lúc nữa.” Nói xong liền phi thẳng ra khỏi phòng tắm chạy vào phòng ngủ, không thềm đoái hoài đến Mộ Thừa Hòa, quay lưng liền khóa cửa lại.

Tôi bò lên giường kiểm tra tội chứng của mình. Chăn không có, nhưng ga giường có! Ga giường của hấn màu nhạt, nhìn vào là thấy ngay dấu tích ở chính giữa chiếc giường rộng rãi.

Sáng sớm ngày mùng một Tết, tôi nhìn nó, hoàn toàn thấu hiểu được thế nào là bị kịch.

Tôi bình tĩnh lại, phương pháp giải quyết chỉ có ba cách.

Thứ nhất: Tôi vớt mình xuống 23 tầng lầu. Nghĩ đến đây, tôi đánh liều đi tới bên cửa sổ, mở cửa ra, gió lạnh thoát một cái luồng vào phòng, tôi rùng lên một cái. Tiếp đó tôi nhìn phong cảnh bên dưới tòa lầu, càng run thêm mấy cái.

Bỏ qua, cách tiếp theo.

Thứ hai: Vứt quần áo và ga giường xuống 23 tầng lầu. Nhưng, hấn vào đây nhìn chiếc giường trống trải với tấm chăn, tôi phải giải thích thế nào? Lỡ như bên dưới có người hảo tâm nào đó nhặt được, làm tờ thông báo nhặt được của rơi, lúc đó tôi lại phải làm thế nào? Vẫn không được.

Thứ ba: Nói thật. Tôi muốn khóc mà không có nước mắt, đầu thế nào nói với hấn, thầy ơi, em bị cái đó rồi, đành làm phiền thầy giặt lại quần áo và ga giường vậy.

Mộ Thừa Hòa gõ cửa: “Tiết Đồng?”

“A?!” Tôi hoảng hồn kêu lên một tiếng.

“Không có chuyện gì chứ?”

“Không.... không có gì. Em có thể ngủ thêm một chút nữa không?”

“VẬY em ngủ tiếp đi.”

Cuối cùng thì hắn cũng đi làm việc khác rồi. Tôi ngồi trong phòng, vò đầu bứt tóc. Làm sao đây? Làm sao đây? Làm sao đây?

Tôi muốn đập đầu vào tường cho xong. Nhưng, mỗi lần cứ tới thời khắc này, tôi sẽ lại bắt giắc nhớ đến danh ngôn của chủ tịch Mao: Người Trung Quốc chết cũng không sợ, còn sợ khó khăn sao?

Tôi cố ép mình bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ lại, máy giặt của hắn để trong phòng tắm. Thế là, tôi lập tức tháo ga giường ra và thay lại quần jeans của mình.

Nghĩ ngợi một hồi, để tránh hắn nghi ngờ, tôi tháo luôn áo gối ra, cuộn lại thành một cuộn. Đâu đó xong xuôi, tôi ôm đồ ghé tai vào cửa nghe ngóng tiếng động bên ngoài. Trước tiên để an toàn tuyệt đối, tôi dùng tốc độ của gió xông thẳng vào phòng vệ sinh, mở máy giặt ra, nhét đồ vào, xong hết mới thở phào một hơi.

Nhưng, tiếp theo? Tiếp theo lại xuất hiện một vấn đề rất nghiêm trọng. Loại máy giặt dùng ru lô tự động kiểu này, tôi không mấy biết sử dụng....

Tôi thử nhấn vào nút có chú thích “Khởi động”, không có phản ứng. Tôi tiếp tục ấn liên tục nút trên đó, vẫn không có phản ứng. Cho đến khi tôi phát hiện ngay cả đèn chỉ thị cũng không sáng, mới nghi ngờ chắc là do nguồn điện. Liên tiếp theo, tôi tìm thấy được ổ cắm, cắm dây vào.

Một âm thanh nhỏ và ngắn ngủn vang lên, cuối cùng nó cũng hoạt động rồi.

Vừa quay đầu lại tôi phát hiện Mộ Thừa Hòa không biết đã đứng ở trước cửa từ lúc nào, và đang nhìn tôi với vẻ rất hứng thú.

Tôi cười hì hì, “Em sợ thầy sợ dơ, nên đã mang giặt hết tất cả những thứ em sử dụng hôm qua.” Đây là lời giải thích hợp lý nhất mà tôi nghĩ ra.

Không biết hắn tin hay là không tin, ánh mắt dừng lại trên gương mặt tôi hai giây, rồi đi tới chỗ tôi đứng. Tôi vội vàng đứng chặn trước máy giặt.

Hắn rẽ qua bên cạnh định bước qua chỗ tôi không che chắn.

Tôi lại chặn qua bên đó.

Hắn nhìn tôi, dừng lại, không động đậy nữa.

Tôi bị ánh nhìn này làm cho chợt dạ, bèn run rẩy hỏi: “Thầy, thầy muốn làm gì?”

Hắn chỉ về chiếc thùng nhỏ màu xanh đặt trên kệ tủ phía bên trên máy giặt, hỏi: “Tôi lấy bột giặt, em đã cho bột giặt vào chưa?”

“..... dạ chưa.”

Hắn mở cái ngăn nhỏ phía trên góc phải của máy giặt ra, cho vào đó hai muỗng bột giặt, rồi đóng lại. Đợi hắn làm xong toàn bộ những thao tác này, tôi lại bắt đầu như gà mái bảo vệ gà con, hết mình che chắn cho chiếc máy giặt liên can đến danh dự cả đời của tôi.

“Còn phải chờ ba mươi phút nữa, em có thể tạm thời ra ngoài nghỉ ngơi.” Hắn nói.

Tôi lắp ba lắp bắp nói ra một câu trả lời thê thảm không nổi: “Em chưa từng thấy máy giặt ru lô giặt quần áo như thế nào, nên muốn đứng đây nghiên cứu một lúc.”

Khờ thật.

Trước đây Triệu Hiểu Đường đã luôn giáo dục chúng tôi, nhìn thấy những thứ mà mình không biết, thì cho dù trong lòng rất tò mò đi nữa cũng phải làm ra nét mặt khinh thường, như vậy mới khiến người khác cảm thấy mình cao sâu khó hiểu. Rất hiển nhiên, tôi đã không lĩnh ngộ được tinh túy trong lời dạy của Triệu Hiểu Đường.

Hắn nói: “Tôi ra ngoài mua ít đồ dùng, em có muốn mua gì không?”

Tôi nhanh chóng lắc đầu: “Không cần không cần.” Thầy mau chóng biến mất là được rồi. Giờ đây em không mong gì cả, chỉ muốn phơi xong thứ này và nhanh chóng rời khỏi đây thôi.

Mộ Thừa Hòa không hỏi thêm nữa, cầm lấy chìa khóa rồi thay giày ra cửa.

Một lúc sau, khi tôi làm xong mọi việc thì người này đã trở về rồi. Hắn cầm một túi siêu thị rất to, tay trái còn cầm hai hộp thuốc cảm.

“Em cũng uống thuốc đi, sao tối qua lại ngồi dưới đất mà ngủ.” Hắn đi vào nhà và nói.

Đặt mọi thứ vào tủ lạnh xong, nhìn thấy bánh mì và sữa bò trên bàn còn nguyên, hắn hỏi: “Em vẫn chưa ăn?”

Tôi chau mày nói: “Em không thích ăn bánh mì.”

Không hiểu tại sao, trong lòng tôi chợt dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Hắn vẫn rất tốt với tôi, nhưng tôi cứ cảm thấy, Mộ Thừa Hòa của buổi sáng và Mộ Thừa Hòa của tối qua có hơi khác nhau. Giống như việc hắn nắm tay tôi đêm qua chỉ là ảo giác, ngay cả việc hắn bị sốt, nghe tôi nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn chỉ là giả tưởng. Sau khi trời sáng, tất cả đều như chưa từng xảy ra.

Và rồi, không gian yên tĩnh.

Hai chúng tôi đều không nói gì. Hắn tiếp tục đi ra đi vào thu xếp những thứ vừa mua về. Tôi mang giỏ đựng quần áo đặt trở về phòng tắm, sau đó rửa tay, trở về phòng định lấy túi xách ra về.

Túi xách của tôi để bên cửa sổ, cạnh bên là áo khoác.

Chính trong lúc này, tôi nhìn thấy bên cạnh giỏ xách có một túi gì đó. Đó là vật dùng sinh lý, bao màu hồng, còn là loại dành cho thiếu nữ.

Trong giây phút nhìn thấy nó, một luồng khí nóng hừng hực xông lên đỉnh đầu, tức thì mặt tôi đỏ lên.

Ngượng chết đi được.

Hóa ra hắn đã biết từ sớm rồi, chỉ là không nói ra. Lúc hắn hỏi tôi có muốn mua gì không, nghi chắc là muốn hỏi tôi có cần thứ này không, nhưng tôi lại vì quá nôn nóng mà không hiểu ra hàm ý của hắn.

Tôi chưa từng tưởng tượng, cảnh tượng một người đàn ông độc thân vào siêu thị mua cái này.

Mỗi lần tôi và Bạch Lâm vào siêu thị mua băng vệ sinh đều rất bực bội những bà thím bà dì trong đó, họ không hề thấy phiền mà hỏi bạn cần loại thể nào, có nhiều không, có hay bị lan ra không, rồi cứ thế mà giới thiệu cho chúng tôi loại này loại nọ.

Nhiều năm sau, tôi nhắc lại chuyện này với Mộ Thừa Hòa, hắn rất nghiêm túc mà trả lời rằng: “Anh quên rồi.” Chỉ ba chữ đơn giản thì đã muốn cho qua chuyện.

“Đừng xạo nữa, trí nhớ của anh tốt đến thế mà có thể quên một chuyện khắc cốt ghi tâm như vậy sao? Thứ mà vì tính không nhớ anh còn nhớ được.” Nói kiểu nào tôi cũng không tin, không chịu bỏ qua, bắt hắn phải nhớ lại.

Hắn chỉ đành nói: “Lúc đó anh không có nhìn gì cả, giả vờ như mua thứ khác, sau đó khi đi ngang những cái giá đó, anh lấy đại hai bịch rồi đi.”

“Rồi sau đó?”

“Không có sau đó nữa.” Hắn kiên quyết phủ nhận.

“Không thể nào, rõ ràng lúc này anh nói anh lấy hai bịch, nhưng em chỉ nhận được một bịch.”

“Anh nói nhịu.”

“Chẳng lẽ cái còn lại anh đưa cho người phụ nữ khác?”

“Anh làm gì còn người phụ nữ khác nữa.”

“Chắc chắn là có.” Tôi quay mặt đi, không nhìn hắn.

“Tiết Đồng?”

“Đừng gọi em, lòng tự trọng bị tổn thương rồi.”

“Thôi được,” Hân bắt lực đầu hàng, “Anh thừa nhận là có sau đó.”

“Sau đó thế nào?” Tôi cười hi hi quay lại hỏi tiếp.

“Sau đó anh đã về nhà.”

“.....”

(2)

Giao thừa vừa qua, thời gian lại bắt đầu ùn ùn lướt chạy, và Lưu Khải đã liên tục xuất hiện. Không phải đích thân ra mặt thì là điện thoại và tin nhắn. Ngày thường tôi là một đứa lười pha lười phớt, nhưng lại là loại người không thể nói chữ “No”, do đó mỗi lần Lưu Khải xuất hiện tôi đều nấp vào, hoặc là sẽ tìm lý do từ chối. Tiếc rằng nghị lực của người này thật không phải người bình thường có thể sánh bằng. Tôi lại ngại trực tiếp nói với cậu ấy: chúng ta không hợp nhau, xin cậu giữ khoảng cách với mình. Bởi vì, ngoại trừ hẹn tôi đi ăn, ra ngoài, hỏi thăm tôi có khỏe không, thì cậu ấy không còn bất kỳ biểu hiện nào quá mức nữa. Lỡ như bắt cần lại biến thành tôi ki bo kệt xỉ.

Cũng may, tôi có một lý do rất chính đáng — dạy thêm.

Tôi nhận dạy ba học sinh, ngoài Bành Vũ ra, còn có một đứa trẻ lớp ba và một học sinh lớp chín. Mỗi người đều học ba buổi một tuần, hơn nữa trình độ cả ba đều khác nhau, mỗi lần tôi đều phải đọc thêm sách, chuẩn bị tư liệu và soạn nội dung cho hôm sau. Do đó tính ra còn bận hơn lúc khai giảng.

Người khó dạy nhất là cô bé học lớp ba, tên là Ưu Ưu. Trước đây từng học qua lớp thiếu nhi của Trung tâm Anh ngữ Cambridge, biết được một ít, giờ đây lại học được thêm một ít trong trường tiểu học, cô bé không mấy tập trung nghe giảng, rất thích lơ là. Ưu Ưu còn nhỏ, động lực học tập chỉ có thể nhờ vào hứng thú, bản thân nó không mấy có hứng thú với môn tiếng Anh. Nhưng ba mẹ của Ưu Ưu lại là kiểu mẫu “mong con thành phượng hoàng”, họ mong sao cho nó nhanh chóng trở thành một thiên tài ngoại ngữ. Mẹ của Ưu Ưu còn thường xuyên bắt chọt đẩy cửa vào hỏi chúng tôi có khát không hay có muốn ăn gì không. Nhưng thật ra tôi biết, người mẹ này chỉ là muốn xem coi tôi có tranh thủ thời giờ dạy con của bà không, có xứng đáng với số tiền 25 đồng một giờ không, do đó luôn tìm lý do vào kiểm tra đột xuất.

Buổi chiều hôm đó, tôi bảo Ưu Ưu chép từ vựng. Nó viết được một lúc thì đã ngủ gật trên bàn.

Tôi gọi nó hai ba lần, nó mới ngóc đầu lên, mặt mũi giương mắt ra.

“Cô Tiết, em xin lỗi.” Nó nói xin lỗi một cách cẩn trọng.

“Sao vậy? Em ngủ không đủ giấc sao?”

“Sáng nay em đã học múa balê suốt mấy tiếng đồng hồ, bây giờ rất muốn ngủ.”

“Em còn học múa nữa à?” Điều này tôi thật sự không biết, tôi chỉ thấy bên ngoài phòng khách có piano, còn tưởng nó học đàn.

Ưu Ưu gật đầu, tức thì nói cho tôi nghe lịch học hè của nó: “Buổi chiều ba năm bảy học tiết của cô, chiều hai tư sáu học balê ở Cung văn hóa thiếu niên, mỗi buổi sáng học đàn, buổi tối làm bài. Sau tết, tiết balê có chút thay đổi, nhiều lúc sẽ chuyển lên học buổi sáng.”

Tôi nghe xong liền thấy chóng mặt, suýt nữa đã lỡ miệng nói: ba mẹ của em cũng biết cách hành hạ em thật.

Nhưng, hiện giờ, ở trước mặt nó tôi là một cô giáo, tôi không thể phát ngôn tùy tiện, chỉ đành xoa đầu nó, dùng câu nói mang tính vạ năng trong nền giáo dục: “Người lớn cũng đều muốn tốt cho em, do đó em phải cố gắng lên.”

Bây giờ thì tôi hiểu rồi, không phải là nó thích lo ra khó dạy, mà vì sức lực của trẻ con có hạn.

Ưu Ưu ngẩng đầu lên hỏi tôi: “Cô Tiết, lúc trước cô cũng lớn lên như vậy sao?”

“Cũng ngang ngửa vậy.” Tôi cười.

Lúc đó tôi cũng đang học lớp ba, vừa từ một tỉnh nhỏ ở ngoại thành chuyển vào thành phố A, mẹ sợ tôi thua kém những đứa trẻ khác, nên bảo ba đưa tôi đến Cung văn hóa thiếu niên học múa và vẽ.

“Cô cũng học đàn và múa ba lê sao?”

“Không, cô học múa dân tộc và tì bà.” Nói xong, để chứng thực lời nói của mình, tôi đã biểu diễn cho nó xem động tác lắc cổ của Tân Cương.

Nó lập tức cười cong đôi mắt, “Em cũng có thấy cô em làm qua cái này, em cũng muốn học, nhưng mà khó quá.”

“Nói ra cũng không khó, chỉ cho em một bí quyết. Em áp sát người vào tường, sau đó cứ nghĩ phải làm tai phải của em dính vào vai phải, và tai trái dính vào vai trái.” Tôi vừa nói, lại vừa làm mẫu một lần.

Ưu Ưu tỉnh táo hẳn, nó nhảy xuống ghế và chạy tới bên tường thật, cầm theo cái gương và làm như tôi đã nói. Nhưng đến cuối cùng, nó vẫn đã từ bỏ, ngồi trở về chỗ, nói: “Sao mà cổ em lúc lắc lư trông như con vịt bị co giật thế này.”

Tôi bật cười, trước đây cứ cảm thấy đứa trẻ này không mấy thích nói chuyện, cũng chưa từng trò chuyện với tôi, không ngờ nó cũng vui tính lắm.

Tôi lại nói: “Cô có một chị họ, cao lắm, còn thắm hơn, bị đưa đi học bơi. Lần đầu tiên vào hồ bơi, chị ấy nói mình sợ nước, kiểu nào cũng không chịu xuống hồ. Kết quả thầy huấn luyện không nói tiếng nào hết, như con chim ưng bắt gà con vậy, nắm chỉ lên ném luôn xuống hồ.”

Ưu Ưu tròn xoe đôi mắt, “Rồi sau đó?”

“Sau đó?” Tôi nhớ lại cảnh tượng ba đã diễn tả vô số lần với tôi, không nhịn được cười, “Sau đó, chỉ cứ thế mà đập nước liên tục, vậy mà lại nổi lên thật, sau đó không cần đến thầy huấn luyện, chỉ tự biết bơi rồi. Khi bò lên bờ, chỉ mới nhớ ra là mình phải khóc.”

Nghe thấy tiếng cười của hai chúng tôi, mẹ của Ưu Ưu lại đẩy cửa bước vào, tiếng trò chuyện của chúng tôi lập tức im bặt.

Đợi khi bà ấy trở ra, Ưu Ưu hỏi nhỏ: “Cô Tiết, sau này chị họ của cô có trở thành vận động viên không? Có tham gia Olympic không?”

“Không có. Cô cũng đâu có trở thành diễn viên múa, người có thể thành công là rất ít rất ít.”

“Nếu đã vậy, tại sao mẹ lại cứ bắt em phải học?” Ưu Ưu cúi mặt xuống.

Tôi nghĩ một lúc, nói với nó: “Ba mẹ có khổ tâm của họ, nhiều lúc người lớn muốn em học, không phải là bắt em nhất định phải trở thành diễn viên múa hay một nhà soạn nhạc, mà chỉ là muốn em trau dồi thêm đạo đức, lớn lên sẽ có nhiều người thích chơi với em hơn.”

Ưu Ưu nhìn tôi với ánh mắt như hiểu mà không phải hiểu.

Tôi chớp chớp mắt, “Ví dụ, trong lớp của Ưu Ưu có hai bạn nam. Một người học giỏi, thể thao cũng giỏi, còn biết đàn và đàn rất hay; người kia không biết gì cả, học lại kém, em nói xem các bạn sẽ thích chơi với ai hơn?”

“Đương nhiên là người đầu tiên rồi.” Ưu Ưu lập tức trả lời một cách rất khẳng định.

“Cho nên, các bạn cũng sẽ nhìn em như vậy đó.” Tôi nói.

Sau đó, Lưu Khải lại gọi tôi ra ăn cơm. Trong quán mì Lan Châu, tôi kể lại chuyện của Ưu Ưu bằng giọng nói rất lớn. Địa điểm tôi chọn quả là chính xác, rất nhiều người, đâu đâu cũng là mùi dầu mùi khói, bàn ăn cũng nhồn nhột, hơn nữa buôn bán rất đắt khách, có khi còn không thể không ngồi chung bàn với những người không quen biết. Trong tình huống đó, nam nữ với nhau là không thể nào có cơ hội bồi dưỡng tình cảm.

Lưu Khải nghe xong thì đặt đũa xuống nói: “Tiết Đồng.”

“Hmm?” Tôi không ngẩng đầu lên, chỉ lo tự mình ăn mì, còn phát ra âm thanh “soẹt soẹt” không một chút thực nữ.

“Mình từng thấy bạn đàn tì bà.”

“Hồi nào?” Tôi bồn chồn.

“Tháng 10 năm ngoái, học viện bên cậu tổ chức lễ đón tân sinh viên, cậu mặc sườn xám màu hồng phấn, ngồi trên sân khấu, đại diện khoa đàn bài ‘Tuyết trắng mùa xuân’.”

Tôi rút khăn giấy ra lau miệng, “Lần đó à, đừng nhắc nữa. Vốn dĩ là hoa khôi của khoa đại diện lên múa điệu Triều Tiên, nhưng tự nhiên bạn ấy lại cãi nhau với chủ tịch rồi nói không biểu diễn nữa. Sau đó họ mới bắt mình lên thế cho đủ số, đi mượn từ đâu đó bộ sườn xám và nhạc cụ, và kết quả là mình đàn được một nửa thì quên mất đoạn hai, đành mặt dày ngồi đàn lại đoạn một thêm lần nữa, xong thì liền rút quân xuống khán đài.” Chuyện này, đến nay nhớ lại vẫn còn là ác mộng cuộc đời.

Con người của tôi có một thói quen tốt, chính là việc tôi không thích thì sẽ đuổi nó ra khỏi não, không suy nghĩ đến nó, một thời gian sau là tôi thật sự có thể lãng quên.

Qua một lúc, tôi nhớ ra gì đó, quay sang nói với Lưu Khải: “Mà nè, đó là lễ đón tân sinh viên của học viện bên mình. Cậu ở bên học viện tự nhiên sao lại có mặt ở đó?”

Lưu Khải cười hi hi, nói ngược ngạo: “Đi chung với tụi bạn, muốn ngắm mỹ nữ.”

Tôi vỗ vai người anh em của mình, “Không có gì phải ngược ngạo đâu. Mình cũng thích nhìn mỹ nữ, lần sau đi xem chung.” Sau đó tôi bắt đầu liệt kê ra khu vực nào có nhiều cô gái xinh đẹp nhất. Cuối cùng biến thành tôi ngồi nghiên cứu và so sánh, rốt cuộc là con gái khoa nào chất lượng hơn, và đẹp cả trong lẫn ngoài.

Nghe tôi nói huyền thuyên những chuyện này, nét mặt của Lưu Khải có hơi kỳ lạ, cậu ấy nói: “Thật ra, cho dù người khác có đẹp cách mấy, ở trong lòng mình cũng không bằng một người.”

“Đương nhiên rồi!” Tôi tiếp lời, “Thông thường trong lòng con trai, người phụ nữ đẹp nhất và vĩ đại nhất không ai ngoài mẹ mình.”

Tôi nói xong câu nói đầy triết lý này, cảm thấy rất tự hào, sau đó cầm tô lên, húp nước lèo. Lúc ngược lên nhìn Lưu Khải, cảm thấy nét mặt của cậu ấy càng thêm quái dị.

(3)

Tuần thứ hai, lại là giờ dạy Ưu Ưu. Tôi giảng được một nửa thì nó đã ngủ mất. Nhìn nét mặt mệt mỏi của cô bé, tôi đặt sách xuống, muốn gọi nó dậy, nhưng tay chỉ mới giờ ra thì đã rút lại.

Tôi cũng chóng cảm lên bàn, ngồi nhìn bức tường nghĩ vẩn vơ một mình, được một lúc thì lấy quyển nhật ký màu xanh lá cây từ trong giỏ xách ra.

“Thứ năm, ngày 14 tháng 2. Tuyết đã nhỏ dần.

Hôm nay là ngày lễ tình nhân, bên ngoài phát phơ vài hạt bông tuyết, rất lãng mạn.

Sáng nay đến nhà dạy Bành Vũ, bữa trưa được giải quyết vội vàng với một phần sủi cảo ngoài đường, sau đó đi dạo trong công ty bách hóa ở gần nhà Ưu Ưu.

Một lễ tình nhân thật vô vị, nhưng cũng rất phong phú.

Khi rảnh rồi sẽ lại tự hỏi mình, Mộ Thừa Hòa đang làm gì nhỉ? Có nhớ hôm nay là ngày lễ tình nhân không?

Tôi rất muốn liên lạc với hắn, cho dù là gọi điện hay nhắn tin cũng được, nhưng mặt khác tôi lại sợ hãi. Trong một ngày đặc biệt như thế, bất kỳ cử động nào của tôi cũng sẽ khiến hắn cảm thấy gì đó chẳng?!

Buổi trưa lúc đi vào khu vực quần áo dành cho nam, nhìn thấy chiếc áo măng tô màu nâu sẫm khoác trên ma-nơ-canh, trên cổ còn quấn một chiếc khăn choàng ca-rô, tôi tự nhiên dừng bước, không khống chế được suy nghĩ của mình, đứng tưởng tượng Mộ Thừa Hòa mặc nó sẽ như thế nào.

Tuy hắn không hề thuộc về tôi, nhưng tự mình suy nghĩ như thế cũng vui lắm.

Thầy Mộ, lễ tình nhân vui vẻ. ^^ “

Từ nhỏ tôi đã có thói quen viết nhật ký. Lúc tôi còn nhỏ, mẹ chưa làm ngực cảnh, mà là giáo viên dạy văn dưới tỉnh, mẹ vô cùng nghiêm khắc với tôi. Đến giờ nghỉ trưa, nếu tôi không ngủ thì nhất định phải viết nhật ký. Bởi thế, mười mấy năm sau đó tôi đã hình thành thói quen này, cứ năm ba ngày, đầu cho chỉ có một hai câu, tôi cũng phải viết lại mới cảm thấy an lòng.

Tôi thu dọn xong mọi thứ thì cầm túi xách lên ra khỏi phòng. Mẹ của Ưu Ưu đang ngồi trên ngoài phòng khách, thấy tôi cầm túi xách đi ra, có hơi ngạc nhiên, rồi nhìn đồng hồ, hỏi một cách nóng vội: “Đến giờ rồi sao?”

Giọng của bà ấy hơi cao, có thể thấy được cảm xúc trong lòng bà.

Tôi giải thích: “Có lẽ Ưu Ưu hơi mệt, giảng bài như thế cũng không có hiệu quả, lần sau cháu sẽ bù lại, hôm nay không tính.”

Bà ấy khựng người, gật đầu, có hơi ngượng. Tôi cảm thấy lời nói của mình dường như có hơi quá đáng, hàn thuyên với bà vài câu xong vội vàng rời khỏi.

Chớp mắt thời tiết đã ôn hòa trở lại, chúng tôi cũng đã khai giảng được vài tuần. Tiết học tiếng Nga vẫn do Trần Đình dạy, điểm thi học kỳ trước, cả lớp không ai bị dưới trung bình, cơ hồ ai nấy cũng muốn hô thầy Mộ vạn tuế.

Trong phòng ký túc, Triệu Hiểu Đường lại bắt đầu phát biểu kinh nghiệm của mình.

Nó nói: “Bây giờ các cậu dùng gì để liên lạc khi lên mạng?”

“Thì QQ.” Ba chúng tôi đồng thanh nói.

Triệu Hiểu Đường giơ ngón trỏ lên, “No. Dùng MSN sẽ làm mình có đẳng cấp hơn.”

Bạch Lâm ngược nhìn trần nhà, “Triệu Hiểu Đường, cứ mà ra vẻ đi.”

Triệu Hiểu Đường phản kích lại: “Ra vẻ thì sao? Ra vẻ mới thấy mình có giá.”

Họ cãi nhau quyết liệt, Tống Kỳ Kỳ đi khóa cửa lại rồi cầm dây nấu nước, hoàn toàn không có hứng thú lắng nghe cuộc chiến này. Tôi thì tròn xoe đôi mắt ngồi nhìn họ ngẩn ngơ.

Bạch Lâm hỏi: “Tiết Đồng cậu điên rồi à?”

Tôi nói: “Mình đang nghĩ... mình cũng cần một MSN có đẳng cấp.” Tôi đã tìm được điểm công phá rồi!

Bạch Lâm: “.....”

Tôi đập bàn đứng dậy, kêu lớn: “Hiểu Đường, giúp mình đăng ký một cái MSN có đẳng cấp. Tiểu Bạch, mình mượn máy của bạn một lát.”

Xong hết mọi việc, tôi hí hửng gửi tin nhắn cho Mộ Thừa Hòa: “Thầy ơi, gần đây thầy khỏe không? Đang làm gì vậy?”

Hai phút sau, hắn trả lời tôi: “Đang làm việc ở nhà.”

Tôi ngồi cười khờ khạo, cơ hồ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ hắn mang dép lê, đeo kính gọng đen, tay cầm điện thoại.

“Có đang sử dụng vi tính không?” Tôi lại gửi.

“Ừm.”

“Em không làm phiền thầy chứ?”

“Không, đúng lúc giải lao một chút.”

Tôi cười tươi rói, vội gửi tiếp một tin: “Thầy có dùng MSN không? Add em đi thầy, thầy Trần bắt tui em viết một đơn xin việc bằng tiếng Nga, em gửi cho thầy, thầy sửa giúp em được không?” Một tài khoản MSN vừa được đăng ký chưa đến năm phút đã sắp gánh lấy nhiệm vụ gian nan mang tính chất lịch sử của nó.

“Nhưng, máy tôi đang dùng không thể lên mạng.”

Nhiệt huyết trong lòng tôi bị câu nói ngắn gọn của hắn dập tắt lịm, chỉ đành thê thảm ngồi nhẩn: “Tài khoản của em là po3a@yahoo .cn, khi nào thầy có thời gian thì add em nha.”

Sau đó thì, hắn không có trả lời tin nhắn của tôi nữa.

Tôi bỏ điện thoại xuống, bưng mặt rầu rĩ ngồi lướt mạng. Hai phút sau, đột nhiên hệ thống xác nhận trên MSN hiện lên với dòng chữ: “Tiết Đồng, tôi là Mộ Thừa Hòa.”

Nhìn thấy bảy chữ này với hai dấu câu, tôi nhảy cẫng lên, cơ hồ muốn ôm chầm lấy Bạch Lâm hét tán loạn.

Bạch Lâm nói: “Được rồi, mau tiếp tục đi. Cách mạng còn chưa thành công, trò còn phải cố gắng nhiều.”

Tôi bình tâm lại, ngồi trở về máy.

Mộ Thừa Hòa: Tôi đổi qua máy khác, lên đây xem thử. Đơn xin việc gửi qua đây.

Po3a: Dạ được, cảm ơn thầy.

Mộ Thừa Hòa: Không có gì.

Po3a: hihi, thầy dùng tên thật luôn à.

Mộ Thừa Hòa: Po3a tức là ?

Po3a: Bị thầy phát hiện rồi. Em cảm thấy viết ra như vậy trông rất giống tên tiếng Nga thầy đặt cho em, nên dùng luôn.

Mộ Thừa Hòa gửi lại một mặt cười.

Tôi cắn môi, bắt đầu suy nghĩ đề tài thích hợp, quay lại hỏi ý kiến ba người kia, “Nói chuyện gì cho hợp lý nhỉ?”

Triệu Hiểu Đường đang đắp mặt nạ, nói một cách hàm hồ: “Hỏi hắn một tháng kiếm được bao nhiêu tiền.”

“.....”

Bạch Lâm nói: “Cậu cứ hỏi rốt cuộc là thầy có thích em không?”

“.....”

Tống Kỳ Kỳ nói: “Chẳng phải thông thường khi trò chuyện, câu đầu tiên không phải hỏi người ta ăn chưa thì hỏi đối phương gần đây đang bận chuyện gì sao?”

Nghe Tống Kỳ Kỳ nói, tôi gật đầu tán đồng, xem ra trong phòng này chỉ có tôi với Kỳ Kỳ là bình thường.

Po3a: Gần đây thầy bận chuyện gì?

Mộ Thừa Hòa: Mẹ của thầy Trần của mấy em về nước thăm con, tôi nhường căn nhà đó ra lại rồi, dọn về nhà của mình.

Po3a: Nhà của thầy?

Mộ Thừa Hòa: Nhà của tôi.

Po3a: Em tưởng nhà thầy ở nước ngoài.

Mộ Thừa Hòa: Tôi có nói như vậy sao?

Po3a: dạ không.

(4)

Sau đó, đề tài này tới đây chấm dứt.

Bạch Lâm đứng bên cạnh nhìn lịch sử chat của chúng tôi, nó thờ dài: “Nói chuyện với thiên tài đúng là mệt thật, chẳng dò hỏi được gì.”

“Thật ra đây, Tiểu Đồng à, với kinh nghiệm của một người từng trải,” Triệu Hiểu Đường đang ngồi ngắm gương nói, “Cậu ở trước mặt hần không cần phải suy nghĩ quá nhiều, muốn nói gì thì nói đó.”

Nó ngừng lại một lúc, hỏi: “Thầy lớn hơn cậu bao nhiêu tuổi?” Nó chưa từng thấy Mộ Thừa Hòa, lâu nay chỉ xây dựng hình tượng của Mộ Thừa Hòa thông qua lời tường thuật của tôi và Bạch Lâm mà thôi.

Tôi chau mày, lắc đầu. Nhìn vào thì không lớn hơn bao nhiêu, nhưng con số chính xác, tôi ngại hỏi.

Triệu Hiểu Đường há hốc miệng: “Làm cả nửa ngày trời, ngay cả người ta bao nhiêu tuổi mà mấy cậu cũng không biết.”

Bạch Lâm tiếp lời: “Phải đó, hần với Trần Đình hoàn toàn khác nhau, tuy nhìn rất ôn hòa, nhưng cứ có cái cảm giác... thần thánh không thể xâm phạm.”

Nghe Bạch Lâm phun ra từ đâu cái câu “Thần thánh không thể xâm phạm”, Triệu Hiểu Đường rất không hậu đạo mà bật cười, “Thôi đủ rồi, Tiểu Bạch à, cậu tiết kiệm cái khả năng hài ít ỏi đến đáng thương của cậu lại đi.”

Trái lại, Bạch Lâm không có cười, còn rất nghiêm túc mà nói: “Thật đó! Cậu chưa gặp qua nên mới cảm thấy mình hơi khoa trương thôi. Nhưng nhìn tụi đồng hương của mình kia, mê đến vậy mà cũng không dám biểu hiện ra trước mặt hần. Đúng không Tiểu Đồng?” Hết câu, Bạch Lâm quay qua hỏi tôi.

Tôi lăm băm ừ đại một tiếng.

Thật ra, tôi không hiểu cái cảm giác mà Bạch Lâm nói là cảm giác gì, tôi chỉ cảm thấy... đằng sau sự thân thiện của Mộ Thừa Hòa, có một cảm giác xa rời như có như không.

Triệu Hiểu Đường trở về đề tài, tiếp tục dạy tôi: “Đừng nhìn cậu với Tiểu Bạch ngày thường trông có vẻ rất kiên cường, thật ra hai cậu chính là điển hình của loại người bên ngoài mạnh mẽ bên trong trống rỗng, một khi gặp phải vấn đề tình cảm là biến thành trái cà hết. Bây giờ chúng ta tạm bỏ qua vấn đề hần lớn hơn cậu bao nhiêu đã, nhưng với đặc chất của một người thuộc chủng loại thiên tài, thì kinh nghiệm xã hội và trình độ giữa hần với cậu là chắc chắn không nằm trên cùng một cấp bậc. Nếu như cậu không e dè ngấp ngừng, trái lại sẽ càng làm cho cậu trông dễ thương hơn. Nói không chừng, người ta chính là thích kiểu này đây chứ.”

Triệu Hiểu Đường mệnh danh “tình thánh” đã truyền đạt lại “Bảo tàng yêu đương” của nó cho tôi. Tôi chớp chớp mắt, hình như đã hiểu ra gì đó, nhưng hình như lại không hiểu lắm.

Muốn nói gì thì nói đó ư?

Tôi xoay ghế lại nhìn vào màn hình. Đã bảy tám phút trôi qua từ sau chữ “Dạ không” lúc nãy của tôi, hần không nói thêm gì nữa.

Tôi sợ hần đã rời khỏi, nên gõ: Thầy Mộ?

Mộ Thừa Hòa: Ừm, còn đây.

Po3a: Em nhớ thầy từng nói, ba của thầy cũng là giáo viên của trường, hai cha con cùng làm trong một đơn vị, chắc là rất thú vị phải không?

Câu này gửi đi, rất lâu cũng không thấy Mộ Thừa Hòa trả lời lại. Để tránh ngừng quá lâu, tôi lại nói: Về hưu rồi à? Nếu không, lỡ như gặp nhau trong cuộc họp, thầy sẽ gọi “thầy” hay gọi “ba”?

Tôi vừa gõ chữ, vừa tự mình ngồi cười, tưởng tượng cảnh thầy Tiểu Mộ gặp thầy Lão Mộ, chắc là rất thú vị.

Một phút sau, Mộ Thừa Hòa nhắn lại cho tôi sáu chữ và một dấu câu: Ông ấy đã qua đời rồi.

Tôi lập tức cảm thấy ngượng ngùng, rồi lại đột nhiên bắt đầu thấy hân hạnh vì mình không phải đang nói chuyện trực tiếp với hần. Nhớ lại cảnh tượng ngày đầu tiên đến làm thủ tục nhập học, khi đến lượt tôi nộp hồ sơ, phần tư liệu về bố mẹ, tôi đã bỏ trống chỗ của ba. Sau đó một học trưởng phụ trách công việc này kiểm tra xong liền trả lại hồ sơ cho tôi với nét mặt phiền muộn, “Chẳng phải đã nói rồi sao, đơn vị công tác và cách thức liên lạc của ba và mẹ đều phải điền đầy đủ, phần này không được để trống.”

Tôi cầm bút trên tay, khựng người, rồi từ từ nói: “Nhưng, ba tôi đã mất rồi.”

Học trưởng đó lập tức cứng đơ, sau đó cúi đầu xuống, nét mặt vô cùng ngại ngùng, không ngừng nói xin lỗi, như thể trái lại còn làm tôi cảm thấy không tự nhiên.

Thật ra, họ không biết rằng có nhiều lúc cái mà chúng tôi cần không phải là tội nghiệp, mà là ánh mắt bình thường của người ngoài.

Tôi suy nghĩ một lúc, quyết định không dùng lời khách sáo trả lời Mộ Thừa Hòa, mà gửi một gương mặt cười qua đó: Vậy nói không chừng ba của chúng ta còn là hàng xóm ở trên thiên đường nhỉ.

Hắn cũng gửi lại cho tôi một mặt cười: Phải đó, khó nói lắm.

Ngay khi tôi đang rầu rĩ không biết phải nói gì thì hắn lại nhún qua.

Mộ Thừa Hòa: Nhưng, ba của tôi tính cách khá là quái lạ, không biết ba của em và ông ấy có hợp nhau không.

Tôi chợt cảm thấy mắc cười, vội nói: Không sao không sao, ba của em dễ tính lắm, trong cái bụng bự ấy không biết đã chứa bao nhiêu truyện cười, ai gặp cũng thích hết.

Sau đó, Mộ Thừa Hòa trả lời lại, không phải chữ, mà là điện thoại.

Hắn mở lời trước: “Tiết Đồng?”

“Ừm.”

“Không còn sớm nữa, ngủ đi.” Hắn nói.

“Ồ, vậy được.” Phòng chúng tôi ai cũng là cú mèo, lúc này nói chuyện kích động quá, hoàn toàn quên mất có phải tôi đang nhiễu loạn thời gian nghỉ ngơi của hắn hay không, bèn bổ sung thêm, “Thầy Mộ, xin lỗi đã làm phiền thầy.”

Hắn ngưng lại một lúc rồi mới nói: “Tôi không phải đang nói tôi, mà là nói: em ngủ sớm đi. Tôi thì ngủ trễ lắm.”

Đến đây, tôi mới nhớ ra trước đây hắn từng nói giấc ngủ của hắn không sâu.

“Thầy vẫn còn mất ngủ sao?”

“Bệnh cũ.” Hắn nói.

“Tại sao lại ngủ không được?” Với độ tuổi của tôi mà nói, luôn luôn chỉ có oán than sao thời gian ngủ ít quá, hoàn toàn không hiểu được nỗi khổ của việc mất ngủ.

“Cứ cảm thấy còn rất nhiều việc phải làm, nên không thể tĩnh tâm lại được.” Khi nói những lời này, giọng của hắn đều đều, không nghe ra được ngữ khí.

“Vậy à? Chuyện gì thế?”

Hắn không trả lời tôi, mà nói: “Trễ lắm rồi, em phải ngủ rồi đây.”

Tôi đành nói tạm biệt trong luyến tiếc.

Cuối tuần, Bạch Lâm sinh nhật, mời cả nhóm bạn ra ăn.

Từ tỉ lệ nam nữ tham gia trong tiệc sinh nhật có thể thấy, duyên khác phái của Bạch Lâm không tốt đẹp lắm, ngoài những tên nam sinh cùng lớp ra thì chỉ còn sư huynh Lý, mà sư huynh được tham dự vào cũng chỉ là vì lời yêu cầu với mục đích giúp đỡ của tôi nữa.

Lúc ăn cơm, Lý sư huynh bị Bạch Lâm sắp xếp ngồi cạnh tôi, trước khi ngồi xuống, nó còn nháy mắt với tôi, những người không hiểu chuyện còn tưởng là nó muốn giới thiệu “bạn cũ” của mình cho tôi.

Vài câu mở đầu xong, tôi bắt đầu chuyển đề tài về Mộ Thừa Hòa.

(5)

Nhưng, về con người Mộ Thừa Hòa này, sư huynh Lý chỉ biết một số việc không quan trọng, cũng chỉ là tin tức trong phương diện học thuật của Mộ Thừa Hòa, như nghe nói gần đây hắn rất bận, còn phải đến một thị trấn nhỏ ở Tây Nam để làm một thí nghiệm gió động.

“Gió động?” Tôi bồn chồn.

“Phải đó.” Sư huynh nói một cách thần bí: “Anh cũng chỉ vô tình nghe được từ một học trưởng đi theo thầy Mộ thôi, anh ấy nói đại khái là ‘lão đại’ của họ phải đến Tây Nam làm thí nghiệm. Những người trong ngành này còn có thể làm thí nghiệm gì ở Tây Nam chứ, chắc chắn là gió động rồi, ở đó có trung tâm thí nghiệm gió động hàng không lớn nhất của Châu Á chúng ta.”

“Gió động?” Tôi tiếp tục bồn chồn, “Gió động là gì?”

“Là một khâu rất quan trọng trong quá trình nghiên cứu động cơ phi hành, qua thí nghiệm gió động, ta có thể mô phỏng ra các số liệu của khí lưu đối với các tác động lên vật thể.”

“Trường chúng ta dữ dội vậy sao? Thầy giáo mà cũng có thể đến đó?” Tôi không hiểu.

“Một trường học thì làm gì làm được việc này, chắc chắn là hạng mục của phía quân sự.” Sư huynh Lý dùng ngữ khí sùng bái sửa câu của tôi.

Quân sự.....

Tôi bắt đầu có hơi chóng mặt rồi. Chẳng lẽ còn có thể chế tạo ra máy bay chiến đấu tàng hình? Hay là máy bay lớn quốc nội sao?

Đúng y như lời sư huynh nói, khoảng thời gian tiếp theo, tôi quả nhiên không có tin tức của Mộ Thừa Hòa nữa, tài khoản trên MSN cũng luôn là màu xám. Sau đó, tôi vô tình mở hộp thư yahoo đó ra, mới phát hiện hóa ra ngay trong đêm đó hắn đã sửa xong đơn xin việc và gửi lại cho tôi.

Nhiệt độ đã ngày càng tăng cao. Canh ngày cuối tuần, tôi về nhà mang một số quần áo mỏng vào trường, trên đường đến trạm xe buýt, có đi ngang một quán cafe. Con người của tôi, bình thường đi ngang những nơi có tủ kính sẽ thích nhìn bóng của mình nghiêng ngả trong gương, và thế là, rất tự nhiên, tôi đã nhìn thấy bên trong.

Đó là một quán cafe rất lớn, nghe Bạch Lâm nói, đây là một sản phẩm dây chuyền của Mĩ. Nhiều lúc có thể nhìn thấy những thanh niên nam nữ ăn mặc rất thời trang ngồi trò chuyện, hoặc là làm việc trên chiếc máy tính xách tay. Lần duy nhất tôi đẩy cửa bước vào đó, không phải để uống cafe, mà là cùng Bạch Lâm mượn toilet.

Và lúc này đây, tôi nhìn thấy Tống Kỳ Kỳ đang ngồi trên chiếc bàn tròn ở cạnh tấm kính trong suốt. Đối diện với nó là một người đàn ông, trên bàn có hai chiếc ly màu trắng. Hai người họ đang trò chuyện, và chỉ cần nhìn qua thôi tôi đã biết, Tống Kỳ Kỳ rơi vào dòng chảy tình yêu rồi. Vì lúc nó nói chuyện, khóe môi rất tự nhiên mà giương lên, đôi mắt còn chứa đầy niềm vui, hơi khác với Tống Kỳ Kỳ lạnh lẽo khiêm tốn, cần cù học tập của ngày thường.

Bên trong không có nhiều ánh sáng lắm, lại thêm vào kính phản quang, tôi không nhìn rõ được gương mặt của người đàn ông kia. Nhưng, giờ đây ngoại trừ Mộ Thừa Hòa ra, tôi không có hứng thú gì với gương mặt của những người khác phái khác nữa. Tôi nhớ ra chuyện Triệu Hiểu Đường kể có người đàn ông chở Tống Kỳ Kỳ về trường lần trước, chắc chắn là người này rồi. Tôi nổi hứng, nấp vào một chỗ rồi gọi điện cho Tống Kỳ Kỳ.

“Cậu đang ở đâu vậy?” Biết mà còn hỏi.

“Mình....” Tống Kỳ Kỳ bắt máy, nhìn người ngồi đối diện mình một cái, nói không tự nhiên: “Mình đang dạy thêm.”

“Hớ. Kỳ Kỳ, cậu cứ gạt mình đi. Cậu đang ở Starbucks, ngồi cùng với người đàn ông mặc lê.”

“Cậu đang ở đâu?” Nó ngượng ngạo đứng dậy, cầm điện thoại nhìn quanh quẩn.

Tôi đi tới trước tấm kính, nhìn nó cười khờ. Nó nhìn thấy tôi, mở to mắt, sau đó quay qua nói gì đó với người đàn ông kia, rồi cầm giỏ xách chạy ra. Ánh mắt của người đàn ông đó cũng nhìn về phía tôi, còn lẽ

phép gật đầu chào. Bây giờ thì tới lượt tôi không biết phải làm sao rồi, đành học theo kiểu nịnh hót của Bạch Lâm thường ngày, gơ tay phải lên, vẫy chào.

Tôi không mấy biết đoán tuổi tác của người khác phái, chỉ có thể biết người đó lớn hơn tôi, có lẽ ngang ngửa Mộ Thừa Hòa, không thể nào vượt quá 30 tuổi.

Tổng Kỳ Kỳ vừa chạy ra thì đã kéo tôi đi, “Sao cậu lại ở đây?”

“Nhà mình gần đây mà, chẳng phải cậu cũng từng tới rồi sao.”

“Đi thôi. Đón xe.” Nó nói.

“Hả?” Tôi kinh ngạc, “Cậu đi sao?”

“Về trường chung với cậu.”

“Không phải chứ, hai người tiếp tục đi, mình không phải đến quấy phá đâu.”

“Không phải như cậu nghĩ.” Tổng Kỳ Kỳ vội giải thích.

“Sao cậu biết mình nghĩ gì?” Tôi hỏi ngược lại.

“Mình....” Nó cứng họng, lập tức đỏ mặt, khác với tính cách của tôi và Bạch Lâm, Tổng Kỳ Kỳ hoàn toàn không thích đấu khẩu.

Trên đường trở về, chúng tôi ngồi trên xe buýt, Kỳ Kỳ không nói một lời nào.

Cuối cùng vẫn là tôi không nhịn nổi: “Người đó là ai vậy?”

“Đồng hương của mình.”

“Chỉ là đồng hương?”

Tổng Kỳ Kỳ gật đầu.

“Trong khoa của mình, cậu ít nhất cũng có đến cả tá đồng hương, nhưng chưa thấy cậu nhiệt tình như vậy bao giờ, còn đến Starbucks nữa. Lần trước Hiếu Đường nói có người đàn ông đưa cậu về trường, chính là người đó phải không?” Tôi nói.

Nó lại gật đầu.

“Vậy tại sao lúc Hiếu Đường và tụi mình nhắc đến người đó, cậu lại nổi giận?” Triệu Hiếu Đường khác với chúng tôi, vì chuyện này mà nó đã chiến tranh lạnh với Tổng Kỳ Kỳ rất lâu, mãi đến học kỳ này mới giảm hòa.

Tổng Kỳ Kỳ lại im lặng rồi, nó quay mặt ra cửa sổ.

Năm giờ chiều của ngày chủ nhật, là giờ cao điểm của mọi ngã đường. Không ngừng có người lên xuống xe, hai chúng tôi ngồi ở góc của dãy ghế cuối cùng, Tổng Kỳ Kỳ ngồi bên cửa sổ, tôi ngồi kế bên, cạnh tôi là một bà thím trung niên tay ôm túi siêu thị đặt trên đùi, và đang cùng người bạn đồng hành của mình “hồi tưởng” trải nghiệm mua đồ lúc nãy bằng tiếng địa phương với giọng nói rất lớn.

Phải một lúc lâu sau, đến khi tôi nghĩ rằng Tổng Kỳ Kỳ sẽ tiếp tục giữ im lặng về người đàn ông đó, thì nó đã bất ngờ mở lời.

“Anh ấy tên Tiêu Chính, không chỉ là đồng hương, mà còn là thầy giáo thời phổ thông của mình.” Tổng Kỳ Kỳ vừa nói, vừa quay mặt lại.

7. Chương 07

Chương 7 – Vách ngăn lòng

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

“Vậy thì trùng hợp thật, quê cậu xa như vậy mà cũng có thể gặp lại được, đúng là duyên phận.” Tôi cảm thán.

Nhưng không ngờ, Tống Kỳ Kỳ lại bình tĩnh mà nói: “Không phải duyên phận. Mình vì anh ấy mà không ngại đường xa thì vào trường này.”

“Hả?”

“Năm mình học lớp 11, bỗng dưng có một thầy giáo rất trẻ trung vào trường, rất được lòng học sinh, thầy ấy chính là Tiêu Chính. Lúc ấy, anh ấy vừa mới tốt nghiệp Đại học Sư Phạm ở tỉnh thành, được phân đến trường mình dạy môn văn học, nhưng không đặc chí. Một năm sau, anh ấy thi làm viên chức công vụ, và đã đến thành phố A, mình cũng vì thế mà điền nguyện vọng lên đây.”

Tôi cố gắng khống chế sự kinh ngạc, mặc cho trước đây có đoán thế nào, tôi cũng không thể ngờ rằng Tống Kỳ Kỳ thi vào Đại học A là vì nguyên nhân này. Vì tình yêu. Ngày thường nhìn Kỳ Kỳ e thẹn lại hướng nội như vậy, ngờ đâu lại có dũng khí đến thế.

Tôi nói: “Cuối cùng thì cậu cũng chờ được rồi. Chuyện này... mình có thể nói cho Bạch Lâm và Hiểu Đường nghe không?” Con người của tôi không giữ được bí mật, nhưng lại không biết Kỳ Kỳ có muốn cho người thứ ba biết hay không.

“Không sao, chị em tốt mà. Cậu cứ nói đi, mình không hề gì.” Tống Kỳ Kỳ nói.

Và sau đó thì nó không nói thêm gì nữa, tôi cũng đành giữ im lặng.

“Ngày 10 tháng 4, trời trong xanh.

Hôm nay, tôi trông thấy Tống Kỳ Kỳ và Tiêu Chính ngồi đối diện với nhau, mỗi người một câu, trông rất hài hòa và hạnh phúc, thật khiến người ta ghen tỵ.

Vậy... đối với Mộ Thừa Hòa mà nói, Tiết Đồng lại là gì?”

Tháng 5 là thời kỳ thực tập, mọi người đều mạnh ai nấy đi cả rồi. Tôi thì đã sắp xếp từ học kỳ trước, ở lại trường thực tập. Trong những ngày làm việc thực tiễn, phát hiện nhiệm vụ của mình hóa ra chính là tiếp tục ngồi trước máy vi tính làm công việc Đảng viên của Học viện ngoại ngữ, không phải đánh máy thì là ngồi trước máy in và máy photo chờ dẫn, mỗi ngày đều như thế. Thú vị nhất là có thể nghe được những câu chuyện phiếm mà thường ngày cứ ngỡ là xa tận chân trời của các giáo viên.

Giáo viên A chợt nói với giáo viên B: “Đoán thử xem cuối tuần trước tôi gặp được ai ngoài đường?”

Giáo viên B nói: “Ai?”

Giáo viên A: “Thì là cô bé cao ráo học lớp một khoa tiếng Pháp đó, tên Vương Dĩnh đúng không?”

Giáo viên B: “Đúng là Vương Dĩnh.”

Giáo viên A: “Nó dạo phố với một người làm lính đấy, nhìn người đó tôi thấy rất giống huấn luyện viên quân sự khóa này.”

Giáo viên B khựng một lúc: “Vậy sao?” Rồi thì không phát biểu thêm gì.

Nhưng giáo viên A huyền thuyên mãi: “Lúc đó tôi với chị cùng vào trại quân sự chung với tụi nhỏ mà, không sai đâu. Thật không ngờ thành một đôi rồi.”

Giáo viên C xoay ghế lại lắc đầu nói: “Thanh niên bây giờ chính là như thế. Thật ra đó làm gì là tình yêu, nhất thời nông nổi thôi.”

Giáo viên A cũng gật đầu tán đồng: “Tôi cũng cảm thấy thế.”

Giáo viên C: “Hai người nói chuyện này làm tôi nhớ chuyện tôi đứng lớp hồi năm ngoái.” Đây là giám thị phụ đạo, do đó rất có kinh nghiệm trong việc quản lý sinh viên. “Tân sinh viên huấn luyện một tháng, bọn trẻ hận huấn luyện viên lắm, vậy mà đến lúc rời khỏi, cả bọn lại khóc lóc níu kéo tay áo của thầy, nói gì mà không nỡ xa thầy. Nhưng trại đó lại rất nghiêm ngặt, không cho huấn luyện viên để lại bất kỳ cách thức liên lạc nào với sinh viên. Sau đó có một nữ sinh đến cầu xin tôi hỏi giúp số điện thoại. Bảo là huấn luyện viên này cuối tháng 10 phải về hưu rồi, họ muốn ra trạm xe lửa tiễn thầy.”

Giáo viên C tiếp tục: “Thấy bọn trẻ khóc lóc như thế, tôi cũng nhận lời. Còn nói nếu bữa đó có tiết học, tôi cho bọn chúng nghỉ một hôm. Kết quả là sau khi trở về, ba tuần sau thầy huấn luyện viên đó phải đi thật, nhưng nhóm tiểu thư này sớm đã quên người ta rồi.”

Ba vị giáo viên cùng phá lên cười.

“Bối mới nói bọn nhỏ nhiệt tình nhất thời.” Giáo viên A tổng kết, “Chỉ là trong một tình huống đặc biệt, có tình cảm sùng bái với một người đặc biệt. Chúng còn nhỏ, không hiểu, nên cứ thế mà mù quáng ảo tưởng sự sùng bái này chính là tình yêu.”

Tôi cúi gằm đầu, lặng lẽ ngồi yên giả vờ như viết gì đó, không phát ra một âm thanh nào. Cũng trong lúc này, Trần Đình mang đồ bước vào.

Giáo viên A kịp lúc chuyển đề tài qua thầy Trần Đình: “Thầy huấn luyện viên hay thầy giáo trong trường cũng vậy thôi. Cứ lấy Tiểu Trần nói này, cũng nguy hiểm đấy. Vừa trẻ trung, gương mặt lại ưa nhìn, chênh lệch tuổi tác với sinh viên cũng không nhiều, rất dễ bị nữ sinh xem là tiêu điểm.”

Giáo viên C cười ha ha nói: “Thầy Trần à, phải cẩn thận đấy.”

Trần Đình chẳng hiểu gì cả, bị tiếng cười của họ làm cho hồ đồ rồi, thầy bòn chòn đảo nhìn quanh phòng, cuối cùng dừng lại ở tôi. Tôi cũng cười theo, mặc dù trong lòng thấy hơi chột dạ.

Nếu diễn tả theo kiểu của Bành Vũ, vậy thì tôi và Trần Đình cũng không phải một nhà.

Trong thời gian thực tập, ba của Bạch Lâm mua cho nó một căn hộ ở thành Tây, ba Tiểu Bạch bảo giá nhà tăng nhanh quá, nên đã giúp nó ổn định chỗ dừng chân trước để nó không phải âu lo mà ra đời. Sau đó, Bạch Lâm còn kéo chúng tôi đến xem căn hộ đó. Căn hộ không nằm trong khu đông đúc, chung quanh còn đang chờ khai thác, nhưng, đây hoàn toàn là khu người giàu của thành thị này.

Triệu Hiểu Đường cảm thán: “Thì ra, thế giới này người đáng dựa dẫm nhất không phải là bản thân, cũng không phải là người đàn ông của mình, mà là người cha có tiền.”

Bạch Lâm lườm nó.

Một lúc sau, khi ngồi trên xe, Bạch Lâm dung một ngữ khí không xác định để hỏi tôi: “Tiểu Đồng, cậu là người bản xứ, cậu thấy sao?”

Tôi nói: “Rất tốt, thật đó. Tuy có hơi đắt, nhưng hoàn cảnh xung quanh khá lắm, chắc chắn sẽ còn tăng giá.”

“Vậy mà cậu cũng thấy khá à. Mình thì cảm thấy nó xa trung tâm thành phố quá, từ đây cho tới trước khi nó được hoàn toàn khai thác, sẽ vắng lắm đây.” Hai bên vỉa hè của con phố rộng rãi này toàn là cao ốc đang chờ xây dựng, suốt chặng đường không có bao nhiêu người, sức sống cũng yếu hèn. Nhân hiệu duy nhất cũng toàn là cửa hàng xe hiệu 4S.

Vì thế mà Bạch Lâm lại phàn nàn: “Mấy cậu xem đó, mua cái gì cũng không tiện lợi.”

Tôi chỉ tay ra tiệm xe 4S ngoài cửa sổ, nói một cách thành khẩn: “Sao mà cái gì cũng không tiện được. Chẳng phải mua Porsche rất tiện sao.”

Bạch Lâm: “.....”

Tổng Kỳ Kỳ: “.....”

(2)

Có một lần, cuối cùng tôi cũng không nén nổi tương tư, lấy hết dũng khí gọi vào số của hắn. Chính trong lúc tôi đang thấp thỏm đắn đo xem phải mở đầu như thế nào, thì cái đáp lại tôi ở bên kia đầu dây lại là tín hiệu thông báo đã tắt máy.

Sau đó tôi lại thử thêm mấy lần, vẫn là tín hiệu đó. Thế là dần dà, việc gọi vào số của hắn biến thành công cụ giúp tôi đỡ buồn những lúc nhàn rỗi.

Cuối tháng 6, thành thị này đột nhiên như đi vào tiết đại thử (tiết đại thử: mùa nóng nhất trong năm), nghe nói cả thành phố đều tiêu điều đến không còn gì.

Chiều thứ sáu, cuối cùng cũng đón được một cơn mưa to. Mưa rơi từ sáu giờ chiều hơn đến giữa khuya mới phải đi được một phần khí nóng. Hôm sau khi thức dậy, tôi đứng ngoài lan can hít một hơi không khí trong lành của buổi sớm, tinh thần sảng khoái hẳn, sau đó mới vào toilet.

Vừa ngồi xuống, phát hiện điện thoại trong túi quần, thế là lại lấy ra vọc. Mở nhật ký cuộc gọi ra, nhìn thấy tên của Mộ Thừa Hòa, tiện tay nhấn luôn nút gọi. Thật không ngờ cái âm báo tắt máy quen thuộc kia không còn xuất hiện nữa, thay vào đó là tiếng chuông reo rất có tiết tấu. Não của tôi treo máy rồi, trong khi tôi còn chưa nghĩ ra bước tiếp theo phải phản ứng như thế nào thì bên kia đã bắt máy.

“Alô?” Mộ Thừa Hòa nói.

Và, cuối cùng tôi đã lại được nghe thấy giọng nói đã biến mất suốt ba tháng trời trong thế giới của tôi.

Trong ba tháng qua, tôi vô số lần diễn tập trong đầu, nếu như bất chợt gọi được, tôi phải dùng lời nói như thế nào mới để mình không quá đường đột. Song dù cho tôi có nghĩ hay thế nào đi nữa, cũng không thể ngờ rằng tình cảnh lúc đó lại là thế này — Tôi đang ngồi trong phòng vệ sinh, tay cầm điện thoại, và Mộ Thừa Hòa ở bên kia đã lên tiếng.

“Ồ...” Tôi phát ra một âm thanh không rõ ràng, chỉ cảm giác thời tiết lại tự nhiên nóng hừng hực, trán ướt đầm mồ hôi.

“Có phải Tiết Đồng không?” Mộ Thừa Hòa hỏi.

“Dạ, là em, thầy Mộ.”

“Lâu quá không gặp,” Hắn nói, “Dạo trước tôi đi công tác, không ngờ vừa về thì đã nhận được điện thoại của em.”

“Hi hi” Tôi cười khờ.

“Em đang ở đâu?”

“Em.....” Tôi đành nói dối, “Em đang ở trong lớp.”

Tôi vừa đứng dậy trả lời hắn, vừa một tay kéo quần lên, sau đó nhấn nút xả nước theo quán tính, làm hết tất cả các động tác này, tôi mới giật mình sực nhớ âm thanh như thế đủ làm cho hắn biết, tôi chắc chắn không phải đang ở trong lớp.

Một giây sau, “Qua la” một tiếng, tiếng nước ào ào, không thể “nín kéo”....

Tôi ngượng ngùng ho khan hai tiếng, sau đó chuyển đề tài.

“À..... thời tiết hôm nay khá mát mẻ, thầy mới về, vậy để em rửa trần cho thầy nha.”

“Em định rửa trần cho tôi như thế nào?” Ngữ khí của hắn mang ý cười.

“Trước đây đều do thầy mời em, đáng lẽ lần này phải đến lượt em mời thầy. Nhưng hiện giờ em vẫn chưa kiếm được tiền, do đó mời thầy tiếp tục mời em vậy.” Tôi mặt dày.

“Được.” Mộ Thừa Hòa cười.

Chúng tôi hẹn 12 giờ gặp nhau ở cổng tây Quảng trường Thị Chính. Vì xe buýt vào trung tâm bị hư dọc đường, làm tôi phải đứng chờ đến hai tuyến mới chen lên được, kết quả là trễ mất hai mươi phút.

Khi tôi vội vã chạy đến điểm hẹn, thấy Mộ Thừa Hòa đang ngồi dưới bóng râm. Hắn ngồi bên thềm của bồn hoa, hai chân thon dài bắt chéo nhau thành 90 độ, mặc áo thun trắng tay ngắn rất đơn giản. Khoe môi khẽ giương lên, lắng nghe người thanh niên ngồi cách hắn khoảng ba mét đang đàn nhị hồ. Người thanh niên đó tôi đã từng gặp qua, hình như vì kinh tế gia đình rất khó khăn nên mới ra đây biểu diễn để kiếm phí sinh hoạt và học phí. Thanh niên ấy đàn nhị hồ rất hay, có thể mang một bản nhạc trẻ quen thuộc biến soạn phổ thành nhạc hồ, rất nhiều người đều chú ý đến cậu ấy.

Chỉ là hôm nay, đại khái vì đang là buổi trưa vắng, nên thỉnh giả chỉ có một mình Mộ Thừa Hòa.

Tôi rón rén đi vòng ra phía sau lưng hắn, rồi gọi: “Thầy Mộ!”

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy tôi liền cười.

Lần đầu tiên khi Mộ Thừa Hòa đến dạy thể cho chúng tôi là vào mùa thu, lần cuối cùng nhìn thấy hắn là mừng một tết. Vì vậy tôi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của hắn trong mùa hè, thật không ngờ lại chỉ là một chiếc quần jeans, một T-shirt, vô cùng đơn giản, hoàn toàn không giống một học giả, trái lại nhìn rất giống sinh viên. Tóc đã ngắn hơn, để lộ nước da phía sau mang tai. Người trông cũng gầy hơn một chút.

Mộ Thừa Hòa lái xe đến một quán ăn kiểu Trung mà hắn quen thuộc. Lúc này đang là giữa trưa, khí nóng vốn dĩ đã bị cơn mưa to đêm qua xua đuổi lại cuộn cuộn trở về. Khi mở cửa xuống xe, trong giây phút mặt trời chói chang và hơi nóng ập tới, cặp chân mày của Mộ Thừa Hòa nhíu lại, nhanh chóng đi qua bãi giữ xe trốn vào khí lạnh trong quán ăn.

“Thầy rất sợ nóng à?” Sau khi ngồi xuống, tôi hỏi.

“Cũng tạm tạm.” Hắn cứng đầu.

Nhưng mồ hôi trên chóp mũi đã phản bội hắn rồi. Tôi không nhịn được, ngồi cười một mình, không ngờ người này lại sợ nóng đến thế. Rồi cũng ngay lập tức, tôi nhớ ra mới nãy hắn còn ngồi chờ tôi gần nửa tiếng đồng hồ ở ngoài đường, tôi hơi giận mình mà nói: “Vậy sao lúc nãy khi đợi em, thầy không tìm một chỗ mát mẻ để ngồi.”

“Ngồi đó vừa đúng có thể nghe đàn hồ.”

“Thầy có hứng thú với đàn hồ?”

“Tôi có hứng thú với mọi thứ tốt đẹp trên thế giới này.” Hắn cười.

Nói đến đây, điện thoại của Mộ Thừa Hòa rung lên. Hắn bắt máy, hàn huyên vài câu, đại khái là đối phương hỏi hắn đang làm gì chẳng.

Hắn nói: “Đang ăn ở ngoài. Anh cũng tới đây đi. Có Tiết Đồng lớp anh nữa.”

Nghe thấy câu này, tim tôi cọt kẹt một tiếng, tức thì đã đoán ra người trong điện thoại là ai.

Mộ Thừa Hòa cúp máy rồi nói: “Là thầy Trần lớp em, lát nữa sẽ tới đây.”

“Ừm.” Tôi gật gật đầu một cách không tự nhiên.

Khoảng mười lăm phút sau thì Trần Đình đã xuất hiện. Tự nhiên bữa ăn biến thành cuộc đàm thoại của ba người. Tôi thật sự là hụt hẫng quá đi mất. Ăn cơm xong, họ bảo muốn đưa tôi về trường, nhưng tôi kiên quyết tự đón xe buýt. Mộ Thừa Hòa nhìn tôi lên xe rồi mới quay lưng cùng Trần Đình rời khỏi.

Tôi nhìn bóng lưng của hắn, ngoài rầu rĩ ra, còn có một cảm giác khó tả.

Bấy lâu tôi vẫn tưởng rằng, cho dù là vì thương tình tôi, thì chí ít trong mắt của hắn, tôi chắc chắn cũng không giống người khác. Cũng chính vì tâm thái có ưu thế này mà tôi có thể hết lần này đến lần khác bưng

mặt dày xuất hiện trước mặt hắn. Giờ đây, tôi chợt nhận ra, hắn quan tâm tôi là thật. Nhưng, mỗi khi tôi tiến lên một bước, hắn sẽ lại lui một bước, dựng lên một bức tường vô hình giữa hai chúng tôi. Cũng giống như hôm nay vậy, chẳng lẽ hắn không biết rằng tôi nhớ hắn đến cỡ nào, có nhiều lời muốn nói với hắn cỡ nào sao? Thế mà hắn lại để cho người thứ ba xuất hiện giữa hai chúng tôi.

(3)

Trở về ký túc xá nữ sinh, đúng lúc bắt gặp Lưu Khải đang ở trước cổng.

Cậu ấy cười hì hì bước tới: “Sao vậy? Tiết Đồng, sao mặt buồn rầu thế?”

Tôi sợ cậu ấy hỏi tiếp, bèn nói qua loa: “Mình đau bụng.”

Cậu ấy hỏi: “Đi khám chưa?” Thần sắc trông có hơi khấn trương.

Tôi nói: “Không, mình về phòng nghỉ ngơi một lúc sẽ khỏe.” Tôi nói bừa vài câu rồi bỏ lại cậu ấy, một mình trở về phòng.

Về đến phòng, Tống Kỳ Kỳ nói: “Cuối cùng cậu cũng về rồi. Lưu Khải mang trái cây tới cho cậu, nhưng phòng tụi mình lại chẳng có lấy một người, cậu ấy đứng chờ ở ngoài cổng, mình vừa về tới trông thấy nên đã mang lên giúp cậu.” Nó nói xong thì chỉ chỉ vào quả dưa hấu mà tôi thích ăn nhất đang được đặt trên bàn.

“Hả?”

“Vừa nãy cậu không thấy cậu ta sao?”

“Thấy rồi....”

Buổi tối, tôi lên msn, trông thấy Mộ Thừa Hòa. Suy nghĩ rất lâu rất lâu, cuối cùng tôi vẫn đã nhắn qua đó.

Po3a: Lúc sáng quên hỏi thầy, thầy về khi nào thế?

Mộ Thừa Hòa: Hôm trước.

Po3a: Thầy đột nhiên biến mất, giống như bị người ngoài hành tinh bắt cóc vậy.

Mộ Thừa Hòa: Bây giờ, người ngoài hành tinh phát hiện hóa ra tôi cũng chỉ là một nhân loại bình thường, nên đã thả tôi về rồi.

Po3a: Thầy mà là nhân loại bình thường sao, họ nói IQ của thầy hai trăm mấy lặn.

Mộ Thừa Hòa: Em chắc chắn rằng họ không phải nói IQ của tôi 250?

Po3a: hihi.

Tôi không nhịn được cười, song khi tiếng cười qua đi, tôi chợt nghiêm mặt, nhìn quả dưa hấu còn nguyên trên bàn, tôi đặt tay lên bàn phím, gửi qua đó.

Po3a: Thầy Mộ, thầy cảm thấy ở tuổi của tụi em hiện nay có thích hợp yêu đương không?

Cuối cùng cũng đi đến bước này rồi.

Tôi chỉ muốn biết trong lòng anh ấy nghĩ gì thôi.

Và lần này, bên kia trả lời không nhanh như trước đó.

Mộ Thừa Hòa: Sao? Con nít cũng muốn yêu rồi sao?

Tôi hít một hơi, viết tiếp

Po3a: Một bạn nam cùng cấp với em, không phải khoa Anh.

Sau đó, thời gian ngừng chảy.

Tôi nhìn thấy con trỏ chuột của mình nhấp nháy trên màn hình, trông giống như con tim đang thấp thỏm bất an của tôi vậy. Trong cửa sổ chat, trạng thái của đối phương là “đang nhập chữ”, kéo dài vài giây, dòng “đang nhập chữ” ấy biến mất.

Dường như anh ấy đã ngừng lại một lúc.

Và, trái tim của tôi cũng như ngừng đập.

Một lúc dừng lại ấy, đối với Mộ Thừa Hòa mà nói hoặc giả chỉ là một thoáng chút, nhưng đối với tôi, nó là một sự dày vò dài đằng, tôi thậm chí có ý nghĩ tắt máy chạy ra ngoài.

Tôi tự an ủi mình, có lẽ chỉ là một lúc dừng lại đơn giản của Mộ Thừa Hòa thôi, có lẽ anh ấy đang viết gì đó rồi phát hiện mình viết sai chữ, nên đã sửa lại. Sau đó, anh ấy đã cho tôi một câu trả lời rất dài.

Mộ Thừa Hòa: Tình yêu ở tuổi của các em hiện nay luôn tươi đẹp, hãy cố nắm bắt, nhưng chú ý đừng để bản thân bị tổn thương.

Tôi đọc đi đọc lại dòng chữ ấy. Cách dùng từ thỏa đáng, câu cú hợp lý, không bắt bẻ được một chữ nào, hoàn toàn là ngữ khí nói chuyện của một thầy giáo và trưởng bối đối với hậu bối, nghiêm ngặt và thành khẩn.

Nhưng.... nhưng cái mà tôi muốn nghe không phải như thế, hoàn toàn không phải.

Po3a: Cảm ơn thầy, em out nha.

Tim tôi quặn thắt, vội vã để lại vài chữ rồi lập tức tắt máy. Tống Kỳ Kỳ ra ngoài chưa trở về, trong phòng chỉ có mình tôi, tôi đã rất quen thuộc với bàn phím, do đó cũng không mở đèn phòng. Máy tính tắt đi, luồng sáng xanh ấy cũng lập tức biến mất.

Cả phòng tức thì rơi vào bóng tối.

Tôi lặng lẽ ngồi trong bóng đen, nghe tiếng vù vù phát ra từ chiếc quạt cũ kỹ trên trần, không động đậy.

Đầu tháng 8, mẹ tôi nhận được lệnh phải điều đến một trại giam ở thành C để nhậm chức phó cán bộ sở. Mẹ nói đây là lệnh điều động rất bình thường của cán bộ cấp Sở.

Thông báo đến nhanh, do đó mẹ đi cũng nhanh.

Về việc này tôi không có ý kiến gì, dẫu sao mẹ cũng thường niên không ở nhà, khoảng cách giữa tôi và mẹ là mấy mươi kilomet hay mấy trăm kilomet cũng không có gì khác biệt.

Vài ngày trước khi đi, tôi và mẹ đã đến thăm mộ của ba. Bà ấy lau sạch mộ của ba hai lần, sau đó đứng dậy, nhìn tôi và nói: “Tiểu Đồng, hôm nay đứng trước ba con, mẹ có chuyện này muốn thương lượng với con.”

“Ừm, mẹ nói đi.”

“Con còn nhớ bác Trần làm cùng trại với mẹ không?”

“Bác Trần?” Tôi không mấy nhớ người này.

“Lần đó con đi ăn tất niên với đồng nghiệp của mẹ, ông ấy ngồi ở bên cạnh con.” Mẹ nhắc.

Tôi suy nghĩ một lúc, vẫn không nhớ ra.

Mẹ do dự mà nói: “Mẹ muốn tái hôn với ông ấy.”

Tôi khựng người, quay qua nhìn bà ấy, “Mẹ nói gì?”

“Mẹ muốn tái hôn với ông ấy.” Mẹ lặp lại lần nữa, ánh mắt đã trở nên kiên định, bà tiếp tục nói: “Vốn dĩ mẹ định xem con nghĩ thế nào rồi mới nói. Nhưng bây giờ mẹ phải đến nơi khác làm việc rồi, con còn một năm nữa mới tốt nghiệp, nếu không có một người mà mẹ tin tưởng chăm sóc con, mẹ sẽ không an tâm.”

Tôi ngẩng ngơ đứng nhìn bờ môi của mẹ khép mở khép mở, chợt cảm thấy mắt của mình như có gì đó sắp tràn ra. Tôi chỉ cố liếc cố sức trốn to mắt, sau đó nghiêng chặt răng nói: “Con không đồng ý.”

“Đồng Đồng...”

“Con nói, con không đồng ý.” Lặp lại một lần, giọng của tôi đã cao hơn. Cùng lúc đó, đôi mắt bất cần chớp một cái, và lệ đã tuôn ra.

“Đồng Đồng...” Mẹ lại gọi tôi.

“Tự bản thân mẹ muốn kết hôn với ông ấy mà lại nói là vì muốn chăm sóc cho con. Mẹ, sao mẹ lại có thể ích kỷ như vậy! Ba mới mất có 4 năm, ba đang nằm ở dưới này, hình của ba còn đang nhìn chúng ta cười, thế mà mẹ đã quên ba, muốn kết hôn với người khác.”

“Đồng Đồng, sao con lại có thể nói mẹ ích kỷ?”

“Vốn dĩ là vậy!” Tôi kích động, “Mẹ có từng nghĩ cho con sao? Mẹ có nghĩ đến ba sao? Nếu để ba biết, ba sẽ đau lòng đến mức nào? Đổ lại nếu người nằm ở dưới này là mẹ, người đứng nói chuyện với con là ba, ba chắc chắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy!”

Mẹ hơi giận: “Mẹ chính vì nghĩ cho con nên mới kéo dài chuyện với bác Trần của con đến hôm nay! Cái gì gọi là nếu là ba con thì sẽ tuyệt đối không làm như vậy? Con hiểu gì chứ? Con biết gì chứ? Ba của con ông ấy.....” Mẹ càng nói càng giận, câu cuối cùng như đã giận quá rồi, lời vừa vụt ra được một nửa thì sắc mặt của mẹ khựng lại, lập tức ngắt tiếng.

“Cái gì gọi là ‘con thì biết gì chứ?’” Tôi lau sạch nước mắt, hỏi ngược lại bà ấy.

“..... không có gì.” Mẹ nhìn sang hướng khác, “Chuyện đã qua rồi, vốn dĩ cũng không định cho con biết.”

“Ba con thế nào?”

Mẹ thở dài, chuyển đề tài: “Con đã không đồng ý, vậy việc tái hôn mẹ sẽ không nhắc nữa, sau này hãy nói.”

Sau đó, dấu cho tôi có hỏi thế nào, mẹ cũng không nhắc đến một chữ nào khác về câu nói lưng chừng lúc này nữa.

(4)

Một tuần sau, mẹ đến nơi làm việc mới, trước khi đi mẹ lấy ra vài ngàn trong số tiền trợ cấp của ba, mua máy tính cho tôi, hơn nữa còn cho tôi mang vào trường sử dụng.

Nửa năm gần đây, tiền trả góp nhà cửa cũng đã đóng gần xong, đơn vị làm việc của mẹ lại tăng lương, điều kiện kinh tế của chúng tôi cũng được cải thiện hơn. Việc mua máy vi tính là ước mơ ngay từ khi tôi vào năm nhất, mấy hôm trước mẹ chợt nhắc lại chuyện này và còn lập tức thực hiện, nhất thời làm tôi cảm thấy không biết phải làm sao.

Tôi không biết có phải tất cả các gia đình độc thân đều như vậy hay không, khi cha mẹ có trông mong gì đó ở con cái, thì sẽ dùng vật chất để đạt đến mục đích.

Cuối tháng 8, mùa khai giảng, nhiệm vụ to lớn chào đón chúng tôi đầu năm học chính là công trình vận chuyển vĩ đại, tất cả sinh viên năm 4 đều phải chuyển từ khu Tây về cơ sở chính. Chúng tôi phải tranh thủ dọn dẹp phòng ký túc xá trước khi tân sinh viên vào học.

Nhà trường đã sắp xếp sẵn xe chuyên chở hành lý cho sinh viên. Nhưng, nhìn núi đồ trong phòng, đừng nói là xách chúng ra trạm xe ngoài cổng, chỉ việc kéo chúng xuống cổng ký túc xá thôi cũng đã là một nhiệm vụ gian khổ vô cùng rồi.

Hai ngày nay, viện nữ sinh đã phá lệ cho phép sinh vật giống đực tự do ra vào, náo nhiệt lạ thường.

Cuộc vận động hao người tốn của thế mà lại thành tựu được biết bao tình duyên. Làm cho những tình cảm bị đè nén áp chế bấy lâu nay, đột nhiên được cơ hội bùng phát, giúp không ít người đón kịp chuyến xe buýt cuối cùng của tình yêu thời sinh viên.

Phòng của chúng tôi, vắng tanh vắng ngắt.

Ngoài Lưu Khải và sư huynh Lý si tình của Bạch Lâm ra, chẳng còn người thứ ba nào đến giúp đỡ.

Sư huynh Lý đã thi đậu làm nghiên cứu sinh khoa Vật Lý của trường như nguyện vọng, hai tháng không gặp, mắt của anh tăng độ hơn rồi, trông vào thấy càng trí thức hơn, nhưng cũng gầy hơn.

Bạch Lâm lườm anh ấy một cái: “Thôi đi, với cái thân của anh, làm vận chuyển, tôi không thèm.” Thế là đuổi sư huynh xuống lầu.

Triệu Hiểu Đường trêu: “Ôi..... đau lòng rồi kìa, sợ hành lý của tui này dè chết anh ta sao?”

Tôi thì lựa lời từ chối bàn tay nhiệt tình của Lưu Khải.

Cuối cùng, Tống Kỳ Kỳ thở dài, “Các cậu nói xem sao phòng chúng ta ế thế này?”

Triệu Hiểu Đường nói: “Ai bảo cậu và Tiết Đồng đều tìm nhầm hai người giống tiên làm chi, chẳng nhờ cậu được đâu.”

Bạch Lâm phản bác: “Vậy Tiểu Đường, sao cậu không tìm một người nhờ cậu được tới đây đi?”

Triệu Hiểu Đường đáp trả: “Những tên nhóc trong trường này, tớ không thèm.”

Bạch Lâm đứng bật dậy, hai người tranh cãi.

Và rồi, tôi về chỗ, lên mạng, không nói không rằng, bên tai chỉ nghe thấy Bạch Lâm và Triệu Hiểu Đường mỗi người một câu, tranh luận cả nửa ngày trời, khám phá từ phẩm chất của đàn ông cho đến chân lý của tình yêu, rồi lại tranh biện tới ý nghĩa của hôn nhân.

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, cuối cùng tôi cũng không nhịn được nữa, xen vào một câu: “Xin hỏi Bạch đại tiểu thư, Triệu đại tiểu thư, hai cô đã nghĩ ra cách chưa?”

Bạch Lâm và Triệu Hiểu Đường cùng lúc trợn mắt nhìn tôi, cái thần thái đó như là đang trách móc tôi quấy nhiễu cuộc so tài miệng lưỡi của họ.

Cuối cùng Triệu Hiểu Đường nói: “Gọi cho công ty vận chuyển.”

Công ty vận chuyển tuyển bốn người đến, nhanh chóng dọn đồ của chúng tôi tới nơi cần đến.

Triệu Hiểu Đường cao giọng: “Thấy chưa, đấy chính là chân lý của cuộc sống.”

“Hớ....” Bạch Lâm khinh.

Buổi chiều đến nhà ăn lấy cơm, cơ sở chính đúng là cái gì cũng mới mẻ. Khi ở khu Tây, chúng tôi là nhóm người già nhất, giờ đây lại đột nhiên trở nên trẻ trung rồi, xung quanh toàn là những học trưởng trí thức uyên bác, học vấn uyên thâm.

Bạch Lâm chớp chớp đôi mắt phát sáng của nó: “Đâu đâu cũng là cơ hội tình yêu.”

Sau đó, tôi cố tình đi vòng qua trung tâm thực nghiệm thể lỏng, đứng nhìn từ xa một lúc, rồi vội vã rời khỏi.

Từ sau lần trò chuyện trên msn đó, tôi không còn liên lạc với anh ấy nữa.

Và, anh ấy cũng không.

Sau khi rời khỏi, hể cách hai ba ngày mẹ sẽ lại gọi điện cho tôi, so với lúc trước khi chúng tôi ở cùng một nơi, giờ đây lời nói còn nhiều hơn. Mẹ tôi là một người không biết cách giao lưu tình cảm với người khác, cảm giác mà bà dành cho người khác là một kẻ điên cuồng với công việc. Trái lại ba tôi lại vô cùng dễ gần, đi đến đâu cũng vui cười và làm vui lòng mọi người.

Tôi chưa từng biết rằng tính cách của mình thật ra là di truyền từ ai trong hai người họ, hay là không giống ai cả?

Trong điện thoại, mẹ hỏi: “Tiền có đủ không?”

“Dạ đủ.”

“Thiếu thì nói với mẹ, đừng đi dạy thêm nữa, sắp thi cấp 8 rồi, hãy cố gắng ôn bài.”

“Ừm, con học cũng chăm lắm.”

“Ngày 7 tháng sau mẹ sẽ về, có cần mẹ mang gì không?”

“Không cần đâu, không cần đâu.”

Sau khi gác máy, Bạch Lâm ngồi bên cạnh tôi tổng kết: “Mình cảm thấy sau khi mẹ cậu đi công tác, tình cảm của hai người trái lại lại tốt hơn lúc trước.”

“Không phải chứ. Có lẽ bà ấy muốn thay đổi mình.”

“Tiểu Đồng.”

“Gi?”

Bạch Lâm đặt sách xuống, nó nhìn tôi bằng ánh mắt rất nghiêm túc, “Cậu không cảm thấy thật ra người ích kỷ đó không phải là mẹ cậu, mà là cậu sao?”

Tôi sững người. Sau đó chạy đi giặt đồ.

Thật ra, ngay trong ngày mẹ đi thì tôi đã hối hận rồi. Tôi không nên cãi nhau với mẹ ở trước mộ của ba, còn nói ra lời nếu người nằm bên dưới là mẹ nữa. Ba đã qua đời 4 năm, một mình mẹ lo cho tôi học đại học, còn chăm sóc cho bên nội, công việc lại nhiều, trong đơn vị làm, những người chạc tuổi với mẹ rất nhiều đều sống dưới sự chở che của chồng, tiền kiếm ra chỉ để tiết kiệm. Mẹ sinh tôi từ lúc còn rất trẻ, con cái của bạn bè của mẹ đa số đều còn học phổ thông. Do đó, đối với mẹ mà nói, đời người đã trải qua một nửa rồi.

Những đạo lý ấy tôi đều hiểu cả, nhưng khi nó thật sự xảy ra với mình, tôi nhất thời không thể nào chấp nhận. Tôi vẫn không thể chịu được có một người khác sẽ bước vào gia đình tôi, hoàn toàn thay thế vị trí của ba tôi.

Trải qua cuộc vận chuyển lần trước, khảo sát qua sự kiên trì không từ bỏ và tinh thần nghĩa khí của Lưu Khải, những thành viên khác trong phòng đều cảm thấy Lưu Khải đã đang đi theo con đường của sư huynh Lý, là một thanh niên có tương lai tươi sáng hết mình trong việc bồi dưỡng tình hữu nghị cách mạng. Do đó khi sư huynh Lý thi đậu nghiên cứu sinh, mời mọi người dự tiệc ăn mừng, Bạch Lâm đã kiên trì gọi luôn Lưu Khải.

“Anh Lưu Khải là anh em của tôi, anh không mời anh ấy tức là xem thường anh ấy. Xem thường anh ấy cũng tức là xem thường Bạch Lâm này!” Bạch Lâm dẫn giọng.

Sư huynh Lý cảm xúc lẫn lộn, chỉ đành nghe theo Bạch Lâm.

Lần này Triệu Hiểu Đường vô cùng tán đồng cách làm của Bạch Lâm, nó nói bằng giọng khuyên bảo: “Tiểu Đồng, loại sinh vật đàn ông thế này, ta phải giăng lưới khắp nơi, chọn chỗ nuôi dưỡng. Cậu không thể treo chết ở một gốc cây.”

Số người tham dự tiệc mừng vừa đủ một bàn ăn, năm người bên sư huynh Lý, bốn người bên chúng tôi, thêm vào Lưu Khải. Bạn học của sư huynh Lý đều biết anh ấy si mê Bạch Lâm, họ không ngừng trêu chọc anh ấy, đồng thời cũng muốn tạo không khí mờ ám. Bạch Lâm vì muốn di dời ánh mắt cười trêu của mọi người đi chỗ khác, nên không ngừng chuyển đề tài sang tôi và Lưu Khải. Triệu Hiểu Đường như một mỹ nhân trên núi tuyết vậy, hoặc là chẳng đoái hoài đến ai, hoặc là phun ra câu nói khiến tất cả trở mặt há họng. Tổng Kỳ Kỳ thì chỉ nhất mực cúi đầu ăn cơm, ai gọi thì nó cười hi hi.

Ra khỏi quán ăn, cả nhóm định băng qua sân trường để đi qua cửa Bắc. Khi đi qua một tiệm tạp hóa trên phố buôn bán, Bạch Lâm nói trời nóng quá, mời mọi người ăn kem. Nam sinh vì muốn giữ hình tượng vững vàng nên đều lắc đầu từ chối.

Có ăn là tôi không bao giờ cự tuyệt. Và thế là, tôi ngâm nga khúc hát, vừa múc từng muỗng kem cho vào miệng, vừa cùng mọi người bước đi trên con đường nhựa trong trường.

Lưu Khải ở bên cạnh, nhóm người Bạch Lâm đi theo sau.

Triệu Hiểu Đường cũng không ăn, nó còn nhắc nhở tôi: “Chỉ ít cũng chăm chút hình tượng và dáng vóc một chút đi, từ sáng đến tối suốt ngày ăn ăn ăn.”

Bạch Lâm phản bác: “Bọn mình như thế này gọi là tự do tự tại, hưởng thụ cuộc sống.”

“Chính xác!” Tôi quay lại đồng ý với Bạch Lâm.

Ngay đúng lúc quay đầu lại, gió thổi tới, tóc vén bên tai bay vào miệng tôi, làm dính kem còn sót lại ở khóe môi.

Lưu Khải lấy khăn giấy ra đưa cho tôi, cười nói: “Nhìn cái tướng ăn của cậu kìa.” Sau đó tiện tay vén tóc của tôi ra sau.

Lúc ấy tay phải của tôi đang cầm muỗng, tay trái cầm hộp kem, tôi... hơi ngẩn người.

Bạch Lâm là người đầu tiên nhìn thấy cử động này, tức thì cười tươi như hoa nở, còn bắt chước Lưu Khải, nhưng thêm đường thêm muối mà nói: “Tiểu Đồng, nhìn cái tướng ăn của em kìa, dễ thương quá đi.”

Sư huynh Lý và Tống Kỳ Kỳ bọn họ đều bật cười.

Lưu Khải cũng cười theo, đầu hơi ngượng ngạo mà cúi xuống.

Tôi vờ giận, hét to với Bạch Lâm: “Cậu bắt chước nữa thử xem!”

Bạch Lâm càng cười điên cuồng hơn, “Ôi, Tiểu Đồng, em mắc cỡ rồi sao.”

Tôi lập tức chạy tới muốn nắm lấy nó, bịt miệng nó lại. Ngờ đâu nó như con cá vậy, mới chớp mắt đã lách ra phía sau Lưu Khải, cười hì hì nói: “Anh Lưu Khải, anh xem kìa, Tiểu Đồng nhà anh mắc cỡ quá hóa giận rồi.”

Tôi bắt nó, nó lại kéo Lưu Khải làm bia đỡ đạn.

Tôi không nhanh nhẩu bằng nó, lại thêm vào ly kem trên tay, Lưu Khải đứng ở giữa, kiểu nào tôi cũng không thành công. đành cắn răng nói: “Đợi mình vớt cái này đi rồi sẽ tới bắt cậu.” Sau đó lập tức chạy đi tìm thùng rác.

Không thể ngờ rằng tôi lại đụng vào lồng ngực của một người.

Người đó mặc áo sơ mi trắng, lồng ngực tức thì bị màu đỏ hồng của kem dâu in thành một vết to.

Bạch Lâm cũng tắt hân tiếng cười.

Tôi nghe sư huynh Lý gọi: “Thầy Mộ.”

(5)

Bạch Lâm và những sư huynh khác cũng đồng loạt gọi theo. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mộ Thừa Hòa, hốt hoảng lui lại hai bước.

Hắn hỏi: “Chuyện gì mà vui vậy?”

Tôi không biết câu này là đang hỏi tôi, hay hỏi người khác, vì hơn một nửa số người ở đây anh ấy đều biết, nên tôi không dám trả lời.

Tống Kỳ Kỳ vội vàng lấy khăn giấy nhét vào tay tôi. Tay cầm khăn giấy của tôi đưa lên, nhưng rồi đã ngưng lại, không dám tiến tới. Đứng nhìn như thế mới phát hiện áo của anh ấy không phải màu trắng trơn, mà là màu lam nhạt. Nhưng nhìn kỹ hơn, đó không đơn thuần chỉ là màu xanh nhạt, mà còn có những đường kẻ dọc.

Kem lan ra, dính trên lớp vải mỏng ấy, thấm vào đến da thịt. Tôi không kim được lòng mà suy nghĩ, cái cảm giác bị đồ ngọt dính vào người, chắc chắn là rất khó chịu.

Sư huynh Lý e thẹn gãi gãi đầu, giải thích: “Dạ em sắp vào viện nghiên cứu sinh, nên hôm nay mời mọi người ăn một bữa.”

Mộ Thừa Hòa gật đầu, nhận lấy khăn giấy từ tay tôi rồi tùy ý lau đi vết ố trên áo. Tôi không biết anh ấy đã ở sau lưng chúng tôi từ khi nào, có nhìn thấy cử chỉ thân mật của Lưu Khải đối với tôi hay không, hoặc có nghe thấy những lời Bạch Lâm trêu ghẹo tôi và Lưu Khải không. Nhưng, cho dù anh ấy có nhìn thấy, thì đã sao?

Bạch Lâm ủ rũ nói: “Thầy Mộ, để Tiết Đồng giặt cho thầy vậy, hay mua lại cho thầy một cái khác.”

Tôi không dám nhìn Mộ Thừa Hòa, nhưng tôi thấp thoáng cảm thấy ánh mắt của anh ấy nhìn lướt qua tôi, rồi qua Lưu Khải, cuối cùng là những người khác, sau đó híp đôi mắt sáng sửa ấy lại, cười nhẹ nói: “Không cần đâu, chẳng phải thứ gì quý giá. Các em chơi vui vẻ, tôi phải về phòng làm việc.”

Nói xong, liền vòng đường rời khỏi.

Nhìn bóng lưng anh ấy xa dần, Triệu Hiểu Đường nói một cách mê mẩn: “Đấy chính là thầy Mộ trong truyền thuyết của các cậu sao?” Đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy Mộ Thừa Hòa.

“Không phải thầy thì còn có thể là ai.” Bạch Lâm nói

“Đây làm gì là con người.” Tình thánh Triệu Hiểu Đường cảm thán với giọng hưng phấn, “Rõ ràng là Huyền nữ ở Cửu trùng thiên hạ phạm.”

Chín người còn lại giữ im lặng một cách rất ăn ý.

Cuối cùng, sư huynh Lý phát hiện ra một vấn đề: “Tôi nhớ lúc nãy thầy Mộ nói thầy về phòng làm việc?”

Một sư huynh khác đáp trả: “Ừ.”

Sư huynh Lý lại hỏi: “Nhưng, hướng đi của thầy rõ ràng là đến thư viện mà?”

Bạch Lâm nói: “Người ta vào thư viện thay đồ trước không được sao?”

Chúng tôi lại lần nữa im lặng.

Ký túc xá ở đây khác với khu Tây, không phải toàn bộ nữ sinh ở một tòa lầu riêng, mà chia làm khu nam sinh và khu nữ sinh, xen kẽ nhau không một quy luật.

Hành lang phòng chúng tôi đối diện với cửa sổ của khu nam sinh khoa nào đó, cách nhau khoảng mười mét. Tivi trong trường đều dùng cùng một hiệu, có lúc chúng tôi không tìm được remote thì sẽ chạy qua phòng kế bên mượn dùng tạm. Kết quả là, có một lần chúng tôi phát hiện tivi đột nhiên tự chuyển sang đài Tomato mà không cần điều khiển.

Tôi nói: “Chẳng lẽ tivi này lâu năm quá rồi, bị giật gân?”

Bạch Lâm nhún vai: “Chắc vậy.”

Sau đó, tôi chỉnh trở về đài Apple, một phút sau nó lại biến thành đài Tomato. Bạch Lâm cũng bắt đầu thấy quái lạ.

“Chẳng lẽ nó thích cà chua, không thích táo?” Tôi hỏi Bạch Lâm, tiện thể ngồi mò mẫm sở thích của “người bạn mới” này.

Cuối cùng chúng tôi mới phát hiện, hóa ra không phải là tivi dở chứng, mà do đám nam sinh ở lầu đối diện. Tivi hướng ra ngoài hành lang, bên kia là lầu của nam sinh. Chúng đang cầm remote điều khiển tivi bên phòng chúng tôi. Sau này, chúng tôi rãnh rồi không có gì làm cũng sẽ lấy gậy ông đập lưng ông. Chính trong bầu không khí mới mẻ vui vẻ của môi trường cơ sở chính này, phòng của chúng tôi đã xảy ra một chuyện chấn động nhất ngày tháng đại học.

Hôm đó là thứ hai, sáng sớm chúng tôi đã phải vào tiết đọc hiểu. Triệu Hiểu Đường làm tóc ở trong phòng, lễ mễ cả nửa ngày trời, vào đến lớp thì đã trễ giờ. Giáo viên đọc hiểu đã quen với tác phong của nó nên cũng chẳng hề đoái hoài. Vì tính đặc thù của chuyên ngành ngoại ngữ, do đó mỗi lớp học chỉ có hai mươi học sinh, chỗ ngồi cũng tương đối cố định, cho nên, ai nghỉ học nhìn xuống là biết ngay. Song cũng có một điều bất lợi khác là khi luân phiên trả lời câu hỏi, vòng xoay cũng sẽ trở về nhanh hơn. Bốn chúng tôi thích ngồi chung với nhau, cho Tổng Kỳ Kỳ ngồi chính giữa, có như vậy thì khi bị gọi tên đứng dậy dịch cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Triệu Huệ Đường là người cuối cùng vào lớp.

Mười phút sau, ngoài cửa xuất hiện một người phụ nữ trẻ tuổi lạ mặt.

Cô ta gõ cửa vài cái rồi hỏi: “Xin hỏi đây có phải là lớp 1 khoa Anh không?”

Cô ấy khá lịch sự, không cảm nhận được là có mưu đồ gì, nên giáo viên đứng lớp nói phải.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, người phụ nữ ấy chuyển ánh nhìn xuống lớp học: “Tôi tìm Tống Kỳ Kỳ.”

Tống Kỳ Kỳ ngạc nhiên ngược đầu đứng dậy, xin phép cô giáo rồi đi ra ngoài trong nghi ngờ.

Người phụ nữ ấy nhìn Tống Kỳ Kỳ, xác định thêm lần nữa: “Cô là Tống Kỳ Kỳ?”

Tống Kỳ Kỳ gật đầu: “Là tôi, xin hỏi có chuyện gì?”

Chữ “gì” ấy còn chưa kịp nói hết, bàn tay của người phụ nữ ấy đã giáng xuống mặt của Tống Kỳ Kỳ, “bốp” một tiếng, giữa hành lang vắng người, âm thanh rõ ràng đến không ngờ.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, chúng tôi kinh ngạc đến chỉ biết ngồi ngơ ngác.

Ngay sau cái tát ấy, người phụ nữ lộ rõ nguyên hình của mình, cô ta mắng chửi: “Trường của mấy người sao lại có loại học sinh như cô hả, dám dụ dỗ chồng của tôi!” Vừa nói, cô ta còn vừa nắm lấy tóc của Tống Kỳ Kỳ, vể mặt hung dữ.

Đến lúc này thì chúng tôi đã hồi thần trở lại. Bạch Lâm ngồi ngoài cùng, nó là người đầu tiên chạy ra đẩy người phụ nữ đó ra. Các bạn cùng lớp còn lại cũng lũ lượt đổ ra ngoài cửa ngăn cản, chất vấn người phụ nữ đó.

“Sao lại đánh người chứ?”

“Bà lấy tư cách gì mà đánh người hả?”

Người phụ nữ loạn choạng với cú đẩy của Bạch Lâm, sau khi định thần lại nhìn thấy cả nhóm người chúng tôi đối phó với một mình cô ta, khí thế càng trông giống như sống chết cũng phải kéo theo Tống Kỳ Kỳ, tay túm lấy tóc của Tống Kỳ Kỳ, giọng cô ta tiếp tục cất cao: “Hỏi tôi lấy tư cách gì ư? Chính bằng lý do nó dụ dỗ chồng tôi, phá hoại gia đình của tôi! Hồ ly tinh! Anh ấy từng là giáo viên của mày đó!”

Ba chúng tôi sững người tại chỗ.

Động tĩnh của người phụ nữ này đã ảnh hưởng đến cả hành lang lầu 7, rất nhiều lớp đều đã ngưng học, những người ra xem náo nhiệt càng ngày càng đông. Cuối cùng làm kinh động đến trưởng khoa. Dưới sự khuyên giải của giáo viên, người phụ nữ đó mới chịu ngừng lại tiếng mắng chửi của mình, cùng họ vào văn phòng.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, người phụ nữ bắt đầu rơi lệ kể lại đầu đuôi sự việc. Lúc này chúng tôi mới biết, hóa ra đó là vợ của Tiêu Chính, hai người đã kết hôn 3 năm rồi. Tôi kinh ngạc nhìn Tống Kỳ Kỳ, không nói được lời nào. Tống Kỳ Kỳ từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu im lặng, nắm dấu tay kia vẫn còn hằn rõ trên gương mặt của nó.

Chủ nhiệm khoa nói: “Đâu thể nào. Tống Kỳ Kỳ là học sinh xuất sắc nhất cả về thành tích lẫn phẩm chất trong khoa Anh chúng tôi, chuyện này có hiểu lầm gì không?”

Vợ của Tiêu Chính lau đi nước mắt, khinh khỉnh: “Hiểu lầm?”

Triệu Huệ Đường tiến tới ba bước, đứng ngay trước mặt Tống Kỳ Kỳ, “Kỳ Kỳ!”

Tống Kỳ Kỳ cúi đầu, cả thân người như đã tê liệt, vẫn không nói không rằng, cũng không nhìn ai.

Triệu Huệ Đường nói: “Tống Kỳ Kỳ, cậu nói với bà ta, nói cậu không biết. Cậu không biết Tiêu Chính đã kết hôn, tất cả đều do hấn gạt cậu, cậu nhỏ hơn hấn nhiều như vậy, lại còn là sinh viên, hấn muốn gạt cậu thì dễ biết chừng nào chứ, giống như người lớn gạt trẻ con mà thôi.”

Lát sau, tôi nhìn thấy Tống Kỳ Kỳ từ từ ngược mặt lên, khoang mắt ấy trống rỗng, nó nói: “Không phải.”

“Bắt đầu từ 17 tuổi mình đã yêu anh ấy, mãi cho đến bây giờ, anh ấy không hề gạt mình.”

“Anh ấy nói anh ấy đã kết hôn, nhưng mình nói mình không ngại; Anh ấy nói sẽ không vì mình mà ly hôn, mình nói mình không ngại; Anh ấy cũng nói không thể ỉn một kết quả, mình cũng vẫn nói mình không ngại.” Tống Kỳ Kỳ tuôn ra từng chữ một, giữa văn phòng rộng rãi, tiếng nói của nó trở nên rõ ràng lạ thường.

Sau đó, tay của Triệu Hiểu Đường run rẩy, giơ lên, và tát thật mạnh vào mặt Tống Kỳ Kỳ, “Mình đánh chết cái đồ không biết tự thương mình như cậu!”

Bao nhiêu năm nay, Triệu Hiểu Đường luôn tỏ ra lạnh lùng với mọi việc, ngay cả khi bị nợ môn, nhiều lần bị bí thư khoa cảnh cáo sẽ không cho nhận bằng tốt nghiệp, nó cũng chỉ cười lạnh với nét mặt chẳng thêm quan tâm. Nhưng lúc này đây, Triệu Hiểu Đường đang khóc, tay nó đang run, vừa giận dữ muốn tiếp tục đánh Tống Kỳ Kỳ vừa nói: “Thật muốn đánh chết cậu!”

Nó ra tay mạnh hơn cả vợ của Tiêu Chính, Tống Kỳ Kỳ cũng không né tránh, chỉ đứng yên đó chịu trận.

Tôi chạy tới chắn ở trước Tống Kỳ Kỳ, vừa khóc vừa hét lớn với Triệu Hiểu Đường: “Đừng đánh nữa! Hiểu Đường, đủ rồi, cậu ấy đã đủ đau rồi, đừng đánh nữa.”

Bạch Lâm sống chết cũng kéo Triệu Hiểu Đường lại. Đến cuối cùng, bốn đứa chúng tôi đã đứng ôm nhau trong văn phòng, cùng khóc với nhau.

(6)

Do nghề nghiệp của mẹ hơi đặc biệt, do đó từ nhỏ tôi đã có thể nghe được từ mẹ một số chuyện cũ của những phạm nhân nữ trong tù. Nghe nói phụ nữ phạm tội, phần lớn đều là vì gia đình hoặc tình yêu.

Mẹ tôi thường dùng một danh ngôn để hình dung họ – Thương nó gặp bất hạnh, giận nó không có chí.

Tôi không biết khi Triệu Hiểu Đường tát Tống Kỳ Kỳ, trong đầu nó có phải cũng đang nghĩ câu này hay không. Lâu nay nó luôn làm theo ý mình, trong phòng bốn người, cảm giác nó mang đến cho người khác là không mấy thích chơi chung với ba chúng tôi, do đó cũng có chút xa lạ với chúng tôi. Nhưng, ngay sau khi nó đánh Tống Kỳ Kỳ, và cùng chúng tôi ôm lấy nhau, tôi mới ngộ ra, hóa ra trên đời này có nhiều người thích che giấu tình cảm của mình như vậy.

Chuyện của ngày hôm đó, rất nhiều người đều trông thấy, do đó sự việc càng ngày càng trở nên to hơn, mồm năm miệng mười, một truyền mười, mười truyền trăm, lời đồn rả khắp sân trường.

Vợ của Tiêu Chính nhất quyết bắt nhà trường phải khai trừ Tống Kỳ Kỳ, nếu không sẽ làm cho Đại học A bị lên báo. Nghe người ta thuật lại thì nguyên văn của bà ta là: “Để người ngoài nhìn xem thế nào là trường điểm, thế nào là tài nữ, toàn là thứ dơ bẩn.”

Trong khoa cũng không tổ thái độ gì, chỉ bảo Tống Kỳ Kỳ nghỉ học vài bữa, tự mình kiểm điểm trong khi chờ đợi quyết định của nhà trường.

Những ngày đó, nó không hề bước ra cửa, suốt ngày không nằm trên giường thì sẽ ngồi thần thờ trên ghế. Mẹ của Kỳ Kỳ cũng từ dưới quê đi xe lửa lên thành A.

Giáo viên phụ đạo sợ Kỳ Kỳ nghĩ không thoáng, nên bảo chúng tôi trông chừng nó trước khi mẹ nó đến.

Ở sau lưng Kỳ Kỳ, Bạch Lâm hỏi: “Lỡ như trường thật sự khai trừ Kỳ Kỳ thì sao?”

“Không đâu.” Tôi an ủi nó mà lòng không chắc chắn.

“Trong quy định của trường có điều lệ này không?” Bạch Lâm lại hỏi.

“Không biết nữa, lúc trước không có xem kỹ.” Tôi thở dài.

Bạch Lâm nói: “Chúng ta nghĩ cách gì đi. Nhưng nếu thật sự bị khai trừ, cả đời này còn dám trông mong gì tương lai nữa.”

Người đầu tiên tôi nghĩ tới là người mà ngày thường rất quan tâm cho tôi, tính tình lại hòa đồng – thư ký Ngô. Nhưng từ lúc khai giảng đến nay thì giáo sư luôn đi họp ở ngoại địa, chẳng thể lo được chuyện ở đây.

Người thứ hai là Trần Đình.

Trần Đình nói: “Tôi cũng chỉ có thể thử xem sao thôi, nói thế nào thì ảnh hưởng lần này thật sự quá xấu.”

Tôi cảm ơn thầy xong, vừa định rời khỏi thì bị thầy gọi trở lại.

Thầy nói: “Tiết Đồng, em nói với Tổng Kỳ Kỳ, hy vọng em ấy có thể quay đầu lại. Tình cảm như thế ấy căn bản không phải tình yêu. Người đàn ông đó cũng không có tư cách nhắc đến chữ yêu ở trước mặt Tổng Kỳ Kỳ. Cũng may là hần đã chuyển nghề từ mấy năm trước, nếu không hần cũng không xứng đáng làm giáo viên.”

“Cảm ơn thầy, thầy Trần. Tụi em vẫn luôn khuyên bạn ấy.” Trần Đình là một người tốt.

Thầy lại nói: “Thiện cảm mà em ấy dành cho người đàn ông đó trong thời trung học, chỉ là một sự ỷ lại đối với người trưởng thành, chỉ là khát vọng đối với tình yêu của bố mà thôi. Xét về bản chất, nó chỉ có thể, đó không phải là tình yêu gì cả.”

Thầy nói xong, rồi nhìn tôi với ánh mắt sâu xa.

Những ngày ấy, tôi đã suy nghĩ rất nhiều.

Ba mẹ của Tổng Kỳ Kỳ đều là công nhân. Mẹ của Kỳ Kỳ rất xinh đẹp, hát rất hay. Khi còn trẻ, bác ấy là người đẹp nổi tiếng ở trong xưởng. Ba của Kỳ Kỳ là đồng nghiệp làm cùng xưởng, ngoại mạo bình thường. Nhưng mẹ Kỳ Kỳ cảm thấy ba Kỳ Kỳ là người tốt, trung thực, làm đúng bổn phận. Chỉ không ngờ rằng, người trung thực này luôn sợ hãi vợ mình đi ngoại tình, do đó sau khi kết hôn, chỉ cần bác gái mà nói chuyện với người đàn ông nào, thì về đến nhà chắc hẳn sẽ bị ba Kỳ Kỳ đánh đập.

Sau khi Tổng Kỳ Kỳ ra đời, tính tình của bác Tổng chỉ có tăng chứ không có giảm. Có một lần một người thân trong nhà vô tình nói, Tổng Kỳ Kỳ không giống ông ấy, do đó ông đã nghi ngờ đây không phải con ruột của mình, từ đó hễ có chuyện gì không vừa lòng ông sẽ lại lấy Tổng Kỳ Kỳ ra trút giận. Nhiều năm qua đi, tình cảm của hai cha con cơ hồ là con số không. Do đó Trần Đình kết luận tình yêu mà Kỳ Kỳ dành cho Tiêu Chính, thật chất chỉ là sự khát khao đối với tình yêu của ba, nói như thế cũng không phải là vô lý.

Vậy còn tôi?

Tôi và Tổng Kỳ Kỳ giống nhau biết mấy.

Về sau, trải qua quá trình thương lượng từ ba phía, nhà trường ghi nhận Tổng Kỳ Kỳ phạm một lỗi sai. Vì mức độ ảnh hưởng của sự việc, nhà trường bảo gia đình dắt Kỳ Kỳ về nhà, đình chỉ học ba tháng, chấm dứt học bổng và toàn bộ những danh dự đang được xét của Tổng Kỳ Kỳ.

Mỗi khi nhìn chiếc giường trống trải của Kỳ Kỳ, không hiểu tại sao, tôi cũng luôn có một cảm giác đau cho người cùng cảnh ngộ.

Sau hơn một tuần bình tĩnh suy ngẫm, cuối cùng tôi cũng quyết tâm hẹn Mộ Thừa Hòa đến Starbucks gặp mặt, nơi mà mấy tháng trước tôi bắt gặp Tiêu Chính và Tổng Kỳ Kỳ.

Tôi đến rất sớm, ngồi tại vị trí mà Tổng Kỳ Kỳ từng ngồi, nhìn dòng người và xe cộ ngoài đường.

Bữa cơm với anh ấy và với Trần Đình lần trước, đa phần là Trần Đình bắt chuyện với tôi. Lâu nay tôi không cho rằng Mộ Thừa Hòa là một người trầm lặng ít nói, nhưng hôm đó, anh ấy nói rất ít, lúc thì nhìn tôi, lúc lại nhìn Trần Đình, giống như một người ngoài cuộc vậy, rất ít xen vào cuộc đối thoại của chúng tôi.

Hôm ấy, chúng tôi có nói đến giáo viên nạp tiền ăn vào thẻ ở nhà ăn số 3 của khu Tây.

Tôi nóng hừng hực mà nói: “Ông thầy mập ú ấy, nếu đưa một trăm đồng, kêu thầy thối tiền, thầy sẽ rút tiền ra lại, còn rất hung dữ mà nói không có tiền lẻ. Rồi nếu như đưa cho thầy hai mươi đồng loại tiền năm

đồng một đồng nhờ thầy nạp vào thẻ, thầy sẽ rất bực bội mà đẩy tiền ra lại bảo đi đổi tiền chẵn. Thầy nói đó, rốt cuộc là thầy mập ú muốn sao chứ?”

Trần Đình cười ha ha, “Vậy sao? Cũng may lần nào tôi cũng mang giấy một trăm và nạp một trăm.”

Tôi quay qua hỏi: “Thầy Mộ thầy có gặp qua người đó chưa?”

Anh ấy không trả lời, chỉ cười cười. Dẫu cho chỉ là một câu hỏi rất nhỏ rất bình thường, anh ấy cũng không chịu dùng lời nói để gần gũi với tôi, cho đến khi Trần Đình đứng ra làm dịu lại không khí. Trái lại khi ở MSN, tôi và anh ấy nói chuyện thoải mái hơn. Do đó, tôi cứ luôn cảm thấy anh ấy chắc là biết được gì đó, nên cố tình né tránh tôi.

Đúng giờ hẹn, Mộ Thừa Hòa xuất hiện.

Tôi nhanh chóng đứng dậy hỏi: “Thầy uống gì? Em mua.”

Trước khi tới đây tôi đã được Bạch Lâm phụ đạo, nó nói đến Starbucks là phải tới quầy thu ngân trả tiền trước, sau đó tự mình mang thức uống đến chỗ ngồi, giống như Mc Donald’s vậy. Nó nhắc nhở tôi nhất định phải ghi nhớ điều này, để khỏi bị biến thành một đứa nhà quê làm người ta cười chê.

Đại khái là cử động của tôi quá kích liệt chẳng, Mộ Thừa Hòa có hơi khựng người lại.

Anh ấy nói: “Để tôi mua cho.”

“Không được! Hôm nay em mời. Thầy uống gì?”

Thấy tôi kiên trì như vậy, anh ấy cũng không tranh giành nữa, bèn nói: “Tùy em, đừng quá đáng là được.”

Tôi đến quầy thu ngân, ngược đầu nhìn bảng giá rất lâu, hoa cả mắt, cuối cùng mới nói với nhân viên phục vụ: “Tôi muốn một ly cà phê không đắng.” Nói xong, chính tôi cũng cảm thấy câu này ngu thật.

Nhân viên phục vụ cười hiền nói: “Gần đây chúng tôi vừa ột loại thức uống mới, Black cherry mocha, khá ngọt.”

“Vậy tôi lấy hai ly.”

“Xin hỏi, muốn dùng loại hình nào, lớn vừa hay nhỏ?”

Tôi lại hỏi một câu rất mất mặt: “Giá cả có giống nhau không?”

“Không giống.”

“Vậy tôi lấy ly nhỏ.”

“Hai ly Black Cherry Mocha nhỏ, tổng cộng sáu mươi đồng, xin hỏi còn dùng gì không?”

“Không cần nữa.....” Tôi lấy tiền ra khỏi ví một cách khó khăn, cầm hai ly cà phê trở về chỗ, chỉ cảm thấy tim mình đang nhỏ giọt. Sớm biết vậy thì không giả vờ thanh cao rồi.

(7)

Mộ Thừa Hòa hỏi tôi: “Tìm việc làm ra sao rồi?”

“Thật ra.....” Thật ra sáng nay tôi chỉ mượn cớ này để hẹn anh ấy ra thôi, nhưng tôi đã chuẩn bị xong lời thoại rồi, “Thật ra em rất do dự cho công việc sau này.”

“Không biết phải lựa chọn như thế nào?”

“Phải đó. Chẳng phải tháng 11 này trường chúng ta có một buổi tuyển dụng sao, em cũng muốn đi thử lắm. Nhưng mà hôm bữa, giáo viên phụ đạo nói với em trong khoa định tiến cử em ở lại trong trường.”

Mộ Thừa Hòa trầm ngâm một lúc, “Có thương lượng với người nhà chưa?”

“Mẹ em đi công tác ở nơi khác rồi, em có nhắc chuyện này với mẹ qua điện thoại, mẹ nói em muốn chọn thế nào cũng được.”

“Vậy bản thân em nghĩ sao?” Anh ấy hỏi.

“Không biết nữa.....” Tôi nói một cách rầu rĩ.

Dường như anh ấy đã sớm đoán biết trước câu trả lời của tôi, do đó không hề tỏ ra bất ngờ, chỉ phân tích rằng: “Có định làm thông dịch viên không?”

“Lúc nằm mơ có nghĩ qua. Tiếc là với cái trình độ ngoại ngữ ít ỏi đó của em, làm thông dịch viên chuyên nghiệp còn kém quá.” Trước đây không chịu ngoan ngoãn học tập, hối hận rồi.

“Có muốn vào làm trong công ty nước ngoài không?”

“Chuyên ngành của người ta em không biết, chuyên ngành của em thì người ta đều biết, em tới đó thì làm được gì chứ, chỉ có thể làm một nhân viên văn phòng, đánh máy, photo. Bạch Lâm nói nếu muốn giỏi thì đi làm sales, nhưng em lại dốt đến thế, làm không được.”

“Vậy hay là ở lại trường?”

“Làm giáo viên?”

“Sao? Lại có ý kiến?” Mộ Thừa Hòa lắc đầu cười.

“Nói thật?”

“.....” Hấn hong trả lời, chắc là cảm thấy câu hỏi này của tôi hơi thừa thãi.

Tôi đành thành thật nói: “Em cảm thấy làm giáo viên chán lắm, năm nào cũng nhìn quyển sách đó, giảng những bài đó, lặp đi lặp lại. Cuối cùng biến thành người lười thôi như Đường Tăng, nói chuyện cũng lớn tiếng hơn.”

Hấn cười rồi.

“Em không có nói thầy nha.” Tôi vội giải thích.

Lát sau, tôi lại không kìm được lòng hỏi: “Thầy Mộ, sao thầy lại làm giáo viên vậy?”

“Ngoài Vật lý ra thì tôi không còn biết gì nữa hết, không còn cách nào khác, chỉ có thể làm giáo viên thôi.” Anh ấy nói.

“Thầy nói dối, theo lời đồn từ học sinh của thầy, là thầy sắp làm viện sĩ viện hàn lâm rồi.”

“Học sinh nào mà thích quảng cáo tôi thế này?”

Tôi le lưỡi, không dám bán đứng sư huynh Lý, vội giả vờ như uống cà phê, tôi hút một hơi, quả đúng thật là ngọt muốn xiêu vẹo, hối hận thật. Nhưng nghĩ lại, dù gì cũng 30 đồng một ly, còn hơn uống vào mà đắng muốn xỉu.

Hấn chợt nói: “Cá nhân tôi cảm thấy em khá thích hợp làm giáo viên.”

“Tại sao?” Tôi nghiêng đầu hỏi.

“Hòa đồng, dễ gần, từ sáng đến chiều đều vui vẻ, không có nhiều tâm tư, môi trường lớp học rất thích hợp với em. Nhưng.....”

“Nhưng gì ạ?”

“Nếu em muốn ở lại trường, cử nhân thôi thì trụ không được đâu, trước sau cũng phải thi tiếp nghiên cứu sinh, đây cũng là điều mà em cần phải đắn đo.”

Sau đó, Mộ Thừa Hòa lại phân tích điều lợi và điều hại.

Tôi nhìn gương mặt của hấn, trong đầu xuất hiện rất nhiều ý nghĩ. Lúc trước từng thấy trong sách nói, tình yêu không phải chỉ là một lúc rung động, mà là bạn phải cảm thấy, bạn và người ngồi đối diện với bạn, có thể sống bên nhau năm mươi năm, bất kể đắng cay ngọt bùi, bất kể ốm đau bệnh tật, cũng đều có thể chăm sóc bảo vệ nhau.

Tôi chưa từng nghĩ qua, nếu như tôi thật sự kết hợp với Mộ Thừa Hòa, sau đó cùng sống với nhau, sinh con, cùng già, thậm chí cùng đối mặt với tử vong sẽ là như thế nào. Tôi chưa từng nghĩ qua.

Tôi chỉ nghĩ, nếu như anh ấy tốt với tôi, nếu như anh ấy mãi quan tâm tôi như thế, nếu như anh ấy nói anh ấy thích tôi, nếu như anh ấy có thể ôm tôi vào lòng. Tôi nhất định sẽ vui sướng và kích động hơn bao giờ hết. Những gì tôi muốn chỉ đều là nhận lấy, cũng giống như tôi nhận lấy từ ba của tôi vậy. Mỗi lần gặp phải khó khăn, người đầu tiên tôi tìm đến sự giúp đỡ đều là Mộ Thừa Hòa. Khi lạc lõng, người đầu tiên tôi nghĩ tới cũng là Mộ Thừa Hòa. Bởi vì anh ấy an ủi tôi, khích lệ tôi, quan tâm tôi.

Lần đó các giáo viên nói chuyện với nhau trong văn phòng: “Chỉ ở những tình huống đặc biệt, mới có một tình cảm sùng bái đặc biệt đối với một người đặc biệt.”

Lúc này đây, tôi bất giác bật cười. Dẫu rằng đáng đấy, nhưng tôi vẫn đã cười.

Anh ấy hỏi: “Tôi nói sai sao?”

Tôi mỉm cười nói: “Dạ không.”

Anh ấy khựng lại một lúc, “Suy nghĩ kỹ chưa?”

Tôi gật đầu, “Nghĩ kỹ rồi.”

Nếu như đó vẫn chưa phải tình yêu, mà chỉ mới là thích. Nếu như cái thích này không nhận được sự hồi đáp của anh ấy, vậy thì hãy thừa lúc nó chưa quá nhiều đến anh ấy, đóng băng nó lại, cất giữ nó vào ký ức của mình.

Sau đó, chúng tôi lại nói thêm một lúc nữa về những chuyện khác.

Mặt trời đã gần lặn, tôi còn phải về nhà lấy đồ nên xin phép về trước. Anh ấy nói mình không vội, dù sao giờ này đường phố cũng kẹt xe, nên ngồi thêm lát nữa.

Ra khỏi Starbucks, tôi đi tới trạm đón xe buýt, đứng một lúc vẫn chưa thấy có xe. Nhìn những chiếc xe di chuyển từ từ trên đường, tôi không tìm được lòng, quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn lướt qua từ xa.

Anh ấy vẫn ngồi ở đó, hơi nghiêng người đối lưng với tôi. Vì khoảng cách quá xa, tôi không nhìn rõ được gương mặt ấy, chỉ biết anh ấy đang cầm ly, tiếp tục nhâm nhi ly mocha. Tay cầm cà phê là bàn tay trái, đó là bàn tay đã từng mang đến cho tôi rất nhiều hơi ấm và ảo tưởng. Tôi ngừng lại một lúc, tiếp đó vội vã chạy trở về, đẩy cửa kính ra.

Chiếc chuông cửa vang lên vài tiếng leng keng.

Một nhân viên đang dọn dẹp bàn ở gần cửa nhất nhìn thấy tôi vào, liền rất lịch sự mà nói: “Hoan nghênh quý khách.”

Mộ Thừa Hòa nghe thấy tiếng, khẽ quay đầu sang nhìn. Sau đó, ánh mắt của chúng tôi bắt gặp nhau. Tôi đi từ từ về phía đó, anh ấy đứng lên.

“Lúc này em quên nói,” Tôi nói rất thành tâm, “Thầy Mộ, cảm ơn thầy. Thầy là một thầy giáo tốt, có thể làm học sinh của thầy, là điều may mắn nhất của em trong bốn năm đại học.”

Đôi mắt trong vắt sáng sủa Mộ Thừa Hòa nhìn lấy tôi, không nói được lời nào.

Cuối cùng, tôi nói: “Tạm biệt thầy.”

Anh ấy đáp lại: “Tạm biệt.”

Chính trong giây phút tôi quay lưng rời khỏi, Mộ Thừa Hòa đột nhiên kéo lấy tôi. Đang là đầu thu, tôi mặc áo tay dài mỏng, năm ngón tay của anh ấy khóa chặt cổ tay của tôi, cách nhau một lớp vải mềm, hơi ấm truyền đến từ lòng bàn tay ấy. Anh ấy không dùng lực, nhưng đã rất nhanh chóng và dễ dàng ngăn cản bước chân rời khỏi của tôi.

Tôi kinh ngạc quay đầu lại.

Anh ấy hơi ngưng lại một chút, sau đó bình tĩnh nói: “Giờ này không dễ lên xe, tôi tiễn em.”

“Không sao, nhà em gần đây lắm, đi hai trạm là tới, em đi bộ về đó cũng nhanh lắm.”

Anh ấy gật đầu, buông tay, “Vậy em nhớ cẩn thận, đừng về trường muộn quá.”

Tôi trở về con phố tấp nập, cứ mãi đi thẳng, băng qua đèn giao thông, tiếp tục tiến thẳng, không dám quay đầu lại.

8. Chương 08

Chương 8 – Hắt xì ông mặt trời

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

Một mình tôi lang thang không mục đích trên phố rất lâu rất lâu, cho đến khi nhận được điện thoại của Bạch Lâm.

“Cậu đi đâu rồi?” Vừa bắt máy lên thì nó đã hỏi, “Mình tìm cậu khắp nơi, gọi điện lại không chịu nghe, mình gọi cho cậu này giờ rồi đó.”

Tôi sững người, “Sao vậy?”

“Sao vậy? Cậu hỏi mình sao vậy ư? Còn một tiếng rưỡi nữa là đến giờ biểu diễn, cây tì bà của cậu đâu?” Nó nộ khí xung thiên mà chất vấn.

Tối đây tôi mới chợt nhớ ra, ngoại trừ việc ra gặp Mộ Thừa Hòa, tôi còn có một nhiệm vụ quan trọng nữa là phải về nhà lấy cây đàn tì bà cho bạn nữ cùng lớp mượn làm đạo cụ cho tiết mục múa cổ điển.

“Mình về nhà lấy ngay.” Tôi tỉnh hoàn toàn rồi.

“Cậu còn đang trên đường?” Bạch Lâm càng tức thêm.

“Không xa đâu, mình về nhà ngay bây giờ, mình hứa danh dự, tuyệt đối không về trễ.” Thiếu chút nữa là tôi chỉ tay lên trời thề luôn rồi.

“Được, cậu mà dám về muộn, mình đập cậu chết.” Bạch Lâm kết thúc bằng một câu nói nhấn tâm.

Tôi cười hi hi, không giận chút nào, cúp máy xong liền vội vàng chạy về nhà.

Tôi biết, buổi biểu diễn lần này có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với mọi người.

Mỗi tối thứ sáu của tuần cuối cùng trong tháng, trường chúng tôi đều sẽ tổ chức một đêm văn nghệ, địa điểm là sân bóng rổ ở khu Tây, mỗi khoa hoặc mỗi học viện sẽ luân phiên nhau, một vòng như thế sẽ là một năm.

Tháng 11 này chính là tiết mục của Học viện ngoại ngữ.

Học viện ngoại ngữ của chúng tôi có khoa Anh, khoa Đức, khoa Pháp, khoa Nhật và khoa Nga. Mỗi khoa sẽ chia nhau hai đến ba tiết mục, vừa đủ hợp thành một buổi biểu diễn văn nghệ 90 phút.

Lúc trước Bạch Lâm là phó Bộ trưởng Bộ văn nghệ của học viện chúng tôi, chỉ là bây giờ đã lên năm 4 nên phải lui lại. Nhưng tháng trước nó lại bị giáo viên phụ đạo kéo lại, bảo giúp đỡ các sư muội, phụ trách tiết mục của khoa Anh. Con người của Bạch Lâm, tuy không giỏi khiêu vũ, nhưng khả năng chỉ huy của nó phải nói là số một.

Không hiểu tại sao, những sinh viên năm 4 như chúng tôi không còn lễ mễ khi tham gia vào những hoạt động thể này như ba năm trước nữa, trái lại tất cả đều rất nghiêm túc. Có lẽ vì chúng tôi đã là lớp tốt nghiệp rồi, nên có chút cảm giác của lần biểu diễn cuối cùng chẳng?

Tôi vốn lười dọn dẹp, cây tì bà đặt ngay trên tủ, hộp da sớm đã bị bong, dây kéo cũng đã bị hư, nhìn cũ vô cùng. Tôi đứng nhìn chiếc hộp, suy nghĩ thật nhanh, cuối cùng quyết định không mang nó theo, nếu không thì quá mất hình tượng rồi. Nhưng đến khi tôi ôm chiếc tì bà đứng chờ ở trạm xe buýt, tôi mới biết đây là một quyết định tệ hại biết chừng nào. Rất nhiều người đều nhìn tôi, ánh mắt của họ hướng về cây tì bà, rồi lại trở về gương mặt của tôi. Tôi bậm môi, không phải là đang tưởng tôi chuẩn bị ra chợ biểu diễn ban đêm chứ?!

Khi tôi về đến khu Tây thì đêm văn nghệ đã sắp bắt đầu,. Họ đang trang điểm ở hậu trường. Cô bạn nhảy điệu “phi thiên” lớp chúng tôi đã trang điểm xong, trên đầu đeo một búi tóc giả, chẳng biết Bạch Lâm đã kiếm từ đâu ra bộ trang phục của Thần Tiên tỷ tỷ trong “Tây Du Ký” cho bạn đó. Tôi thở hổn hển, chạy vào đưa tì bà cho nó.

Bạch Lâm đang thưởng thức kiệt tác của mình, nó hỏi tôi bằng giọng rất đặc ý: “Thấy sao?”

“Đẹp như Hằng Nga vậy đó.”

“Người ta nhảy điệu phi thiên, đâu phải Hằng Nga đâu.” Bạch Lâm sửa lỗi.

“Thì chẳng phải là một sao?”

“Làm sao mà là một được?”

“Hằng Nga uống tiên đơn xong rồi bay lên trời, đúng không?” Tôi hỏi.

“Đúng.”

“Vậy thì tức là phi thiên rồi.”

“Nhưng.....”

Ngay khi tôi và Bạch Lâm còn đang thảo luận nguyên lý phi thiên của Hằng Nga thì người dẫn chương trình đã bắt đầu giới thiệu.

“Chào các bạn, chào các thầy cô, buổi tối vui vẻ! Vừa tiễn xong mùa thu hương quế, chúng ta đã lại chào đón tháng 11 của gió hàn. Tiết trời đầu đông, có thêm một chút lạnh, bớt đi một chút nóng, nhưng hiện trường của chúng ta lại tràn ngập tình cảm ấm áp.....”

Hai người được mệnh danh là “Hoa khôi” và “Hot boy” của học viện ngoại ngữ chúng tôi đứng trên sân khấu, gò má hây hây đỏ, đang phối hợp rất ăn ý và giới thiệu một cách lưu loát để khai mạc cho buổi văn nghệ tối nay.

“Mình ra ngoài xem đây, chúc mọi người biểu diễn thành công.” Tôi nói xong liền chạy ra ngoài, chỉ kịp nghe thấy Bạch Lâm kêu lên từ phía sau: “Nhớ giữ chỗ ình, lát nữa mình đi tìm cậu!”

Tôi chẳng thèm quay đầu lại, chỉ đưa tay lên ra hiệu OK.

Vẫn như mọi năm, tiết mục của học viện ngoại ngữ là luôn sôi nổi và đông đảo khán giả nhất, tôi làm gì còn tìm được chỗ ngồi nữa, cuối cùng đành kiếm đại một chốn trên cầu thang khán giả, ngồi luôn xuống đất.

Cũng may, đây là sân bóng rổ, ghế ngồi khán giả được thiết kế cao hơn sân khấu, nếu không thì với chiều cao của tôi, thật chẳng dám mơ đến việc được ngồi, dù có nhón chân lên cũng chưa chắc đã nhìn thấy phía trước.

Mở đầu là tiết mục đơn ca của khoa Pháp.

Tiếp theo là điệu nhảy nóng bỏng của sinh viên năm 2 khoa Anh.

Đền trong sân hơi tối, tôi đảo mắt nhìn quanh, một số đã từng gặp, một số chưa từng nhìn thấy, nhưng đa phần tôi đều quên cả rồi. Mẹ thường nói với tôi: doanh trại cố định, lính thì vô định. Tôi chỉ mới mấy tháng không đến khu Tây thôn, mà đã xa lạ với những người ở đây đến vậy.

Không biết Triệu Hiếu Đường đến chưa nhỉ.

Tôi lấy điện thoại ra nhấc cho nó, không bao lâu nó đã trả lời.

“Mình tới rồi. Cậu ở đâu? Mình giành chỗ rồi nè.”

“Mình ở phía sau.” Tôi lại nhấn.

Sau đó, tôi trông thấy ở phía trước, bên trái, có người đứng dậy quay đầu nhìn. Đó là Triệu Hiểu Đường, nó đã tìm thấy tôi. Vóc dáng của Triệu Hiểu Đường thu hút rất nhiều ánh nhìn của nam sinh.

Triệu Hiểu Đường là một người đẹp đến lạ thường, vốn dĩ còn có nhiều người theo đuổi nó hơn thế nữa, nhưng tính tình quái gở không hợp với ngôi trường này của nó đã dọa mất những nam sinh đồng trang lứa này.

Khi chen lên được đến bên Triệu Hiểu Đường, đầu tôi cũng đã nhể nhại mồ hôi.

“Bạch Lâm tìm thấy cậu chưa?” Nó hỏi.

“Tìm được rồi.”

Tôi sợ nó hỏi nữa, nên cố tình chuyển đề tài: “Cậu có tờ giới thiệu chương trình không? Tiết mục của tụi mình nằm ở thứ mấy?”

“Cậu tự xem đi.” Nó đưa luôn tờ giấy cho tôi.

Lúc này, tiết mục ảo thuật của hai nam sinh bên khoa Nga đã làm sôi sục không khí của cả hiện trường, tiếng vỗ tay vang mãi không thôi. Một trong hai nam sinh đó cầm micro lên, cười một cái rất nghịch ngợm, rồi nói: “Hôm nay mình có hai nhiệm vụ, một là biểu diễn ảo thuật, mình đã hoàn thành rồi. Và hai là nhận được lời ủy thác của MC, mình xin giới thiệu cho tiết mục tiếp theo, sự muội của mình sẽ đọc bài thơ “.....”. Hiển nhiên là các bạn cũng biết..... vì sao câu ấy phải bắt mình giới thiệu rồi đó.”

Nam sinh ấy ra hiệu về phía anh chàng MC đang đứng ở một góc. Sau đó mọi người đều bật cười, rất hiển nhiên, họ dùng tiếng Nga để làm tiêu đề, điều này quả thật là làm khó hot boy của chúng ta.

Nam sinh nói: “Được rồi, không cười nữa, hãy để chúng ta cùng dùng một tâm trạng khác thưởng thức bài thơ này. Tác giả của nó là ”

Sau đó, toàn cảnh chột tối lại.

Dưới nhạc nền du dương, tôi đã nghe thấy bài thơ đó.

Tôi yêu em: đến nay chúng có thể

Ngon lửa tình chưa hẳn đã tàn phai
Nhưng không để em bận lòng thêm nữa
Hay hồn em phải gợn bóng u hoài
Tôi yêu em âm thầm, không hy vọng
Lúc rụt rè, khi hăm hực lòng ghen
Tôi yêu em, yêu chân thành, đắm thắm
Cầu em được người tình như tôi đã yêu em

(Thúy Toàn dịch)

Cô gái đọc xong chữ cuối cùng của lời dịch, bàn tay cầm micro từ từ hạ xuống, đứng yên lặng rất lâu. Phát âm của cô ấy, có hơi khác với Mộ Thừa Hòa, nhàn nhạt, nhẹ nhẹ, nhưng cũng rất xúc tích. Cô gái mặc chiếc váy màu trắng, đứng dưới ánh đèn duy nhất trên sân khấu, đôi mắt to nhìn xuống khán đài, sáng đến trông như một phù thủy, là một phù thủy cô đơn giữa đêm hội náo nhiệt.

Sau đó, tràng pháo tay đã phá vỡ tất cả.

Tôi nghe thấy bên cạnh có người nói: “Chán nhất là kiểu đọc thơ thế này, nếu không có đoạn dịch lại sang tiếng Hoa ở phía sau, thì đoạn đầu hoàn toàn là như vẹt nghe sấm.”

Một người khác nói: “Tao thấy cũng được mà, nhìn kìa, nhỏ đó trông cũng được lắm.”

Sau đó, những người khác cùng phá lên cười.

Triệu Hiểu Đường quay qua nhìn tôi khi vỗ tay, nó nói một cách kinh ngạc: “Tiết Đồng, cậu sao vậy?”

“Hả?” Tôi hỏi thần, bàn tay lau qua gò má, mới phát hiện mình đã bất giác đầm lệ từ lúc nào.

Sau đó, tôi không biết những tiết mục tiếp theo là gì nữa, tôi chỉ nhớ Bạch Lâm đã ôm chặt tôi, nói rất lớn tiếng: “Khóc gì chứ, có gì hay ho đâu. Cậu phải kiên cường lên!”

“Thứ sáu, ngày 21 tháng 10. Trời nhiều mây

“Em đã từng lẳng lặng mà yêu anh, không một chút hy vọng. Em đã từng yêu anh, chân thành đến thế, dịu dàng đến thế.” Không hiểu tại sao, nghe đến đây lại tự nhiên khóc.”

(2)

Thành phố A vào tháng 11 rất hay trời mưa.

Tôi cầm theo sách ra khỏi phòng, đi được vài bước, phát hiện mưa to hơn tôi tưởng, bèn vội vàng chạy bộ đến gốc cây to bên ngoài viện nữ sinh để trú mưa. Chính ngay trong lúc tôi đắn đo xem mình có nên trở về phòng hay không, một cây dù đã che ở trên đầu tôi.

Tôi quay lại, nhìn thấy Lưu Khải.

“Tình cờ thật.” Tôi nói

“Ừm, mình vừa lúc đi ngang đây.”

Tôi cười cười với Lưu Khải.

“Mình đến thư viện tự học.”

“Mình cũng vậy.” Cậu ấy giơ giở quyển sách trong tay.

“Cậu đọc sách Anh văn cấp 6?”

“Ừm, bây giờ tìm việc làm cạnh tranh lớn quá, năm sau mình định thử một lần cuối cùng nữa, tiện thể có thể hỏi bài cậu.”

Tôi đã cúi gầm đầu, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng hổi phát ra từ cậu ấy. Lưu Khải chắc chắn không phải đúng lúc đi ngang đây, cũng không phải nỗ lực muốn thi đậu cấp 6. Có lẽ cậu ấy đã đứng đây đợi tôi, có lẽ là Bạch Lâm đã báo tin.

Chợt nhớ đến câu nói của Bạch Lâm: Cho cậu ấy một cơ hội, cũng xem như ình một cơ hội.

Tôi nhích đi vài bước, sau đó nhìn ra phía xa, giả vờ nói đùa: “Được thôi, nhưng muốn mình phụ đạo cho thì phải trả tiền đó.”

Cậu ấy sững người, sau đó lập tức tươi cười.

“Chúng ta đã thân vậy rồi, có thể giảm giá không?” Cậu ấy hỏi.

“Không được. Trái lại còn phải tính đắt hơn học sinh phổ thông nữa.”

“Tại sao?”

“Vì cậu là sinh viên đại học. Cậu không thấy giáo viên đại học lương cao hơn giáo viên trung học sao?”

“Có sao? Mình cảm thấy cũng ngang nhau thôi mà.”

“Không có thành ý gì hết. Nếu cậu còn lười thôi nữa thì mình sẽ tìm một giáo viên chịu giảm giá cho cậu.” Tôi nói hung dữ.

“.....” Chiều này linh nghiệm thật, cậu ấy lập tức tắt tiếng.

Hai chúng tôi đi trên con đường trải nhựa đến thư viện, Lưu Khải cầm dù che cho tôi, sau đó băng qua đường đi bộ ở bên lầu hành chính. Tôi cứ luôn cảm thấy chỗ này rất giống với khoảng sân phía dưới lầu Tứ Giáo ở khu Tây trước đây, đại khái là vì ở đây có trồng cây ngô đồng chăng.

Tôi quay đầu lại nhìn một cái.

Lưu Khải hỏi: “Có người quen à?”

Dưới ánh chiều tà, tôi nói không có, nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn về chỗ đó, một lúc sau mới chịu rời khỏi.

Hình như tôi đã trông thấy một Tiết Đồng khác ở đó, bên cạnh còn có Mộ Thừa Hòa.

Cô gái ngồi xổm dưới đất tìm kính sát trùng cho chàng trai bên cạnh, chàng trai đứng cầm dù che chắn những bông tuyết đang rũ xuống đầu cô gái. Cuối cùng, chàng trai nói: “Em đúng thật là một đứa trẻ.”

Cảnh vật như thế, tựa như kiếp trước.

Dần dần, việc cùng đi tự học, cùng vào thư viện đã trở thành một điều tự nhiên.

Một ngày nào đó, tôi ngẩng đầu lên rồi mắt khỏi đề ôn tập cấp 8, miệng chu lên giữ cây bút ở giữa môi và mũi, nhìn Lưu Khải đang ngồi ở đối diện, rất lâu. Đường như bị tôi nhìn đến có hơi không tự nhiên, cậu ấy hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Tại sao lại thích mình?”

Mặc dù tôi đã hạ thấp giọng, nhưng nam sinh ngồi bên cạnh vẫn đã nghe thấy, hấn ngược mắt lên nhìn Lưu Khải rồi nhìn tôi, sau đó cúi đầu vào sách cười khúc khích.

Tôi tưởng Lưu Khải sẽ nói ‘con mắt nào của cậu nhìn thấy mình thích cậu’, nhưng thật không ngờ mặt của cậu ấy lại ửng đỏ lên như trái cà chua, sau đó cầm sách đặt đứng lên chặn mắt tâm nhìn của tôi.

Nhìn bìa của quyển Luyện thi Anh văn cấp 6 một hồi lâu, cậu ấy vẫn cứ giữ mãi động tác đó, không chịu đầu hàng. Thế là tôi đành đầu hàng, tiếp tục chui đầu vào bài tập của mình.

Không biết trải qua bao lâu, điện thoại đột nhiên rung lên, có tin nhắn. Và người nhắn tin lại là Lưu Khải. Cậu ấy đã bắt đầu trở về với bài tập, tôi mở tin nhắn đó ra trong hồ nghi.

“Bởi vì cậu rất dễ thương.”

Đọc thấy dòng chữ này, tôi đã phụt cười.

Nam sinh bên cạnh quay qua nhìn tôi một cách nghi ngờ. Tôi nhìn lại nó, vô tình lờm thấy quyển tạp chí ở cạnh tay người đó, nụ cười chợt tan biến.

Đó là quyển tạp chí chuyên đề Khoa học – Tự nhiên mà tôi không bao giờ đọc đến. Trang bìa giới thiệu các tiêu đề có nội dung nổi bật bên trong, một trong số đó đã hiện rõ ba chữ “Mộ Thừa Hòa” to tướng. Tôi không không chế được ánh nhìn của mình, đành để nó dừng lại trên ba chữ ấy.

Nam sinh và tôi cách nhau một chỗ ngồi. Tạp chí được đặt ở một bên chung với chồng sách của cậu ta, cách tay phải của tôi không đến 10cm.

Tay của tôi khẽ đưa lên, rồi từ từ di dời qua đó, đã từng chút tiến gần hơn, đúng ngay lúc đã chạm được nó rồi, tôi lại chần chừ, ngón tay nắm trở về lòng bàn tay, rồi từ từ rút về.

Khi Tổng Kỳ Kỳ trở về trường thì đã cận kề kỳ thi cuối kỳ. Tôi và Bạch Lâm ra trạm xe lửa đón nó. Vừa bước ra từ khu soát vé, nó đã làm chúng tôi há hốc miệng. Tổng Kỳ Kỳ đã cắt đi mái tóc dài, quần trên cổ một chiếc khăn choàng, làm cho cái đầu của nó trông càng nhỏ hơn.

Câu đầu tiên mà Tổng Kỳ Kỳ nói với chúng tôi là: “Nhớ các cậu quá!”

Câu thứ hai là: “Mình và anh ta đã chia rồi, mình xin thề.”

Còn về vấn đề đã nghĩ thông suốt điều gì, chia cái gì, nó không nói tới. Tiêu Chính cũng từ đó trở thành cấm địa của phòng chúng tôi, chúng tôi không bao giờ chủ động nhắc đến hấn ở trước mặt Tổng Kỳ Kỳ nữa. Nhưng, Tổng Kỳ Kỳ nói được là làm được. Đừng nói là đơn độc ra phố, cho dù là điện thoại nó cũng rất ít dùng tới. Đúng thật là đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với Tiêu Chính, tâm trí hoàn toàn dành cho việc học.

Ngày cuối cùng của năm, tôi và Tổng Kỳ Kỳ cầm theo thau rửa mặt vào nhà tắm.

Nó chợt hỏi tôi: “Chuyện của cậu và Mộ Thừa Hòa thế nào rồi? Sao lâu quá không nghe cậu và Bạch Lâm nhắc đến?”

Tôi nhe răng cười: “Còn nhắc gì nữa, Thần nữ hữu tâm Tương vương vô mộng, xấu hổ chết đi được.”

Nó khựng lại, đi tiếp được vài bước thì lại hỏi: “Tại sao?”

“Không phải đã nói rồi sao, chỉ tại mình tự cho là đa tình thôi.”

“Không phải là vì mình chứ?”

Tôi vội phủ nhận, “Không phải, không phải.”

“Hy vọng là không phải. Đừng vì một con sâu mà làm sâu nổi cơn. Mình và..... Tiêu Chính, khác với cậu và Mộ Thừa Hòa.”

Khi nhắc đến tên của Tiêu Chính, Tổng Kỳ Kỳ nói rất chậm, thậm chí còn có hơi do dự, như là phải dùng hết sức lực mới để bản thân có thể dùng một ngữ điệu tự nhiên nhất để nói ra cái tên đó.

Tôi cười với nó, không tiếp tục đề tài khiến người ta thấy lạng lạng này nữa.

Khoa của chúng tôi thi ít môn hơn khoa của Lưu Khải, do đó tôi thi xong trước một ngày. Buổi sáng vừa kết thúc kỳ thi, thì chỉ một buổi trưa thôi, tầng lầu của khoa ngoại ngữ đã về mất một nửa. Tôi cũng suy nghĩ xem có nên mang ít đồ lặt vặt hay những vật dụng mùa đông về nhà không. Nếu cứ để chúng thế này, đến học kỳ sau chắc sẽ còn phiền phức hơn.

Nói là làm!

Hai tiếng sau tôi đã thu dọn được một vali đầy ắp, nói với Bạch Lâm một tiếng xong, một mình tôi kéo vali ra khỏi cửa.

Bạch Lâm hỏi vọng lại từ phía sau: “Tối cậu có về không?”

“Về chứ.”

Từ viện nữ sinh đến trạm xe buýt ngoài cổng lớn phải đi khoảng hai mươi phút. Nếu đi đường lớn thì phải vòng qua khu sinh hoạt của sinh viện. Tôi và Bạch Lâm thường sẽ đi ngõ tắt bên cổng nước nhỏ, tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Chiếc vali cỡ to của tôi đã phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của con đường nhỏ này. Tiếng cọ sát của bánh xe và đường xi măng tuy rất chói tai nhưng lại nhịp nhàng. Tôi vừa đi vừa hát, hai loại âm thanh đan xen với nhau. Ngờ đâu, cảnh đẹp không được lâu dài, đột nhiên bánh xe phát ra một tiếng “cạch” làm tan nát trái tim của tôi. Tôi thử kéo thêm vài cái nữa, nhưng vali chỉ di động về phía bên trái, bên phải cứ đứng yên bất động, rất hiển nhiên, nó muốn nói với tôi, nó đã hư rồi. Bánh xe bị hư, tôi chỉ còn cách gọi cho Lưu Khải, sau đó tiếp tục dùng hết sức xách nó lên định đi tiếp.

Ở chính giữa con đường tắt này có một ngã rẽ, phía trong toàn là bụi rậm, do đó bất kể là đi từ đằng nào tới, cũng đều chỉ nghe thấy tiếng bước chân, rất khó biết được tình cảnh ở góc bên kia. Cũng chính vì thế mà khi mới bắt đầu, nơi đây đã trở thành một trong top 10 địa điểm hẹn hò lý tưởng nhất của Đại học A. Chỉ là, sau này nhà trường đã xây lầu hành chính ở kế bên, giáo viên ra vào thường xuyên, lãnh đạo cũng nhiều, nên nó mới lại trở về với hẻm lách.

Lúc này đây, tôi nghe thấy đầu bên kia có người đang vừa nói chuyện vừa đi về phía tôi.

“Mấy năm trước bên Học viện công nghệ thông tin cũng đã chọn đề tài đó, tin chắc là cậu cũng có nghe nói rồi, sau 3 năm nghiên cứu, cuối cùng họ đã thành công. Hồi cuối năm nay, họ đã nhận được Giải nhất tiến bộ về Khoa học Kỹ thuật do quân đội trao tặng, trường chúng ta cũng có đăng báo biểu dương. Vốn dĩ về đề tài này ta đã có rất nhiều kinh nghiệm, kỹ thuật lại cao. Ngờ đâu khi chúng ta hớn hờ mang thành quả nghiên cứu đến bộ quân sự định giới thiệu, mới thấy ngược ngạo. Lão Trần bọn họ trước đó không tiến hành phân tích và chứng minh nghiên cứu của mình với bộ đội, thành quả tuy tốt, nhưng quân đội lại không dùng được, cuối cùng chỉ còn cách mang về khóa vào tủ hồ sơ, chính thức trở thành một món đồ trang trí nhìn được mà không dùng được. Cho nên, trường chúng ta cũng phải suy nghĩ lại. Tiểu Mộ à, đặc biệt là cậu, bên cậu cũng có hợp tác với quân đội đó.” Một người đàn ông trung niên nói bằng giọng khuyên bảo.

Tôi nghe người đó nói xong một đoạn thật dài thật nhiều nội dung, cuối cùng xuất hiện hai chữ “Tiểu Mộ”, tim chợt giật thót lên.

Quả nhiên, tiếng của Mộ Thừa Hòa lập tức vọng đến.

“Chúng tôi sẽ chú ý.” Anh ấy nói.

(3)

Quá bất ngờ, tôi hoảng hồn, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là tìm một nơi để nấp vào. Nhưng tình cảnh lúc này, đi tiếp cũng không được, mà đi ngược trở lại thì đã không kịp. Nếu bây giờ tôi vọt trở về, có lẽ cũng còn có thể, nhưng vali thì sao, đầu thể vút nó ở đây. Để một chiếc vali trên con đường vắng, nhìn hơi giống đạo cụ trong các hoạt động khủng bố.

Bên phải của con đường này là rãnh cống hẹp, không thể nhảy vào đó, hướng chỉ cho dù tôi có nhảy xuống cũng sẽ bị phát hiện. Bên trái là lùm cây cao gần bằng con người. Tôi nhanh chóng đưa ra quyết định, kéo hành lý nhảy vào trong, nấp dưới lùm cây đó.

May thay họ đi như đi dạo, nên rất chậm. Đợi sau khi tôi đã ổn định vị trí, họ mới từng bước từng bước đi qua.

“Mẹ cậu gần đây khỏe không?” Người đó hỏi.

Mộ Thừa Hòa nói: “Cũng khỏe.”

Tôi ngồi nấp ở phía sau vụn niên thanh, nhìn ra ngoài qua những kẽ lá, không hề dời mắt.

“Tháng trước tôi đi họp ở thành B có gặp mẹ cậu. Ôi miệng lưỡi của bà ta, vẫn lợi hại như thời còn trẻ, vì cậu mà cho tới bây giờ tôi vẫn còn sợ bà ấy.”

“Sao?” Mộ Thừa Hòa hỏi.

“Cậu nói sao ư? Chắc chắn cậu phải biết rõ hơn tôi.” Người đó cười nói: “Tiểu Mộ à, năm nay cũng 27 rồi phải không, lúc trước khi ở tuổi của cậu, tôi đã lấy vợ rồi. Nếu cậu đã có người mình thích rồi thì dắt về ra mắt mẹ đi, nếu không bà ấy sẽ còn tưởng những người làm khoa học như chúng tôi cướp hết thời gian của cậu đấy.”

Không biết có phải là Mộ Thừa Hòa đang cười hay không, anh ấy không tiếp lời. Tiếng trò chuyện của họ càng ngày càng xa, tôi định đứng dậy xem cho chắc chắn nhưng lại không dám tùy tiện bước ra ngoài, đành tự nói với mình: chờ thêm chút nữa, chờ thêm chút nữa.

Ngờ đâu chính trong lúc chờ đợi như thế, tiếng bước chân đã lại vọng đến. Tôi tập trung tinh thần nghe thật kỹ, chỉ có một người. Nhưng người này chỉ đi tới gần chỗ tôi đang nấp thì đã dừng chân, lại còn đứng trước lùm vụn niên thanh, không dời bước.

Tôi nhìn đôi giày đó, hơi hồ nghi, nó hơi quen, hình như mới nhìn thấy lúc nãy. Nghĩ vậy, mặt của tôi tức thì trắng bệch.

Sau đó, chủ nhân của đôi giày đã cúi mặt xuống nói: “Tiết Đồng, em ngồi ở đây làm gì vậy?”

Tôi ngẩng mặt lên với tốc độ sấm chớp, bắt gặp ánh mắt của Mộ Thừa Hòa, lập tức đứng bật dậy, ứ ớ: “Em..... em....” Não đã treo máy, tôi ước gì mình lập tức biến thành khói bay khỏi chỗ này như các Ninja Nhật Bản.

“Em đang tìm gì à?” Mộ Thừa Hòa nhướn khóe môi lên hỏi tôi.

Nếu nói đây là một câu hỏi thì chi bằng nói anh ấy đang nhắc tôi. Tôi lập tức gạt đầu: “Dạ phải, tìm đồ.”

“Tìm điện thoại?”

“Dạ phải.” Tôi nói theo.

“Đâu?” Anh ấy nghiêng đầu hỏi tôi.

“Thì...” Còn chưa nói xong thì tôi chợt nhận ra điện thoại đang không giữ trên tay, dứt tay vào túi áo ấm theo tiềm thức, cũng không có, trong thoáng chốc, tôi sực nhớ ra sau khi gọi điện cho Lưu Khải, tôi đã tiện tay bỏ nó vào balô trên vai.

Chột dạ, tôi liền thay đổi giọng điệu: “Thì... trong balô ạ.”

Mộ Thừa Hòa nghe xong liền cười, đôi mắt híp lại, nhìn tôi đầy ý vị rồi “Ồ” một tiếng, độ cong của khóe môi càng thêm lớn. Lúc này tôi mới phản ứng ra, phải chăng anh ấy đã bắt tôi? Giúp tôi nghĩ ra một lý do rồi để tôi tự động lòng đuôi? Nhìn cái đôi mắt mang đầy ý cười kia, tôi càng thêm khẳng định kết luận của mình. Cái người này lại chọc mình rồi!

Thế là, tôi lập tức thay sự chột dạ của mình bằng ánh mắt ai oán để nhìn hấn. Người này đang đứng ở bên ngoài, tôi đứng bên trong, chính giữa cách nhau một cây vụn niên thanh cao bằng nửa người. Giây phút này đây, ánh mắt của anh ấy đang nhìn tôi, sau đó tiến lên một bước. Tôi nhìn anh ấy một cách nghi ngờ. Điều tôi không ngờ đã xảy ra, anh ấy đột nhiên giơ tay trái lên đưa về phía tôi. Trái tim đột nhiên gia tăng nhịp đập. Ngón tay của anh ấy đã ngày càng tới gần. Một tắc, nửa tắc, một phân, nửa phân....

Chính ngay giây phút tay anh ấy sắp chạm vào tôi, tôi đã né qua một bên theo tiềm thức. Chỉ một góc độ rất nhỏ rất nhỏ như thế thôi, tôi đã tránh khỏi ngón tay của bàn tay trái của anh ấy, khiến chúng dừng lại giữa không trung, rất không tự nhiên.

Ngay trong lúc ấy, tôi dường như đã nhìn thấy trong đôi mắt của Mộ Thừa Hòa có gì đó xẹt qua rất nhanh. Đó là một thần sắc rất kỳ lạ. Nó biến mất nhanh đến thế, hoàn toàn không cho tôi cơ hội và thời gian để làm rõ nó là gì.

Sau này tôi cứ mãi suy nghĩ, người hậu đậu như tôi, phải chăng mãi mãi cũng không thể làm rõ được một số chuyện?

Thời khắc ấy qua đi rất nhanh chóng, nụ cười lại trở về trên gương mặt của anh ấy.

Thu tay trở về, anh ấy hỏi tôi: “Em định đứng mãi trong đó, tiếp tục chà đạp hoa cỏ của trường chúng ta?”

Tôi “A” lên một tiếng, vội nhảy trở ra.

“Đứng đây làm gì vậy?”

“Em.... em.... chờ người.”

“Nghỉ đông rồi à?”

“Ừm.” Tôi nói, “Nên em định dọn ít đồ dùng không cần trong học kỳ sau mang về nhà trước.”

“Tìm được việc rồi?”

“Vẫn..... chưa.” Tôi nói một cách ủ rũ.

“Kỳ nghỉ đông này có dự tính gì?”

“Mẹ bảo em tuần sau đến chỗ của mẹ cùng đón tết.”

“Ồ.” Anh ấy nói, “Tôi cũng sẽ ra nước ngoài.”

Cuộc trò chuyện dường như đã gần kết thúc.

Để phá vỡ sự yên tĩnh này, tôi chủ động hỏi: “Công việc bạn không?”

“Vẫn vậy.”

“Thầy đừng kén chọn nữa.” Tôi chột nói.

“?” Anh ấy nhất thời không hiểu ý tôi.

“Lúc này em nghe lên cuộc trò chuyện đó rồi.”

Anh ấy cười vô phương.

“Mẹ của thầy chắc nôn lắm nhỉ, có bắt thầy đi xem mắt không?” Tôi muốn chọc hấn.

“Vậy thì không, bà ấy biết tôi không có dự tính này.”

“Tại sao?” Tôi ngạc nhiên.

Nụ cười trên gương mặt anh ấy dần tan biến, thay vào đó là giọng nói đều đều: “Chỉ hướng cuộc đời.”

Đề tài đi đến đây, ngưng bật.

Hai chúng tôi nhìn nhau, lại rơi vào sự im lặng ngượng ngùng.

“Tiểu Đồng!”

Lưu Khải vừa gọi vừa chạy về phía tôi.

“Đây...” Tôi vui vẻ trả lời cậu ấy. Không hiểu tại sao trong lòng lại có cảm giác được giải thoát.

Lưu Khải nhìn thấy Mộ Thừa Hòa ở bên cạnh tôi, liền lễ phép chào: “Thầy Mộ.”

Mộ Thừa Hòa mỉm cười gật đầu, sau đó nói mình có việc rồi đi trước.

Sau đó, Lưu Khải xách hành lý của tôi ra khỏi lùm cây, còn không kìm được sự tò mò: “Sao cậu lại để nó chạy vào trong đó thế?”

“Ban đầu mình nghĩ nếu cậu không đến đón mình, mình sẽ giấu nó trong đó để buổi tối cậu tới lấy.”

“Không phải chứ, cậu nghĩ vậy thật sao?”

“Đương nhiên.” Tôi ngênh ngênh cằm.

Nói chuyện với Lưu Khải hoàn toàn khác với khi nói chuyện với ai kia. Cho dù là nói dối, cũng dễ dàng đến thế. Nhưng trong mắt Mộ Thừa Hòa, dường như bất kỳ cách thức mà tôi dùng để che đậy bên ngoài cũng đều là dư thừa.

“Tiết Đồng.” Tiếng gọi của Lưu Khải kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ vẩn vơ.

“Hmm?”

Cậu ấy ra dấu bảo tôi sờ lên trán của mình, tôi làm theo, phát hiện trên tóc mái của mình có một vật lạ. Lấy xuống rồi mới biết đó là một chiếc lá nhỏ, màu xanh lá cây đậm, là lá của vụn niên thanh.

Chiếc lá đã vàng úa, nên hơi cong lại.

Hóa ra, lúc này anh ấy chỉ là muốn giúp tôi lấy nó xuống.

Tôi cảm thấy, Mộ Thừa Hòa đối với tôi mà nói, có một cảm giác kính sợ nhưng lại si mê.

Chỉ là, bắt đầu từ nay, tôi không cần cảm giác đó nữa.

(4)

Ngày thứ ba sau kỳ thi, tôi đã ngồi trên chuyến xe đến thành B.

Trại giam nơi mẹ làm việc cách trung tâm không xa lắm, vốn dĩ đơn vị đã thuê ẹ một căn hộ ba phòng, nhưng mẹ chê nó xa trại giam quá nên rất ít đến đó, chỉ ở trong ký túc xá của đơn vị. Ký túc xá đó thật chất là một chung cư, phòng vệ sinh và phòng tắm đều dùng chung, ăn cơm thì ở nhà ăn.

Sau khi tôi đến đây, cảm thấy việc gì cũng không tiện, còn không bằng trường của chúng tôi.

Vì thế mẹ đã cùng tôi về ở trong căn hộ ở trung tâm.

Trong ngày vận chuyển đồ đạc, nhiều đồng nghiệp của mẹ cũng đã đến giúp đỡ, trong đó có một bác khoảng năm mươi mấy tuổi rất nhiệt tình, anh tài xế trẻ tuổi kia suốt ngày cười hi hi gọi bác ấy là “Chính ủy Trần.”

Bắt đầu từ sau cuộc cãi vã trước mộ của ba, tôi đặc biệt nhạy cảm với chữ “Trần”, nên đã đặc biệt chú ý đến “Chính ủy Trần” này.

Bác ấy không cao, người hơi ồm, mặc cảnh phục vải mềm màu xanh lục đậm, trông như màu đen. Tính tình rất hòa thuận, chỉ là gương mặt trông có vẻ rất nghiêm túc, lúc nào cũng nghiêm mặt lại, hoàn toàn khác với ba của tôi. Lúc sau, dường như phát giác ra ánh mắt dò xét của tôi, bác ấy cũng bắt đầu nhìn tôi. Mẹ tôi thì không nói chữ nào về bác ấy.

Trước khi ngủ, tôi không nhin được nữa, đánh liều hỏi: “Người đàn ông đó chính là người mà mẹ nói à?”

Mẹ nghi hoặc: “Con đang nói gì vậy? Gì mà đó với kia.”

Tôi tức tối: “Thì cái bác Trần gì đó, hôm nay phụ mẹ dọn đồ đó!”

Mẹ nghe xong thì phì cười, “Thời gian gần đây đầu của con dùng để suy nghĩ cái gì vậy? Hề ai họ Trần thì con đều nghi ngờ sao. Gì mà Trần gì đó chứ, hỗn láo. Bác Trần là chính ủy chỗ mẹ làm, không phải người mà lần trước mẹ....” Mẹ chợt dừng lại, “Không phải người lần trước mẹ nói với con.”

“Ồ.” Tôi đáp, “Ai bảo mẹ không nói rõ.”

“À phải, con của bác ấy cũng học năm 4, tuần sau sau khi thi xong nghiên cứu sinh sẽ qua đây đón tết với bác ấy. Lúc đó hai con cũng có thể bầu bạn với nhau.”

“Ồ.”

“Bác ấy nói con gái bác ấy hướng nội, không thích tiếp xúc với người khác, sợ hai con sẽ không nói chuyện được. Mẹ thì nói từ nhỏ con đã rất dễ chịu, ai con cũng làm bạn được. Mẹ đã lỡ phóng đại lên rồi, con đừng gờ khản dài của mẹ nha.”

Một lúc sau, tôi chợt nhớ ra một vấn đề rất nghiêm trọng, “Mẹ, bác Trần này, đã kết hôn hay đã ly hôn?”

Mẹ nổi giận, “Ta nói Tiết Đồng này, con bắt đầu quản mẹ rồi phải không, còn nghiêm ngặt hơn mẹ quản con nữa ha!”

Tôi không nhin được, ngồi cười khờ.

Không biết là vì tôi đã dần trưởng thành hay là vì mẹ con chúng tôi hiện giờ gặp ít xa nhiều, tóm lại quan hệ của chúng tôi đã thân thiết hơn xưa rất nhiều.

Tôi chưa bao giờ cảm bản đồ lang thang trong một thành phố xa lạ, khi mới bắt đầu cũng thấy không quen lắm, nhưng chỉ vài ngày sau, tôi đã yêu phải cảm giác này.

Con gái của bác Trần đến đây sau tôi một tuần.

Bạn ấy tên Trần Nghiê, là một cô gái rất thanh toát, nước da rất trắng.

“Cậu học chuyên ngành gì vậy?” Tôi hỏi.

“Luật.”

“Wow, ngành này tốt.”

“Còn cậu?” Trần Nghiê hỏi.

“Anh ngữ.”

“Tiếng Anh cũng tốt, chỉ ít khi thi nghiên cứu sinh, môn tiếng Anh có thể kéo được rất nhiều điểm. Sao cậu không thi thử?”

“Mình không muốn học tiếp.” Tôi nói, “Hơn nữa học có gì tốt đâu, lại không thể kiếm tiền.”

Đúng như nguyện vọng của mẹ, tôi và Trần Nghiê đã thật sự trở thành bạn thân.

Sau khi quen thân rồi, tôi mới phát hiện, trầm lặng và ít nói chỉ là vẻ ngoài của cậu ấy, bình thường cậu ấy cũng lanh chanh và thích nói chuyện như những con gái khác, hơn nữa còn rất là tò mò.

Có một lần khi nói về đơn vị làm việc của mẹ, tôi kinh ngạc: “Trại giam đó giam phạm nhân nam sao?”

“Ừ, ngay cả cái này cậu cũng không biết sao?” Trần Nghiê còn kinh ngạc hơn tôi.

“Mẹ mình không bao giờ nói chuyện trong chỗ làm ỉn biết, mình chỉ biết trước đây mẹ trông trại giam nữ, đồng nghiệp cũng hầu hết là nữ, nên mình tưởng trại giam bên này cũng là trại giam nữ. Hèn chi lần trước khi dọn nhà lại thấy nhiều cảnh sát nam đến thế.”

“Đâu phải phụ nữ thì chỉ có thể trông gác phạm nhân nữ đâu. Trong trại giam nam, ngục cảnh nữ chỉ không thể gác thay và vào trại xá mà thôi.” Hiển nhiên là cậu ấy biết nhiều hơn tôi.

“Tại sao không thể vào trại xá?” Tôi tò mò.

“Cũng không phải là tuyệt đối không thể vào, nhưng theo quy định, nếu cảnh sát nữ vào đó thì bắt buộc phải có hai cảnh sát nam đi cùng.” Cậu ấy tiếp tục.

“Tại sao?”

Trần Nghiê không trả lời ngay, mà nhìn tôi chớp chớp đôi mắt to đẹp.

Và.... tôi hiểu rồi.

Tôi ôm bụng cười, chỉ vào mặt cậu ấy nói: “Nét mặt này của cậu nhìn dè dặt.”

Trần Nghiê hỏi: “Tự cậu không nghĩ chuyện ghê thì sao nhìn thấy mặt mình dè dặt?”

“Cậu biết nhiều thật.” Tôi nói.

“Mình thích hỏi ba về công việc của ba.”

“Hai người trò chuyện dễ lắm à?”

“Ừm” Trần Nghiê gật đầu, “Cậu đừng nhìn ba mình lúc nào cũng nghiêm mặt, thật ra ông ấy rất hiền.”

Hiền? Tôi ngẩng đầu lên, hồi tưởng lại gương mặt da đen của bác Trần, kiểu nào cũng không thể liên kết nó với chữ “hiền” của Trần Nghiê.

Đêm 30 tết, hai chúng tôi mặc áo như hai cái thùng phi chạy ra đường bắn pháo bông.

Gần đến 0 giờ, Lưu Khải gọi điện cho tôi, nói rất lâu.

Trần Nghiê hỏi: “Bạn trai cậu à?”

“Ừm. Cũng tựa tựa vậy.”

“Coi chừng mình nói mẹ cậu nghe đó nha.”

“Bà ấy mới không quản mình những chuyện này.” Tôi nói: “Còn cậu?”

“Mình không có.” Trần Nghiênn trả lời, “Mình không có thời gian rảnh.”

“Hẹn hò đâu phải là chuyện rảnh.” Tôi biện cãi.

“Mình không có dự tính này, cả đời này mình chỉ muốn sống một mình.” Trần Nghiênn nói.

“Tại sao?”

Trần Nghiênn cảm khái: “Sống một mình sướng biết chừng nào, không lo không sầu, hơn nữa mình còn có lý tưởng khác.” Ngữ khí ấy đặc biệt trịnh trọng. Lời nói của Trần Nghiênn bất giác làm tôi nhớ đến Mộ Thừa Hòa, có phải vì cũng mang thái độ này với cuộc sống nên anh ấy mới muốn sống độc thân không.

Đột nhiên, điện thoại của tôi và Trần Nghiênn cùng lúc rung lên.

Là mẹ.

“Alô.” Tôi nói.

“Đồng Đồng, tụi con đang ở đâu?”

“Ở quảng trường trung tâm.”

“Đêm nay con qua nhà Trần Nghiênn, mẹ có việc phải về đơn vị, có lẽ không về được.” Ngữ khí của mẹ rất nghiêm trọng.

“Sao vậy?” Tôi vội hỏi.

“Công việc. Con đừng hỏi, hãy tự mình chú ý an toàn.” Khi nói đến công việc, thái độ của mẹ luôn như thế. Tôi đã cúp máy, nhưng Trần Nghiênn thì còn nói thêm một lúc nữa.

“Là ba cậu à?”

“Ừm. Ba nói trong ngục xảy ra chuyện lớn, có lẽ có người vượt ngục rồi.”

“Không phải chứ!” Tôi tròn xoe mắt.

Dẫu rằng ngày thường mẹ luôn cách ly tôi với công việc của mẹ, nhưng xem tivi nhiều rồi, tôi cũng biết vượt ngục là một sự kiện lớn.

“Chúng ta phải làm sao?” Gặp phải chuyện thế này, tôi hoàn toàn không có chủ kiến.

“Xe của ba sẽ đến đón chúng ta.” Trần Nghiênn nói.

“Đi đâu?” Tôi hỏi.

“Về nhà mình.”

Không bao lâu, tài xế Tiểu Lý đã lái xe đến nơi hẹn sẵn và chở tôi với Trần Nghiênn về nhà.

Suốt chặng đường, sắc mặt của Tiểu Lý vô cùng cảnh giác. Chúng tôi gặp phải một trạm kiểm soát ở giao lộ, cảnh sát và cảnh sát vũ trang đang tra hỏi rất nghiêm ngặt mỗi một chiếc xe.

Mãi cho đến lúc này, tôi mới ý thức được sự việc này nghiêm trọng đến cỡ nào.

“Chuyện xảy ra từ lúc nào vậy?” Trần Nghiênn hỏi.

Tiểu Lý và Trần Nghiênn rất thân nhau, anh ấy nói: “Lúc ăn tối phạm nhân chắc chắn vẫn còn, thông thường 9g30 xem phim xong sẽ điểm danh rồi về phòng ngủ lúc 10 giờ. Hôm nay là giao thừa, do đó đã để họ xem xong chương trình Xuân Vãn, kết quả là vào lúc 12g30, phát hiện thiếu mất một người.”

“Làm sao mà chạy ra được?” Tôi bồn chồn.

Khi vừa đến đây, tôi đã tới trại giam nơi mẹ làm. Trong ngoài được bao vây bằng hai vách tường, đặc biệt là vách tường bên ngoài, cao chừng ba tầng lầu, phía trên còn văng lưới điện áp cao, vòng bên ngoài cùng còn có cảnh sát vũ trang đi tuần.

Tiểu Lý nói: “Chắc chắn hấn vẫn chưa chạy ra ngoài, có thể là đang nấp ở đâu đó trong trại. Nên sau khi tới nơi, hai em chỉ có thể vào khu văn phòng. Trại giam hiện giờ đã dựng lô-cốt ở đầu đường, chỉ để đề phòng hấn nấp vào xe chở hàng thôi.”

Tiểu Lý giải thích xong, chúng tôi đều im lặng.

Vài phút sau, xe đi qua trạm kiểm soát thứ hai.

Trong im lặng, Trần Nghiênn lại hỏi: “Đó là ai vậy?”

Tiểu Lý nói: “Tội phạm mới, 50 tuổi, mới vào hồi tháng trước. Bỏ độc giết người, phán án hoãn tội chết 2 năm.”

“Hoãn tội chết 2 năm?” Tôi hỏi.

“Có nghĩa là 2 năm sau mới chấp hành án phạt, nếu trong hai năm này, phạm nhân không có hành vi phạm tội, án sẽ tự động được chuyển sang tù chung thân. Trái lại, nếu phạm tội thì sẽ chấp hành án tử hình ngay lập tức.” Trần Nghiênn giải thích.

Khi đến dưới lầu nhà Trần Nghiênn, Tiểu Lý khóa xe cẩn thận, nâng nặc phải đưa chúng tôi lên lầu.

“Em có Tiết Đồng đi cùng, không sao đâu.” Trần Nghiênn nói.

“Anh nhất định phải đưa hai em lên nhà, nhìn hai em khóa cửa cẩn thận rồi mới đi.” Tiểu Lý nhấn mạnh, “Chúng ta không biết người đó sẽ xuất hiện ở đâu, sẽ làm gì.”

Trần Nghiênn gật đầu, không từ chối nữa.

Tôi đột nhiên có hơi sợ.

4 giờ khuya, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng động gì đó. Lúc này hai chúng tôi nằm trên ghế sofa xem lại chương trình Xuân Vãn, được một lúc thì đã thiếp đi.

Tôi đứng dậy, nhìn quanh một vòng.

Để dễ dàng khẳng định nguồn gốc phát ra tiếng động hơn, tôi cầm remote lên giảm âm lượng lại.

Trần Nghiênn cũng đã tỉnh.

“Sao vậy?” Nó dụi mắt.

“Suyt.....” Tôi làm động tác im lặng.

Sau đó, tiếng động ấy lại xuất hiện lần nữa, còn là phát ra từ cửa lớn.

Hai chúng tôi nhìn nhau, rồi cùng hướng ra dán mắt vào cánh cửa chống trộm. Tim của tôi đập thành thịch, hai tay siết chặt remote.

Khóa cửa xoay một cái, từ từ mở ra.

Giây phút đó, tôi cơ hồ đã quên mất hô hấp, thậm chí còn tưởng tượng đến việc sắp xảy ra.

“Nghiênn Nghiênn?”

Có nửa thân người chồm vào từ phía sau cửa, là Bác Trần!

“Ba, là ba sao!” Trần Nghiênn nói. Cùng với lúc ấy, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Ba làm tội con sợ chết rồi, sao về mà không gọi điện trước?”

“Sợ hai con đã ngủ.”

Người xuất hiện tiếp theo là mẹ tôi.

“Chuyện sao rồi?” Trần Nghiêh hỏi.

“Tìm được rồi.” Bác Trần cởi áo khoác xuống.

“Tìm thấy ở đâu?”

“Ngay trong trại giam, nắp ở chỗ tối, vẫn đang tìm cách bỏ trốn.”

Tôi nhìn họ, cảm giác như vừa trải qua một giấc mơ. Đột nhiên xảy ra chuyện, lại đột nhiên trở về như ban đầu. Người muốn vượt ngục kia cuối cùng sẽ ra sao, cũng không đến lượt tôi quan tâm nữa.

Kỳ nghỉ đông đã gần hết, một ngày trước khi tôi về thành phố A, mẹ đã trò chuyện với tôi. Tôi tưởng mẹ lại định nói chuyện về bác Trần kia, nhưng không phải, mẹ hỏi chuyện học của tôi.

“Con có dự tính gì cho tương lai?”

“Con đang tìm việc.”

“Sau này định làm gì?”

“Không biết.”

“Không biết?”

“Dạ phải, Trần Nghiêh sướng hơn con, mục tiêu lý tưởng rõ ràng đến vậy. Bạn bè của con những ai chưa tìm được việc thì tết này đều ở lại trường tìm kiếm cơ hội.”

Lưu Khải đang thi làm nhân viên nhà nước.

Tổng Kỳ Kỳ đã ký hợp đồng với một trường trung cấp ở dưới quê, về đó làm giáo viên.

Sư huynh Lý còn hai năm nữa mới tốt nghiệp bằng thạc sĩ, nguyện vọng của Bạch Lâm là ở lại thành phố A với anh ấy, về mục tiêu công việc, nó không để tâm lắm.

Triệu Hiểu Đường muốn làm cố vấn trong công ty bất động sản.

Vậy còn tôi?

Ngoài việc phải thi đỗ cấp 8 trong học kỳ sau, tôi còn có mục tiêu gì?

“Mẹ, mẹ nói xem con nên làm gì?”

Mẹ nhìn tôi, xoa đầu tôi, “Nếu chưa suy nghĩ kỹ thì hãy từ từ, không thì cứ về nhà đã, để mẹ nuôi.”

“Hay là... con cũng thi làm cảnh sát?”

“Không được.”

“Tại sao? Chẳng phải mẹ cũng là cảnh sát sao.”

“Chính vì mẹ làm nghề này, nên mới không hy vọng con đi theo con đường này.” Ngừng lại một lúc, mẹ hạ thấp giọng: “Quá cực rồi.”

(5)

Học kỳ mới đã khai giảng, tôi và Lưu Khải tiếp tục phát triển đều đều, nhưng loại hình phát triển này chỉ giới hạn trong các tiết mục cùng đi ăn, tự học, và cậu ấy lấy nước giúp tôi. Bên cạnh đó, phòng ký túc xá của chúng tôi đã xảy ra một chuyện kỳ lạ, và chủ nhân của sự biến hóa này chính là Triệu Hiểu Đường. Nó đột nhiên duỗi tóc thẳng tắp, các kiểu quần áo quái dị và bóng mắt nhũ đủ màu sắc trước đây cũng tự nhiên biến mất khỏi người nó, hơn nữa còn về phòng đúng giờ vào mỗi đêm.

Tôi không kìm được sự tò mò: “Sao tự nhiên ra dáng như sinh viên vậy?”

Triệu Hiểu Đường phản bác: “Tớ vốn dĩ là một sinh viên.”

“Vậy sao? Vậy mà tối bây giờ mình mới phát hiện.”

Nó lườm tôi một cái thật lạnh, “Có tin là mình bóp cổ cậu ngay bây giờ không?”

Ngày 14 tháng 3, nghe nói là White Day. Vốn dĩ tôi không biết điều này, cũng nhờ Bạch Lâm huyền thuyên mãi về White Day, tôi mới biết hóa ra còn có một ngày như thế. 14 tháng 2 vừa qua đúng lúc nhằm vào dịp tết, các đôi tình nhân nhà trường đa phần đều mỗi người một phương, do đó ngày lễ White Day này đã được xem là một sự bù đắp, cả trường đều náo nhiệt vô cùng.

Ngày 14, thứ tư, buổi tối Lưu Khải có môn chuyên ngành, do đó cậu ấy đã mua vé xem phim buổi chiều. Nơi chúng tôi xem phim đương nhiên không phải là rạp chiếu phim lậu ở khu Tây mà tôi và Bạch Lâm thường tới giả làm thành viên nữa, mà là một rạp chiếu phim sang trọng ngay trung tâm thành phố. Có lẽ đây cũng có thể xem là cuộc hẹn đầu tiên tương đối chính thức nhất, và ra dáng hẹn hò nhất của chúng tôi.

Trong đại sảnh rạp chiếu phim có rất nhiều thanh niên nam nữ chạc tuổi chúng tôi. Khi đi đến chỗ bán thức ăn ở góc quẹo, tôi trông thấy một dòng chữ dán trên tủ kem: Yêu cô ấy, thì hãy mời cô ấy ăn Häagen-Dazs. Hiển nhiên là Lưu Khải cũng đã nhìn thấy, ánh mắt của chúng tôi vô tình gặp nhau.

“Ăn không?” Cậu ấy hỏi.

“Không ăn. Vừa đắt vừa lạnh.” Tôi quay đầu sang hướng khác, đi nhanh hơn trong ngượng ngùng, bỏ lại Lưu Khải ở phía sau.

Lời tôi nói là thật lòng, hôm nay đích thật rất lạnh. Vốn dĩ mùa xuân đã đến rồi, ngờ đâu từ hôm qua thì nhiệt độ lại đột ngột hạ thấp, làm mọi người trở tay không kịp. Chiếc áo ấm dày nhất của tôi đã bị gói về nhà rồi, giờ chỉ còn cách mặc thêm mấy lớp áo để chống hàn thôi.

Phim vừa khởi chiếu không bao lâu, tôi đã không cưỡng lại được cơn lạnh mà ngồi ho khan.

Lưu Khải nhìn tôi.

Tôi nói: “Không sao.”

Chiếu được một nửa, cổ họng của tôi bắt đầu ngứa, tôi lại bắt đầu ho. Để tránh làm phiền người khác, tôi cố hết sức hạ thấp âm thanh của mình. Lưu Khải thấy tôi kìm nén khổ sở như vậy, liền lấy tay vỗ lưng cho tôi. Cơn ho đã tạm ngưng, chính ngay lúc tôi tưởng rằng mình có thể tiếp tục an tâm xem phim thì Lưu Khải nói: “Em lạnh không?” Ngay tức thì, tay của cậu ấy rời khỏi lưng của tôi, sau đó đưa ra trước, nắm lấy tay tôi.

Tôi giật mình. Quay đầu qua nhìn cậu ấy. Lưu Khải nhìn về phía màn hình, rất bình tĩnh, nét mặt không một chút cảm xúc, nhưng bàn tay thì vẫn nắm lấy tôi, không hề rời khỏi. Một giây, mười giây, ba mươi giây..... vẫn vậy.

Tôi không biết phải làm sao, hễ gặp phải những chuyện thế này tôi sẽ lại hoảng sợ và không biết cách giải quyết. Tôi sợ tôi rút tay ra sẽ làm tổn thương cậu ấy, nhưng nếu tôi cứ im lặng như thế, có khi nào cậu ấy sẽ còn cử chỉ thân mật hơn nữa không? Thế là, tôi hốt hoảng, tôi ngồi im chẳng dám động đậy, cứ để mặc cậu ấy như thế, song toàn thân tôi đã hoàn toàn đông cứng.

Sống đã 21 năm, ngoại trừ ba tôi ra thì tôi chưa từng có cử chỉ thân mật với bất kỳ người khác phái nào. Cũng vì thế mà đoạn sau của bộ phim tôi hoàn toàn không có tâm trí theo dõi, chỉ cảm giác thấy lòng bàn tay của Lưu Khải cũng đang chảy mồ hôi, lớp nước ẩm ướt đó dính vào lòng bàn tay của tôi, làm cho chúng tôi vừa nhích, vừa khó chịu.

Còn nhớ trong tiết Nghe nhìn của năm 3, giáo viên trình chiếu rất nhiều phim điện ảnh, trong đó có một nữ chính từng nói, cô ấy những tưởng khi hôn người mình yêu, gót chân sẽ rất tự nhiên mà rời khỏi mặt đất, để nhón lên hướng đến hạnh phúc, đó là cảm giác như mất đi bản thân. Tôi cũng đã từng nghĩ vậy, tôi luôn cảm thấy khi bạn trai của tôi nắm tay tôi lần đầu, tôi sẽ cảm thấy ấm áp và ngọt ngào.

Nhưng giờ đây, hiện thực và tưởng tượng... hơi khác nhau.

May thay bóng tối trong rạp chiếu đã che đậy sự gượng gạo của tôi. Câu chuyện đã phát triển đến lúc gay cấn, người ngồi phía trước tôi quay qua trao đổi với người bạn đi cùng, tôi cũng thừa cơ thay đổi tư thế ngồi, sau đó rút tay mình ra khỏi tay của Lưu Khải một cách tự nhiên.

Có lẽ là vì quá đột ngột, tôi vẫn chưa kịp thích ứng; Cũng có lẽ là vì từ nhỏ tôi đã không mấy thích tiếp xúc cơ thể với người khác; Hoặc có lẽ là do tôi cảm thấy không khí trong đây không thích hợp. Tóm lại từ khi thu tay lại, tôi cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, tôi cố gắng để mình tỏ ra rất vui vẻ. Ăn tối xong, cậu ấy vào học, và tôi về phòng.

Ngày hôm nay đã trải qua như thế.

Chiều hôm sau, Triệu Hiểu Đường vừa bước vào phòng thì đã ném cho chúng tôi một quả bom, nó hào phóng nói: “Tối nay bạn trai của mình sẽ đãi các cậu ăn.”

“Không phải chứ?” Tôi và Bạch Lâm cùng nói. “Cậu có bạn trai từ lúc nào?”

“Các cậu cũng quen.”

“Không phải chứ?” Hai chúng tôi bắt chước theo biểu cảm của Châu Tinh Trì, nâng cao giọng lên rồi cảm thán thêm một lần.

“Là Mộ Hải.”

“Mộ Hải là ai?” Bạch Lâm hỏi.

“Cái tên này hình như có nghe qua ở đâu rồi.” Tôi vừa nói vừa trầm tư.

Triệu Hiểu Đường lườm tôi một cái, nó nhắc nhở: “Có nhớ hồi năm 3, có một lần chúng ta ra ngoài gặp một người bạn trên mạng của mình, cậu còn bị nhận lầm thành mình đó, chính là Mộ Hải đấy.”

“À!!!!” Tôi bừng tỉnh ngộ, “Sau đó anh ta còn mời tụi mình đi karaoke, hại mình gặp phải Mộ Thừa Hòa.”

“Đúng rồi.” Triệu Hiểu Đường gật đầu.

“Nickname của anh ta là gì nhỉ....”

“Mộ Dung Thanh Phong.”

Thật lòng mà nói, sự xuất hiện của Mộ Hải làm chúng tôi “rớt hết mắt kiếng”. Hình tượng của anh ta hoàn toàn sai lệch với mẫu bạn trai lý tưởng của bất cứ người bạn trai tin đồn nào của Triệu Hiểu Đường. Là một người thuộc chủng loại khác loài trong lớp chúng tôi, điều kiện chọn bạn trai của Triệu Hiểu Đường chỉ có một nguyên tắc: Nếu anh không phải rất giàu, thì chí ít anh phải rất đẹp trai. Rất hiển nhiên, Mộ Hải không thuộc dạng một, cũng không phù hợp với dạng hai.

Nhưng Triệu Hiểu Đường lại chọn anh ấy, thậm chí còn thay đổi một số tác phong trước đây của mình.

“Lúc đi phỏng vấn việc làm mình đã gặp anh ấy. Anh ấy là một người đàn ông tốt.”

Bạch Lâm nói: “Đàn ông tốt nhiều biết chừng nào, sao lúc trước không thấy cậu thích?”

Lập tức, Triệu Hiểu Đường phun ra một câu làm tôi và Bạch Lâm muốn ngất xỉu. Nó nói: “Nội hàm của anh ấy đã thu hút mình sâu sắc.” Nó vốn dĩ dùng giọng điệu đùa giỡn để nói câu nói này, nhưng, ngay giây phút ấy, tôi lại nhìn thấy nụ cười mỉm xuất hiện trên gương mặt của nó. Nụ cười ngọt ngào.

Buổi tối khi ăn với Mộ Hải, mọi người đều tỏ ra rất không tự nhiên. Thứ nhất, anh ấy đã là người ra làm việc trong xã hội, không có nhiều đề tài để nói với chúng tôi như Lưu Khải và sư huynh Lý. Thứ hai, mặc dù hiện giờ anh ấy đã là gia quyến của phòng chúng tôi, nhưng lúc trước chúng tôi cũng đã từng “chém” anh ấy như một con nai tơ, do đó không khỏi ả ngại khi ngồi trước anh ấy.

Vì vậy mà đề tài trò chuyện hoàn toàn giao cho sư huynh và Lưu Khải. Ba người đàn ông khi thì nói chuyện chính trị, lúc lại thảo luận tin nóng xã hội, còn nói cả các điểm du lịch, sau đó trở về ngành địa ốc của Mộ Hải, bốn đứa con gái chúng tôi thỉnh thoảng sẽ xen vào vài câu, quan hệ xem như cũng đã thân thuộc hơn. Cuối cùng, đề tài chuyển về sư huynh Lý – người có trình độ học vấn cao nhất ở đây.

Mộ Hải nói: “Học ngành của em là cũng xem như nhân tài khoa học của đất nước rồi, rất nhiều cơ hội làm việc đấy.”

Sư huynh Lý lắc đầu cười khổ.

Mộ Hải lại nói: “Anh có một người họ hàng cũng dạy môn Vật Lý trong trường của mấy em, rất nổi tiếng, tên là Mộ Thừa Hòa.” Lời vừa dứt, ngoài Lưu Khải ra, năm chúng tôi đều sững người.

“Anh là họ hàng của thầy Mộ?” Bạch Lâm hỏi trước.

“Sao trước đây chưa từng nghe anh nói?” Triệu Hiểu Đường là người thứ hai.

“Là họ hàng thế nào?” Tống Kỳ Kỳ làm người hỏi thứ ba.

“Mấy em.....” Mộ Hải nói, “Hình như đều rất kinh ngạc.”

Lưu Khải không biết chuyện gì nên tốt bụng giải thích: “Thầy Mộ là giáo sư dạy sư huynh Lý, cũng từng dạy môn tiếng Nga cho Tiết Đồng.”

Chỉ có sư huynh Lý là hướng mắt qua bên trái nhìn chúng tôi, rồi lại quay sang bên phải nhìn Lưu Khải và Mộ Hải, bị kẹp ở giữa, nét mặt của anh ấy trông khá phức tạp.

Bạch Lâm lên nhìn sư huynh Lý ra dấu hiệu gì đó.

“Anh và thầy Mộ là anh em họ ruột thịt ư?” Tôi bình tĩnh hỏi.

“Không phải, anh làm gì có phúc phần như vậy. Anh ấy là cháu ngoại của cháu của ông nội của ba anh.”

Anh ấy nói xong, cả bàn chúng tôi đều cùng giữ im lặng.

Cuối cùng, Triệu Hiểu Đường dừng cảm đáp lại: “Cái quan hệ kiểu này anh nói xong cũng như không nói, chẳng hiểu gì cả.”

Mộ Hải suy nghĩ một lúc, rồi giải thích bằng một phương thức khác: “Ông ngoại của anh ấy và ông nội của anh có cùng một ông nội.”

“À!!!” Mặc dù mọi người đều đã ồ lên, còn cùng gật đầu, nhưng tôi cảm thấy chắc là họ cũng cùng cấp độ với tôi thôi, tức là không hiểu.

Một lúc sau, Tống Kỳ Kỳ đặt ra câu hỏi: “Ông ngoại của thầy và ông nội của anh là anh em chú bác, vậy sao hai người lại mang cùng một cái họ?”

“Mộ Thừa Hòa theo họ của mẹ mà.” Mộ Hải nói.

“Ba của thầy Mộ trước đây là giáo sư của trường bọn em, nhưng đã qua đời từ rất sớm, vì thế mà sau này thầy mới theo họ của mẹ chẳng.” Sư huynh Lý tự giải thích.

Về chuyện của ba mình, trước đây Mộ Thừa Hòa từng chính miệng nói với tôi, do đó suy đoán của tôi và sư huynh Lý là giống nhau.

Ngờ đâu Mộ Hải lại lắc đầu phủ nhận: “Không phải, từ nhỏ anh ấy đã họ Mộ. Gia đình của anh ấy.... vài ba câu thì nói không hết đâu, không phải người như chúng ta có thể hiểu được.”

Sau bữa cơm, Mộ Hải trả tiền xong đi ra thì phát hiện tôi đang đứng một mình ngoài cửa, tay cầm túi xách của những người còn lại.

“Người đâu cả rồi?” Anh ấy hỏi.

“Đi toilet rồi.”

Mộ Hải nghe xong thì cười hi hi.

Chiều cao của anh ấy và Mộ Thừa Hòa ngang ngửa nhau, nhưng gương mặt lại chẳng giống nhau. Thật không thể ngờ lại mang cùng một họ, mà còn là họ hàng.

Đột nhiên, tôi bất giác đặt ra câu hỏi: “Ngày thường anh và thầy Mộ có thân nhau không?”

“Không thân lắm.”

Thấy tôi dùng ánh mắt trông chờ nhìn anh ấy, Mộ Hải bổ sung thêm: “Ngẫu nhiên vào các dịp lễ tết, cả nhà họp lại dùng bữa cơm. Nhưng hễ có mặt anh ấy thì những đứa trẻ trong nhà sẽ đặc biệt náo nhiệt.”

“Vậy sao?”

“Anh ấy rất có lòng kiên nhẫn đối với người khác, tính tình lại tốt. Trong não anh ấy chẳng biết đã chứa bao nhiêu thứ, anh ấy mà kể chuyện thì y như rằng sẽ làm bạn trẻ ngẩn cả người.”

Tôi không nhịn được cười, nhất thời chợt nhớ đến Bành Vũ, nhớ đến nét mặt sùng bái của nó mỗi khi nhắc đến Mộ Thừa Hòa.

(6)

Mộ Hải lại nói: “Chắc chắn là anh ấy rất được học sinh yêu thích phải không, đẹp trai thế mà.”

Tôi nói một cách không tự nhiên, “Phải đó, thầy giảng bài rất thú vị.”

Bất chợt, Mộ Hải cảm thán: “Thật ra, trưởng thành trong một gia đình như thế mà anh ấy còn có được tính cách như vậy là rất không dễ dàng.”

Tôi ngẩn ngơ, “Tại sao?”

“Tụi em không biết sao?” Mộ Hải hỏi lại.

Tôi lắc đầu sững sờ. Thế là, Mộ Hải đã dùng vài ba câu để khái quát ngắn gọn lịch sử cách mạng của ông ngoại của Mộ Thừa Hòa, và lịch sử tham chính của mẹ của anh ấy. Tiếp đó còn bổ sung thêm: “Mẹ của anh ấy là điển hình của người phụ nữ mạnh mẽ và hết mình vì công việc, vì thế trước khi ba của anh ấy qua đời, phần lớn thời gian anh ấy đều ở cùng với ba của mình.”

“Ba của thầy Mộ trước đây cũng là giáo sư trong trường của em.”

Mộ Hải nói: “Nếu như không phải qua đời sớm như vậy, giờ đây ba của anh ấy chắc chắn cũng là một người rất đáng nể.”

“Vậy....” Tôi nói, “Chắc chắn là thầy Mộ rất giống ba của mình rồi?”

“Gương mặt có giống hay không thì anh không nhớ nữa. Tính cách thì có hơi giống, lại..... không phải rất giống.” Khi nói những lời ấy, sắc mặt của Mộ Hải rất kỳ lạ, không biết có phải đang cố nắm bắt gì đó trong ký ức hay không.

Khi tôi muốn hỏi tiếp nữa thì họ đã trở ra từ quán lẩu.

Trở về ký túc xá, tôi mở máy vi tính lên tra cứu tên của mẹ của Mộ Thừa Hòa, trang web nhảy ra rất nhiều tin tức liên quan. Trong đó có một tấm hình là nói về cuộc thăm viếng cán bộ đã về hưu của một tỉnh huyện xa của thành phố A. Người phụ nữ đi đầu trong chiếc áo màu lục đậm, mái tóc ngắn mạnh mẽ, chính là mẹ của Mộ Thừa Hòa.

Thật không ngờ trước đây tôi đã từng gặp bà ấy. Năm xưa, tôi đã lên khán đài lãnh giải thay ba tôi. Người trao tặng chiếc huân chương biểu dương nặng trĩu đó, chính là bà ấy. Tôi đặc biệt ấn tượng với con người này.

Màn hình trình chiếu đoạn phim liên quan đến ba, tôi xem lại hình ảnh của ba trước giây phút ra đi, và tình cảnh khi họ cứu ba. Tôi đứng trước micro trên khán đài, sớm đã khóc không thành tiếng. Sau đó, có một người phụ nữ tiến tới, trao giải cho tôi, khi ôm tôi vào lòng, bà ấy đã nói nhỏ bên tai tôi: “Con à, con phải kiên cường.”

Mãi cho đến khi đã bước xuống sân khấu, tôi mới nhìn rõ được gương mặt của bà ấy.

Có thể nào.... lúc ấy Mộ Thừa Hòa cũng có mặt?

Hoặc là, anh ấy đã nhìn thấy cô gái được mẹ mình ôm vào lòng thông qua tivi. Bởi thế trong những ngày tháng sau đó, anh ấy mới quan tâm tôi như vậy?

“Cậu đang xem gì vậy?” Bạch Lâm chợt chồm qua nhìn màn hình vi tính của tôi, “Sao lại cứ ngồi thần thờ thế này?”

“Không có gì.” Tôi hốt hoảng tắt trình duyệt web đi.

Bất luận ý định ban đầu của anh ấy là gì, cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Tôi càng tìm hiểu thì chỉ càng chứng minh rằng trước đây mình đã tự tác đa tình như thế nào.

Đèn đã tắt, chúng tôi trở về giường của mình, báo cáo lại ấn tượng về Mộ Hải với Triệu Hiểu Đường.

“Chín chắn hơn chúng ta.” Tống Kỳ Kỳ nói.

“Hơi khờ, hơi ngớ ngẩn.” Bạch Lâm vừa nói vừa cười.

Ngay lập tức, tôi nghe thấy một tiếng mắng nhỏ, Bạch Lâm “Ây ỳ” một tiếng, “Triệu Hiểu Đường! Cậu làm gì mà ném gối vào mình chứ?”

“Chẳng nói được câu nào hay.” Triệu Hiểu Đường hừ lạnh.

“Còn chưa làm vợ người ta mà đã không ỉn nói xấu người đàn ông của cậu rồi sao, bắt đầu bênh vực rồi sao?” Bạch Lâm nghiêng răng cãi lại.

“Được rồi được rồi, tới phiên Tiết Đồng.” Tống Kỳ Kỳ ra mặt ổn định trật tự.

“Mình cảm thấy Mộ Hải là người tốt.” Tôi nói.

Bạch Lâm ngồi bật dậy, cười hì hì nói: “Tiết Đồng à, cậu như thế này là yêu ai yêu cả đường đi lối về rồi, cậu nhìn Mộ Thừa Hòa thuận mắt, rồi coi như cả nhà họ hàng của thầy cũng thuận mắt nốt.”

Tống Kỳ Kỳ nói: “Tiểu Bạch, cậu đừng nói bừa nữa, chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.”

Bạch Lâm hỏi: “Chuyện nghiêm túc gì?”

Tống Kỳ Kỳ nói: “Hỏi Tiết Đồng.”

Tôi nói: “Hỏi mình cái gì?”

Bạch Lâm tiếp lời: “Cậu nói xem, còn ai nữa ngoài Mộ Thừa Hòa. Hôm nay suýt nữa đã lộ tẩy ở trước mặt Lưu Khải rồi. Mình cảm thấy hình như sư huynh nhà mình đã nhìn ra được điều gì rồi.”

Triệu Hiểu Đường nói: “Mình dám thề mình không nói gì với Mộ Hải hết.”

Tống Kỳ Kỳ nói: “Tiết Đồng, cậu thật lòng muốn qua lại với Lưu Khải chứ?”

Tôi không nói gì, trái lại là Bạch Lâm đã tiếp lời: “Đó là điều đương nhiên, mình hiểu Tiết Đồng, cậu ấy tuyệt đối không phải loại người đứng núi này trông núi nọ.”

Tôi nói: “Mình..... mình cũng không biết nữa. Mình không biết mình có yêu Lưu Khải hay không, tóm lại mình cảm thấy cậu ấy tốt với mình, vậy mình cũng phải tốt với cậu ấy hơn nữa.”

Bạch Lâm nói: “Vậy là đúng rồi. Nói chung bắt đầu từ nay, chuyện của Tiết Đồng và Mộ Thừa Hòa chỉ giấu trong lòng của bốn chúng ta thôi, mãi mãi cũng không được lấy ra nói, kể cả bạn trai của mình.”

“Ừm.”

“Được.”

Tống Kỳ Kỳ và Triệu Hiểu Đường nhất trí tán đồng.

(7)

Học kỳ này, vì muốn đáp ứng nhu cầu tìm việc của sinh viên, nhà trường đã mở một lớp tư vấn hướng nghiệp.

Giảng viên của lớp học này họ Trương, sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, thầy Trương đã lăn lộn trong những thành thị ở phương Nam, đến năm nay mới trở về trường nhận chức giảng dạy. Đại khái là vì làm việc ở bên ngoài đã rất nhiều năm chẳng, ở thầy đã bớt đi khí tiết của một học giả, khi giảng bài, thầy luôn xem chúng tôi là bạn, do đó rất tùy ý.

Có một lần, thầy nói: “Sau khi bước vào xã hội, áp lực của đàn ông chắc chắn sẽ lớn hơn phụ nữ. Huống chi đàn ông vốn dĩ là phải ra ngoài xông pha. Nhưng...” Thầy dừng lại một lúc, “Có lẽ bây giờ các bạn sẽ cảm thấy tôi có thói con buôn, lời nói không giống phong cách nên có của bậc thầy giáo, nhưng tôi vẫn phải nói cho các bạn nam nghe, có những lúc, một cuộc hôn nhân có giá trị sẽ giúp bạn rút ngắn 10 năm phấn đấu.”

“Ý tôi không phải bắt các bạn nhất định phải đi theo hướng đó, mà là sau này, khi các bạn suy nghĩ đến bến đậu tình cảm, thì nhân tố này là vô cùng quan trọng.”

Bạch Lâm bĩu môi khinh bỉ: “Làm giỏi chi bằng cưới khôn, thời đại bây giờ câu này cũng rất thích hợp dùng cho đàn ông, quả đúng là nam nữ bình đẳng rồi ha.”

Khi chúng tôi thi xong cấp 8 thì Lưu Khải cũng đã thuận lợi thông qua kỳ thi viết và phỏng vấn của cuộc tuyển nhân viên công chức, Trần Nghiênn cũng gọi điện báo với tôi rằng sau khi thi lại, nó đã đậu. Mọi người đều đang tiến về chí hướng của mình, ngoại trừ tôi.

Ngày lãnh bằng tốt nghiệp, chúng tôi mặc lễ phục tốt nghiệp, cầm máy ảnh, đi lòng vòng trong sân trường ghi dấu lại mọi ngõ ngách: Hồ bơi được trong dùng để nuôi cá trong mùa đông, Hồ Nguyệt Nha trồng hoa sen ở phía sau thư viện, Rừng hoa quế ở bên dưới lầu Tứ Giáo.....

Buổi tối, trong bữa tiệc chia tay, rất nhiều giáo viên đến dự. Tâm trạng của giáo viên phụ đạo rất tốt, nên cho phép chúng tôi uống bia.

Hầu hết các bạn đều quần quýt lấy thầy giáo đẹp trai nhất khoa – Trần Đình, thay nhau trút rượu thầy. Nghe nói tửu lượng của thầy rất cao, nhưng trong tình hình thế này, có cao cách mấy cũng không chống đỡ nổi chiến thuật biển người của học sinh, vì thế cuối cùng thầy đã bại trận.

“Thầy Trần, thầy Mộ của tụi em đâu?” Một nữ sinh hỏi, “Trong tất cả giáo viên dạy tụi em, chỉ còn thiếu thầy ấy thôi.”

“Nhìn mấy em thế này, thầy ấy không dám tới đó.” Trần Đình hất đầu một cái, “Sớm đã trốn đi nơi khác công tác rồi.”

Sau bữa ăn tối, tiệc khoa dần dần chuyển thành hoạt động cùng lớp, sau đó tiếp tục điên cuồng suốt đêm.

Bạch Lâm kéo lấy tôi với Triệu Hiểu Đường, “Hai cậu mỗi tuần đều phải ra gặp mình.” Tiếp đó quay qua nói với Tống Kỳ Kỳ: “Cậu về quê rồi thì mỗi ngày đều phải nhắn tin với mình. Nghỉ đông phải về đây thăm tụi mình.”

Vốn tưởng rằng ngày cuối cùng sẽ xảy ra cảnh khóc thét kinh thiên động địa, nhưng, chúng tôi đích thật đã tốt nghiệp trong lặng lẽ. Hôm sau, ba chúng tôi cùng tiễn Tống Kỳ Kỳ ra bến xe, sau khi trở về thì cũng bắt đầu mạnh ai nấy đi. Thế là, từ sau ngày từ biệt ấy, tất cả thành viên lớp tốt nghiệp của khoa Anh của Học viện ngoại ngữ trực thuộc Đại học A, bắt đầu cuộc sống khác nhau của mình.

Lưu Khải thi đỗ vào Cục Tư Pháp của thành phố A với thành tích đứng đầu, nghe nói ba của cậu ấy rất vui mừng.

Tôi nói: “Nhưng công việc này đâu có liên quan gì đến chuyên ngành của anh đâu.”

Lưu Khải nói: “VẬY cũng đâu có cách nào khác.”

Tôi nói: “Tạm gác chuyện lãng phí hết 4 năm đại học không nói, lâu nay anh vẫn rất thích chuyên ngành này, bây giờ từ bỏ như vậy không phải rất đáng tiếc sao?”

Lưu Khải bắt lặc nói: “Vì sinh tồn, chúng ta chỉ có thể thỏa hiệp.”

Tôi nhìn cậu ấy, không nói gì.

Và rồi, tôi cũng tìm được công việc trợ lý hành chính trong công ty địa ốc nơi Triệu Hiểu Đường đang làm. Công ty thông báo đến tôi tháng sau bắt đầu đi làm. Khoảng thời gian chờ đợi nhập chức ấy, tôi ngồi một mình ở nhà, chẳng biết làm gì. Thỉnh thoảng đi ăn với Lưu Khải, đi xem phim, cuối tuần thì vào công viên.

Lưu Khải thường kể chuyện trong văn phòng cho tôi nghe.

Cuối tuần này, chúng tôi bắt gặp một đồng nghiệp nữ của cậu ấy trên đường. “Tiểu Lưu, bạn gái à?”

“Ừm.” Lưu Khải giới thiệu chúng tôi cho nhau.

Đợi khi cô ấy rời khỏi, tôi nói: “Hình như có gặp qua ở đâu rồi?”

“Cô ấy là sư tỷ của em đó. Trong lần em biểu diễn đàn tì bà, cô ấy là người dẫn chương trình mà.”

“Không phải chứ.”

Tôi quay đầu nhìn bóng lưng kia. Vị sư tỷ này lúc ấy tóc dài, chỉ lớn hơn chúng tôi hai ba tuổi, trông như một tiên nữ vậy. Tôi nhớ có một lần cô ấy diễn thuyết trên sân khấu, còn nhớ cái thần thái khi cô ấy dùng ngữ điệu sôi sục để nói về chí hướng và tương lai của mình, hoàn toàn làm chấn động tâm hồn của những đứa mới tiếp xúc với môi trường đại học như chúng tôi. Còn bây giờ, tuy vẫn xinh đẹp, nhưng đã là gương mặt của một người bị cuộc sống và công việc lớn nhỏ tôi rèn, trông không khác gì những người khác, đi trên phố, bận tâm chuyện gia đình, con người cũng bất chợt trở nên già hơn.

Khi đứng chờ tàu điện ngầm, tôi nói trong thương cảm: “Em không muốn mình phải sống cuộc đời như thế.”

Lưu Khải hỏi: “Thế nào?”

Tôi nói: “Mỗi ngày đi làm, tan ca, vì cuộc sống mà không ngừng bôn ba, sau đó là gia đình, con cái, bận rộn suốt ngày, rồi cứ thế từng ngày già cỗi. Quên mất lý tưởng ban đầu là gì, thậm chí trở nên không có lý tưởng, em không muốn có cuộc sống như thế.”

Lưu Khải không hiểu: “Chẳng phải mỗi một người đều sống như vậy sao?”

Tôi cảm thấy thương cảm: “Do đó em không muốn.”

“Tiểu Đồng...” Lưu Khải nói, “Em không cảm thấy, em rất kỳ lạ sao?”

“Em chỉ đang tìm kiếm phương hướng cuộc sống của mình.”

“Làm việc, kết hôn, sinh con. Cuộc sống của một người bình thường chính là như thế. Hơn nữa, anh cảm thấy đây cũng là một niềm hạnh phúc.”

“Em biết, nhưng em không hiểu tại sao tương lai của mình lại mơ hồ như vậy.”

“Tiết Đồng, nếu em không thích, em cũng có thể không làm việc, anh có thể nuôi em.”

“Em không phải ý này.” Tôi hốt hoảng rồi.

“Vậy chứ ý em là sao?” Lưu Khải hỏi ngược lại trong giận dữ.

Một cảm giác bất lực bỗng dâng trào làm tôi đột nhiên cảm thấy thân tâm đều mệt mỏi.

Hôm đó, vốn dĩ tôi định mời Lưu Khải đến nhà tôi, cùng mua thức ăn về nấu nướng, vì cậu ấy chưa từng đến đây, chỉ không ngờ kết quả lại là cuộc tan rã không vui.

Về đến nhà, tôi mở vi tính lên, tên của Mộ Thừa Hòa đang hiển thị trên MSN.

Lưu Khải nói, mỗi con người đều sống như thế. Nhưng, tôi biết, Mộ Thừa Hòa không phải. Có lẽ, anh ấy cũng đã từng gặp phải chuyện không như ý, nhưng anh ấy không chịu thua. Trong đêm đông của hai năm trước, anh ấy đã từng nói với tôi về Zhukovsky, nói về ước mơ của mình. Tôi mãi mãi ghi nhớ nét mặt của anh ấy khi nói đến những ước mơ đó, đôi mắt cố chấp và kiên định như viên sỏi vậy.

Bạn bè của tôi không nhiều, người đang đăng nhập hiện giờ chỉ có mình anh ấy thôi, tôi lại không có thói quen đăng nhập ẩn, do đó nếu hiện giờ anh ấy đang dùng MSN, vậy chắc chắn sẽ nhìn thấy tôi. Nếu như, anh ấy đã nhìn thấy tôi, mà tôi lại không chào, thì hình như hơi bất lịch sự. Và nếu như, cho đến bây giờ mà tôi còn cố ý né tránh, vờ như đăng xuất hoặc ẩn mình, thì càng không có phẩm chất.

Thế là, tôi gửi qua đó một cái mặt cười.

Po3a: Thầy Mộ, chào thầy ạ.

Mộ Thừa Hòa: Tiết Đồng, lâu quá không gặp. Tìm được công việc rồi?

Po3a: Ủm, tìm được rồi.

Mộ Thừa Hòa: Vậy thì tốt. Đã đi làm rồi?

Po3a: Vẫn chưa, còn đang nghỉ ngơi ở nhà. Tháng sau mới chính thức đi làm. Còn thầy? Gần đây sao rồi?

Mộ Thừa Hòa: Tôi vừa trở về từ Moscow.

Po3a: Chả trách thầy không đến tham dự tiệc tốt nghiệp của tụi em.

Mộ Thừa Hòa: Nghe Trần Đình nói thầy ấy bị các em làm thảm lắm.

Po3a: Hahaha, quả là thảm thật.

Mộ Thừa Hòa: Vậy xem như tôi đã thoát khỏi một kiếp nạn rồi.

Không khí trò chuyện hài hòa hẳn lên, tôi cũng cảm thấy thông thả hơn nhiều.

Po3a: Đi Moscow có mang đồ gì ngon về đây không?

Mộ Thừa Hòa: Nói ra thì đúng thật là có một thứ rất thích hợp với em.

Po3a: Là gì?

Mộ Thừa Hòa: Em đoán xem.

Po3a: Vodka!

Mộ Thừa Hòa: Thông minh. Nghe điện thoại.

Tôi tưởng ý của anh ấy là có điện thoại đến phải đi nghe điện thoại, ngờ đâu điện thoại của bản thân lại rung lên, và người gọi là Mộ Thừa Hòa.

“Tiết Đồng?” Giọng của anh ấy rất nhanh rất trong, có vẻ như tâm trạng không tệ.

“A. Có!” Tôi nói, “Tặng Vodka cho em thật sao?”

“Lúc về đã tình cờ trông thấy khi đi ngang cửa hàng, đột nhiên nhớ ra hình như từng hứa với em.”

“Em muốn uống ngay quá.”

“Hôm nay muộn quá rồi, ngày mai em đến lấy.” Anh ấy nói.

Anh ấy cho tôi biết thời gian và địa điểm gặp mặt, tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thầy Mộ.....”

“Sao?”

“Em có thể đi cùng với một người bạn không?”

Giọng nói của Mộ Thừa Hòa có hơi chần chừ, “Bạn?”

“Lần trước thầy đã gặp qua, là bạn trai của em, tên Lưu Khải.” Tôi nói trong e dè.

Bên kia đầu dây dường như có ngưng lại một lúc, sau đó tôi nghe anh ấy nói: “Không thành vấn đề.”

Trước khi ngủ, tôi gọi cho Lưu Khải, nói với cậu ấy về chuyện gặp thầy Mộ.

“Nhưng, anh phải tặng ca.” Lưu Khải nói, “Thứ hai phải họp, ngày mai phải chỉnh lý đầy đủ các tư liệu.”

“Không thể dành ra một ít thời gian?”

“Tiểu Đồng, em biết mà, anh mới đi làm, anh phải nỗ lực hơn người khác.”

“Nhưng.....”

“Thầy Mộ đúng không, anh gặp qua rất nhiều lần rồi. Em nói rõ lý do anh không thể có mặt cho thầy biết, thầy sẽ hiểu mà.”

“Nhưng, em hy vọng anh có thể đi cùng.”

“Lần sau anh nhất định sẽ đi. Nếu đi ăn, em có đủ tiền không? Em đã tốt nghiệp rồi, đừng để thầy chi trả nữa.”

Lưu Khải lời thôi căn dặn một hồi, không cho tôi cơ hội được nói thêm lời nào thì đã gác máy.

Tôi nằm trên giường, đang do dự suy nghĩ xem có nên hẹn lại giờ khác với Mộ Thừa Hòa hay không thì Bạch Lâm lại gọi điện đến.

“Tiết Đồng! Mình tức quá rồi!” Nó mở bài.

“Sao rồi?”

“Ông sếp của mình đó, đúng là biến thái mà, hôm qua chính tay ông ấy đã đưa biểu mẫu in bảo gửi đến bộ phận marketing. Rõ ràng là ông ấy đã lấy nhầm, vậy mà lại nói mình không biết làm việc. Mình chỉ lầm bầm trong miệng vài câu thôi, vậy mà ông ấy kêu mình vào phòng hội nghị chỉ trách mình đến nửa ngày, nước miếng phun cả lên mặt mình! Còn bắt mình tăng ca cho tới giờ này.....”

Bạch Lâm lại bắt đầu chương trình than thở chỉ ít ba lần một tuần của nó rồi. Và tôi cũng bắt đầu vừa nghe vừa phụ họa theo rồi, cuối cùng mi mắt chống chịu không nổi, tôi nghe liên khúc thôi miên của nó bên tai, thiếp ngủ...

Trong giấc ngủ, tôi mơ rất nhiều, đều là những kỷ niệm của thời kỳ túc xá, chúng giống như một phim điện ảnh, chọn cảnh mà hiện ra, chớp qua chớp lại. Sáng sớm, điện thoại của mẹ đã đánh thức tôi.

“Mẹ, có chuyện à?” Mẹ rất ít khi chủ động tìm tôi.

“Hôm qua Trần Nghiên có liên lạc với con không?”

Không có.”

“Vậy gần đây?”

“Cũng không.”

“Vậy thôi vậy.” Tự nhiên hỏi mấy câu kỳ lạ xong, bà ấy nhanh chóng cúp máy.

Mộng đẹp vẫn còn muốn tiếp tục, do đó tôi lại nhắm mắt ngủ tiếp. Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi nghe thấy tiếng gọi con trai ăn cơm vọng đến từ ngoài lang thang của nhà kế bên.

Ăn cơm?

Tôi giật mình tỉnh táo hẳn, ngồi bật dậy, cầm điện thoại lên xem thời gian, 11:51. Trời ạ! Chỉ còn 9 phút nữa là đến giờ hẹn.

“Thầy Mộ.....” Tôi vừa thay quần áo vừa gọi điện.

“Tôi đang trên xe, còn mấy phút nữa là đến.” Anh ấy nói.

“Không phải! Không phải! Em vẫn chưa ra khỏi cửa.”

“Vậy à?” Anh ấy nói, “Không sao, hai em cứ từ từ, không gấp.”

“Lưu Khải có công việc không thể đến. Em vừa ngủ dậy, cho nên, chắc chắn là thầy phải chờ rất lâu rất lâu.”

Anh ấy trầm ngâm một hồi, “Tôi đang ở gần nhà em, nói địa chỉ đi, tôi qua đón.”

Tôi bồn chồn, không kìm được lòng hỏi: “Địa chỉ cũng không biết mà sao thầy biết đang ở gần nhà em?”

Anh ấy đáp: “Lần trước ở Starbucks, em nói nhà em rất gần đó.”

Tôi dừng hết mọi cử động. Thật không ngờ, một chi tiết nhỏ như thế mà anh ấy cũng ghi nhớ, lúc đó tôi chỉ vì muốn từ chối lời đề nghị của anh ấy nên mới nói bừa một lý do thôi.

Tôi xuống đến dưới đường, đợi không đến hai phút thì xe của Mộ Thừa Hòa xuất hiện, không thể không thừa nhận rằng, khả năng phương hướng và trí nhớ của anh ấy thật sự là cao siêu đến kinh người. Địa hình khu này rất phức tạp, Bạch Lâm đã đến rất nhiều lần rồi mà vẫn chưa nhận rõ đông nam tây bắc.

Tôi vẫy tay với anh ấy. Mộ Thừa Hòa nhìn thấy tôi, từ từ tắt xe vào lề, hạ kiếng cửa sổ, nhìn tôi cười, đôi mắt uốn thành một độ cong rất đẹp.

Đêm qua có mưa, nên thời tiết trưa hôm nay cũng mát hơn rất nhiều. Ánh mặt trời êm dịu đang ở trên đỉnh đầu, lâu lâu lại nấp vào những áng mây.

Tôi đứng dưới bóng râm, nhìn Mộ Thừa Hòa xuống xe đi về phía tôi. Tóc của anh ấy vốn dĩ đã hơi nâu, giờ đây dưới ánh mặt trời, mái tóc ấy dường như được mạ lên một lớp vàng.

Phía sau có một chiếc xe chạy đến, anh ấy quay đầu lại nhìn, rồi nhanh chóng né sang một chỗ khác. Ngay khi ánh mắt tiếp xúc với ánh mặt trời, bước chân của anh ấy khựng lại, rồi lập tức nhú mắt, hất xì một cái.

Sau đó, đi được hai bước, lại hất xì một cái.

Tôi không nhịn được cười. Đôi mắt của anh ấy híp lại, chân mày chụm vào nhau, rồi phát ra một âm thanh nhỏ tựa tựa như “a xì”, nhìn y như một con chuột túi bị cảm vậy.

“Thầy là cậu bé hất xì ông mặt trời!” Tôi nói như là phát hiện ra chuyện lạ lắm vậy.

“Cậu bé hất xì?”

“Chính là loại người giống thầy đó, cứ nhìn thấy ông mặt trời là hất xì, đây là một cách xưng hô dễ thương.”

“Mới nghe lần đầu.”

“Lúc nhỏ em đọc sách mới biết đó, không ngờ thầy lại là người như vậy.” Tôi nói.

Nhưng anh ấy lại phát ra một câu cảm thán: “Mới chớp mắt, em đã thành một đại cô nương rồi.”

Đột nhiên tôi cảm thấy, lần này gặp lại anh ấy, lòng tôi thoải mái hơn rất nhiều.

“Lưu Khải phải tặng ca nên không đến được, bảo em nói xin lỗi với thầy.”

“Không sao.”

Anh ấy hỏi tôi: “Chúng ta tìm một nơi ở gần đây ăn trưa vậy. Lúc đến đây, đường bên kia kẹt lắm.”

Tôi đề nghị: “Vậy hay là lên lầu đi, lên nhà em ăn, hôm qua em mua nhiều thức ăn lắm nhưng chưa nấu, thế nào?”

Anh ấy ngẩng đầu nhìn lên lầu, “Tiện không?”

“Rất tiện ấy chứ.”

9. Chương 09

Chương 9 – Nghe thấy

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

Đậu xe vào bãi đầu vào đây xong, chúng tôi cùng leo lên lầu 4.

Đi tới trước cửa nhà, tôi đột nhiên nhớ ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, lập tức quay ra sau nhìn Mộ Thừa Hòa.

“Còn có việc khác?”

“Em...” Tôi muốn nói, thầy ơi, em thay đổi ý định rồi. Nhưng, còn kịp không?

“Chờ em một phút.”

Nói xong tôi bỏ lại anh ấy ở ngoài cửa, tự mình chạy vào trong, dùng tốc độ của siêu nhân dọn hết quần áo ngủ, áo ngực, đồ đạc pin trên sofa, sau đó là sữa rửa mặt, tạp chí, thức ăn vặt trên bàn, mang hết vào phòng ngủ, rồi mới ra mở cửa mời anh ấy vào.

Mộ Thừa Hòa nhìn quanh một vòng, rồi cười cười mà nói: “Cũng không tệ, sạch sẽ hơn trong tưởng tượng.”

Mặt của tôi tối sầm lại, tôi dám cá chắc chắn hắn đang cười thầm trong lòng.

Và cuối cùng là, hắn thì ngồi trên sofa thổi máy lạnh xem tivi, còn tôi thì vùi đầu trong bếp nấu nướng. Tôi vừa vo gạo vừa nhìn Mộ Thừa Hòa đang ngồi ngoài phòng khách bằng ánh mắt ai oán, trong lòng chỉ có một cảm giác – Hối hận! Hối hận vì sao hắn mời tôi ăn tôi không đi, còn tự mình đề nghị sẽ làm cho hắn ăn?

Trên bàn ăn là chai Vodka do hắn mang đến, nhìn nó mà tôi chỉ có thể nuốt nước dãi.

Một lúc sau, chính ngay khi tôi đang làm khoai tây chiên thì nghe thấy hắn hỏi: “Có cần giúp đỡ không?”

“Không cần, còn một món cánh gà chiên nữa là xong rồi.”

“Nhiều món vậy à.” Hắn nhìn nhìn, “Không ngờ em biết nấu ăn thật.”

“Trước đây mẹ đi làm, ba thì lái xe, một ngày ba bữa đều do em tự nấu hết, các món ăn bình dân thế này không làm khó được em đâu, nhưng nếu là món phức tạp hơn thì em chịu thua.”

Mộ Thừa Hòa đi luôn vào bếp, hỏi tôi: “Có rượu đỏ không?”

“Có chứ. Để làm gì?”

“Món tiếp theo, để tôi làm cho em ăn.”

Nói xong anh ấy liền lấy chiếc tạp dề hình hoa hướng dương treo trên tường xuống mặc vào người, rồi rửa tay, rửa cánh gà, để cho ráo nước, sau đó quay lại hỏi tôi: “Có bơ không?”

Tôi còn đang thần thờ trước một loạt những hành động đó, thật sự không mấy quen, vì vậy mà phải đến một lúc lâu sau tôi mới trả lời: “Không có.”

“Sữa bò cũng được.”

“Sữa bò có!”

“Tương cà?”

“Có.”

Chuẩn bị xong mọi thứ thì tôi đứng ở một bên nhìn anh ấy dùng các nguyên liệu đó ướp cánh gà.

“Thầy định làm món gì?”

“Cánh gà hầm rượu đỏ.”

“Cánh gà cũng có thể làm chung với sữa bò và rượu đỏ sao?”

“Cách làm của Nga.” Tiếp đó, anh ấy bổ sung thêm một câu: “Tôi thấy thông thường trẻ con đều thích ăn món này.”

“.....”

“Em có một người bạn, nó có đứa con, năm nay cũng đã 3 tuổi rồi.” Tôi nói.

“Hử...” Anh ấy hơi khựng lại, “Bao nhiêu?”

“Ba tuổi.” Tôi giơ ngón tay ra trước mặt anh ấy, “Là bạn học thời phổ thông, thi tốt nghiệp xong là bạn ấy về quê đổi hộ khẩu rồi kết hôn luôn. Trong kỳ nghỉ đông năm hai tụi em có một buổi họp lớp, bạn ấy dắt con trai theo, bảo nó gọi tụi em là dì, thiệt tình, làm tụi em hết hồn.”

Mộ Thừa Hòa cười một cái, không nói gì, chỉ mở bếp lò lên.

“Chắc chắn là thầy cũng từng gặp phải chuyện như thế.” Tôi nói.

“Bạn học lúc trước đều lớn hơn tôi.” Anh ấy nói, “Bây giờ đa phần đều đã sinh con đẻ cái rồi.”

“Phải chăng trong số đó cũng có những bạn học nữ khiến thầy phải tiêu hao tinh thần?” Tôi hỏi với vẻ mặt xảo huyệt.

“Một, hai người.” Thật không ngờ lại dám thành thật trả lời!

“Hả?” Tôi kinh ngạc, “Có thật sao?”

“Nhưng người ta không để ý tôi, lúc ấy tôi nhỏ hơn họ đến mấy tuổi.”

“Ồ.” Tôi gật đầu đầy ý vị, đúc kết ra rằng, “Hóa ra thầy thích người lớn tuổi hơn mình.”

Mộ Thừa Hòa mỉm cười lắc đầu, nhìn như là mất công mở miệng biện cãi nhiều với tôi vậy.

Công tắc nồi cơm điện bật lên, tôi rút dây ra, xới cơm, sau đó ra ngoài bày sẵn chén đĩa.

Đúng lúc này, Lưu Khải gọi đến.

“Ăn chưa?” Lưu Khải hỏi.

“Chuẩn bị ăn.”

“Hỏi thăm thầy Mộ thay anh.”

“Ừm.”

Không hiểu tại sao, tôi đã giấu không nói cho cậu ấy biết tôi và Mộ Thừa Hòa đang nấu ăn ở nhà.

Mộ Thừa Hòa bưng đĩa cánh gà hầm rượu ra đặt lên bàn, sau đó trở về nhà bếp cởi tạp dề. Cánh gà đó trông đỏ đỏ, rất thơm. Thế là, tôi thừa cơ định bóc một miếng lên ăn, ngờ đâu nóng quá, liền vội vàng rút tay lại rồi nhanh chóng để vào miệng nuốt.

Ngọt lắm! Rất khiêu khích!

Đợi anh ấy ngồi vào bàn, tôi hỏi: “Có muốn uống rượu không?”

“Em có thể uống một chút, tôi không uống.”

Tôi cười hì hì, liền chạy đi lấy ly. Vừa vào bếp thì điện thoại reo lên, thế là lại quay trở ra nghe điện thoại.

“Alô?” Tôi nói.

“Đồng Đồng.” Là mẹ tôi.

“Mẹ.”

“Con đang ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Đồng Đồng, Trần Nghiên chết rồi.”

Tôi sững cả người, hỏi lại: “Trần Nghiên? Không thể nào!”

Chỉ nghe trong đầu ùng lên một tiếng.

“Sao lại như thế được? Mấy hôm trước bạn ấy còn nhắn tin cho con. Chẳng phải sáng nay mẹ cũng nói về bạn ấy sao?”

“Tôi hôm qua đã phát hiện nó mất tích, lúc này đã tìm lại được, nó.....” Mẹ không nói tiếp nữa, thay vào đó là: “Nếu con có thời gian thì qua đây một chuyến đi.”

Tôi gác máy mà trong lòng không suy nghĩ được gì, chỉ quay lại nhìn Mộ Thừa Hòa, và rồi tôi vừa giải thích mọi chuyện vừa tìm chứng minh thư, lấy đồ sạc pin, thu dọn quần áo. Mộ Thừa Hòa đặt đĩa xuống, ngồi trên ghế, lặng lẽ nhìn tôi bận rộn. Cuối cùng, chỉ nói một câu: “Tôi đi với em.”

Đến khi chúng tôi cùng ngồi lên xe khách đến thành B thì đã là 4 giờ chiều. Vé của chúng tôi là 17, 18, nhưng không ngờ hai chỗ ngồi lại không kề nhau. Mộ Thừa Hòa đến nói vài lời với người phụ nữ lớn tuổi, và dễ dàng xin đổi được chỗ ngồi.

Người phụ nữ ấy nhìn tôi rồi lại nhìn Mộ Thừa Hòa, cười cười nói: “Hai cháu là bạn học à, nghỉ hè rồi nên cùng về nhà phải không?”

Tâm trạng của tôi không tốt nên không đáp lời. Mộ Thừa Hòa thì chỉ cười, không khẳng định cũng không phủ nhận. Tôi phát hiện rằng khi không muốn nói chuyện với đối phương, anh ấy chỉ cần cười với người đó một cái là được, quả thật là một phương pháp hay.

Vừa chạy vào đường cao tốc, tài xế bắt đầu mở phim lên. Hai chúng tôi đều không đọc tạp chí trên xe, chỗ ngồi lại cách tivi quá xa, thế nên chỉ còn cách nhìn ra cảnh vật đang vút nhanh bên ngoài cửa sổ. Tôi im lặng, anh ấy cũng im lặng.

Xe vòng qua đường cao tốc, chạy qua cầu vượt, cảnh vật chuyển sang hướng khác. Ánh mặt trời chói chang rọi vào cửa sổ bên phía chúng tôi làm tôi không thể không kéo rèm cửa lại.

Ngồi yên một chỗ khiến tôi cảm thấy khó chịu, tôi tựa đầu vào tấm kính cửa sổ, xe vẫn đang chạy, lâu lâu lại bị xóc một cái. Dưới sự dao động “nhịp nhàng” như thế, tôi bất giác đi vào giấc ngủ. Mơ mơ hồ hồ, giấc ngủ cũng không yên lành, chỉ cảm thấy có người đã tắt máy lạnh trên đỉnh đầu của tôi, còn khe đặt đầu tôi lên bờ vai của người đó.

Tôi mở mắt ra, phát hiện đây không phải là giấc mộng, tôi đích thật đang dựa trên người của Mộ Thừa Hòa. Anh ấy rất gầy, bờ vai không có thớ thịt thừa nào, tựa trên đó cũng không mấy êm ái. Nhưng rồi sau khi do dự một lúc, tôi vẫn quyết định duy trì tư thế này.

Anh ấy không động đậy. Tôi cũng không dám nhúc nhích.

Tôi sợ. Nếu để phát ra bất kỳ một động tĩnh nhỏ nào thì sẽ làm anh ấy phát hiện tôi đã tỉnh.

Không biết xe đã lại chạy được bao nhiêu cây số, tôi không nhìn được màn hình, chỉ có thể nghe nội dung của phim, chỉ biết, nam chính trong lần tỏ tình đầu tiên đã bị nữ chính từ chối.

Cổ của tôi mỏi quá, cuối cùng cũng không giữ được tư thế ấy nữa, rời khỏi bờ vai của Mộ Thừa Hòa, tôi mới phát hiện thật ra anh ấy đã ngủ rồi. Anh ấy ngã đầu ra phía sau, mím chặt bờ môi, dường như vì muốn để tôi có thể ngủ thoải mái trên bờ vai của mình, anh ấy đã ngồi rất thấp. Tay phải cầm điện thoại, tay trái đặt trên chân, năm ngón nắm chặt, lòng bàn tay để ngửa lên trên.

Thỉnh thoảng xe lại bị xóc, mỗi xóc một cái, bàn tay trên đầu gối của anh ấy sẽ lại tụt xuống một chút. Nó từ từ tụt xuống, đến cuối cùng khi nó rơi hẳn xuống ghế là vừa đúng chạm vào tay tôi.

Tôi thừa nhận, lúc này tôi đã cố ý để tay của mình ở chính giữa hai người, ngồi ôm cây đợi thỏ chờ nó rơi xuống tay tôi. Nhưng đến khi hai tay đã chạm vào nhau, tôi lại giật bắn người lên, hoang mang rút tay lại. Trong buồng xe máy lạnh, tay của anh ấy có hơi mát, trái lại tay tôi lại nóng hổi.

Tôi không khỏi ngồi tự mắng nhiếc mình, đã hẹn hò với Lưu Khải rồi lại còn ôm mộng tưởng với Mộ Thừa Hòa. Nghĩ vậy, tôi lấy điện thoại ra nhắn tin cho Lưu Khải, nói với cậu ấy tôi có việc phải đến chỗ mẹ tôi một chuyến.

Không biết có phải vì cử động của tôi đã làm Mộ Thừa Hòa thức giấc hay không. Anh ấy nhìn vào đồng hồ đeo tay rồi rất tự nhiên mà thu bàn tay vừa chạm vào tay tôi lúc này trở về đầu gối.

Mấy phút sau, Lưu Khải trả lời tin nhắn cho tôi.

“Việc gấp gì?”

“Con gái của đồng nghiệp của mẹ em vừa qua đời, em qua đó.”

“VẬY em nhớ cẩn thận.”

Nhìn dòng chữ ấy một lúc, tôi ấn nút trở về. Tôi không biết người khác hẹn hò có giống như hai chúng tôi hay không. Ban đầu chấp nhận Lưu Khải là vì tôi ích kỷ, tôi muốn mượn cậu ấy để quên đi Mộ Thừa Hòa, sau đó Lưu Khải đối xử tốt với tôi, tôi cũng an tâm mà qua lại với cậu ấy, thậm chí công khai quan hệ của chúng tôi. Khi ở bên cậu ấy, tôi rất an tâm, tôi cảm thấy cậu ấy tốt với mình thì mình nên chấp nhận. Đồng thời cũng cho rằng những tình yêu cảm động trời đất ở trong sách, ở trên phim chỉ là những thủ đoạn nghệ thuật để lấy nước mắt và tiền tài của người xem, tình yêu trong hiện thực là phải như tôi và Lưu Khải vậy: bình dị, có thời gian thì cùng ăn cơm dạo phố, khi bận rộn thì mạnh ai nấy làm việc của mình, mấy ngày không gặp nhau cũng không nhớ nhưng hay cảm thấy trong lòng trống trải.

Tôi thậm chí còn cảm thấy thiện cảm mà tôi đối với Mộ Thừa Hòa chỉ là sự si mê và theo đuổi ngây ngô của thời niên thiếu, đợi khi có Lưu Khải rồi, tôi chắc chắn sẽ quên anh ấy. Nhưng, lúc này, trong giây phút chạm phải tay của Mộ Thừa Hòa, tôi cảm tưởng như mình bị con rắn độc cắn một cái thật đau, và không biết phải làm thế nào.

“Thầy Mộ.” Tôi gọi nhỏ, thế nhưng người đàn ông cầm báo đang đứng giữa đường đi ở đây ngồi trước vẫn đã nghe thấy lời xưng hô này, ông ấy quay lại nhìn chúng tôi với ánh mắt tò mò.

“Hmm?” Mộ Thừa Hòa đáp.

“Hình như đã đi được hơn nửa đường rồi.” Tôi vội thay đổi cách nói chuyện. Thật ra thì tôi muốn hỏi, lỡ như đến đó rồi, tôi phải giới thiệu với mẹ tôi như thế nào, nói thầy là thầy của tôi, hay là bạn của tôi? Song ánh mắt của người đó đã làm tôi nhất thời không biết phải mở lời ra sao.

“Chắc khoảng 8 giờ sẽ đến nơi.” Anh ấy nhận ra được gì đó nên bổ sung thêm, “Đợi khi đưa em đến đó, tôi sẽ về thành A.”

“Thầy Mộ.....” Tôi lại gọi.

Anh ấy quay sang nhìn tôi.

“Cám ơn thầy.” Tôi nói.

Ngay cả Lưu Khải cũng không nghĩ đến việc phải đến đây với tôi, vậy mà anh ấy lại không một chút do dự.

Mộ Thừa Hòa cười, “Mỗi lần em nói cám ơn, nét mặt đều rất nghiêm túc.”

“Hả?” Tôi bồn chồn, “Lúc nào?”

“Lần trước khi ở Starbucks cũng thế.”

Nhớ lại lần đó mình vừa khóc vừa đi trên phố, tôi hơi ngượng, liền hỏi ngược lại: “Có sao? Với lại, thầy là thầy, em là học sinh của thầy, đương nhiên không thể đùa cợt trước mặt thầy rồi.”

Và rồi tôi im lặng, không nói tiếp nữa, bởi vì tôi phát hiện đôi đồng tử của anh ấy hơi lạ. Chân mày của anh ấy nhíu lại, ánh mắt nhìn vào môi của tôi, sau đó lại dời đi, cảm giác đó... giống như đột nhiên cảm thấy không vui vậy.

“Có phải em đã nói sai điều gì không?” Tôi hỏi.

Anh ấy nhìn vào mắt của tôi, có hơi mơ màng, rồi nhìn vào bờ môi tôi.

“Em thật sự đã nói sai điều gì rồi sao?” Tôi lại hỏi.

Hình như Mộ Thừa Hòa đã hiểu rồi, anh ấy lắc đầu, còn mỉm cười với tôi, sau đó quay đầu sang hướng khác, đầu vẫn tựa ra sau ghế, anh ấy nhắm mắt lại, im lặng không nói thêm gì.

Tôi phát hiện trên trán anh ấy dẫm một lớp mồ hôi, tôi lo lắng vô cùng: “Có phải cảm thấy không khỏe không? Say xe?”

Anh ấy không đáp trả tôi.

Tôi chợt nhớ ra giao thừa năm ngoái, đêm đó, anh ấy cũng như thế, giống như đột nhiên phản ứng chậm chạp hơn ngày thường, lời nói cũng phải lặp lại hai ba lần mới nghe hiểu, hoàn toàn không giống với Mộ Thừa Hòa của mọi ngày. Một cảm giác không hay ùn đến. Tôi nhìn đắm đắm vào anh ấy, chỉ sợ anh ấy có chỗ nào không khỏe.

Không bao lâu thì xe giảm dần tốc độ, cuối cùng dừng hẳn. Tài xế đi hỏi thăm về mới biết phía trước xảy ra tai nạn giao thông, hiện giờ chỉ cho chạy một chiều. Xe dừng lại, tài xế cũng tắt luôn động cơ, lát sau còn tắt cả máy lạnh. Không đến một phút, nhiệt độ trong xe bắt đầu tăng lên. Hành khách than phiền, tài xế liền nói lại trong bức dọc: “Chúng tôi dùng bao nhiêu xăng dầu là do công ty quy định, bây giờ lại không biết phải kẹt đến bao giờ, chỉ còn cách tiết kiệm thôi. Cùng lắm tôi mở một lúc, tắt một lúc.”

Nhưng dầu cho có như thế đi nữa thì vẫn rất nóng.

Mộ Thừa Hòa không hề động đậy, đôi mắt nhắm lại, chân mày chụm vào nhau. Tôi nhớ anh ấy rất sợ nóng, để hòng anh ấy nóng lên càng cảm thấy khó chịu hơn, tôi liền lấy từ trong giỏ xách ra quyển nhật ký, xé ra vài trang giấy ngồi xếp thành cây quạt.

Cuối cùng anh ấy cũng chịu mở mắt ra nhìn tôi, nhưng lại chỉ nói bốn chữ: “Tiết Đồng, không cần.”

Tôi nói: “Không sao đâu, dù gì em cũng rảnh.”

Anh ấy nhắm mắt lại, không một chút cảm xúc.

Nhìn nét mặt ấy, tôi nhớ lại lúc nhỏ, khi ba vẫn còn sống, khi ấy chúng tôi vẫn còn sống ở khu nhà cũ, mỗi lần khiêng bình ga về ba đều phải leo lên đến lầu 8. Ba rất béo tròn, lại dễ đổ mồ hôi, leo chưa được hai tầng thì đã phải bỏ bình ga xuống nghỉ mệt, mồ hôi ướt đầm cả tấm lưng. Tôi thì chạy theo ở phía sau, cầm cây quạt nhỏ nhón chân lên quạt cho ba. Thật ra thì ít gió mơn đó cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng ba thì luôn rất vui vẻ mà nói: “Đồng Đồng đúng là bảo bối ngoan của ba.” Những lúc trời nóng, lại gặp cúp điện, ba sẽ cầm quạt giấy nằm bên cạnh quạt cho tôi, trong khi bản thân ba lại mồ hôi nhễ nhại. Song thông thường trong những trường hợp đó, ba luôn luôn ngáy ngủ trước cả tôi.

Nhớ lại chuyện xưa, lại nghĩ về sự ra đi đột ngột của Trần Nghiên, và căn bệnh của Mộ Thừa Hòa, tôi không khỏi thương cảm bội phần, trong lòng lại càng thêm khó chịu. Tốc độ quạt càng ngày càng chậm, cổ tay hơi mỏi, tôi đổi sang tay kia, kiên trì không được bao lâu, lại tiếp tục chậm lại.

Chính trong lúc tôi định đổi tay thêm lần nữa, bàn tay của anh ấy đã giơ ra, ngón tay chạm vào cánh tay của tôi trước, sau đó từ từ dời xuống, đến cổ tay, cuối cùng là nắm lấy bàn tay của tôi. Tay anh ấy nắm chặt tay tôi, trực tiếp dùng hành động ngăn chặn tôi.

(2)

Tay tôi đang cầm cây quạt giấy, và anh ấy, thì đang nắm lấy tôi. Không phải kiểu mười ngón đan vào nhau nhưng những người đang yêu, mà là tay anh ấy phủ lấy tay tôi từ bên ngoài, đặt nó lên chân mình. Cây quạt giấy nằm trong tay đã nhả đến không còn là cây quạt ban đầu nữa. Tôi biết, anh ấy cảm thấy tôi không nghe lời, nên đã dùng hành động để làm tôi không thể tiếp tục cử động.

“Nếu thầy cảm thấy em phiền thì em không quạt nữa, được chưa?” Tôi nói. Anh ấy thì như chẳng nghe thấy, vẫn không buông tay.

Trời đã dần tối. Màn hình trên kia đã chuyển sang một bộ phim khác.

Ruộng đồng ở đằng xa đã dần bị màn đêm che lấp, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ánh đèn của một hai căn nhà trên đỉnh núi. Còn phía trước, đèn pha của xe tụ lại vào nhau, hợp thành một dãy đèn lồng màu cam pha lẫn màu đỏ.

Lòng bàn tay của anh ấy ướt ươn, nóng hổi. Tôi nghĩ, có lẽ anh ấy không phải là không thấy nóng, có lẽ anh ấy không phải cảm thấy tôi phiền, mà chỉ sợ tôi làm như vậy sẽ mệt. Cũng giống như ba tôi năm xưa, ba thường hỏi: Con dùng nhiều sức để quạt cho ba như vậy, tay của con không mỏi sao? Và rồi, tôi không động đậy nữa, không giải thích, cũng không giảng co, tôi cam tâm tình nguyện, nghe theo anh ấy.

Đúng lúc này, xe cũng bắt đầu chuyển từ trạng thái đứng yên thành chuyển động từ từ.

Động cơ được khởi động, đèn trong xe cũng cùng lúc sáng lên.

Cạnh chỗ ngồi của Mộ Thừa Hòa là đường đi, bên kia đường đi là hai hành khách nam, bên kia nữa là kính cửa sổ. Cửa kính lúc này trông như một tấm gương, từ trong đó, tôi có thể nhìn thấy nửa gương mặt của Mộ Thừa Hòa, và cả tôi. Chàng trai trong gương đang nhíu chặt chân mày, nắm lấy bàn tay của cô gái một cách.... hơi cố chấp. Và cô gái ấy, trông như bình tĩnh, kỳ thực lại đang ngượng ngùng, sợ sệt, và..... e thẹn. Đột nhiên nhìn thấy con người thật của mình, tôi hoang mang chẳng biết làm gì.

Tôi lập tức dời mắt đi, không dám nhìn thẳng, ngờ đâu quay trở về đây lại nhìn thấy cửa sổ bên mình, vẫn là một tấm gương, còn là gần ngay trước mắt, và rõ ràng hơn lúc này. Tôi cắn môi, lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào trong đó.

Ánh mắt nhìn xuyên qua mình, dừng lại ở Mộ Thừa Hòa, sau đó, tôi dùng bàn tay còn lại lấy điện thoại ra, viết một tin nhắn cho Lưu Khải:

“Chúng ta chia tay đi.”

Nhập số điện thoại xong, tôi im lặng nhìn những chữ ấy rất lâu, ngón tay cái cứ mãi chần chừ ở nút “xác nhận”, cuối cùng tôi thở dài, lưu nó vào bản nháp.

Xe đã trở về vận tốc bình thường, nhiệt độ hạ xuống, tài xế tắt đèn xe đi.

Tất cả chúng tôi lập tức rơi vào bóng tối, luồng sáng duy nhất lúc này là màn hình tivi ở phía trước. Và trong xe, bắt đầu chớp nhoáng những tia sáng của ánh sáng trong phim.

Tôi bất chợt cảm thấy, hoặc giả chỉ trong một khung cảnh thiếu ánh sáng như thế này, tôi mới có thể che giấu con tim ích kỷ của mình lại. Nghĩ vậy, tôi bất giác ngả hết người ra đằng sau, thấy nản lòng, cùng lúc ấy, tay tôi cũng động đậy một cái. Cử động của tôi rất nhẹ thôi, nhưng vẫn đã làm anh ấy giật mình. Anh ấy hơi tỉnh lại, buông tay tôi ra.

Tôi thu tay mình lại rồi hỏi: “Có khỏe hơn chưa?”

Anh ấy mở mắt, gạt đầu, xem ra đã đỡ hơn thật rồi.

Tôi lại hỏi: “Có muốn ăn gì không?” Hai chúng tôi đều không ăn trưa thì đã ra bến xe, thậm chí bữa tối cũng chỉ có thể giải quyết ở trên xe, do đó trước lúc lên xe anh ấy đã mua rất nhiều thức ăn.

Anh ấy nói: “Không cần đâu.”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ấy, khẽ hỏi: “Thầy bị bệnh gì? Có thể nói cho em biết không?”

Anh ấy quay sang nhìn tôi, sau đó điềm nhiên nói: “Có lúc sẽ tự nhiên bị ù tai, rồi không nghe thấy gì cả, rồi chóng mặt.”

Tôi kinh ngạc: “Tại sao?”

“Là một căn bệnh trong màng nhĩ, hội chứng Meniere.”

“Bắt đầu bị từ khi nào? Năm ngoái?” Tôi nói, “Hay năm trước nữa?”

“Lúc mới mấy tuổi thì đã bị. Có còn nhớ tôi từng kể với em, khi còn nhỏ tôi thường chơi ở hồ hoa sen bên thư viện, có một lần bị rơi xuống hồ không? Đó là lần phát bệnh đầu tiên.”

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh ấy.

Anh ấy cười, nói như muốn an ủi tôi: “Cho đến bây giờ, tôi vẫn cảm thấy rất ổn, bệnh nhẹ thôi, cũng không có gì phải lo lắng, chỉ có một điều hơi tiếc là rất nhiều sở thích đều bị bác sĩ ban lệnh cấm.”

“Sở thích gì?”

“Lặn và chạy xe. Sau này khó khăn lắm bác sĩ mới đồng ý cho tôi chạy xe trong thành phố, và chạy với tốc độ chậm.”

“Em chưa từng đi lặn, bởi em cũng không biết, em là con vịt khô mà người ta thường nói.”

“Lặn và bơi không liên quan gì nhau, lần sau có cơ hội sẽ dạy em.”

“Không phải mới nói là bác sĩ không cho sao?”

“Chúng ta chơi lén, họ không biết đâu.”

Một lúc sau, tôi hỏi: “Chắc chắn sẽ chữa trị khỏi mà, đúng không?”

“Chóng mặt thì không nặng lắm, tôi thuộc dạng bị nặng về phía thính giác.”

“Vậy là sẽ....” Tôi không biết phải nói sao, trong đầu không ngừng tìm kiếm từ ngữ, chỉ tiếc là đến cuối cùng cũng đành chịu thua.

Song Mộ Thừa Hòa đã hiểu ý của tôi, anh ấy nói: “Không cần lo lắng, không phải là bệnh gì rất nặng, rất dễ chữa khỏi, tôi từng thấy bệnh nhân nghiêm trọng nhất, đến lúc già cũng chỉ bị điếc thôi.” Anh ấy nhìn sang hướng khác, nói trong bình thản: “Nhưng, bất kể là hiện giờ hay là khi già yếu, thính giác đối với tôi mà nói cũng không phải là quá quan trọng, tôi không phải nhà soạn nhạc hay diễn viên, ca sĩ, cho dù không nhìn thấy gì, tôi vẫn có thể tiếp tục làm những việc mà mình muốn làm, do vậy, đây không phải là đã kích chí mạng gì đối với tôi.”

Nói xong, anh ấy quay trở lại nhìn tôi, nở một nụ cười.

Lòng tôi chợt dâng lên một cảm giác không rõ là gì, đặc biệt là sau khi nhìn thấy nụ cười đó của Mộ Thừa Hòa. Anh ấy không phải loại người gượng cười để làm vui lòng người khác, cũng không phải cố tình làm ra vẻ kiên cường, đó là... một sự bình thản, hiểu sự chân thực. Nụ cười nở ra trên khóe môi luôn hàm chứa ý cười của anh ấy, sau đó thấm đượm cả một đôi mắt, đôi chân mày, nhẹ nhàng, chân thành, nhưng lại khiến người ta tự nhiên cảm thấy đau lòng. Phảng phất như, tim đã bị rúc nhỏ lại trong giây phút ấy. Lần thứ hai trong đời, tôi muốn ôm chặt anh ấy vào lòng.

Đột nhiên, điện thoại reo lên.

“Đồng Đồng, con đến đâu rồi?” Mẹ hỏi.

“Lúc này bị kẹt xe, chắc là sắp ra khỏi đường cao tốc rồi.”

“Mẹ có cuộc họp khẩn, con đến nhà bác Trần trước, bác ấy đang ở nhà một mình.”

“Dạ.”

“Tiểu Lý sẽ đến đón con, nhưng có lẽ sẽ trễ một chút, con nhớ phải cẩn thận, xuống xe thì đến phòng chờ, chỗ đó bảo vệ.”

“Không sao, con không sợ, có người đi cùng với con.”

“Ai?”

“Bạn con.” Tôi nói.

Câu trả lời của tôi khiến mẹ có hơi khựng lại, sau đó mới nói: “Vậy cũng tốt.”

Không ngờ Tiểu Lý còn đến sớm hơn chúng tôi. Anh ấy tinh mắt, tôi vừa xuống xe thì anh ấy đã trông thấy tôi.

“Bạn em à?” Tiểu Lý nhìn thấy Mộ Thừa Hòa đi cạnh tôi.

Mộ Thừa Hòa chủ động bắt tay với anh ấy, “Tôi tên Mộ Thừa Hòa.”

“Tôi là Lý Bình, mọi người đều gọi tôi là Tiểu Lý.”

“Tiết Đồng đưa tới tay anh rồi, xem như nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, vẫn còn có thể đi chuyến xe cuối cùng trở về.”

“Sao? Muộn như vậy mà còn về sao?” Tiểu Lý vừa nói vừa nhìn tôi.

Tôi không ngờ anh ấy về thật, bèn nóng ruột nói: “Đã hai bữa rồi không ăn gì, hay là ngày mai mới về đi.” Lúc này khi nhắc với mẹ về anh ấy thì tôi đã quyết định sẽ không để anh ấy đi xe về thành A một mình.

Không biết là Tiểu Lý đã nhanh chóng hiểu ra ý của tôi hay là đã hiểu lầm quan hệ giữa tôi và Mộ Thừa Hòa, tóm lại anh ấy hoàn toàn đứng về phe bên tôi, “Nếu giám quan Đồng mà biết tôi để anh trở về như vậy chắc chắn sẽ không tha cho tôi. Anh Mộ à, dù gì cũng chờ qua luôn tới nay đã rồi về.” Nói xong thì liền kéo tay Mộ Thừa Hòa đi ra xe.

Cũng may Mộ Thừa Hòa không phải loại người cố chấp, anh ấy đồng ý, và ngồi chung với tôi ở dãy ghế sau.

Chúng tôi không đến nhà của bác Trần, Tiểu Lý nói bà ngoại của Trần Nghiên nghe tin xong thì bệnh tim tái phát hiện giờ đã vào bệnh viện, bác Trần cũng đã vào đó.

“Vậy..... chúng ta đi thăm Trần Nghiên.”

Tiểu Lý nhìn tôi qua kính chiếu hậu, nói: “Được.”

“Thật ra đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt của Tiểu Lý lập tức ảm đạm, khác hẳn tính tình ngày thường, anh nói trong nghẹn ngào: “Trần Nghiên.... tối qua suốt đêm không về nhà, trước đây chưa từng xảy ra chuyện như thế, điện thoại lại không ai bắt máy, sau đó mọi người cùng phân tán ra tìm kiếm, đến sáng hôm nay cũng không có kết quả gì. Sau đó, có người phát hiện thấy kẹp tóc của Trần Nghiên rơi ở góc rẽ lầu 1 trong khu nhà của chính ủy, và....” Anh ấy hơi dừng lại, “Đến buổi trưa, mọi người tìm thấy..... thi thể của Trần Nghiên ở.... trong rãnh cống ở phía sau bãi đậu xe của khu chung cư nhỏ, còn bị người ta.....” Anh ấy không nói tiếp nữa.

Khi đến nơi, chúng tôi nhìn thấy rất nhiều phóng viên và cảnh sát.

Có người nói: “Có lẽ hung thủ đã theo dõi người bị hại về nhà, chụp thuốc mê ở gần cầu thang. Bãi đậu xe là hiện trường vụ án.”

“Cường hiếp trước, rồi mới giết. Vết cắt ở động mạch trên cổ là vết thương chí mạng.”

“Sau đó hung thủ kéo người bị hại đến rãnh cống cách chỗ này mấy chục mét, lấy lá cây đập lại.”

Tôi nóng lòng gạt đi nhóm người bao vây, theo sau Tiểu Lý đến phòng đặt tử thi. Tiểu Lý vào đó trước, rồi quay lại nhìn tôi. Tôi đứng ngoài cửa, nhìn người đang nằm trên giường.

Cơ thể được che bởi một tấm vải trắng. Ngón chân bên phải bị lộ ra ngoài, ngón tay cái sơn màu xanh lam. Màu sơn móng tay này tôi cũng có dùng qua, chúng tôi đã cùng đi mua, lúc ấy tôi chọn màu hồng phấn, Trần Nghiên chọn màu lam bảo thạch.

Tôi tiến gần đến Trần Nghiên, đứng yên, mở một góc vải lên, nhìn thấy gương mặt của nó. Nước da ửng lên màu tím xanh, không ghê rợn như những người ngoài kia miêu tả, nét mặt rất khoan thai, một bên gò má bị xây xước.

Ban đầu khi nghe lời họ nói, bất kể là mẹ, hay là Tiểu Lý, thậm chí là cảnh sát ở ngoài kia, tôi cũng cảm thấy không mấy thương tâm, vì tận sâu đáy lòng tôi vẫn chưa tin đây là sự thật.... cho đến bây giờ, khi nhìn thấy gương mặt dưới mảnh vải trắng này. Tôi chợt cảm thấy bao tử của mình bắt đầu co thắt, một dòng máu nóng sùng sục đang sôi lên, chớp mắt đã lên đến cổ họng, tôi bụm miệng lại, phóng nhanh ra ngoài góc tường nôn mửa.

Nhưng căn bản là trong bao tử chẳng có gì cả, ngoài dịch vị ra thì chẳng ói ra được gì nữa.

Tôi không phải một người nhát gan, thi thể của ba cũng là do tôi đến phòng đặt tử thi nhận lại, không ngờ bao nhiêu năm sau, hai hình bóng trong não của tôi lại trùng điệp vào nhau.

Ban đầu là ba, sau đó là Trần Nghiên.

Ba nói: “Đồng Đồng, con là bảo bối của ba.”

Trần Nghiên nói: “Sống một mình sướng biết chừng nào, không lo âu phiền muộn, hưởng chi mình còn có những ước mơ khác.”

Sau đó, tôi bắt đầu thổn thức. Một hồi sau, tôi lại ói, mãi cho đến khi có người đến kéo tôi dậy, một lần nữa gạt khỏi dòng người, đưa tôi ra ngoài.

Người đó nâng mặt tôi lên, không ngừng lấy tay lau nước mắt cho tôi, người đó nói: “Tiết Đồng, đừng khóc nữa đừng khóc nữa, đừng khóc.”

Ngón tay ướt hết, người đó thay bằng mu bàn tay, mu bàn tay ướt lại đổi sang lòng bàn tay. Tôi chưa từng nhìn thấy anh ấy khờ khạo và vụng về như thế.

Anh ấy có thể lập tức cho ra đáp án của phép tính nhân 4 số mà đối với tôi đó là một phép tính thiên văn.

Anh ấy có thể đứng trên khán đài, trả lời hết những câu hỏi quái gở phức tạp một cách bình tĩnh và tự tin trước bao chuyên gia trong và ngoài nước.

Anh ấy có thể dùng tâm thái thanh thản nhất để nói về căn bệnh của mình.

Anh ấy có thể là mục tiêu vươn lên của rất nhiều người trong lĩnh vực chuyên môn của mình.

Nhưng đến khi tôi khóc đến cơ hồ quên mất phải hít thở, anh ấy lại trở nên vô phương, và chỉ giống như một người lớn mắc phải lỗi lầm, dỗi dành một đứa trẻ một cách khờ khạo, miệng chỉ biết lặp đi lặp lại hai chữ “Đừng khóc.”

(3)

Mặc dù đã đứng ở nơi khuất sáng, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một vài người nhìn chúng tôi bằng ánh mắt dò xét. Do đó, Mộ Thừa Hòa đã tìm Tiểu Lý để lấy chìa khóa xe, rồi cùng tôi ngồi vào dãy ghế sau. Tôi thẩn thướt một hồi lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Ánh trắng len lỏi qua hai dây lều rồi rơi xuống mặt đất, tôi quay mặt sang hướng khác, nhìn thấy vành bán nguyệt ấy. Phía đối diện có một chung cư cũ, không biết là ai trong đó đã đóng cửa mạnh tay quá, làm cho những bóng đèn cảm ứng âm thanh của mấy tầng lều cùng lúc sáng lên, được vài giây, ánh sáng màu cam ấy lại đồng loạt tắt lịm.

Tôi nói: “Lúc nhỏ em cảm thấy loại bóng đèn cảm ứng âm thanh này rất kỳ lạ. Sau khi chuyển từ dưới tỉnh lên thành phố, em mới lần đầu tiên biết đến thứ này. Lúc đó, những chuyện dù nhỏ nhất cách mấy cũng sẽ làm em tò mò, cho nên em đã tự mình đứng trên hành lang liên tục tạo ra đủ loại âm thanh để làm chúng sáng lên. Sau đó em còn làm thí nghiệm xem rốt cuộc phải tạo âm thanh bao lớn thì bóng đèn mới vừa đủ sáng.”

Dần dần khi đã trưởng thành, tôi cảm thấy trái tim của rất nhiều người cũng giống như loại bóng đèn cảm ứng âm thanh này, đều đang chờ đợi một âm thanh vừa đủ để giúp nó vượt khỏi ranh giới của mình, và một khi đã xuất hiện, nó nhất định sẽ chiếu sáng khắp nơi. Song khi đến bình minh, dưới ánh mặt trời, nó lại sẽ tự ti và không thể phát sáng. Cũng giống như tôi yêu Mộ Thừa Hòa, vì tự ti, vì nhút nhát mà không dám nói thật cho anh ấy biết.

Đúng vậy, tôi yêu anh ấy. Tôi đã từng nghi ngờ về tình yêu này, tôi sợ đó chỉ là một sự kính ngưỡng, một sự ỷ lại, tôi sợ đó là si mê, là dựa dẫm, mãi đến khi tôi nhìn thấy di thể của Trần Nghiên. Giây phút ấy tôi đã suy nghĩ rất nhiều, thậm chí tôi còn nghĩ, giả như người nằm trên đó là tôi thì sẽ như thế nào? Có những ai sẽ đến gặp tôi? Có những ai sẽ đau lòng?

Khi sinh mạng bỗng dưng phải chấm dứt, điều khiến tôi hối hận và tiếc nuối nhất sẽ là gì?

Tôi lấy điện thoại ra gửi mẫu tin nhắn soạn nháp khi này cho Lưu Khải, sau đó tắt nguồn. Và, tôi gọi Mộ Thừa Hòa: “Thầy Mộ.”

“Hmm?” Anh ấy quay đầu lại.

Tôi nói: “Thầy có thể ôm em một lúc không?”

Ánh mắt của Mộ Thừa Hòa dừng lại trên gương mặt tôi một giây, sau đó anh ấy giang hai tay ra ôm tôi vào lòng, thu chặt cánh tay lại, rất chặt. Nhớ lại lần đầu tiên anh ấy ôm tôi là trong đêm giao thừa, khi tiếng chuông đón chào năm mới đổ lên, anh ấy đã trao cho tôi một vòng tay lịch sự, ấm cúng. Tôi đặt tay trên lưng anh ấy, bất chợt cảm nhận thấy buồng tim của mình rúc nhỏ lại một cách nhanh chóng, cảm giác ấy chớp mắt đã truyền tải đến tứ chi, tay chân của tôi đều hơi run lên. Đầu của tôi tựa trên bờ vai của anh ấy, lại ngửi thấy mùi thông đó, và trong khoảnh khắc nhắm mắt lại, nước mắt đã lặng lẽ lăn xuống.

Yêu, đó là điều chắc chắn, nhưng sao nó lại chua chát và khó mở lời đến thế.

E rằng một khi nói ra chữ này, tôi sẽ như đã làm khinh nhờn anh ấy.

Vào ngày Trần Nghiênn ra đi, tôi và Lưu Khải đã chia tay.

Ngày hôm sau thì Mộ Thừa Hòa đã đáp xe về thành A.

Lưu Khải tương đối bình tĩnh, chỉ đáp lại bằng một cuộc điện thoại, hỏi tôi: “Tại sao?”

“Chúng ta không hợp nhau.”

“Anh đề nghị em suy nghĩ lại, chúng ta có thể tạm thời không gặp nhau.”

“Lưu Khải.....”

“Hai tháng đủ để suy nghĩ không?”

“Vấn đề của hai chúng ta không phải như anh tưởng, em đã suy nghĩ rất kỹ càng.”

“Một tháng?”

“Hoàn toàn là do em.....”

“Được, vậy thì một tháng.” Sau đó nhanh chóng gác máy.

Lòng tôi rối bời, cũng chẳng còn tâm trí để nghĩ đến cảm nhận của Lưu Khải nữa. Có lúc tôi cảm thấy phụ nữ thật sự là loài động dễ mềm lòng nhất, lại cũng tàn nhẫn nhất.

Thông qua máy camera giám sát của khu chung cư, và những manh mối thu thập được, không bao lâu cảnh sát đã điều tra ra được hung thủ giết chết Trần Nghiênn.

“Con còn nhớ chuyện vượt ngục hồi tết không?” Mẹ nói, “Hung thủ chính là con trai của người đó.”

“Tại sao?” Tôi hỏi.

“Sau khi bị bắt, hình phạt hoãn chết của người đó đã biến thành tử hình chấp hành tức thì. Mới tháng trước khi nhận được công văn từ Tòa án Nhân dân Tối cao thì người đó đã tức thì bị xử bắn.”

“Vậy Trần Nghiênn thì có liên quan gì....” Vốn dĩ cũng cảm thấy chuyện này hoang đường, song khi lời đã nói ra một nửa, tôi chợt nhận ra mối liên hệ trong đó, lập tức cảm thấy phần nộ vô cùng.

“Có lẽ hung thủ muốn đối phương phải thử mùi vị bị mất đi người thân.”

“Nhưng bác Trần cũng chỉ là làm đúng phận sự của mình, đây là pháp luật, đâu phải ân oán cá nhân.” Tôi nói.

Mẹ không tiếp tục thảo luận đề tài này với tôi nữa, trái lại bà nói: “Con hãy ở lại đây thêm vài ngày, nhưng buổi tối đừng ra đường một mình.”

“Bao lâu?”

“Đến khi mẹ nói đã đủ.”

“Nhưng.... Triệu Hiểu Đường giúp con tìm được một công việc, mấy ngày nữa là con phải đi làm rồi.”

“Đừng đi nữa, tốt nhất là hãy ở lại đây với mẹ, tìm công việc khác ở thành B.”

Tôi nhìn mẹ, “Lúc trước mẹ đâu phải như vậy.”

Mẹ dừng lại công việc xếp quần áo, nhìn tôi rất lâu rồi mới từ từ nói: “Đồng Đồng, mẹ không dám tưởng tượng nếu hôm đó không phải Trần Nghiênn, mà là con..... nếu là con thì.....”

Mẹ không thể tiếp tục nữa, bèn giả vờ dọn dẹp đồ đạc, tránh khỏi ánh mắt của tôi.

Tôi nói: “Chẳng phải lúc trước ba có tìm người xem bói cho con sao, nói con sẽ sống mạnh khỏe đến 88 tuổi, sau đó già chết tại nhà mà.”

Mẹ cười: “Con đó, chỉ thích nghe ba con nói bừa thôi.”

Vì là một phi vụ báo thù ác tính, do đó vụ án của Trần Nghiê đã được tỉnh quan tâm cao độ, sở công an đăng lệnh truy nã hạng B lên mạng. Một tuần sau, vào buổi trưa, hung thủ đã bị tóm cổ tại một huyện nhỏ cách đó 200 kilomet.

Vì giây phút ấy, tôi đã cùng Tiểu Lý đến phòng tạm giam để chờ người đó. Nhưng, bao nhiêu oán hận bao nhiêu cơn giận tích lũy lâu nay, lại chẳng thể trút hết ra ngoài ngay khi tôi nhìn thấy tên hung thủ đó. Hung thủ trong tưởng tượng của tôi, phải là một người có gương mặt hung dữ đôi mắt hằn máu, thậm chí phải mang rất nhiều vết sẹo do dao đâm, phải có rất nhiều tiền án, vì chỉ có người như thế mới làm ra chuyện cầm thú cũng không bằng như vậy.

Nhưng, nó lại chỉ là một đứa trẻ mới lớn, nhìn còn nhỏ hơn cả tôi, thậm chí tôi không biết nó đã 18 tuổi hay chưa. Giọng của nó sợ sệt như sắp khóc, không ngừng nói với người lớn bên cạnh: “Chú ơi, con biết lỗi rồi. Chú ơi, con biết lỗi rồi. Con biết lỗi rồi.”

Về sau tôi mới biết, ba của nó hạ độc là do làm nghề đào mỏ lén ở trong thôn, đợt cuối năm vừa qua viên đốc công cứ kéo mãi tiền công không trả, ông ấy nhất thời giận quá nên đã bỏ thuốc độc vào nước suối của viên đốc công, kết quả là người đó bị trúng độc chết, còn ông ta thì bị phán tội hoãn chết.

Dịp tết vừa rồi, vợ của ông đã treo cổ tự sát vì không chấp nhận được đả kích. Khi ở nhà cử hành tang sự, ông đã cầu xin cai ngục cho ông về gặp mặt vợ lần cuối. Nhà giam tuy có quy định cho phép tội phạm về nhà gặp người thân lần cuối, nhưng quy định này không áp dụng cho tội phạm bị tội hoãn chết. Và rồi, ông ta đã tự tìm cách trốn ra ngoài.

Việc này liên kết việc kia, cuối cùng, nút kết của sợi dây bi kịch đã rơi vào người Trần Nghiê.

Tôi kể lại mọi chuyện cho Mộ Thừa Hòa qua điện thoại. Nghe xong, anh ấy im lặng rất lâu, sau đó thở dài một cái thật nhẹ.

(4)

Trở về thành A, cuộc sống của tôi liên tiếp xảy ra những biến cố. Đầu tiên vì không kịp đến chỗ làm báo cáo, công ty bên Triệu Hiểu Đường làm đã khai trừ tên của tôi. Sau đó, Lưu Khải bị chuyển đến Sở Tư Pháp ở một thôn quê cách thành A 100 kilomet.

Khi Lưu Khải nói tin này với tôi, tôi sững người một lúc: “Không phải chứ, bao lâu mới được về đây?”

“Không biết, chắc là như vậy rồi.”

“Thật không vậy?”

“Do đó em lựa chọn chia tay với anh là quyết định sáng suốt.” Cậu ấy tự trêu.

“Lưu Khải!” Tôi nóng.

“Nhưng, anh vẫn chưa đồng ý.” Cậu ấy nói.

Tôi lại bắt đầu gia nhập vào đoàn quân tìm việc. Mỗi ngày đọc những mẫu đăng tuyển trên báo, không thì chạy đến Hội tuyển dụng được tổ chức tuần hai lần vào thứ ba và thứ năm ở Sân Nhân Tài. Sau đó còn nghe theo Triệu Hiểu Đường, đăng rất nhiều thông tin lên mạng tìm việc.

Đầu tiên là một công ty bảo hiểm, những người đến ứng tuyển như tôi không có sáu mươi người cũng có năm mươi người. Cửa ải đầu tiên là thi viết. Tôi tưởng chức vị tôi ứng tuyển là thư ký, chuyên môn lại là Anh ngữ thì họ sẽ phát cho tôi một đề thi Anh văn, ngờ đâu đề mục lại là viết một bài văn.

Vài hôm sau, công ty bảo hiểm thông báo đến tôi là tôi đã đậu bài thi viết, cần phải tham gia chương trình huấn luyện.

Đợi đến khi tôi đi đến địa điểm huấn luyện với lòng tự tin, mới phát hiện năm sáu mươi người đó căn bản chẳng thiếu một ai, họ cũng đang chờ đợi được huấn luyện như tôi. Nội dung đào tạo gồm có: hợp tác đoàn thể, thi thố trí nhớ và khả năng trình bày, nếu thông qua hết thì sẽ trở thành một trong 500 nhân viên nghiệp vụ mới xuất sắc nhất trên thế giới.

Tôi nói với người điểm danh: “Tôi không phải ứng tuyển nhân viên nghiệp vụ, tôi xin làm thư ký.”

Đối phương trả lời tôi với nụ cười nghề nghiệp: “Trong công ty của chúng tôi, thư ký cũng phải có kiến thức về nghiệp vụ. Hơn nữa cô thích hợp làm văn phòng hay làm nghiệp vụ còn phải căn cứ vào thành tích.”

Tôi ngơ ngẩn, gật đầu.

Sau khi học thuộc lòng một cách máy móc hàng loạt tên gọi của những căn bệnh, vị huấn luyện viên tinh thần phần chần đang đứng trên sân khấu kia lại kêu gọi mọi người cùng hô lớn khẩu hiệu của công ty, và cũng chính trong lúc này, tôi đã lén chạy trốn ra ngoài.

Tôi nói với Bạch Lâm: “Thật là khủng khiếp, mình còn tưởng đã đi nhầm vào hội tuyển sales chứ.”

Những công ty đó không phải yêu cầu tuổi tác thì là yêu cầu kinh nghiệm làm việc, chẳng xét thêm điều kiện nào khác.

Công ty thứ hai là một công ty ngoại thương, đối phương bảo tôi hãy tự giới thiệu về mình, hỏi tôi một số vấn đề về tương lai và cơ hội của công ty, lại hỏi: “Tại sao tốt nghiệp lâu vậy rồi đến bây giờ mới nghĩ đến phải tìm việc làm?”

“Ồ...” Tôi cứng họng.

“Có thể nói về ấn tượng sâu đậm nhất của cô về thất bại gần đây nhất của mình không?” Sau đó lại hỏi, “Cô đã giải quyết nó như thế nào?”

“Ồ...” Tôi lại cứng họng, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình bóng của Mộ Thừa Hòa. Trắc trở lớn nhất trong đời tôi đều xảy ra trên người của ai kia, cứ nghĩ đến anh ấy là tôi lại không biết phải làm sao. Như bị người khác nhìn trộm tâm tư của mình vậy, mặt của tôi đỏ lên, cuối cùng lại phun ra một câu cực kỳ ngớ ngẩn, “Tôi có thể không nói không?”

Và rồi, người ta không còn hỏi tôi thêm nữa.

Khi tôi kể lại với Bạch Lâm, nó đã cười “phụt ~” ra ngoài.

Nó nói: “Đáng lẽ cậu phải thành thật nói ra, không chừng người ta còn cảm thấy cậu là một nhân tài đấy.”

Tôi hỏi: “Lý do?”

Bạch Lâm nói: “Cậu đối với Mộ Thừa Hòa phải nói là chiến bại chiến tiếp, càng chiến càng dũng cảm, nếu cho cậu vào bộ phận marketing của công ty, không phải nhân tài thì là gì.”

Sau đó, Bạch Lâm đã tìm được cho tôi thông tin tuyển dụng của một công ty thương mại và mạo dịch ở trên mạng, tôi cẩn thận viết đơn xin việc, rồi gửi kèm qua đó lý lịch của mình, xong hết mọi việc mới rời nhà Bạch Lâm.

“Hay là, ở lại đây đi, dù gì cậu cũng chưa phải đi làm.” Bạch Lâm nói.

“Lát nữa sư huynh về, để anh ấy phải ngủ dưới đất thì mình ngại lắm.” Nói xong, tôi chào tạm biệt nó rồi ra đón xe buýt về nhà.

Từ bến xe về đến nhà của tôi còn phải đi một đoạn đường, tôi đeo tai nghe vào, không nghĩ ngợi gì nhiều thì đã rẽ vào con đường tắt lúc trước thường đi. Đi được nửa đoạn mới chợt nhớ ra sáng nay mình đã tự nói ban đêm không nên đi vào đây. Vì hai hôm nay đang giải tỏa, cửa tiệm ở hai bên đường hầu hết đã dọn đi cả rồi.

Đèn đường hơi tối, vách tường và nóc nhà đã bị dỡ hết một nửa.

Tôi dừng lại, nhìn trước nhìn sau, hai đầu đều xa như nhau. Lúc này, có người chạy xe đạp từ phía sau vượt lên, chớp mắt đã biến mất ở đằng trước, chỉ còn nghe thấy tiếng chuông xe đạp leng keng của người đó.

Do dự một hồi, tôi quyết định đi tiếp. Được vài bước, cảm thấy phía sau có động tĩnh gì đó, liền quay lại nhìn, phát hiện ở góc tường có một bóng người xẹt qua một cái, thấy dọn tóc gáy, tôi liền đi nhanh hơn, vừa đi còn vừa ngoảnh đầu lại nhìn. Không có gì nữa. Nỗi sợ hãi dần dần lan khắp người, tôi lấy tai nghe xuống, càng đi càng nhanh, càng đi càng nhanh, cuối cùng vất chân lên chạy hì hục về nhà.

Ban đêm, nằm ngủ trên giường, thấp thoáng như nghe thấy tiếng động lạ thường từ đâu đó.

Tôi ngóng tai lên, hình như có người thật, tim càng đập càng mạnh, tôi nằm trên giường nín thở lại, tìm kiếm nguồn gốc của âm thanh. Không phải phòng khách. Là trong bếp!

Lúc trước mẹ từng dạy tôi, người đến trộm cắp có thể chia làm hai tình huống.

Thứ nhất là đối phương đã vào phòng, đã ở bên cạnh mình, như vậy thì cho dù đã thức dậy, mình cũng phải vờ như còn đang ngủ.

“Lỡ như người ta đâm con thì sao?” Tôi hỏi mẹ.

“Thông thường khi vào nhà ăn trộm, người ta đều không muốn giết người, trừ phi bị ép đến đường cùng.” Mẹ giải thích, “Nhưng nếu người ta đến là để hành hung, vậy thì cách này không dùng được.”

Thứ hai là đối phương vẫn chưa vào phòng, hoặc đã đến bước thu dọn chuẩn bị rời khỏi, ta có thể đột nhiên nói lớn gì đó hoặc mở đèn lên, như vậy đối phương sẽ hoảng hồn bỏ chạy. Vì thế mà thông thường khi đi vệ sinh buổi tối, cho dù có nhìn thấy đường đi nữa, mẹ cũng bắt tôi phải mở đèn. Một là để tránh bị đụng đầu, hai là nếu có người xấu đang nấp ở góc nào đó thì cũng có thể nhìn thấy.

Mẹ nói: “Mục đích mở đèn lên là để nói cho đối phương biết, có người dậy rồi, mau đi đi.”

Nhưng kiến thức an toàn mà mẹ dạy cho tôi từ nhỏ đến lúc này lại không dùng được. Mẹ không chỉ cho tôi cách phán đoán người đó vào nhà để hành hung hay là để ăn trộm. Cũng không nói động tĩnh như thế này là đã vào nhà hay là đang chuẩn bị rời khỏi.

Tôi ngồi dậy thật cẩn thận, sau đó rón rén đi chân không đến cửa phòng áp tai lên cửa nghe ngóng. Bên nhà bếp có tiếng động, hình như đối phương đang cạy cửa. Tôi quyết định mở đèn phòng ngủ lên.

Tiếng động đó tức thì ngưng bật.

Sau đó tôi kêu lớn: “Anh hai, anh đi vệ sinh à?” Sau đó còn cố tình làm ra chút tiếng động, rồi tắt đèn, đứng im lặng trong bóng tối một hồi thật lâu, sau khi xác định ngoài kia đã hoàn toàn không còn động tĩnh, tôi khẽ mở cửa ra mò vào bếp mở đèn.

Bên ngoài nhà bếp là lang cang tự do, trung gian có cánh cửa sắt ngăn lại. Đang trong mùa hè, lại ở lầu 4, do đó tôi thỉnh thoảng mới khóa cánh cửa này lại. Nhưng lúc này trước khi ngủ, ma sai quỷ khiến thế nào ấy tôi lại đã khóa nó lại, và đúng lúc nó đã ngăn cản bước chân của người khi nãy. Có lẽ tiếng động làm tôi thức tỉnh kia là âm thanh do hấn cổ cạy cánh cửa này. Con dao dùng để cắt dưa vốn dĩ đặt trên máy giặt, giờ đây lại đang nằm ở dưới đất ngay cạnh cửa.

Toàn thân tôi run rẩy, lập tức bật hết đèn lên rồi lấy điện thoại ra gọi cho bảo vệ.

Động tĩnh của bảo vệ lớn quá, làm kinh động đến hàng xóm xung quanh.

Dì sống ở lầu 1 đã chỉ vào mũi người quản lý nói: “Mấy người quản lý thế nào đấy hả? Mới tháng trước lâu kế bên kia đã bị trộm một lần, mấy người còn bảo đảm với chúng tôi sẽ gia tăng người tuần tra.”

Một ông chú lại nói: “Thu phí bảo vệ cao như vậy, có làm việc không chứ?”

Người quản lý bảo an cười trừ nói: “Làm, làm chứ, lát nữa công an đến chúng ta sẽ cùng đi xem lại băng thu hình.”

Một hàng xóm khác nói: “Tiểu Tiết à, cô ở lầu 3 cũng không bị gì, không chừng bọn trộm thấy cháu sống một mình nên mới lên lên đây đây.”

Người bên cạnh gật đầu: “Phải đó, cháu phải cẩn thận một chút, hay là gắn một cái cửa sổ chống trộm tàng hình đi.”

Thế là các cô chú bác nhiệt tâm đã thay phiên nhau nghị luận. Một lúc sau, công an đến, rồi đi. Cuối cùng chỉ còn lại một mình tôi, và đồng hồ cũng đã chỉ 4 giờ sáng.

Tôi muốn gọi điện ẹ, nhưng nhớ lại nét mặt của mẹ khi lo lắng cho tôi lần trước, đành thôi. Ngồi một mình trong căn phòng rộng, xung quanh yên ắng đến đáng sợ. Đôi mắt tự nhiên nhìn về hướng nhà bếp, cứ sợ có người nào đó sẽ nhảy ra. Cuối cùng tôi cũng không tìm được sự sợ hãi, gọi điện cho Bạch Lâm. Nửa tiếng sau, sư huynh và Bạch Lâm cùng xuất hiện.

Bạch Lâm vừa quan sát hiện trường vừa kêu lên kinh sợ: “Quá nguy hiểm rồi! Quá nguy hiểm rồi!”

Sư huynh Lý lại kiểm tra cửa phòng cho tôi một lần nữa.

Bạch Lâm ôm lấy tôi nói: “Vậy đi, mình dọn qua đây ở với cậu.”

Sư huynh Lý nói: “Thôi đi, lỡ có người xấu đến, hai người ở cùng nhau cũng vậy thôi.”

Bạch Lâm quay qua nói với sư huynh: “Hay là anh cũng qua đây đi.”

Sư huynh nhìn tôi một cái, do dự: “VẬY.... không hay lắm thì phải.”

Tôi hiểu ý của sư huynh, một người đàn ông sống chung với hai cô gái, sợ người ta đàm tiếu cũng là lẽ thường tình. Huống chi anh ấy và Bạch Lâm khó khăn lắm mới có được thế giới hai người như bây giờ, tôi xen vào thì không hậu đạo cho lắm.

Thế nên tôi đã nói: “Bỏ đi, nhà mình cách xa chỗ cậu làm lắm.”

Bạch Lâm hỏi: “Vậy phải làm sao?”

Tôi nói: “Mình không sợ. Cùng lắm ngày mai mình gọi người ta đến gắn cửa sổ chống trộm.”

Bạch Lâm lại hỏi: “Quản lý chỗ này có cho không?”

Tôi nói: “Khu này nhỏ như vậy, có gì mà không cho chứ, lầu dưới cũng gắn rồi.”

Tìm đủ mọi lời, cuối cùng mới thuyết phục được Bạch Lâm.

Đêm hôm sau, lại chỉ còn một mình tôi. Trước khi ngủ, tôi kiểm tra toàn bộ cửa sổ, khóa thật cẩn thận mọi góc ngách. Đại khái là vì đêm qua cơ hồ không chợp mắt, do đó hôm nay chỉ vừa đặt lưng xuống giường thì tôi đã ngủ. Trước khi chợp mắt tôi còn mơ hồ nghĩ rằng, nếu tôi chết đi như vậy, cũng xem như một vụ án mật thất rồi.

Tôi lại mơ thấy giấc mơ rất dài rất dài ấy. Trong mơ, ba dắt tôi vào khu vui chơi, đi đến phòng mua vé mới phát hiện ra bị mất tiền, sau đó ba nói với tôi: “Đồng Đồng, đứng chờ ba ở đây, đừng đi đâu nhé.” Và sau đó, tôi ngồi ăn kẹo bạch nha ở bậc thềm, chờ mãi chờ mãi.

Có một người phụ nữ đi tới, nói trong kinh ngạc: “Ồ, bé gái, mẹ con là Đồng Ngọc Mai phải không? Cô là bạn của mẹ con, lần trước chúng ta đã gặp nhau.”

Tôi nhìn bà ấy, gật đầu, hình như đã từng thấy ở đâu.

Bà ấy cười hi hi, “Sao con lại ở đây một mình?”

“Ba đi tìm ví tiền, bảo con ngồi chờ.”

“Mẹ con bảo cô tới đón con đấy. Mẹ bảo đón con về nhà, ba con đã về nhà rồi.”

“Nhưng ba nói....”

“Lời của ba với lời của mẹ, lời ai có hiệu lực hơn?”

Tôi suy nghĩ rồi đáp: “Mẹ.”

“Mẹ con bảo cô tới đón con, vậy có phải con nên nghe lời cô không?”

Cuối cùng, loay hoay một lúc tôi đã bị người này kéo đi.

Tôi cứ tưởng tôi đã quên mất chuyện này rồi, ngờ đâu giờ đây nó lại xuất hiện trong giấc mộng.

Trong khu vui chơi đó, người đến dắt tôi đi thật chắc là mẹ của một nữ phạm nhân trong trại giam. Tôi từng nhìn thấy bà ấy là vì có một lần mẹ trực ca, có dắt tôi đến đó một ngày, lúc đó bà ấy đứng lúc đến thăm con mình. Con gái của bà ta đã mãn kỳ hạn và được phóng thích, nhưng cô ta đã từng nhiều lần bị phạt vì đánh nhau trong ngục. Mẹ tôi lại đặc biệt nghiêm ngặt về mặt này, do đó sau khi ra tù, phạm nhân đó vẫn còn ôm hận trong lòng. Hôm đó hai mẹ con họ tình cờ trông thấy tôi nên đã sinh lòng trả oán.

Tôi đã không còn nhớ họ bắt giam tôi bao nhiêu ngày nữa, chỉ biết sau khi cục công an cứu tôi ra, bà ngoại và ba đã ôm lấy tôi khóc rất nhiều. Cũng có lẽ vì chuyện này mà về sau, tình cảm giữa ba và mẹ đã nhạt dần. Mẹ cũng không còn để tôi tiếp xúc với bất kỳ việc gì liên quan đến công việc của mẹ nữa.

Tôi lật người lại, nỗ lực để mình ngủ lại lần nữa.

Mộng cảnh chợt thay đổi, tôi mơ thấy vũng máu tại hiện trường nơi ba bị giết, còn mơ thấy cây dao trong bếp. Cuối cùng khi mơ thấy thi thể của Trần Nghiê, tôi bừng tỉnh giấc.

Thở hổn hển, tôi từ từ ngồi dậy, chuẩn bị ra phòng khách rót ly nước, nhưng đi tới cửa phòng mới chợt dừng chân phát hiện mình không dám tiến tới trước nữa, bèn quay trở về, rụt người vào chăn.

Bóng tối ngoài cửa và không khí ghê rợn cùng ập vào mặt tôi. Tôi hoảng loạn ngồi dậy mở đèn, vẫn cảm thấy không yên lòng, cứ mãi ngờ vực như có người đang nấp trong tủ áo và dưới gầm giường, thậm chí không hề nhìn ra cửa sổ mà tôi cũng cảm thấy có người đang đứng ngoài kia nhìn mình. Chính trong giây phút bị sự khủng hoảng này dày vò đến mức sắp tắt thở, tôi đã gọi cho Mộ Thừa Hòa.

Chuông đổ ba tiếng sau thì có người bắt máy.

“Tiết Đồng?”

Giọng của anh ấy từ bên kia đầu dây truyền vào tai tôi, giây phút ấy, tâm lý phòng ngự của tôi hoàn toàn sụp đổ.

Tôi nói năng lộn xộn: “Em không dám nói ẹ nghe, em sợ sau khi mẹ biết được sẽ không cho em sống một mình ở thành A nữa. Em cũng không dám gọi cho Bạch Lâm, hôm qua em đã làm họ suốt đêm không ngủ rồi. Bạch Lâm tuy rất thân với em, nhưng sư huynh đầu sao cũng là người ngoài. Em nghĩ đi nghĩ lại, ngoài thầy ra em không còn tìm được người thứ hai nữa.”

“Sao vậy?” Ngữ khí của anh ấy lo lắng cả lên, “Em nói từ từ thôi.”

“Hôm qua có trộm vào nhà em.” Tôi lau nước mắt, “Bây giờ em sợ muốn chết.”

“Em mở hết đèn lên, mở cả tivi nữa, tôi qua đó ngay.” Anh ấy nói.

Mộ Thừa Hòa đến nhà, sau khi nghe tôi thuật lại toàn bộ hiềm cảnh tối qua và ác mộng lúc này thì câu đầu tiên anh ấy nói ra là: “Em không thể ở đây một mình nữa.”

“Bạch Lâm và Triệu Hiểu Đường đều có bạn trai, em không thể bảo họ ở mãi với em.”

“Có người thân nào gần gũi sống ở đây không?”

“Có bà nội và bác của em, nhưng họ đều không thích em.” Tôi nói, “Hơn nữa nếu họ biết có chuyện xảy ra chắc chắn sẽ nói ẹ em biết.”

Mộ Thừa Hòa trầm ngâm một lúc, cuối cùng nói: “Vậy em đến chỗ tôi đi.”

(5)

Không ngờ anh ấy lại sống trong ký túc xá của giáo sư Đại học A. Ký túc xá này nằm đối diện với cửa Tây của trường, trồng đầy cây ngô đồng. Khi còn đi học, tôi chưa từng vào đây, chỉ biết rằng mấy năm trước nơi này có tu sửa lại, các tầng lầu cũ bị đập đi và xây lại thành một chung cư có thang máy.

Nhưng Mộ Thừa Hòa không sống trong khu chung cư mới đó, mà ở trong tòa lầu cũ phía sau nó. Nhà rất rộng, đặc biệt là phòng khách, đủ chỗ đặt cả một cái bàn làm việc to dài phía sau bộ sofa, trên bàn có hai máy vi tính xách tay, bên cạnh là một chồng sách và một xấp giấy được đặt tùy ý, trên xấp giấy là một hộp mắt kiếng.

Chiếc hộp chắc chắn đang rỗng, bởi vì cái mắt kiếng gọng đen ấy đang ở trên sống mũi của anh ấy.

“Lúc trước có người nói với em, ba tầng lầu này là để dành cho giáo sư lão luyện cấp cao, vậy mà thầy lại có thể sống ở đây.” Có thể thấy, người này cũng là một loài động vật bậc cao.

“Nhà này của ba tôi, được phân cho khi còn dạy học.”

“Hả?” Tôi tôi tò mò rồi, “Vậy sao trước đó thầy còn tôi ở chung với thầy Trần?”

Mộ Thừa Hòa nhìn tôi một cái, sau đó nói với một tâm trạng vô cùng nghiêm trọng: “Vì tầng lầu này có ma, một mình tôi không dám ở.”

Tôi trợn to mắt, nửa ngày không nói nên lời.

Sau đó anh ấy dùng mắt ra dấu cho tôi nhìn ra phía sau: “Nghe nói từng có người treo cổ chết trên khung cửa ở sau lưng em.” Mộ Thừa Hòa vừa dứt câu, tôi cuống cuống nhảy về phía anh ấy, túm lấy tay áo của anh ấy, mắt thì cứ dán vào khung cửa đó, rồi tự nhiên cảm giác có một luồng gió lạnh lạnh ở sau ót.

Thế nhưng, anh ấy lại bật cười.

“Dọa em đó.”

Anh ấy nói: “Chẳng phải lúc này em giỏi lắm sao? Nói ma quỷ nào nhìn thấy em cũng phải vòng đường đi sao. Tôi chỉ nói đùa vài câu thôi mà dọa được em rồi?” Ý cười đã hoàn toàn lan ra trên khắp gương mặt ấy.

Tôi buông tay áo Mộ Thừa Hòa ra, “Đêm hôm khuya khắc mà tự nhiên thầy nói như vậy, là người thì ai cũng phải sợ thôi.” Huống chi tôi đâu có ngờ rằng tâm trạng của anh ấy tự nhiên lại đẹp đến thế, còn nói đùa với tôi nữa.

Phòng ngủ của tôi ở cạnh phòng ngủ của anh ấy. Giường không lớn, nghe Mộ Thừa Hòa nói đây là chỗ ngủ lúc nhỏ của anh ấy, do đó chỉ có nệm.

Trải giường và sắp xếp xong mọi thứ thì cũng đã 3 giờ sáng.

Chính bản thân tôi cũng không xác định được khi anh ấy nói “Đến chỗ tôi đi.”, tôi đã trả lời như thế nào. Hoặc giả lúc đó trái tim của tôi đã rối bời, bộ não rối như chỉ tơ, trông thấy anh ấy cũng như nhìn thấy ngọn cỏ cứu mạng. Hoặc giả vì trước đây tôi chưa từng chối từ lời đề nghị nào của anh ấy. Hoặc giả... trong lòng tôi đích thật đã trông mong như thế.

Dẫu cho suy nghĩ vẫn mãi vẫn vương, nhưng tôi đích thật đã ngủ một giấc rất êm đêm.

Sáng hôm sau thức dậy nhìn điện thoại, tôi nhất thời muốn khóc thét cả lên. Vội vã ngồi dậy đi đánh răng rửa mặt.

“Vội vậy sao?” Mộ Thừa Hòa đặt tờ báo xuống và hỏi.

“Ừm.” Tôi bỏ đồ vào túi xách, “Người ta hẹn em phỏng vấn lúc 10 giờ. Sắp trễ rồi.”

“Tôi lấy sữa cho em uống.”

“Không cần đâu, không cần đâu.”

“Có cần tôi chở em đi không?”

“Em đi tàu điện ngầm là được, trạm dừng ngay chỗ đó.” Nói xong tôi liền vút ra ngoài như một làn gió.

Vừa chạy tới khúc quanh của cầu thang thì Mộ Thừa Hòa vội vã chạy ra gọi tôi lại: “Tiết Đồng!”

Tôi ngược đầu lên, nhìn anh ấy đứng ở bậc thang thứ 11 từ dưới đếm lên.

Anh ấy lắc lư một thứ trên tay, “Cái này cho em.” Sau đó, nhẹ nhàng thả nó xuống chỗ của tôi, chính xác vô cùng. Đó là một chiếc chìa khóa. Có lẽ vì không muốn để nó quá cô đơn chẳng, Mộ Thừa Hòa đã móc thêm vào đó một con Doreamon. Tôi nắm chặt nó trong tay, nhìn anh ấy cười.

Công ty tôi đến ứng tuyển lần này là một công ty địa ốc, nhỏ hơn công ty lần trước khai trừ tên tôi. Phòng hội nghị có hai người đang ngồi, một nam một nữ, người phụ nữ lớn tuổi hơn. Hôm qua Bạch Lâm nói với tôi, công ty này thuộc dạng sản nghiệp gia tộc, thông thường thì tổng giám đốc, giám đốc, kế toán đều là người một nhà với nhau.

Sau vài câu hỏi thông lệ, vị giám đốc trẻ tuổi ấy lại đọc qua lý lịch của tôi một lần nữa rồi nói: “Biết tiếng Nga sao?”

“Tiếng Nga là ngoại ngữ hai của tôi.”

“Thành thạo không?”

“Cũng được.” Tôi lấy hết can đảm nói.

“Vậy hãy tự giới thiệu mình bằng tiếng Nga xem.”

Nghe xong câu này, tôi ngớ người. Giảng viên hướng nghiệp dạy chúng tôi rằng, hãy mang tất cả những đặc điểm kỹ năng có liên quan đến mình viết thành ưu thế nổi bật. Tôi chỉ mới cho nó nổi một chút thôi mà, mới đây đã phải hiện nguyên hình rồi sao?

Bài tự giới thiệu được viết bằng tiếng Nga là do Mộ Thừa Hòa viết thay tôi hồi năm ngoái. Tôi cũng không có ý học thuộc long nó.

“Được chứ?” Người đó lại hỏi.

Đã leo lên lưng cọt rồi, tôi đành nghĩ đối sách thôi.

“.” Tôi sức nghĩ ra một cách, bèn đọc một từ đơn.

“Gi?” Người đó hỏi lại, hiển nhiên là không hiểu gì.

“Có thể bắt đầu chưa ạ?” Tôi lập tức cười cười.

Đối phương gật đầu.

Sau đó tôi bắt đầu trả thuộc lòng một bài văn rất sâu sắc mà Mộ Thừa Hòa từng dạy. Trí nhớ của tôi rất tốt, anh ấy giảng bài đó xong, tôi đọc thêm vài lần là có thể nhớ được tám, chín phần.

Bài văn đó tựa là “Quê hương của tôi – Bắc Kinh”.

Để tăng thêm mức độ khả tín, tôi đổi hết những chữ “Bắc Kinh” trong bài thành “Thành A”.

“.....”

Về đến nhà, tôi ngồi trên sofa kể lại toàn bộ câu chuyện sáng nay cho Mộ Thừa Hòa nghe.

“Rồi sau đó?” Anh ấy rất hứng thú.

“Sau đó, thì em trả xong bài, rồi người đó nói với em, ‘Tiếng Nga của cô lưu loát y như tiếng Anh vậy’, còn bảo em lần sau đến phỏng vấn đợt hai nữa.” Tôi cười ha hả.

Mộ Thừa Hòa cũng không nhịn được cười.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ấy, phát hiện anh ấy cứ mãi nhìn tôi, không nói tiếng nào.

Nhìn lâu như thế không khỏi làm tôi cảm thấy là lạ, bèn xoa xoa mặt của mình, “Mặt em bị dính gì sao?”

“Không có.” Anh ấy thu hồi lại đôi mắt thất thần của mình, quay mặt sang hướng khác.

“Thầy không tin sao?” Tôi nói, “Nếu thầy không tin, em diễn lại lần nữa cho thầy xem.”

Thế là tôi khiêng một cái ghế đến ngồi ở trước mặt anh ấy, diễn lại toàn cảnh sáng nay.

“.....”

Khóe môi anh ấy khê cong lên, rồi bắt đầu đọc cùng với tôi, mãi đến câu cuối cùng của bài: “.” Sau đó, hai chúng tôi nhìn nhau và cười.

Vốn dĩ tôi còn lo lắng hai chúng tôi sống chung với nhau dưới một mái nhà như thế sẽ thấy gượng gạo, nhưng từ khi đọc xong bài văn đó, không khí lại trở nên hài hòa lạ thường. Ban đêm, tôi nằm trên giường nhớ lại cảnh tượng ấy, thấp thoáng cảm thấy như muốn nắm lấy gì đó nhưng lại không rõ đó là gì.

Mộ Thừa Hòa không hề nhắc đến Lưu Khải, thậm chí trong ngày bảo tôi đến đây ở, anh ấy cũng không hề hỏi, cho đến một bữa trưa, anh ấy chợt nói: “Không phải con gái đều thích dạo phố sao? Rất ít thấy em ra ngoài.”

“Bên ngoài nóng quá.” Tôi nói

“Cũng không ra ngoài với Lưu Khải?” Anh ấy gấp thức ăn, hỏi tự nhiên.

“Ồ...” Tôi khựng lại một lúc, sau đó cúi đầu nói nhỏ: “Anh ấy bị điều xuống huyện rồi.” Tôi không nói với anh ấy chuyện chúng tôi chia tay.

“Sao không nói với thầy?” Bạch Lâm hỏi tôi.

“Mình cảm thấy.... hình như chỉ có như thế mới có thể cảm nhận được sự bình đẳng giữa mình và anh ấy.” Tôi nói

“Vậy công việc thế nào?”

“Khó quá! Chỗ mình thấy được thì người ta không thấy mình được. Người ta thấy mình được thì mình lại chê người ta.”

“Từ từ thôi, đừng nóng vội. Có một câu danh ngôn thích hợp với cậu lắm.”

“Câu gì?”

“Thành gia trước, lập nghiệp sau.”

“..... Cậu nhắm rồi đấy.”

“Không thích à?” Bạch Lâm hỏi, “Vậy đổi câu khác hay hơn: Làm giỏi chi bằng khéo cười.”

“.....”

“Còn việc này phải nói với bạn.”

“Gi?”

“Sư huynh nói, hôm qua anh ấy gặp Lưu Khải ở ngoài đường.”

“Ồ.”

“Anh ấy thấy Lưu Khải đi cùng một cô gái.” Nó nhìn nhìn tôi.

“Ừm.”

“Trông khá thân mật.” Nó sợ tôi không hiểu, lại bổ sung thêm.

“Ừm. Tốt lắm.” Tôi nói tiếp

“Chia tay thật sao?” Bạch Lâm hỏi.

“Thật.”

“Chẳng phải lần trước cậu nói cậu ta xin cậu suy nghĩ một tháng sao? Còn chưa đến một tháng mà.”

“Như vậy càng tốt, mình khỏi phải áy náy.” Tôi lẩm bẩm.

Sau khi chính thức sống chung nhà với Mộ Thừa Hòa, tôi mới phát hiện anh ấy có rất nhiều thói quen mà tôi không biết. Ví dụ như khi làm việc, anh ấy vô cùng chuyên chú, có khi tôi ngồi ở bên cạnh nói chuyện với anh ấy cả nửa ngày trời, cuối cùng mới biết anh ấy chỉ lo tập trung vào công việc, không hề chú ý đến tôi. Đó là một trải nghiệm rất rất thất bại, thế mà lại thường xuyên xảy ra. Ví dụ như anh ấy rất kén ăn, món nào có vị ngọt ngọt sẽ đều được anh ấy ưa chuộng. Anh ấy thường xuyên làm việc đến nửa đêm. Thỉnh thoảng sẽ ngồi một mình trong bóng tối rất lâu, không nói tiếng nào. Tôi đã từng nhìn thấy khi đi vệ sinh ban đêm.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy một bóng đen trên sofa, tôi đã mở đèn lên để xem kỹ. Ánh sáng rọi lên mặt của anh ấy, gương mặt ấy là cô đơn và lạc lõng đến thế, hoàn toàn khác với Mộ Thừa Hòa tươi cười hàng ngày, thấp thoáng như một con thú nhỏ bị hoảng hồn, song chỉ chớp mắt anh ấy lại trở về bình thường.

Từ sau lần đó, tôi không còn dám mở đèn một cách đường đột nữa.

Sau đó, chúng tôi cùng ngồi xem đài truyền hình, tôi chỉ vào Johnny Deep đang cười ở trong phim mà nói: “Tại sao có những người nhìn bề ngoài lại khác với con người thật của mình?”

Anh ấy chỉ xem phim, không lên tiếng.

Cảnh trong phim chuyển đổi, từ mặt biển mênh mông thành bầu trời bao la.

“Tiết Đồng, em có thích biển không?” Anh ấy hỏi.

“Thích chứ.”

“Em nhìn đó, biển cả cho dù có bao sâu đi nữa, bề mặt của nó vẫn luôn tĩnh lặng.” Mộ Thừa Hòa nói, “Trên đời này thứ sâu hơn biển chính là lòng người. Có lúc mỉm cười, không có nghĩa là mình không đau khổ, không sợ hãi, không tuyệt vọng.”

Tôi ám chỉ anh ấy.

Và anh ấy, ám chỉ lại tôi.

Đột nhiên, tôi hiểu ra có lẽ tôi và Mộ Thừa Hòa là cùng một loại người. Vì thế mà anh ấy mới thu hút tôi như vậy.

(6)

Hôm sau trời mưa lâm râm, tôi vội vàng chạy về nhà, cởi giày, bỏ túi xách xuống rồi định xông ra sân thượng, ngờ đâu mới chạy được nửa đường thì phát hiện Mộ Thừa Hòa cũng đang ở nhà, giờ đây đang đứng ngoài lang cang, bên cạnh là một chậu hoa lan.

Vì trời đang mưa, không khí bên ngoài tươi mát lạ thường.

Khu ký túc xá này chỉ có một cây keo, cao đến mười mấy mét, lá cây um tùm, giữa một rừng ngô đồng như vậy trông nó đặc biệt cao. Nó đứng cách tầng lầu này rất gần, nhánh cây gần nhất giương dài đến bên sân thượng. Giọt nước trên chiếc lá đang chực chờ nhũ xuống, tôi thấy Mộ Thừa Hòa giơ tay ra hứng giọt nước đó, gương mặt tinh nghịch, cánh tay còn lại thì thả tự do bên cạnh, ngón trỏ và ngón giữa đang giữ một điều thuốc.

Mộ Thừa Hòa vọc những giọt nước mưa, hút một hơi thuốc lá rồi mới nhìn thấy tôi.

Anh ấy sững người.

Trái lại tôi cũng chợt thấy gượng gùng vì hành động nhìn lên của mình, vội vàng nói: “Thầy.... cứ tiếp tục.”

Anh ấy cười tự nhiên, “Hôm nay thế nào?”

“Xui quá chừng.” Tôi bất giác nhìn qua điều thuốc trên tay anh ấy.

Mộ Thừa Hòa lập tức hiểu ý, đi trở về phòng khách dập tắt mối thuốc. Trước đây tôi cứ tưởng gạt tàn thuốc này chỉ là để trưng bày.

“Em còn tưởng thầy không hút thuốc.” Chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh ấy.

“Thỉnh thoảng một hai điếu. Lúc đi dạy không hút.” Anh ấy ngại ngùng, cười nói “Huống chi hút thuốc lá có hại cho sức khỏe.”

Trong nhà đã hết thức ăn, do đó buổi tối chúng tôi cùng ra ngoài, tình cờ bắt gặp Lưu Khải. Cậu ấy đi xuống ở thang cuốn bên cạnh, còn tôi và Mộ Thừa Hòa thì đi lên. Một cô gái đáng người mảnh mai đứng cạnh cậu ấy, đang thổ thề gì đó.

Ngay khi tôi nhìn thấy Lưu Khải thì cậu ấy cũng đã nhìn thấy tôi.

Tôi cười với cậu ấy, ngược lại Lưu Khải lại cảm thấy bất an, như muốn gọi tôi, song lại như có nghi kỵ, cuối cùng chúng tôi không ai gọi ai.

Buổi tối Lưu Khải gọi điện cho tôi, tôi đi ra sân thượng.

“Tiểu Đồng, anh....” Lưu Khải ấp úng.

“Em hiểu.”

“Em hiểu chuyện gì?”

“Chúng ta không hợp nhau, hơn nữa chúng ta đã chia tay từ tháng trước rồi.”

Cậu ấy thở dài, “Em biết hiện giờ anh bị điều đi chỗ khác, không biết có được về đây hay không, cục trưởng thường ngày cũng quan tâm anh lắm, con gái của ông ấy là sư muội của chúng ta, người cũng tốt, anh.....”

“Lưu Khải, em không giận, thật đó.” Tôi nói.

“Tiểu Đồng.....”

“Chúng ta chia tay là vì người đó?” Lưu Khải hỏi.

Tôi im lặng.

“Xem ra anh vẫn là người phản ứng chậm chạp, đáng lẽ phải hiểu ra từ sớm hơn. Anh cứ tưởng rằng chỉ vì anh chưa đủ cố gắng, do đó mới chờ đợi đến khi em thật sự chú ý đến anh, nhưng..... quá khó rồi.” Lưu Khải nói.

“Xin lỗi.” Tôi cắn môi nói.

“Anh không có nghị lực chờ đợi mãi mãi, do đó.....”

Vừa cúp máy, Tống Kỳ Kỳ đã gọi điện thoại đường dài đến.

“Nghe nói cậu và thầy Mộ sống chung với nhau rồi.” Tống Kỳ Kỳ cười gian xảo.

“Bạch Lâm đúng là bà tám, cậu ở xa vậy mà cũng nhận được tình báo.” Tôi nói.

“Hôm nay mình đã đi xem mắt.”

“Tốt đó chứ, cảm giác thế nào?”

“Điều kiện không tệ.” Tống Kỳ Kỳ nói, “Nhưng không hợp với mình.”

“Cậu....” Tôi muốn nói nhưng lại thôi.

“Không phải vì chuyện trước đây. Mình chỉ đơn giản là cảm thấy tính cách của người đó và mình không hợp nhau thôi.” Tống Kỳ Kỳ nói, “Thật ra hiện giờ mình nghĩ thông suốt lắm rồi, trước đây cứ tưởng rằng mình mãi mãi cũng không quên được anh ấy, cả đời này cũng không thể yêu người khác nữa. Nhưng chỉ chưa đến một năm thôi, mình đã phát hiện hiện thực không như mình tưởng.”

Nói chuyện với Tống Kỳ Kỳ thêm một lúc, tôi cúp máy, trở về phòng khách. Mộ Thừa Hòa đang ngồi trước bàn làm việc. Yên tĩnh quá, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng cọ xát giữa ngòai bút của anh ấy với mặt giấy. Tôi ngồi trở về sofa, muốn nhớ lại nét mặt của Lưu Khải khi cậu ấy nói “Vì bạn rất dễ thương” với tôi ở trong thư viện, nhưng lại nhớ không ra. Nếu để Bạch Lâm biết được, nó chắc chắn sẽ mắng Lưu Khải vô tình vô nghĩa. Song, tôi biết là lỗi của tôi trước, là tôi đã lợi dụng cậu ấy trước.

Lại nhớ đến Tống Kỳ Kỳ và Tiêu Chính, nhớ lại Tống Kỳ Kỳ đã ôm lấy chúng tôi mà nói: “Tứ năm 17 tuổi thì mình đã yêu anh ấy, cho đến bây giờ, anh ấy chưa hề gạt mình.”

Đại khái vì nét mặt của tôi khi suy nghĩ những điều này thật sự quá khó khăn, Mộ Thừa Hòa lườm tôi một cái rồi đứng dậy bật tivi, “Em có thể xem tivi.” Nói xong lại trở về bàn tiếp tục làm việc.

“Có ảnh hưởng đến thầy không?”

“Không.” Anh ấy trả lời mà không cần ngẩng đầu lên, chỉ lo làm việc của mình.

Mộ Thừa Hòa ngồi xéo với tivi, nhưng mặc cho tôi chuyển qua chương trình nào, anh ấy cũng không hề nhìn lấy một mắt. Khi làm việc, thỉnh thoảng chân mày của anh ấy nhíu lại, đeo mắt kiếng, vừa xem xét hình ảnh 3D trong vi tính vừa chuyên tâm chỉnh sửa lại các số liệu.

“Em không xem tivi đi, nhìn tôi làm gì?” Anh ấy chợt hỏi.

“Ờ.....” Tôi ngượng ngùng, vén tóc vào tai, “Không có chương trình gì hay ho.”

“Hay là lên mạng?”

“Lên mạng cũng không có gì làm. Em xem tivi tiếp vậy.” Nói xong, tôi nằm xuống sofa, tiếp tục cầm remote lên bấm qua bấm lại.

Đợi đến khi tôi chuyển bảy mươi mấy kênh truyền hình ấy đến lần thứ năm thì cuối cùng anh ấy cũng không nhìn được nữa: “Ngày mai em có bận việc gì không?”

“Không. Có gì à?”

Anh ấy bỏ mắt kiếng xuống, massage sống mũi, “Ngày mai tôi nghỉ, dắt em ra ngoài chơi.”

Sáng hôm sau, anh ấy căn dặn tôi mang theo kem chống nắng, lúc này tôi mới biết hóa ra anh ấy định dạy tôi lặn thật. Chúng tôi lái xe hơn 30 kilomet, đến một eo biển cạn ở ngoại ô thành A.

Vì mấy hôm trước vừa có mưa, hôm nay trời quang mây tạnh, mặt biển nhìn thật mênh mông vô tận, rất xa rất xa.

“The Big Blue!” Tôi tức thì cởi giày chạy ra bãi biển kêu lên, sau đó quay lại nói với Mộ Thừa Hòa: “Thầy có xem qua phim này chưa?”

“Đại Dương Xanh Thẳm?”

“Chính xác! Mỗi lần nhìn thấy màu xanh của biển, em đều sẽ nhớ đến những chữ này và cảnh tượng trong phim.”

“Nếu biết em sẽ vui như vậy thì đã dắt em đến đây sớm hơn rồi.” Mộ Thừa Hòa đi theo sau tôi, cười nhẹ.

“Nhưng em rất sợ nước, nên không biết bơi. Mỗi lần ra biển cũng chỉ đạp nước rồi đi về thôi.”

“Lần này chúng ta sẽ chơi cái khác.”

Trước cửa câu lạc bộ lặn có rất nhiều xe, nhìn mọi người như đều rất thân với Mộ Thừa Hòa.

“Tại sao mọi người ai cũng đen, chỉ một mình thầy trắng thôi vậy?” Tôi hỏi.

“Chúng tớ tôi không có siêng như họ.”

“Không ngờ bên trong con người thầy lại phản nghịch đến thế.”

“Tại sao?” Anh ấy mang bình dưỡng khí và đồ lặn trở về rồi hỏi.

“Bác sĩ bảo thầy đừng lặn, vậy mà thầy lại đi lặn, như vậy còn không phải phản nghịch sao?”

“Ai nói thế, từ nhỏ tôi đã là một cậu bé nghe lời.”

“Kiểu như chưa từng đi trễ, lì lợm, không lười biếng, làm xong bài tập mỗi ngày, thi đạt điểm cao nhất?”

“Cũng... không hoàn toàn là vậy.” Anh ấy nói.

Tôi nhìn anh ấy bằng ánh mắt “Vậy tức là phải rồi”, sau đó nhận lấy đồ lặn từ tay anh ấy rồi vào phòng thay.

Trước khi xuống nước, anh ấy nhắc đi nhắc lại với tôi: “Khi đeo kính lặn, mũi sẽ bị kẹp lại, em phải từ bỏ chiếc mũi của mình, dùng miệng để hô hấp.”

“Lát nữa, sau khi xuống đó rồi chúng ta sẽ không nói chuyện, chỉ dùng tay ra dấu.” Anh ấy nắm 4 ngón tay lại, ngón cái chỉ lên, “Nếu em cảm thấy khó chịu thì làm như vậy, chúng ta sẽ lên. Ngón cái hướng xuống có nghĩa là có thể xuống tiếp nữa.”

“Tôi luôn ở bên cạnh, em không cần phải sợ, lặn và bơi không liên quan gì nhau, em có bình dưỡng khí.”

Tôi mặc niệm những câu này trong lòng mấy trăm lần, thế mà trước khi xuống nước vẫn vô cùng khẩn trương.

“Lỡ như em không nổi lên được thì phải làm sao?” Tôi hỏi.

“.....”

Nước vừa qua đầu, tim liền đập nhanh, huyết dịch gia tăng tuần hoàn, sau đó cần khí Oxi. Tôi hít vào bằng mũi theo quán tính, nhưng mũi đã bị kẹt lại rồi, không hít được gì cả, lập tức tay chân hoảng loạn, tôi bắt đầu giãy giụa. Sau đó, Mộ Thừa Hòa kéo tôi lên, tôi túm lấy anh ấy một cách bất lực, sau khi phun ổng hô hấp trong miệng ra, tôi hít hà không ngừng, rồi nhụt chí nói: “Em không chơi nữa.”

Anh ấy cười, “Quan trọng là đừng khẩn trương, nhớ hô hấp bằng miệng.”

Đợi khi tôi đã bình tĩnh, luyện tập cách hô hấp xong, chúng tôi lại xuống nước.

Lần này rất thành công! Dưới đáy nước, anh ấy nắm lấy tay tôi. Thỉnh thoảng nhìn thấy cá nhỏ bơi lội thành thoi qua người mình. Tôi cảm tưởng như mình cũng đã biến thành một con cá. Con cá này tuy rất ngu, cũng không biết bơi, nhưng nó lại có thể hít thở tự do dưới nước, còn có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh vật dưới biển.

Lúc ra khỏi nước, tôi kích động không tả được, tôi không ngừng nói với Mộ Thừa Hòa tôi đã nhìn thấy gì, đã sờ được gì, mắt có cảm giác gì, tai có cảm giác gì. Mộ Thừa Hòa im lặng mỉm cười nghe tôi nói.

Một anh A trên thuyền nói: “Cô bé, em sẽ yêu cảm giác này.”

Sau đó, chúng tôi lại ngồi thuyền đi đến một vùng biển xa hơn.

“Cảm giác sẽ khác hơn sao?” Tôi tò mò.

“Ừm. Nước trong hơn, cá nhiều hơn, và lạnh hơn khi này, cho nên mới bắt em mặc đồ lặn.”

“Em có thể xuống đến đáy biển không?”

“Tốt nhất là nên từ từ thôi, nếu cơ thể em không chống chịu nổi, nhất định phải ra dấu ngay, đừng cố gượng.”

“Chỗ này sâu bao nhiêu?”

“Mười mấy mét.”

“Lúc này em xuống đến bao nhiêu?”

“Ba bốn mét.”

“.....”

“Thầy lặn được sâu nhất là bao nhiêu?”

“Thông thường khoảng hai mươi mét, sâu nhất thì chưa từng thử, để lần sau thử xem.”

“Thầy..... tốt nhất đừng thử.”

“Em sợ tôi xuống đó rồi không bò lên được sao?” Anh ấy cười.

“Hơi hơi.” Tôi thành thật.

Nước biển rất xanh, ngoài những gợn sóng ra thì nó trông yên tĩnh vô cùng. Đáy liền ở cách chúng tôi không xa, dưới chân là nước biển, buông mắt nhìn xa, có thể thấy được thuyền cá ở phía đường chân trời.

Chúng tôi xuống nước trước, sau đó họ mới đưa bình dưỡng khí xuống.

Mộ Thừa Hòa nắm tay tôi, khóe môi cong lên, anh ấy nói: “Tiểu cô nương, hoan nghênh em đến tham quan nội tâm của biển cả.”

(7)

Thể lực của tôi không chống chịu nổi, không bao lâu đã phải lên thuyền nghỉ ngơi, sau đó thoa kem chống nắng, tôi nói với Mộ Thừa Hòa: “Thầy có cần không? Sẽ đen đó.”

Anh chàng A trên thuyền nói: “Đàn ông đen một chút càng thêm gợi cảm.” Sau đó gương mặt đen của anh ta túm lại cười hì hì, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Anh chàng B trên thuyền lại nói với tôi: “Chắc tại em không biết thôi, Mộ Thừa Hòa phơi kiểu nào cũng không đen.”

Tôi quay qua hỏi anh ấy: “Phơi không đen thật sao?”

“Đừng nghe họ nói bừa, sao mà không đen được chứ.”

Đến giờ ăn trưa, tôi mới biết thật ra không phải anh ấy phơi mãi không đen, mà là cho dù có đen cách mấy, lột da ra thì anh ấy sẽ trắng trở lại.”

“Chắc chắn là thầy tuổi rắn.” Tôi kết luận.

“Vậy em chắc tuổi cua.” Anh ấy nói.

“Tại sao?”

“Lúc này dạy em lái xe, con đường rộng hai mươi mấy mét mà còn không đủ một mình em chạy.”

“.....”

Buổi chiều, chúng tôi đến một đảo nhỏ ở bờ bên kia. Trên đảo có một bãi tắm thiên nhiên, mùa này đang nhằm mùa nghỉ mát, du khách đến đây rất nhiều. Hai chúng tôi chỉ dùng nửa tiếng đồng hồ để đi vòng qua đảo. Tôi còn phát hiện, trên đảo này ngoài nhà vệ sinh công cộng và bến tàu ra, thì kiến trúc duy nhất còn lại chính là tòa nhà có hình dáng như con thuyền này.

“Đây là gì vậy?”

“Khách sạn.”

“Khách sạn? Có người đến đây ở sao?”

“Ừm, nghe nói khách đông thường xuyên. Tối nay chúng ta cũng ở đây.”

“Chúng ta không về sao?”

“Trẻ quá rồi, lát nữa là hết thuyền rồi.” Mộ Thừa Hòa nói xong thì hỏi lại, “Em muốn về?”

Tôi vội lắc đầu như cái trống lúc lắc, sao lại muốn về chứ.

Mộ Thừa Hòa ở phòng kế bên, tất cả các phòng trong khách sạn này đều nhìn ra được biển cả. Bên dưới là một hồ bơi nước ngọt, trẻ con đang đùa giỡn dưới đó, tiếng cười con nít hòa lẫn vào nhau, làm cho người nghe cũng vui lây.

Bãi tắm buổi sang giờ đây đã hoàn toàn biến thành một cảnh tượng khác dưới ánh hoàng hôn.

Đại đa số những du khách đều đã rời khỏi đảo, những người còn lại đều trú lại trong khách sạn. Bên lề đường là những hàng ăn hải sản, ở một bên khác là sân khấu, có hẳn màn hình và đèn chiếu. Một ban nhạc đang biểu diễn trên đó, người hát chính đang cầm micro nhìn ra biển lớn rống hát.

Người thì ngồi ở bên dưới uống rượu. Người thì gọi hàng ăn, bày ra ngồi ăn ngay bên dưới sân khấu.

Đến lúc này tôi mới biết hóa ra người ở lại trong khách sạn thật sự rất nhiều.

Dùng một ít thức ăn xong thì tôi chạy ra bãi biển, nằng nặc nói muốn xem mặt trời lặn. Nhưng không ngờ phương hướng bị sai, thế là tôi mãi đuổi theo ông mặt trời, chạy vòng quanh đảo.

“Không xem được đâu.” Mộ Thừa Hòa cười.

“Vòng qua bên kia đảo chắc chắn sẽ xem được.” Tôi không phục, nhưng cũng không ở lại cãi lý với anh ấy, chỉ sợ vài phút nữa thôi mặt trời sẽ lặn mất. Thế là bỏ dép ra, vừa chạy vừa nói, không thèm quay đầu lại: “Cầm giày giúp em, em đuổi theo.”

Một mình Mộ Thừa Hòa dạo bước thong thả ở phía sau. Đợi đến khi tôi hí hục chạy đến phía tây của ngọn đảo, mới biết được hóa ra những lời Mộ Thừa Hòa nói là đúng. Bên ngoài bãi biển là biển, và đầu bên kia của biển chính là chỗ đất liền mà chúng tôi đã ngồi thuyền đến đây. Mặt trời màu cam vàng đang từ từ chìm xuống núi. Sao tôi lại không nghĩ ra chứ, cả đường biển này đều ở phía đông của đất liền, do đó không thể nào nhìn thấy cảnh mặt trời lặn. Tôi rầu.

Đến khi nhìn thấy Mộ Thừa Hòa từ từ bước thong dong tới, còn mang nụ cười thắng lợi, tôi càng thêm rầu.

Tôi đi trở về, lấy lại dép từ tay anh ấy, đột nhiên cảm thấy mình mới giống như một con chó con, còn anh ấy là chủ nhân vứt đĩa bay. Tôi hí hục chạy đi nhặt đĩa bay, còn anh ấy thì ở phía sau nhìn tôi cười.

“Lần sau chúng ta đến một đảo xa đất liền hơn, chắc lúc đó em sẽ không phải thất vọng nữa.” Mộ Thừa Hòa nói.

Chúng tôi trở về chỗ bán đồ nướng khi này.

Bắp nướng ra có màu vàng kim, theo lời thỉnh cầu tha thiết của tôi, người ta đã bôi lên đó rất nhiều ớt. Tôi cắn vào một miếng xong hô lên đã quá.

“Ngon thật! Đó giờ không biết bắp nướng ra lại có thể ngon đến thế.”

Tôi ăn được một lúc, phát hiện Mộ Thừa Hòa cứ nhìn tôi, thế là tôi chỉ chỉ trái bắp: “Có muốn thử không?”

Mộ Thừa Hòa vừa cười vừa xua tay, “Cay đến vậy, sao mà ăn được.”

Sau đó, tôi hí hửng giao hết thức ăn cho Mộ Thừa Hòa bảo quản, một mình chạy ra ngoài đập nước.

Một ngọn sóng đập vào, đôi dép lê của tôi bị nước cuốn đi, tôi vừa kêu vừa chạy theo sóng, một hồi mới nhặt lại được đôi dép, đặt gọn gàng sang một bên. Lát sau, phát hiện chúng lại rất bị kịch mà bị sóng cuốn đi nữa.

Cứ thế hết mấy lần, tôi cũng chơi đã rồi, bèn chạy trở về ngồi xuống bên cạnh Mộ Thừa Hòa, tiếp tục ăn bắp nướng.

Đến khi tôi chuyển sự chú ý ra biển mới biết rằng, trời đã tối hẳn rồi.

Tận cùng của biển có vài điểm sáng nhấp nhô, trông như một chuỗi dạ minh châu bị thả trôi trên mặt biển vậy.

“Những đốm sáng đó là gì? Thuyền cá?” Tôi hỏi.

“Hình như vậy.”

Gió biển thổi đến, xua tan khí trời mùa hè, mang đến cảm giác tươi mát.

Sóng cứ chảy lăn tăn vào bờ, dần dần tiến đến gần chúng tôi hơn.

“Thủy triều lên rồi.” Tôi nói.

“Ừm.” Anh ấy nói.

“Đang nghĩ gì?” Tôi hỏi.

“Tôi đang nghĩ,” Mộ Thừa Hòa nói: “Nếu như bây giờ có một điều thuốc, cảm giác chắc sẽ khá lắm.”

“.....”

“Thật không muốn trở về, tối nay em sẽ ngủ ở đây.” Tôi thả người nằm xuống bãi cát, mặc kệ cát có dính vào tóc hay không, có luồn vào quần áo hay không.

Vô vàng ngôi sao đang treo trên bầu trời đêm sâu thẳm.

“Như vậy thoải mái hơn.” Tôi nói.

Anh ấy ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó nghe theo ý kiến của tôi, cùng nằm xuống.

“Em chỉ biết 7 ngôi sao Bắc Đẩu thôi, những ngôi sao khác đều không biết.” Tôi nói.

“Em thuộc chòm sao gì?” Mộ Thừa Hòa hỏi.

“Thiên Yết.”

“Vậy thì may mắn thật, cung Thiên Yết là chòm sao sáng nhất vào mùa hè.”

“Bây giờ có thấy được không?” Tôi hứng khởi.

“Ngôi sao rất sáng kia kìa, đó là một trong những ngôi sao trong cung Thiên Yết.” Mộ Thừa Hòa chỉ tay lên trời.

Dưới ánh mặt trăng, tôi nhìn thấy trên cánh tay của anh ấy có một vết thương, dài khoảng một tấc. Tay áo của anh ấy vừa đủ che lại nên tôi không hề phát hiện ra, cho đến bây giờ khi anh ấy nằm trên bãi cát, chỉ tay lên trời, tay áo tụt xuống, vết sẹo đó mới lộ ra ngoài.

“Á? Cái này bị làm sao vậy?”

“Vết dao.”

“Vết dao?” Tôi đang tiêu hóa hai chữ này.

“Bị người ta chém.” Anh ấy nói.

Tôi tròn to mắt, quay qua nhìn anh ấy, “Không phải chứ?” Sao lại... sao lại như thế được.

“Không gạt em đâu. Lúc còn đi học ở Nga, trong đường hầm ở trạm tàu điện ngầm, có ba bốn đứa trẻ độ mười mấy tuổi cùng tấn công tôi. Khi nhát dao đầu tiên đâm tới, tôi đã đưa tay lên đỡ theo quán tính.”

“Tại sao?”

“Ở Nga, đặc biệt là trong những thành phố lớn luôn có một số đoàn thể, họ thù....” Anh ấy chần chừ một lúc, hiển nhiên là đang suy nghĩ từ ngữ, “Thù người đến từ nơi khác, do đó họ công kích những người nước ngoài đi một mình ở những nơi vắng vẻ. Tôi ở chung với thầy Trần của các em, hôm đó đúng lúc thầy ấy bị bệnh, nửa đêm tôi đi mua thuốc cho thầy ấy, phải đi ngang qua đó.”

“Vậy sau đó?”

“Cũng may có cảnh sát đi qua, họ liền giải tán.”

“Nguy hiểm vậy sao, nhưng sao em chưa từng nghe thầy nói họ không tốt.” Tôi bất giác lấy ngón trỏ sờ lên vết thương ấy.

“Tôi cũng chưa từng nói họ tốt đến cỡ nào.” Anh ấy cười, “Đối với mọi việc mọi vật, bình luận đều phải đứng ở vị trí khách quan. Hơn nữa, một người không thể oán trách và khinh thường nơi đã mang đến ỉn hĩ tri thức và những kinh nghiệm đáng quý.”

Tôi im lặng ngồi căn bắp, chợt nhớ ra một chuyện, liền cho anh ấy xem cù chỗ của mình, “Em cũng có một vết sẹo ở đây.”

Anh ấy nghe vậy, chồm đầu qua xem.

“Lúc còn nhỏ, ba em là công nhân trong xưởng, mẹ sống với em ở dưới quê. Vì muốn tiện việc đưa đón em đến nhà trẻ, mẹ đã mua một chiếc xe đạp. Trước cửa nhà em có một khe nước, rộng cỡ này,” Tôi diễn tả khoảng cách một thước hơn ấy, “Em ngồi ở yên sau. Lần đầu tiên mẹ chở em về nhà thì trời mưa, lúc chạy đến bên khe nước, mẹ nói: ‘Đồng Đồng, mẹ thấy chúng ta không cần xuống xe cũng chạy qua được’. Em chẳng hiểu gì cả, chỉ biết ôm lấy eo của mẹ, gật đầu ngáy ngô. Cuối cùng....”

“Cuối cùng mẹ em chạy qua được thật, nhưng em thì không?” Mộ Thừa Hòa hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy. Sao thầy biết thế?” Tôi không nhịn được, ngồi cười khanh khách một mình.

Mộ Thừa Hòa nhìn tôi với vẻ rất hứng thú. Sáng nay phơi dưới tia tử ngoại, giờ đây sóng mũi và gò má của anh ấy đều đang bắt đầu ửng đỏ. Đột nhiên, tôi phát hiện tư thế của chúng tôi hiện giờ rất mập mờ. Một nam một nữ nằm trên bãi cát, vốn dĩ chính giữa có một khoảng cách, nhưng chúng tôi trò chuyện nhập tâm quá, bất giác đã chụm vào nhau. Tôi hốt hoảng ngồi dậy, để che đậy sự ngượng ngùng, tôi đưa cây bắp nướng cho anh ấy.

“Em chỉ mới ăn có một bên thôi, bên kia chưa ăn, thầy thử đi.”

Ngờ đâu cử động này của tôi đúng lúc làm cho những hạt cát dính trên tay bị gió biển thổi bay vào mặt anh ấy.

“Cát bay vào mắt rồi.” Anh ấy chớp chớp mắt, chắc vẫn cảm thấy khó chịu chẳng, anh ấy định dùng tay dụi.

“Đừng dụi! Để em xem.” Tôi vút trái bắp đi, cúi đầu nhìn mắt của anh ấy.

Nhờ ánh sao sáng, tôi nhìn thấy lông mi của anh ấy bị vướng vài hạt cát, thế là chống tay trên mặt đất, thổi một cái vào mắt của anh ấy, tôi kiểm tra lại, vẫn chưa đi, thế là lại thổi thêm hai cái. Cuối cùng, tôi hài lòng nói: “Xong rồi.”

Lông mi của anh ấy hơi lay động, sau đó, đôi mắt ấy mở ra, dưới màn đêm, nó càng thêm sáng. Ánh mắt của anh ấy lướt qua đôi mắt của tôi, sóng mũi của tôi, cuối cùng lưu luyến trên bờ môi của tôi, không chịu rời khỏi.

Tôi chợt có một dự cảm bất an, “Sao vậy? Có phải lại không nghe thấy em.....”

Đột nhiên, tay của anh ấy để ra sau ót tôi, kéo tôi đến gần mặt anh ấy. Cử động đột ngột này cướp mất nửa câu nói còn lại của tôi. Tôi kinh ngạc, chỉ đành nằm trên lồng ngực của anh ấy, tóc bên mang tai cũng xoa xuống. Anh ấy hơi ngưỡng đầu lên, hôn tôi. Lần đầu tiên giống như là dò thám, anh ấy chỉ chạm nhẹ lên môi tôi một cách cẩn thận. Tôi phản ứng không kịp, miệng mở ra, tròn xoe mắt, bộ máy trong đầu giống như đầu đĩa bị bấm ngưng, phút chốc chết hình. Đừng nói là suy nghĩ, ngay cả nhịp tim cũng đã tiêu biến.

Mộ Thừa Hòa nhìn tôi sâu sắc, trong mắt có làn sóng gợn, tiếp đó, từ từ, anh ấy nghiêng mặt qua, lại hôn một lần nữa. Âm thanh cuối cùng lưu lại trong đầu tôi là lời nói của anh ấy.

“Em có thể nhắm mắt lại.”

Giây phút ấy, gió biển lướt qua người, ánh sao đêm rực rỡ.

10. Chương 10

Chương 10 – Bông hồng Bulgaria

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

Đại học năm 4, tôi bám được chuyến xe buýt cuối cùng, được nhận học bổng thấp nhất với thân phận lắp bù, trường thưởng cho tôi 300 ngàn. Đó là việc mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Đêm đó khi nhận được tiền thưởng, tôi phấn khích đến nỗi cả đêm cũng không ngủ được.

Bạch Lâm bò trên thanh chắn của giường, trợn mắt nói: “Có cần vậy không? 300 ngàn. Người ta không biết còn tưởng cậu mới bơm máu gà.”

“Máu gà gì?” Tôi bồn chồn.

“Nghe nói,” Bạch Lâm ngồi dậy giải thích, “Sau khi dùng kim bơm máu gà vào người, toàn thân sẽ nóng lên, mặt sẽ đỏ lên, mấy tháng cũng không muốn ngủ.”

Và bây giờ đây, tôi đang đứng ở chính giữa phòng, 0 giờ đã gần kề, song tôi lại có cái cảm giác vừa bơm máu gà, tôi muốn chạy ra ngoài sân thượng hét thật to, nhưng lại sợ Mộ Thừa Hòa ở kế bên phòng nghe thấy, cũng sợ bị bảo vệ bắt giữ. Và rồi tôi nhảy lên giường, giấu nguyên cả mặt mình dưới gối, dùng hết sức siết chặt nệm. Cuối cùng, tôi quyết định gọi cho Bạch Lâm, mặc kệ bây giờ có đang là giờ ngủ hay không, nếu không tìm một người để nói ra, tôi không biết mình có thể kiên trì đến sáng mai mà không bị điên hay không.

Ngờ đâu Bạch Lâm bị đánh thức nửa đêm lại bình tĩnh hơn tôi rất nhiều, nó nghe tôi tường thuật xong thì nói bằng giọng mang đầy ý sâu xa: “Tiểu Đồng...”

“Sao?”

“Cậu đã bỏ thuốc gì cho Mộ Thừa Hòa phải không?”

“..... đâu có.” Câu hỏi này làm tôi muốn đập nó.

“Cậu trút thầy uống rượu?”

“Không có.”

“Thầy Mộ thần trí không tỉnh táo? Nào co giật?”

“Không thể nào. Một phút trước đó thầy còn nói chuyện với mình mà.”

“Vậy tiếp đó?”

“Tiếp đó gì?”

“Thì sau khi hôn, rồi sao nữa?”

“Chúng mình về khách sạn.”

“Trên đường về có nắm tay không?”

“Không có.”

“Có nói gì không?”

“Hình như có nói hai câu.”

“Câu gì câu gì?” Bạch Lâm phấn chấn tinh thần.

“Câu thứ nhất là, muộn quá rồi, chúng ta về thôi.” Tôi hồi ức lại mà tim đập thành thịch, “Câu còn lại là, cay quá.”

“Cay quá?”

“Ừm, lúc đó mình mới ăn xong bắp nướng đầy ớt, chắc làm thầy ấy cay mất rồi.”

“.....”

“Cậu nói xem,” Một lúc sau, cuối cùng tôi cũng không kìm được lòng hỏi, “Thầy thích mình phải không?”

“Mình thấy tội nghiệp cho Mộ Thừa Hòa thật.” Bạch Lâm không trả lời, trái lại nói bằng giọng than thở.

“Tại sao?” Rõ ràng là tôi đáng thương hơn.

“Nếu thầy ấy thật sự là đầu óc có vấn đề thì cũng còn đỡ, chứ thầy mà thích cậu thật thì đúng là bất hạnh.”

“Cái gì gọi là thích mình thì bất hạnh?”

“Vì cậu đàn độn. Bất người ta phải cưỡng hôn cậu luôn cậu mới cảm thấy ‘hình như’ người ta thích cậu.”

“Thì lúc trước mấy cậu cũng đâu có cảm thấy Mộ Thừa Hòa thích mình!” Tôi không phục.

“Lúc trước tụi mình chỉ nghe một phía từ cậu, chưa từng thấy thầy ấy đối xử với cậu thế nào, đương nhiên bị cậu làm cho nhầm lẫn rồi.”

Tiếp đó, chúng tôi im lặng một lúc lâu.

“Cậu cảm thấy thầy ấy bắt đầu thích từ lúc nào?” Bạch Lâm hỏi.

Lời của Bạch Lâm làm tôi hồi tưởng lại toàn bộ những chi tiết dù nhỏ nhất có liên quan đến Mộ Thừa Hòa. Đầu tiên, để xem đã, tôi bắt đầu thích Mộ Thừa Hòa từ giây phút nào nhỉ?

Thi cuối kỳ, thoát chết từ tay anh ấy.

Anh ấy đến dạy thể, trong phòng làm việc, anh ấy nâng cầm tôi lên dạy tôi phát âm.

Tôi và Bạch Lâm leo tường ra ngoài, anh ấy nhận được điện thoại của tôi vào lúc nửa đêm, liền đến sở cảnh sát đón chúng tôi.

Sau khi cùng Bành Vũ xem triển lãm hàng không, anh ấy quần khăn choàng lên cổ tôi.

Đêm giao thừa, anh ấy ôm tôi, nói chúc mừng năm mới.

Trên chuyến xe đường dài, anh ấy phát bệnh đột xuất, ‘Tiết Đồng, không cần’, sau đó nắm chặt tay tôi.

Khi nhìn thấy thi thể của Trần Nghiê, anh ấy lúng túng đỡ tôi, lau nước mắt cho tôi.

Tất cả tất cả về Mộ Thừa Hòa giống như những giọt mưa xuân thấm nhuần mọi vật, rơi vào trái tim của tôi, giờ đây nghĩ lại, tôi thậm chí không biết mình rơi vào ma trường của anh ấy từ lúc nào.

Vốn dĩ đã hạ quyết tâm dứt bỏ mọi nhớ nhung với anh ấy, nhưng đến cuối cùng mới biết điều này là vô ích biết đường nào.

Vậy còn Mộ Thừa Hòa? Anh ấy bắt đầu nảy sinh tình cảm lạ kỳ này với tôi từ khi nào?

Lâu này tôi luôn cảm thấy, hễ tôi tiến lên một bước, anh ấy sẽ lui lại hai bước. Sau đó, đến khi tôi đã từ bỏ rồi, không làm phiền anh ấy nữa, chui trở về vỏ ốc của mình, thì anh ấy lại từ từ tiếp cận tôi.

“Nhưng mà nè, tội mình cũng đều bị cậu lây cho căn bệnh dần dần rồi.” Bạch Lâm nói, “Bây giờ nghĩ lại, đúng thật là như vừa tỉnh giấc.”

“Nếu nói như cậu, vậy tại sao thầy ấy lại không nói trực tiếp với mình?”

“Vậy sao cậu không nói trực tiếp với người ta, rằng cậu thích người ta?”

“Đó là vì mình không biết người ta nghĩ như thế nào.”

“Thì đó, vật tự theo loài, người tự theo đoàn.” Bạch Lâm lại dạy bảo.

“Vậy tiếp theo đây mình phải làm gì?” Tôi rất quan tâm vấn đề này.

“Việc này không cần cậu phiền não.”

“Tại sao?”

“Mộ Thừa Hòa cưỡng hôn cậu chứ có phải cậu cưỡng hôn hắn đâu, có gì phải lo lắng chứ. Đêm nay người cần phải phiền não, thao thức trắng đêm, phải là Mộ Thừa Hòa.”

“Ừ ha!”

Nhưng sự thật lại không phải như thế.

Hôm sau trên đường đi về, tôi không có chút tinh thần vì đôi mắt sưng phù của mình. Còn Mộ Thừa Hòa, con tim của anh ấy đang thấp thỏm thế nào tôi không hề cảm nhận được, trái lại về mặt rượi điềm tĩnh lại hiện rõ trên mặt, là một mẫu đối lập vô cùng rõ ràng so với ánh mặt trời chói chang trên cao.

Thời tiết sang nay tương đối mát, do đó anh ấy không mở máy điều hòa, mặc cho gió biển ùa vào buồng xe. Tôi lén nhìn Mộ Thừa Hòa, ánh mặt trời rọi vào bàn tay đang giữ tay lái của anh ấy, có thể nhìn thấy huyết quản bên dưới mu bàn tay. Luồng gió biển mang vị mặn ấy làm rối mái tóc của anh ấy. Xem ra tâm trạng của Mộ Thừa Hòa không tệ, hoàn toàn là nét mặt của một người trong sáng ngay thẳng. Như thế trái lại lại làm tôi thấp thỏm, tôi không khỏi hoài nghi đêm qua có thật chỉ là giấc mơ của tôi hay không? Suy nghĩ này vừa hiện lên, tôi lập tức bảo mình bình tĩnh, bình tĩnh nữa, cắt đứt mọi hưng phấn và kích động, chỉnh đốn lại tư duy, tiện tay lấy chai nước anh ấy mua sẵn trước khi lên đường lên uống ừng ực.

“Phát hiện ngày thường em không thích uống nước.” Anh ấy nói.

“Ừm.” Tôi lấy tay lau miệng, vắn nắp chai lại, “Cũng hơi hơi, mẹ em cũng nói thế.” Tôi chính là có cái tật này, không thích uống nhiều nước, mà hễ ăn cơm là lại khát, thế là uống thật nhiều canh hoặc sẽ ăn cơm nhão.

Tôi tưởng anh ấy sẽ lại dạy cho tôi một bài, ngờ đâu lại chỉ là nhìn tôi cười cười.

Lát sau, Mộ Thừa Hòa nói: “Anh thích uống nước.”

“Hả?” Tôi khựng người, nhất thời không biết phải tiếp câu thoại này ra sao, đành nói: “Uống nước tốt chứ. Mỗi ngày 8 ly nước, nước da được non nà.”

Anh ấy nhìn về phía trước, không tiếp lời của tôi, làm tôi cảm thấy câu nói của mình chưa đến đâu, thế là tiếp tục huyền thuyên lợi ích của nước đối với cơ thể con người mà mẹ tôi thường nói với tôi lúc nhỏ. Cuối cùng, có lẽ vì thấy tôi nói một mình nửa ngày trời cũng rất mệt mỏi, mà thân làm thánh giả như anh ấy lại chẳng có phản ứng gì thì sẽ giống như rất bất nhân bất nghĩa, bèn phối hợp với tôi, bằng một câu nói: “Hóa ra là vậy à.”

Miệng của tôi vừa ngưng hoạt động, lại không nhịn được, lén nhìn anh ấy một cái.

Chẳng lẽ, tối qua mình bị tẩu hỏa nhập ma?

Chẳng lẽ, anh ấy có chứng bệnh mất trí nhớ cục bộ?

Chẳng lẽ, đúng thật là mình đã bỏ thuốc anh ấy?

Đến trạm xăng, tôi đi vệ sinh trở về thì anh ấy đã xong việc đổ xăng, đang ngồi chờ tôi trong xe.

Anh ấy hỏi: “Buổi trưa có việc gì không? Nếu có chúng ta sẽ đi đường cao tốc.”

“Không gấp, cứ từ từ.” Tôi biết anh ấy rất ít đi đường cao tốc.

Mộ Thừa Hòa lấy chai nước suối ở trước mặt. Nhân viên trạm xăng nói gì đó với anh ấy, anh ấy vừa gạt đầu vừa mở nắp chai ra. Tôi thấp thoáng cảm thấy có việc gì đó cần phải nhắc nhở anh ấy, nhưng lại không rõ là chuyện gì. Sau đó, khi thấy anh ấy đưa miệng chai lên môi, uống một ngụm, dịch thể không màu trong vỏ chai trong suốt dập dềnh dập dềnh, sụt đi một ít, yết hầu của anh ấy động đậy một cái, tức thì, lại nuốt thêm một ngụm nữa. Phát giác ra tôi đang nhìn anh ấy không chớp mắt, Mộ Thừa Hòa cũng quay lại nhìn tôi trong hồ nghi, như đang suy đoán nét mặt của tôi là ý gì. Chỉ trong chớp mắt, dường như nhận ra gì đó, Mộ Thừa Hòa cúi đầu nhìn chai nước suối trong tay mình, nét mặt của anh ấy hơi biến đổi, song lại tỏ vẻ bình tĩnh mà đặt nó về chỗ cũ.

Thời còn đi học, mọi người khi quen thân rồi thì chỉ cần là bạn cùng phòng, thỉnh thoảng dùng ly của đối phương cũng không phải việc gì quá lớn. Nhưng tôi lại không thích hành vi này, cứ cảm thấy cho dù hai người có thân mật cách mấy đi nữa, một khi dính phải nước bọt của người khác cũng đều sẽ thấy không thoải mái. Với ba mẹ thì không phân rạch rời như thế, song cả nhà vẫn cố gắng dùng ly của riêng mình. Sau khi ở chung nhà với Mộ Thừa Hòa, tôi phát hiện anh ấy cũng giống y như tôi. Đừng nói là tách trà, ly súc miệng, ngay cả chén đĩa cũng không dùng chung. Do đó khi phát hiện thứ mà anh ấy nuốt vào là cái mà tôi đã uống qua, anh ấy đã bị ớn chẳng? Nên đã tức thì trả nó về chỗ cũ. Sau đó khởi động máy rồi khỏi trạm xăng.

Tôi thừa nhận, là tôi đã tiện tay đặt lên đó, tôi có trách nhiệm, nhưng tôi làm sao biết được anh ấy sơ ý vậy chứ, cũng đâu thể nào đổ hết lỗi cho tôi, huống chi, môi của tôi cũng để anh ấy hôn rồi, còn kiêng kỵ nước bọt gì nữa.

Tôi lầu bầu.

Bình nước để tựa vào tấm kính phía trước, cùng với sự xúc nẩy của xe, nó lay qua lay lại, như là đang nỗ lực nhắc nhở hai chúng tôi, nó thật sự đã từng tồn tại! Tôi nhướn người lấy nó xuống nhét vào cánh cửa bên.

Không biết anh ấy nghĩ gì nữa, thấy tôi làm vậy thì liền đưa chai nước còn nguyên chưa dùng của mình qua cho tôi. Tôi cầm chai nước ấy, ngồi suy ngẫm, tự nhiên đưa chai mới ỉnh làm gì? Chẳng lẽ ý bảo mình vứt

chai cũ đi, hủy tiêu vật chứng? Không cần phải vậy chứ? Ở sạch đến “cảnh giới” này sao? Nghĩ ngợi một hồi, tôi bất giác lại lườm anh ấy một cái thật nhanh, chỉ nhìn thấy nửa gương mặt dưới của anh ấy: Bờ môi còn dính nước uống lúc nãy, phần gần bên khóe miệng còn hơi bóng nhoáng.

Tôi tự nhiên bậm bậm môi theo tiềm thức.

Đêm qua, chính bờ môi kia đã cướp mất nhịp tim của tôi. Sự tiếp xúc mềm mại ấy giờ đây nghĩ lại phảng phất như vẫn còn đọng lại. Tôi bất giác đưa tay lên, xoa xoa miệng mình, Mộ Thừa Hòa không có nhìn tôi, nhưng tôi cảm thấy mặt của anh ấy dường như bị nhuộm lên một màu đỏ hồng. Tôi bồn chồn, chẳng lẽ hôm qua bị phơi nắng vẫn chưa hết đỏ?

Xe rẽ qua một con đường khác. Anh ấy mở đài phát thanh lên. Trong đó đang phát bài hát thịnh hành nhất gần đây.

“Em hãy tranh thủ bây giờ đang rảnh tập chạy xe đi, sau này nếu như anh có đi công tác.....” Anh ấy dừng lại, chần chừ hai ba giây sau mới tiếp tục, “Thì một mình em cũng tiện hơn.”

Tôi nói: “Đợi đến khi em để dành đủ tiền mua xe chắc cũng phải tám hoặc mười năm sau, bây giờ học cũng chẳng ích gì.”

Sóng mắt của anh ấy hơi lay động, không nói thêm gì nữa.

Không hiểu tại sao, tuy sắc mặt của anh ấy không có gì lạ thường, nhưng tôi lại cảm thấy tâm trạng của anh ấy như đột nhiên xấu đi. Sau đó, anh ấy đóng hết kính cửa sổ, cách ly làn gió và không khí bên ngoài, mở máy điều hòa lên, chuyển đài phát thanh.

Tôi chớp chớp mắt, phải chăng vừa nói sai câu gì rồi?

(2)

Mộ Thừa Hòa vốn là một người rất dễ chung sống, lại dễ tính đến không ngờ, lúc thì gian manh xảo trá, lúc lại yên tĩnh ôn hòa. Vào mùa hè anh ấy không phải đi dạy, cũng không phải công tác xa, cho nên chỉ đi lại giữa viện nghiên cứu và ở nhà. Tôi ăn ghẹ ở ghẹ tại nhà anh ấy như thế cũng thấy hơi ngại, vì thế thức ăn trong nhà tôi giành phần phụ trách, anh ấy thỉnh thoảng cũng vào siêu thị mua ít gia vị.

Ban đầu khi thấy anh ấy làm gà hầm rượu đỏ, tôi còn tưởng anh ấy là một tay đầu bếp tài năng. Ngờ đâu, đó tuyệt đối là một sai lầm! Hôm nào anh ấy nấu ăn, thì món mặn sẽ là cải trắng xào thịt, món chay thì cải trắng nhúng, ngoài ra sẽ thêm được món canh cải trắng. Nếu muốn thay đổi khẩu vị, thì cải trắng sẽ xào thịt lác, cải trắng chua ngọt, không dùng canh thì ăn cải trắng trộn giấm. Đương nhiên, nếu muốn thêm chút gì hay ho nữa cũng không sao, với IQ của anh ấy, hoàn toàn có thể thay cải trắng thành bí đao hay đu đủ, sau đó làm y như vậy.

Mấy ngày đầu khi vừa dọn đến đây, sau vài bữa ăn liên tục như thế, tôi phát hiện hóa ra trong cuộc sống thường ngày, tôi vẫn có điểm vượt trội hơn thiên tài, không khỏi thấy an ủi ình, từ đó bắt đầu xung phong làm đầu bếp.

Tôi làm cơm, anh ấy rửa chén. Tôi lau nhà, anh ấy lau dụng cụ gia dụng, quần áo thì tự ai nấy giặt, chăn gối giao hết ấy làm.

Cuộc sống tươi đẹp hài hòa là thế, song từ khi trở về từ biển, mọi thứ trở nên quái lạ. Tôi không biết là từ sau nụ hôn đó, hay là từ sau sự biến đổi tâm trạng ở trên xe. Tóm lại là những ngày tiếp theo đây, người này cực ít xuất hiện trong tầm mắt của tôi. Anh ấy bắt đầu đi sớm về muộn, còn chuẩn bị sẵn trước những lý do không về ăn cơm, lý do nào cũng đều hay ho hào nhoáng.

“Mình có một cảm giác sai lầm.” Bạch Lâm nói như thế trong điện thoại.

“Cảm giác sai lầm gì?”

“Giống như hai người đã kết hôn rồi, lúc này thầy đang chơi bời ở bên ngoài, và cậu thành oán phụ rồi.”

“Bậy bạ!”

“Đợi khi cậu phát hiện ra vết son môi, mùi nước hoa hay phiếu thanh toán tiền phòng là coi như tội chứng rành rành rồi.”

“Tiểu Bạch..... cậu đừng nói lời mát mẻ nữa.”

“Nhắc lại thì...” Bạch Lâm chuyển sang đề tài khác, “Có khi nào cậu biến thành thể thân rồi không? Do đó thầy mới hôn cậu?”

“Mình thì có thể làm thể thân gì chứ?” Tôi vừa hỏi xong thì liền hiểu ngay, “Ý cậu là giống như tình tiết mà trong phim và trong truyện hay nói, nữ chính rất giống bạn gái cũ của nam chính, nên nam chính đã hôn nữ chính như đang hôn một người khác?”

“Nó đấy, nó đấy.” Bạch Lâm kích động, “Tiểu Đồng, cậu quả là tri kỷ của tớ mà, quá hiểu ý của tớ rồi.”

Tôi không tiếp tục đề tài này với nó, im lặng một hồi tôi nói: “Tiểu Bạch, mình không muốn ở đây nữa.”

Lúc này Bạch Lâm cũng nghiêm túc hẳn, suy nghĩ vài phút sau nó nói: “Mình cảm thấy... cũng đúng.”

Tôi chưa từng nghĩ đến bước này, chỉ là tùy tiện hỏi ý kiến nó thôi, nhưng sau khi nhận được sự đồng tình của nó, tôi thật sự đã nảy ra ý định rời khỏi. Cậu nói đó nói sao nhỉ? Nơi này không dung ta, ắt có xứ giữ ta.

Nếu muốn văn vẻ hơn thì.... trời xanh không đổi nước chảy mãi thôi, Mộ Thừa Hòa, chúng ta hẹn ngày gặp lại.

Buổi tối khi anh ấy về nhà thì đã hơn 10 giờ, tôi đang ngồi xem tivi.

“Em có chuyện muốn nói.” Tôi chỉnh nhỏ âm lượng lại.

“Chuyện gì?” Anh ấy đáp lại không suy nghĩ.

“Em tìm được việc rồi.”

“Ở đâu?”

“Học viện hạng B của Đại học sư phạm.”

“Giáo viên?”

“Ừm, không phải là giáo viên chính thức, họ đang thiếu người phụ đạo, em muốn thử xem sao.”

“Có lên lớp giảng dạy không?”

“Sẽ dạy anh văn giao tiếp cho sinh viên năm 1 và 2.”

“Vậy cũng tốt, đừng để lãng phí 4 năm chuyên ngành của mình.”

Tim có hơi chát. Những câu đối thoại này khiến chúng tôi như lại trở về điểm khởi đầu, anh ấy là giáo viên, còn tôi là học sinh.

Thế là, tôi nói: “Thầy Mộ.....”

Nghe thấy cách xưng hô này, đôi đồng tử trong như nước hồ của anh ấy nhoáng lên một cái.

Tôi đã rất lâu rồi không gọi anh ấy như thế, đã cố gắng né tránh cách xưng hô này, nhưng vẫn không biết phải sửa thành gì. Đương nhiên, đứng trước mặt anh ấy, kiểu nào tôi cũng không dám gọi thẳng ba chữ “Mộ Thừa Hòa”, do đó chỉ đành cố gắng lướt luôn cách gọi, khi mới bắt đầu cũng cảm thấy ngô ngồ, dần dà rồi cũng thấy quen. Lúc này đây, ánh mắt của anh ấy khẽ chạm vào sợi tơ lòng nào đó trong tôi, khiến cho những lời từ già đã nghĩ sẵn với Bạch Lâm khi này trở nên chua chát đến lạ thường.

Anh ấy nhìn tôi, chờ đợi những lời tiếp theo.

“Trường của họ cách chỗ này khá xa, giáo viên bộ phận nhân sự nói có thể tranh thủ vài ngày tới sắp xếp cho em một chỗ ở trong ký túc xá dành cho giáo viên độc thân, em cũng không thể làm phiền thầy trường kỳ như thế, cho nên.....”

Anh ấy cứ nhìn tôi, ánh mắt ấy lẫn tạp một thứ gì đó mà tôi không thể nắm bắt. Tôi không dám nhìn trực diện anh ấy, bèn hướng ánh nhìn xuống đất, hoàn thành luôn câu nói khó khăn nhất.

Tôi nói: “Cho nên, em nghĩ em sẽ dọn đi trong mấy ngày tới.”

Không biết anh ấy đang nghĩ gì, cũng không biết nét mặt của anh ấy thế nào, thậm chí sự im lặng của anh ấy khiến tôi ngỡ rằng phải chăng mình đã nói quá nhỏ, anh ấy không nghe thấy?

Tivi vẫn đang hoạt động, vừa báo cáo xong tin tức lại đến dự báo thời tiết. Người dẫn chương trình nói: “Do ảnh hưởng đồng thời từ cơn chấn động mạnh trên cao nguyên và dòng khí lưu ẩm do gió bắc, bắt đầu từ buổi tối ngày mai, thành A chúng ta sẽ có mưa giông và mưa rào, lượng mưa phân bố không đều, một số nơi lượng mưa dày đặc hơn, từ 50-100mm/24 giờ.”

Sự trầm lặng của anh ấy khiến cho âm thanh nhỏ xíu trong tivi to rõ lên hẳn.

Đột nhiên, anh ấy động đậy, thay một tư thế khác và hỏi: “Ồ không quen ư?”

“Cũng ổn, chỉ là cảm thấy như vậy làm phiền thầy quá.”

“Không làm phiền.”

Đáng lẽ tôi còn chuẩn bị một lô lý do nữa, không ngờ ba chữ ngắn gọn của anh ấy đã đánh ngược hết toàn bộ lời nói của tôi. Trước đây anh ấy chưa từng nói chuyện với tôi như thế này, thậm chí giống như một đứa trẻ đang giận lẫy. Và, tôi đột nhiên mất đi khả năng ngôn ngữ, không biết phải nói gì thêm.

Ngôi nhà lại lần nữa rơi vào yên tĩnh, nhưng một lần nữa, anh ấy đột nhiên đứng lên nói: “Đợi mai mốt làm xong công việc trong tay tôi sẽ đưa em đến đó, một mình em dọn dẹp đồ đạc không tiện.” Nói xong anh ấy tự trở về phòng, để lại mình tôi đứng trong phòng khách.

Anh ấy dứt khoát hơn tôi tưởng nhiều, trên cơ bản như đang nói rằng: em có thể lập tức biến mất rồi...

Hôm sau, tôi thức dậy rất sớm. Lâu nay tôi là một người nhanh gọn, không có quá nhiều đồ đạc, hai ba cái là xong xuôi mọi thứ. Định đi ngay sau khi dọn xong, nhưng anh ấy đã nói sẽ tiễn tôi, vậy tôi đành chờ anh ấy về vậy.

Thời tiết oi bức vô cùng, tôi cũng chẳng muốn ra ngoài, thế là lên mạng, xem tivi để giết thời gian. Không ngờ đến buổi chiều vẫn không thấy bóng dáng anh ấy đâu. Thăm nghĩ, đêm qua anh ấy nói “mai mốt”, vậy có thể không hẳn là hôm nay.

Dù gì cũng là khách, tôi suy nghĩ một lúc bèn lấy đồ ngủ và bàn chải đánh răng ra lại, chờ đợi ngày mai.

Đến giờ ăn tối, anh ấy gọi điện về nói có hẹn gặp một người, không về nhà ăn cơm. Còn tưởng anh ấy nói xong sẽ cúp máy, ai ngờ anh ấy lại bổ sung thêm: “Bên tôi có chút chuyện, về trễ, lát nữa trời có mưa, ngày mai sẽ tiễn em.”

Tôi nói: “Ừm, không sao.”

Một mình tôi nấu mì ăn, sau đó bảo vệ đi lên gõ cửa từng nhà thông báo mọi người buổi tối có mưa giông, phải thu dọn cẩn thận chậu hoa ngoài sân thượng và khóa chặt cửa sổ để tránh bị thổi xuống lầu đập vào người khác.

Ngoài sân thượng có hai gốc hoa lan, ban đầu chỉ có một cây thôi, sau này nó nảy mầm nên bị chia làm hai chậu. Lâu nay Mộ Thừa Hòa xem những thứ này như bảo bối. Trời vừa tối, quả nhiên bắt đầu có gió, chúng cuống quýt tìm kiếm khe hở của cửa sổ để ùa vào trong nhà, hai chậu lan ngoài sân thượng lúc lắc lung lay, chum đèn trần trong phòng khách cũng kêu lên cọt kẹt.

Tôi ngồi trước cửa kính, nhìn cây keo bên ngoài dao động theo gió, cát bụi, lá cây đều bị cuốn cả lên. Bầu trời cũng bắt chợt bị nhuộm lên một màu xám xịt. Trước đây hề thời tiết như thế này, Tổng Kỳ Kỳ sẽ ngồi trong phòng đọc câu thơ đó, nhìn nó trí thức hơn hẳn, so với chúng tôi, đúng là không cùng một cấp bậc.

Tôi chống cằm, vất óc suy nghĩ mãi mới nhớ ra câu thơ đó hình như là: “Khê vân sơ khởi nhật trầm các, sơn vũ dục lai phong mãn lâu.”

Sau một trận sấm sét lửa điện, những hạt mưa nặng trĩu tức thì trút xuống.

Những tư tưởng được dạy cho từ thuở còn bé làm tôi không dám mở tivi, cũng không dám lên mạng, sợ những thiết bị này bị sét đánh phải. Một mình ngồi trong nhà cũng chẳng biết làm gì, tôi bèn ngã người ra sofa đọc sách. Đột nhiên “Đùng” một tiếng, tôi hoảng hồn. Sau đó sấm chớp tiếp tục giáng xuống, tiếng sau lớn hơn tiếng trước. Tôi nhích người ra một chút, để tránh rủi ro, tôi quyết định ngồi xa cửa sổ càng xa càng tốt. Và rồi, tiếp tục đọc sách.

Không bao lâu sau thì Mộ Thừa Hòa về.

Lúc nhìn thấy anh ấy, tôi hơi kinh ngạc. Thứ nhất, anh ấy về sớm hơn những ngày gần đây rất nhiều. Thứ hai, hiếm có ai dám mạo hiểm chạy xe về nhà giữa mưa sấm thế này. Thứ ba, dáng vẻ của anh ấy hiện giờ quả thật có hơi, ờ... thê thảm.

Anh ấy cầm dù trên tay, thở hổn hển, có thể thấy anh ấy đã chạy về đây. Toàn thân ngoại trừ đầu tóc khô ráo hơn một chút, quần áo giày vớ đều đã ướt cả. Anh ấy đứng tới đâu, chỗ đó liền có một vũng nước.

“Dừng cảm quá chứ.” Tôi nói, “Trời mưa to như vậy mà còn dám đi ngoài đường.”

“Gặp mặt với người ta xong liền chạy về đây.” Mộ Thừa Hòa nói điềm đạm.

“Đáng lẽ phải vào chỗ nào đó trú mưa chứ.”

Nhận lấy khăn lông từ tôi xong, anh ấy nói hiền hòa: “Không sao.”

“Mau thay quần áo trước đi.”

“Để đi tắm đã.” Anh ấy nói.

“Tắm? Tắm lúc này sẽ bị sét đánh trúng đó. Lúc nhỏ em xem tin tức, có một cô bé đã bị sét đánh trong lúc bị tắm. Hình như cũng không thể gọi điện.”

Lời tôi vừa dứt, thiên lôi gia gia còn rất là phối hợp mà set ra một tia điện.

Anh ấy phụt cười, “Em sợ sấm sét.” Đây là một câu tường thuật!

“Đâu... có.” Tôi phủ định một cách yếu ớt, “Em không sợ.”

“Lần trước em nói mà, em có một họ hàng...” Để chứng minh cho sự cứng đầu của tôi, anh ấy định thuật lại câu chuyện đó một lần nữa.

“Thôi được, thôi được. Em nhận.” Đầu hàng tức thì.

Chuyện là thế này, người đó cũng được xem như là họ hàng của tôi. Ở dưới quê mà, người sống chung trong một thôn là cũng coi như bà con rồi. Lúc ấy tôi học lớp một, nghỉ hè không có ai săn sóc nên bị đưa đến nhà bà ngoại ở nông thôn. Hôm đó đúng lúc có hội chợ, lúc ra về thì gặp phải mưa giông có sấm, bà ngoại dắt tôi vào một tiệm tạp hóa của người quen trú mưa. Mưa mùa hè đến nhanh đi cũng nhanh. Trời vừa tạnh mưa thì liền nghe thấy phía trước có người bị sét đánh chết. Tôi nhìn thấy cảnh tượng đó trên con đường bắt buộc phải đi ngang để về nhà, khu này lại đúng lúc là đèo núi, hội chợ cách đây khá xa, do đó chỉ có vài người sống gần đây vây lấy thi thể, bên ngoài đi ngang nhìn thấy rõ vô cùng, quần áo của người đó đã biến thành màu xám đen. Trời đang trong mùa hè, chẳng ai mang thêm quần áo ra đường để có thể che thân thể ấy lại. Bà ngoại tôi không nhẫn tâm nhìn thấy cảnh ấy, bèn lấy cây dù hoa của tôi che chắn cho cô bé ấy.

Cảnh tượng đó ấn tượng sâu sắc với tôi.

Lần trước khi đi xe, vì muốn tìm gì đó để nói nên tôi đã kể qua loa câu chuyện này cho Mộ Thừa Hòa nghe. Khi ấy anh ấy chẳng ừ hử gì, tôi còn tưởng anh ấy không hề nghe tôi nói.

Điện thoại của Mộ Thừa Hòa rung lên.

“Ừm.” Anh ấy bắt điện thoại lên, “Thấy mẹ đang bận nên con về trước. Đến nhà rồi, không sao.”

“Lần trước đến thành B nửa đêm con mới tới nơi, sáng hôm sau là con đã đi, nên không kịp đến gặp ông.”

“Con biết sắp xếp.”

Anh ấy cúp máy, nhìn tôi. Không phải tôi cố tình nghe lén đâu, anh ấy đang đứng gần như vậy, tôi muốn không nghe cũng không được.

“Là mẹ tôi.” Anh ấy nói, “Lúc này đi gặp bà ấy.”

“Ồ.” Đáng lý tôi chỉ đáp lại cho có, nhưng sau đó chợt ý thức ra “trọng lượng” của cái xưng hô này, liền hối hận vì sao lúc trưa tôi không trốn đi luôn cho xong. Mẹ anh ấy tới rồi, nếu đột nhiên nhìn thấy con trai bảo bối của mình “sống chung” với người khác, không biết có kinh sợ không nữa.

“Bà ấy đến thị sát công việc, chỉ ở lại hai ngày. Bà ấy chưa bao giờ lên đây.” Mộ Thừa Hòa giải thích.

Chẳng thà anh ấy không giải thích, bây giờ nói ra rồi làm tôi càng cảm thấy chúng tôi thật sự như đang lén lút ở chung với nhau. Sự ngưng ngừng lên lên mặt, tôi liền lấy cốc vào bếp uống nước để chuẩn.

Đợi khi anh ấy tắm xong, tôi cũng cảm thấy người mình nhích đến khó chịu, đành lấy quần áo ra đi tắm. Ngờ đâu mới vào đó được một lúc thì cúp điện.

Đột nhiên rơi vào bóng tối, bên ngoài mưa vẫn còn rơi, bên trong nước vẫn đang chảy.

“Tiết Đồng?” Mộ Thừa Hòa gõ cửa nhà vệ sinh.

“Nghe!”

“Cúp điện cả khu rồi. Chắc sẽ có điện ngay thôi.”

“Ồ.” Tôi vội tắm cho sạch bong tắm trên người.

“Em đừng hoảng, cứ tắm từ từ, sẽ không cúp nước bây giờ đâu.” Anh ấy ngưng lại một lúc rồi nói tiếp: “Em không sợ chứ? Anh sẽ đứng ngoài này, có việc gì cứ gọi anh.”

“Ừm.”

Câu nói cuối cùng làm trái tim tôi chìm đắm trong một hồ nước mật, dần dần lan ra khắp người.

Thật ra tôi không phải rất sợ tối, cũng không phải rất sợ sấm. Cho dù là sợ, tôi cũng sẽ làm ra vẻ không hề gì. Nhưng khi có một người đáng tin cậy ở bên cạnh bảo vệ an ủi mình, ình dựa dẫm, tôi chợt cảm thấy nhát gan lại là một việc sung sướng đến vậy. Trái tim tôi, bắt đầu tham lam.

“Thầy.....” Tôi do dự, “Đừng đi đâu nha.”

“Được, không đi.” Hình như vừa nói còn vừa cười.

(3)

Buổi tối, tôi ngồi trên sofa nghe anh ấy kể rất nhiều chuyện, cả chuyện của ba mẹ anh ấy. Khi ấy ba của Mộ Thừa Hòa du học ở Mỹ về, vào dạy học trong Đại học A, và đã gặp được mẹ anh.

“Họ quen nhau như thế nào?” Tôi hỏi.

Anh ấy dường như hơi hối hận vì đề tài này, nhưng vẫn không chống đỡ lại sự tò mò của tôi, đành nói: “Lúc ấy mẹ là học sinh của ba.”

Lập tức, tôi ngớ người.

Anh ấy lại nói: “Nghe nói lúc còn trẻ bà ấy rất gan dạ và chua ngoa, còn ba tuy là du học sinh nhưng cũng khá bảo thủ, do đó phải đến nhiều năm sau họ mới kết hôn.”

Mộ Thừa Hòa chỉ dùng hai câu đơn giản dẫn dắt qua câu chuyện này, còn cụ thể bà Mộ gan dạ thế nào, ông Mộ truyền thống ra sao, hai người kết duyên bằng cách nào, anh ấy không hề nhắc đến.

“Vậy sau đó?”

“Sau đó, họ ly hôn.” Anh ấy bình tĩnh nói.

Tôi nghe xong, không nói được lời nào. Tôi những tưởng vì thầy Mộ lớn qua đời, Mộ Thừa Hòa mới phải trưởng thành trong gia đình độc thân, không hề ngờ rằng cuộc tình ấy lại có kết cục như vậy.

“Sau khi kết hôn, mẹ bắt đầu tham chính, ba thì tiếp tục nghiên cứu trong công việc của mình, cơ bản là hoàn toàn tách rời với thế giới bên ngoài. Khi mới bắt đầu, họ cãi nhau, sau đó ly thân, cuối cùng là ly hôn.”

“Tại sao?”

“Anh nghĩ lý do có rất nhiều, quan hệ xã hội, tính cách cá nhân, mục tiêu cuộc sống, bối cảnh gia đình, tất cả kết hợp lại đưa ra kết quả đó.”

Chốc lát, anh ấy lại nói: “Còn nữa, có lẽ cũng là vì anh.” Câu nói thấp thoáng như đang tự trách.

“Có liên quan gì?” Tôi sốt ruột.

“Từ lúc lên năm anh đã mắc bệnh đó, mọi người trong nhà đều dắt anh đi tìm phương pháp chữa trị. Trẻ em mắc bệnh này là rất hiếm thấy, bác sĩ nói có lẽ là di truyền cách thế hệ. Vì ông nội anh cũng bị điếc khi còn mạnh khỏe, do đó mẹ đã oán trách ông nội di truyền bệnh này cho anh.”

“Lúc ấy ba rất giận, ông cho rằng lâu nay bên nhà ngoại đều xem thường mình, con trai đã theo họ mẹ rồi, bây giờ mắc bệnh cũng đổ lỗi cho ba.”

“Cũng vì việc này mà họ ly thân, mẹ thì bận suốt ngày, nên anh sống với ba.”

“Có một lần anh đi chơi bên hồ nước cạnh thư viện, nhất thời phát bệnh bị té xuống hồ, suýt nữa đã chết đuối.”

“Không bao lâu thì họ ly hôn.”

Ngữ khí của anh ấy rất nhạt nhẽo, thoáng nghe qua còn tưởng là đang kể chuyện của người khác.

“Lúc ấy thầy bao nhiêu tuổi?” Tôi hỏi.

“Mười tuổi.”

Trong bóng đêm, tôi nhìn thấy Mộ Thừa Hòa đã vô tình hay hữu ý mà nhìn về phía cửa lớn, khuôn mặt bị đắp lên một lớp sương đau thương, rất mỏng rất nhạt, tựa như trong suốt. Lúc ấy, tôi không hề biết sau lưng câu chuyện này, còn có một ký ức mà cả đời Mộ Thừa Hòa cũng không dám nhớ về.

Dẫu rằng lòng đầy nghi hoặc, nhưng tôi cũng không dám hỏi thêm nữa. Không thể ngờ rằng đã gần đến tuổi trung niên, mà những chuyện xưa ấy vẫn còn vướng bận trong lòng anh ấy. Vậy... hiện giờ anh ấy đang đứng trên lập trường nào? Sống trong ngôi nhà của ba, giữ khoảng cách với mẹ, dù cho ở bất kỳ nơi đâu, anh ấy cũng chỉ là Mộ Thừa Hòa, chứ không phải con của mẹ mình?

Điện có lại trước khi ngủ. Ánh sáng đột ngột kéo chúng tôi trở về thế giới hiện thực. Tôi nheo mắt lại theo quán tính.

Mộ Thừa Hòa trở về phòng, song chợt quay lại nói: “Tiết Đồng, tôi có từng nói với em, thật ra tôi còn có một em gái không?”

Tôi đứng yên như trời trồng, “.... không có.”

“Về sau mẹ tôi đã tái hôn, em ấy là con của ba kế, bằng tuổi với em.”

Sáng sớm ngày mai, sau cơn mưa, trời quang mây tạnh.

Hôm nay là ngày hẹn cuối cùng với Mộ Thừa Hòa, đi hay không đi?

“Cậu đã kiên trì rồi mà, sao tự nhiên hôm nay lại rút lui? Không phải là tôi qua... hai người đã gì gì rồi chứ?” Bạch Lâm hỏi mập mờ.

“Đồ háo sắc!” Tôi nói

“Mình háo sắc hồi nào, hai người đã hôn rồi, phát triển thêm tí gì đó cũng là chuyện bình thường thôi. Trai đơn gái chiếc mà. Có không? Khai thật đi! Có không?”

“Không có!” Tôi biện bạch.

“Haiz ~” Bạch Lâm thở dài thất vọng, “Hôm qua thầy có bảo cậu đừng đi không?”

“..... không có.”

“Vậy cậu còn do dự gì nữa, đi nhanh cho rồi. Nếu thầy không thích cậu thì sau này có gặp lại nhau cũng còn nói chuyện được. Nếu như thầy thích cậu,” Bạch Lâm chợt cười gian ác, “Thì cậu cứ cố tình đi đi, cho thầy tức chết luôn!”

Tôi dẫn đo trước sau, Bạch Lâm mặc dù cũng thuộc loại người chẳng đâu vào đâu như tôi, nhưng nó nói cũng đúng lắm. Sớm tìm ình một đường lui vậy. Nghĩ thế, tôi đi lòng vòng trong nhà, tiện thể dọn dẹp phòng khách cho anh ấy.

Mấy hôm trước anh ấy mang từ đâu về một chai rượu đỏ, khi ấy chỉ tiện tay đặt trên kệ giày cạnh cửa ra vào. Tôi không biết nhiều về rượu, không biết phải để như thế nào, chỉ nhớ mang máng bên bàn ăn có một cái tủ, hình như tất cả rượu đều được cất trong đó.

Mở tủ ấy ra, rất nhiều chai Vodka đập vào mắt tôi, song tôi chợt lờm thấy một chiếc hộp giấy hình chữ nhật, tiết diện hình thoi, chiếc hộp màu xám được thắt bằng sợi dây màu tím, đơn giản nhưng xinh xắn. Tôi những tưởng là một hộp rượu tây nhỏ, nên mới tò mò mở ra xem. Ngờ đâu trong đó không phải là rượu, mà là một lọ nước hoa. Sau khi rút ra kết luận này, tim của tôi chùn xuống. Đây là vật dụng dành cho phụ nữ đầu tiên tôi nhìn thấy trong ngôi nhà này.

Tôi chưa bao giờ dùng thứ này, một là vì không có hứng thú với nó, hai là vì không có năng lực mua, một chai nhỏ xíu vậy thôi đã tiêu mất tiền sinh hoạt một, hai tháng của tôi. Trái lại Triệu Hiểu Đường lại dùng rất thường xuyên, song nó không cần phải mua, toàn bộ đều do “các anh” của nó mua tặng thôi.

Triệu Hiểu Đường từng nói: “Khi đàn ông không biết phải chuẩn bị quà gì cho phụ nữ, chắc chắn họ sẽ chọn kim cương hoặc nước hoa. Kim cương có giá, nước hoa thì đa phần ai cũng thích.”

Lúc ấy Bạch Lâm đã lờm nó khinh bỉ: “Mình thấy cậu hoặc là đi làm tình thánh, không là chỉ có thể làm ni cô thôi. Bất cứ chuyện lãng mạn tới đâu mà qua miệng của cậu rồi là thành như chợ buôn.”

Chiếc hộp chưa từng được mở ra, nhìn vị trí đặt nó ban nãy thì xem ra cũng đã có một thời gian rồi. Anh ấy muốn tặng ột người như thế nào? Tại sao mua rồi lại để ở đây? Là vì chưa có cơ hội, hay vì gần đây tôi cứ mãi ở đây, làm anh ấy không thể tiếp xúc với người đó?

Chợt nhớ lại lời của Bạch Lâm, ‘có khi nào thầy xem cậu là thể thân không’. Mộ Thừa Hòa nói, ‘tôi có một đứa em gái, bằng tuổi với em’. Hai câu này cứ mãi văng vẳng bên tai tôi. Tôi biết tôi xem phim truyền hình nhiều quá rồi, trí tưởng tượng đã được kích hoạt thành công, hơn nữa còn toàn là những tình tiết sến súa không thể chịu được. Nhưng, càng nghĩ tôi lại càng cảm thấy khó chịu trong lòng.

Cẩn thận đặt lại nước hoa về chỗ cũ, tôi quay trở về phòng thu dọn hành lý.

Chưa đến trưa thì anh ấy đã về, mang theo thức ăn, còn nói với tôi: “Anh làm cá cho em ăn nhé.” Nói xong thì hứng khởi đi tới kệ sách lấy sách dạy nấu ăn ra, vừa đọc vừa làm.

Một lúc sau, hương thơm bốc ra từ bếp.

“Tiết Đồng! Ăn cơm thôi!” Anh ấy mang hai đĩa thức ăn ra bày lên bàn, đúng lúc nhìn thấy tôi cầm bàn chải đánh răng từ phòng tắm đi ra bỏ vào hành lý.

Mi mắt của anh ấy khẽ lay động, lại nói: “Ăn cơm thôi.”

Tôi không kén ăn, lâu nay người ta làm gì thì tôi ăn đó, nhưng không thể phủ nhận, đĩa cá này thật sự rất ngon. Chua chua ngọt ngọt, là hương vị mà tôi thích ăn nhất.

“Ký túc xá bên đó đã liên hệ xong rồi ư?” Anh ấy hỏi.

“Ừm. Em ở cùng với một giáo viên mới đến, cũng vào huấn luyện cùng đợt với em vào thứ hai tuần sau.” Tôi cúi đầu ăn cơm.

“Còn thiếu gì không?”

“Không, cần gì em về nhà lấy là được.”

“Định khi nào đi?” Anh ấy lại hỏi.

Câu nói này khiến tôi ăn mà không biết mùi vị, cơm nghẹn lại trong cổ họng, nhai được một lúc, tôi giận lẫy nói: “Ăn xong sẽ đi.”

“Tôi tiễn em.”

“Không cần đâu.” Tôi giận rồi.

Sau bữa cơm, tôi giành việc rửa chén, chẳng bao lâu thì đã rửa xong, bèn thu dọn những vật còn lại của mình.

Không khí trầm trọng.

Đồ đạc bị tôi dọn thành hai túi lớn, để ngoài cửa, sau đó tôi mang giày. Mẹ Thừa Hòa ngồi yên nhìn tôi làm tất cả những việc này, cuối cùng đi tới, cúi xuống xách đồ giúp tôi. Tôi muốn giựt lại, nhưng anh ấy không buông tay. Sau một lúc cố chấp của tôi, anh ấy đã chịu thua.

Tôi từ biệt: “Thầy Mộ, tạm biệt.” Nói xong bèn mở cửa.

Ngay khi cánh cửa vừa mở ra, tay của anh ấy nhanh chóng đẩy sầm cửa lại, chỉ nghe “Rầm” một cái, cửa lại bị khóa.

Sự biến hóa đột ngột này làm tôi có hơi ngỡ ngàng. Mắt của anh ấy lộ cơn thịnh nộ, bờ môi bím chặt, mang tai đỏ chót. Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy giận như thế, càng không ngờ đối tượng anh ấy nổi giận lại là tôi.

Tôi nói: “Em sẽ biến mất ngay, không làm phiền thầy nữa đâu!”

Anh ấy chợt hỏi: “Tiết Đồng, rốt cuộc em muốn anh làm sao chứ?”

Tôi sững sờ.

Cho dù anh ấy có nổi nóng thì cũng đâu thể không nói lý lẽ như vậy chứ đúng không?

Tôi phản bác lại: “Làm sao gì? Người muốn em đi là thầy! Người hôn em trước là thầy! Sau đó người bỏ mặc em cũng là thầy! Suốt ngày tránh mặt em cũng vẫn là thầy! Nhìn em thêm một giây cũng như sẽ nổi hột lệ, cũng là thầy!”

Tôi càng nói càng bất bình, cuối cùng kêu cả họ lẫn tên anh ấy ra: “Mộ Thừa Hòa! Em còn muốn hỏi, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Anh ấy bị khựng vì những lời của tôi, nét giận trên mặt bị thay thế bằng một cảm xúc khác, “Anh.....” vẫn không có lời tiếp theo.

Tôi xua tay, hất tay anh ấy ra và nói: “Em đi đây.” Sau đó quay người đi mở cửa.

Lần này, hành động của anh ấy còn nhanh hơn ban nãy, bàn tay nhanh chóng ngăn chặn cử động của tôi, sau đó dùng cả thân người áp sát vào tôi, rồi hôn tôi, răng của anh ấy va chạm mạnh vào môi của tôi, rất đau. Tôi muốn tránh đi chỗ khác, nhưng bị anh ấy giữ chặt cằm, không thể động đậy. Càng giây giụa thì anh ấy càng tiến gần, mãi tới giây phút này, tôi mới biết sức lực của một người đàn ông lại có thể mạnh hơn phụ nữ nhiều đến thế.

Hơi thở cùng với nụ hôn của anh ấy lấp đầy cả thế giới của tôi, mạnh mẽ và cuồng nhiệt. Khác hẳn nụ hôn đầu tiên, thậm chí khác hẳn Mộ Thừa Hòa của ngày thường, khí thế ấy cơ hồ khiến tôi muốn ngất xỉu.

Thời gian dường như đã ngưng đọng.

Không biết đã trải qua bao lâu, anh ấy buông tôi ra, song mặt vẫn đối mặt, mũi vẫn đối mũi. Môi của tôi đỏ tươi, tôi nhìn thẳng vào anh ấy, không tỏ chút cảm xúc nào. Anh ấy cũng vậy. Cứ thế, chúng tôi nhìn nhau rất lâu, đến khi hơi thở của cả hai đều trở lại bình thường, tôi không nhịn được nữa, cười “phụt ~” ra.

(4)

Mộ Thừa Hòa không cười. Thần sắc của anh ấy đã trở lại như thường, mang tai cũng dần hết đỏ, nước da đã đen hơn một chút so với trước khi chúng tôi đi biển, song vẫn không hề che lấp nét thông minh lạnh lợi trên gương mặt ấy.

Anh ấy kéo tôi vào lòng: “Đừng đi. Em đi rồi, anh sẽ không có dũng khí ở lại đây nữa.”

Một câu nói đơn giản vậy thôi, nhưng lại như nhụy hoa rất đầy trong không khí, dần dần lan tỏa, khiến cả thân tâm tôi mềm nhũn. Tôi nhận lời anh ấy.

Buổi trưa hôm đó, Mộ Thừa Hòa giống như đứa trẻ vậy, ngồi nhìn tôi moi rỗng hai túi hành lý, xếp chúng trở lại vị trí cũ. Người có IQ cao không có nghĩa EQ cũng sẽ cao, xem ra các nhà tâm lý đều là chân lý.

Mùa nghỉ hè là thời gian để đào tạo và huấn luyện cho giáo viên mới. Cái được gọi là huấn luyện ở đây chính là họp, giáo viên trong bộ phận nhân sự phân công nhau mỗi người một đề tài, mỗi đề tài kéo dài một đến hai ngày, cơ bản là nói về chế độ quy chương của nhà trường, và chúng tôi thì chỉ có việc ghi chú lại.

Vì là học viện hạng B, do đó trường không nằm ở khu Tây, cũng không ở cơ sở chính, mà là lấy địa chỉ của một trường trung cấp cũ. Chỉ trách tôi nhất thời mềm lòng, bị Mộ Thừa Hòa mê hoặc nhận lời anh ấy ở lại, khiến cho giờ đây mỗi ngày đều phải ra cửa sớm hơn một tiếng, cũng may xung quanh đây có nhiều tuyến tàu điện ngầm, nếu không với cái thời tiết oi bức thế này, tôi nghĩ tôi sẽ chết trên đường mà thôi. Chỗ ở trong ký túc xá ấy, bây giờ trở thành chỗ nghỉ trưa của tôi.

Người bạn cùng phòng cũng là một giáo viên mới vào năm nay, tên Trương Lệ Lệ, vừa tốt nghiệp thì cô ấy đã ký hợp đồng ở lại trường, do đó biết rõ về ngôi trường này hơn tôi.

Cô ấy nói: “Giáo viên ở đây ưu ái tôi lắm, công việc cũng dễ dàng hơn.”

“Mới đây đã quen hết rồi sao?”

“Tôi chưa nói với cô sao? Tôi tốt nghiệp tại trường này mà, tuy chỉ là một học viện hạng B, nhưng nói thế nào cũng là mang danh Đại học A, đúng không?”

“Ồ.”

“Cô Tiết, cô tốt nghiệp trường nào?”

“Đại học A.”

“Hệ chính quy?”

“Hệ chính quy.” Tôi vừa ghi chú vừa trả lời.

Mặt của Trương Lệ Lệ biến sắc, nhưng rồi cô ấy cười nói: “Bởi mới nói công việc bây giờ không dễ tìm, dù là trường gì đi nữa, thi được trường đại học danh giá thế nào đi nữa, tốt nghiệp ra rồi ai cũng như ai thôi.”

Tôi biết, cô ấy đang ám chỉ tôi và cô ấy cũng chỉ cùng một đường.

Hôm sau vào họp, cô ấy lại ngồi kế tôi. Nội dung buổi họp hôm đó là “Làm sao để xử lý tốt và đúng đắn quan hệ giữa thầy và trò.” Thầy Nghê – người phụ trách đề tài hôm nay – hỏi: “Các thầy cô cho rằng phải xử lý như thế nào về quan hệ thầy trò?”

Trương Lệ Lệ nói nhỏ: “Tiết Đồng, thầy Lý ấy đẹp trai chứ.”

“Ừm, cũng được.”

“Lúc trước thầy ấy dạy chúng tôi môn ‘Giáo dục tâm lý học’, cũng thương tôi lắm. Người ngồi bên cạnh trẻ hơn kia là thầy Nghê, cũng tốt với tôi lắm, lúc trước khi còn học....” Cô ấy lại bắt đầu chương trình khoe khoang của mình, nó không khỏi khơi lại kỷ niệm thời đại học của tôi, “Tiểu Nhật Ngữ” ấy từ sau khi bị câu “Yamete” của tôi chọc tức thì chẳng còn trở lại phòng chúng tôi nữa.

Cô này cũng vậy, chẳng qua chỉ muốn tôi ngưỡng mộ cô ta mà thôi.

Tiếc rằng tôi thật tình không ham muốn gì những điều này, nếu đổi lại là hai năm trước, tôi sẽ nói với cô ta: “Thật ra cũng chẳng có gì, thầy giáo đẹp trai phong độ, tài hoa kinh người trong truyền thuyết của Đại học A cũng thương tôi lắm, thương đến mức cưỡng hôn tôi hai lần, còn năn nỉ tôi ở chung nữa ấy chứ.”

Nhưng mấy hôm trước, Mộ Thừa Hòa đã bảo tôi phải giữ quan hệ tốt với đồng nghiệp, đừng suốt ngày đầu khẩu như khi còn đi học. Bởi thế, tôi nghe theo lời sư phụ, quay sang cười cười với Trương Lệ Lệ: “VẬY sao? Cô thật may mắn.”

Buổi tối về đến nhà, phát hiện tâm trạng của Mộ Thừa Hòa cực đẹp. Sáng nay anh ấy đã đi đua xe, nghe nói là do ban tổ chức xe đua cao cấp nào đó thực hiện cuộc du hành văn hóa toàn cầu, và thành phố A cũng ủng hộ vào việc này bằng cách tham gia một loạt các hoạt động, họ đã mời một số người đến lái thử, một người bạn của Mộ Thừa Hòa biết anh ấy thích xe nên cũng gọi điện bảo anh ấy tới.

Vừa rửa rau phụ tôi, anh ấy vừa kể lại những trải nghiệm sáng nay một cách phấn khởi, trông như một đứa trẻ đang báo cáo lại với phụ huynh chuyện đi chơi công viên cả ngày vậy.

“Anh tự lái?” Tôi hỏi.

“Ban đầu có tay đua chuyên nghiệp của Ý và Đức hướng dẫn chạy mẫu một vòng, sau đó mới tới anh tự lái.” Anh ấy nói, “Tiết Đồng, em biết không? Nó có thể vọt lên 100km/h chỉ trong 3 giây thôi.”

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của anh ấy, tôi không nhịn được cười: “Lúc nãy anh nói đó là xe gì? Tên dài quá em nhớ không nổi.”

“Bugatti Veyron.”

“Xe cao cấp lắm ư? Hơn cả BMW?” Thật lòng tôi chỉ biết có hai hang xe hiệu là BMW và Mercedes-Benz thôi, à còn chiếc Hummer bi kịch của Bạch Lâm nữa.

“Cái đó phải xem ý thích của mỗi người rồi.”

“Vậy anh hãy đợi đấy, sau này em kiếm tiền mua cho anh một chiếc.”

“Được thôi.” Anh ấy cũng cười theo.

Khoai tây đã bị cho vào chảo dầu, chúng đang “xì xì xèo xèo” trong đó.

Khi thức ăn được bày ra xong, tôi ngồi đối diện với anh ấy, tiếp tục đề tài lúc nãy: “Và rồi thưa ông Mộ Thừa Hòa, tổng kết lại đi, cảm giác của anh thế nào khi lái thử?”

Anh ấy nhắm mắt lại, như đang hồi tưởng lại cảm giác ấy, ý cười lập tức xuất hiện trên bờ môi: “Như là đang bay lướt trên mặt đất.”

“Bay à? Em chưa đi máy bay bao giờ.”

“Vậy để tìm cơ hội nào đó chúng ta đặt vé máy bay, không đi đâu chơi hết, chỉ đi tham quan sân bay của các châu lục thôi, hết chỗ này thì đi chỗ khác, vòng quanh thế giới, cho em đi một lần thỏa thích luôn.”

Tôi cười khanh khách, “Anh tưởng em là vệ tinh nhân tạo sao?”

Khó khăn lắm mới chờ đến lúc thời tiết mát mẻ hơn, nhưng Mộ Thừa Hòa lại phải đi công tác. Anh ấy nói: “Anh không có ở đây thì em cũng đừng ở đây một mình, mấy ngày này em dọn đến ở chung ký túc xá với đồng nghiệp đi.”

“Ừm.”

Tiến anh ấy đi xong, tôi về thu dọn đồ đạc rồi đến trường.

Trương Lệ Lệ hỏi: “Cãi nhau với bạn trai sao?”

“Không. Anh ấy đi công tác.” Không thể không phủ nhận, khi nghe từ ‘bạn trai’, lòng tôi thư thái vô cùng.

“Anh ta làm nghề gì?”

“Giáo viên.”

“Hai người cùng ngành?”

“Ừm.”

“Cùng ngành có cái hay, cũng có cái xấu.”

“Tại sao?”

“Thời gian làm việc giống nhau, lại có cùng đề tài, nhưng nếu đều là giáo viên thì chán lắm, thu nhập lại không cao, xem như sàu hết trong cùng một nồi canh rồi.”

“Vậy cô định tìm một người như thế nào?” Tôi hỏi.

“Không biết, tóm lại phải kiếm nhiều tiền hơn tôi.” Trương Lệ Lệ đáp.

“Ồ.”

“Cô đừng nói với tôi cô chưa từng có suy nghĩ này nhé. Bây giờ quen nhau đâu còn như khi học đại học, đâu phải ai nhiệt tình, ai đẹp trai, ai học giỏi thì thích người đó, thấy không hợp thì thay người khác. Bây giờ đi làm rồi, ta chỉ nên tìm những đối tượng có thể kết hôn thôi.”

Với tiêu chuẩn ấy, suy ra.... Trương Lệ Lệ chắc chắn sẽ không quen một người làm nghề nhà giáo rồi?

Thế tại sao Mộ Thừa Hòa lại thích tôi làm giáo viên đến vậy? Tuy anh ấy không nói ra, nhưng tôi biết trong lòng anh ấy chắc là mừng lắm.

“Thế nhưng...” Trương Lệ Lệ bổ sung, “Còn có một loại đàn ông, họ tuy năng lực tầm thường, nhưng họ có một người ba người mẹ tốt, loại người này cũng là nguồn tài nguyên khan hiếm.”

Chiều hôm đó, Trương Lệ Lệ trở về với gói bưu kiện từ dưới quê gửi lên. Cô ấy vừa vào cửa, phòng khách liền nồng nặc một mùi vị quái lạ.

Trương Lệ Lệ nấp vào nhà vệ sinh gọi điện thoại, giọng điệu bức dọc: “Đã bảo đừng gửi đến mà, đồng nghiệp nhìn thấy người nhà con gửi toàn những đồ dưới quê thế này, con mất mặt lắm!”

Tôi không quan tâm, tiếp tục đọc sách, lát sau cô ấy ra khỏi nhà vệ sinh, vứt cả gói bưu kiện vào sọt rác.

Tiếp đó, nhóm giáo viên mới ở cùng tầng gọi chúng tôi đi ăn tối chung. Trời nóng, uống bia hơi ướp lạnh, ăn lẩu, đúng là một thú vui cực đỉnh. Giữa tiếng huyên náo ồn ào như thế, tôi chợt nhớ đến Mộ Thừa Hòa, chỉ ngay sau 12 tiếng từ khi chia tay anh ấy.

Trương Lệ Lệ đùa giỡn với các giáo viên nam, tuy nhóm người này không nằm trong mục tiêu của cô ấy, song cũng không làm ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của cô ấy đối với người khác phái. Tôi không thích loại phụ nữ thích tạo cảm giác mờ ám với phái nam, cũng không thích những người thích tự khoe khoang, càng không thích những người hiềm chê xuất thân của mình thậm chí là ba mẹ mình.

Do đó tôi không thích Trương Lệ Lệ: khoa trương, giả tạo, tham lợi.

Trở về ký túc xá, tắm rửa sạch sẽ xong, tôi phát hiện gói bưu kiện trong thùng rác đã bị ai đó nhặt lên, để ngoài cửa sổ. Những ngày sau đó, căn phòng đều mang hương vị ấy.

Cuối tuần tôi đi dạo cùng Bạch Lâm và Triệu Hiểu Đường, kể lại với họ chuyện này.

Bạch Lâm nói: “Nếu nói đến khoa trương tham tiền, ai dám so sánh với Triệu Hiểu Đường của chúng ta, nhưng cậu cũng đâu có nói gì nó đâu.”

Tôi nói: “Không giống.”

Triệu Hiểu Đường tự hỏi: “Không giống chỗ nào?”

Bạch Lâm tiếp lời: “Tại cậu nhỏ mọn thôi.”

Đúng lúc đi ngang một tiệm nước hoa, Bạch Lâm hỏi: “À lọ nước hoa ở nhà ai kia của cậu thế nào rồi? Vẫn còn ở đó?”

“Ừm.”

“Là hiệu gì vậy?”

“Không biết nữa, mình không thạo những thứ ấy, tóm lại trước đây chưa từng thấy các cậu dùng.”

“Hay là... cậu cũng mua một ít nhang thơm về, ‘tấn công’ thầy Mộ nhà cậu?” Bạch Lâm cười.

Cuối cùng, tôi đã vào đó mua một lô nhang thơm và tinh dầu, bà chủ còn tặng tôi một cây đèn thơm.

Về đến ký túc xá, vì háo hức và tò mò, tôi liền lấy nhang thơm ra đốt lên, rồi rót một chén nước, nhỏ tinh dầu vào. Giây lát sau, cả căn phòng đều lan tỏa mùi thơm của huân y thảo, cả người tôi nhẹ nhõm hẳn ra, liền vui vẻ gấp quần áo.

Khi Trương Lệ Lệ đẩy cửa bước vào thì tay cô ấy đang cầm bát nước sôi vừa lấy từ phòng kế bên về để nấu mì.

Ngửi thấy mùi hương, cô ấy khựng người một lúc, sắc mặt sầm xuống, rồi đặt nước sôi lên bàn, đi nhanh tới cửa sổ mang cái hộp chứa đậu hủ, cải mặn, hột vẹt muối vứt hết vào thùng rác, sau đó cột bao rác lại định mang ra ngoài cầu thang.

“Trương Lệ Lệ,” Tôi cố gắng lên, “Tôi không có ý này.”

“Vậy ý cô là gì?” Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh băng, cầm túi rác lên.

Tôi vội chạy tới ngăn cô ấy lại, ngờ đâu bất cẩn lật đổ nhang thơm, tinh dầu trong đó văng ra bắn vào tay tôi, tôi hoảng hồn nhảy cẫng lên, tay vừa hất một cái lại đánh đổ bát nước sôi bên cạnh, nước rẫy gần nửa bát lên khuỷu tay, hai giây sau, da bắt đầu đỏ và nóng lên, tôi nghiêng rằng đau đớn chạy nhanh vào nhà vệ sinh xối nước lạnh vào, được một lúc, khuỷu tay dần xuất hiện vài bong bóng nước. Và cũng bởi vì thế mà hai ngày sau khi Mộ Thừa Hòa trở về, tay trái của tôi đang bị thoa thuốc trị phỏng.

Anh ấy chau mày, “Làm sao mà bị như vậy?”

Tôi bắt đầu tỏ vẻ oan ức mà tố cáo với anh ấy.

Sau khi nghe xong, kiểm tra vết thương một hồi, anh ấy nói: “Không thể để dính nước, mùa hè trời nóng, bị nhiễm trùng thì nguy.”

Trước khi tắm, Mộ Thừa Hòa băng bó cẩn thận vết thương cho tôi, để cả cánh tay đều không phải bị trúng nước. Và rồi, tôi đã phải hoàn thành công việc tắm rửa thay quần áo chỉ bằng một cánh tay.

“Nhưng em còn muốn gội đầu.” Tôi gãi gãi da đầu.

“Ngày mai đi rồi gội.” Anh ấy nói.

“Không được, khó chịu lắm. Bây giờ mấy giờ rồi? Em ra tiệm cho người ta gội vậy.”

Anh ấy nhìn đồng hồ, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Anh gội cho em vậy.”

Mộ Thừa Hòa đi ra khiêng chiếc ghế trước bàn vệ tính vào, chỉnh thành kê lưng thấp xuống cho vừa bằng với độ cao của bồn rửa tay, sau đó đặt thêm một tấm đệm vào chỗ ngồi, thử độ ấm của nước xong rồi bảo tôi nằm xuống. Tôi nghe theo lời anh ấy, nằm ngửa người lên, một chiếc khăn lông được quấn vào cổ, tóc của tôi vừa vắn nằm hết trong bồn rửa tay. Anh ấy cúi xuống, khom lưng, ngón tay len lỏi vào tóc của tôi. Nước ấm đánh vào da đầu thoải mái vô cùng.

“Ngay cả việc này mà anh cũng biết sao?”

“Khi ba bị bệnh, anh đã chăm sóc cho ba một thời gian, lúc ấy anh cũng gội đầu cho ba như thế.” Anh ấy nói.

Nước dọc theo ngón tay của anh ấy, chảy vào mang tai của tôi, sướng chết đi được, tôi muốn nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác này, nhưng lại không đành lòng không nhìn anh ấy, gương mặt thanh tú kia giờ đây đang ở ngay phía trên mặt của tôi, chân mày hơi nhíu lại, anh ấy đang rất nghiêm túc, rất nghiêm túc mà trịch đầu gội đầu. Và tôi, đang nhìn anh ấy, một giây, hai giây, ba giây.....

Anh ấy lườm tôi một cái, sau đó lấy khăn lông đắp lên mặt tôi, che mất tầm nhìn của tôi: “Như vậy nước sẽ không văng vào mắt.”

“Chắc chắn là anh không muốn em nhìn anh.” Tôi chu môi.

Anh ấy cười, không cãi lại.

“Tóc của em dài lắm, hơi khó gội.”

“Ừm, dài thật.”

“Lúc nhỏ, mẹ sợ phiền nên cứ bắt em để tóc ngắn. Anh không biết đâu, em ngưỡng mộ những bạn gái cùng trang lứa lắm, lúc thì được thắt bím, lúc thì xõa dài ra. Lúc đó em đã nghĩ, đợi khi em lớn rồi, em nhất định phải để tóc dài thật dài.”

Anh ấy vẫn massage da đầu cho tôi, không vội không vàng.

“Nhưng Bạch Lâm nói em nhỏ con, để tóc dài quá sẽ làm em trông nhỏ bé hơn nữa, nên em cột hết cả lên. Triệu Hiệu Đường cũng nói, nếu em cắt tóc ngắn, trông em sẽ tình nghịch hơn.”

Tôi nói đến đây, Mộ Thừa Hòa không tiếp tục giữ im lặng nữa, anh ấy nói: “Anh thấy để tóc dài cũng được, mắt em to, để mái ngang, tóc vừa dài vừa đen, nhìn như con búp bê vậy.”

Tôi nghe thế liền mừng rỡ nói: “Anh đang khen em xinh đẹp đáng yêu sao?”

“Ừm.” Anh ấy đáp.

Vì đang bị khăn lông che mắt tầm nhìn, tôi không thấy được nét mặt của anh ấy. Lúc nói chữ “ừm” này, gương mặt của anh ấy như thế nào? Tôi không bao giờ biết được.

Bọt dầu gội dính lên trán của tôi, anh lấy lau nó đi.

“Để em nghĩ xem em cắt mái ngang từ khi nào nhỉ?!”

“Lúc anh còn dạy em thì chưa cắt đâu, sau đó gặp lại em vào đêm giao thừa thì thấy em đã cắt mái rồi, hôm đó em mặc áo màu đỏ.” Anh ấy nói.

“Áo măng tô màu đỏ?”

“Không, là dạng áo lông ngắn.”

“Ồ, hôm ấy em mặc chiếc áo cũ đó sao?”

“Anh nhớ phía sau áo còn có cái nón, nút áo bằng gỗ. Lúc đó chuông, em còn muốn ôm anh nữa, vậy mà cuối cùng lại kìm chế lại.” Anh ấy bật cười.

“Em... em không còn nhớ nữa.” Hảo hán không nhắc chuyện năm xưa!

“Hôm đó... là sinh nhật của anh.” Anh ấy nói.

“Đúng 30 tết âm lịch?”

“Ừm, sinh ra vào đêm giao thừa, vì dễ nhớ nên anh chỉ ăn sinh nhật theo lịch âm thôi.”

“Thật sao? Sinh tốt vậy à.” Tôi bất ngờ thật sự, “Tiếc thật, anh phải nói cho em biết sớm hơn chứ. Anh tặng Vodka làm quà tết cho em, vậy mà em không chuẩn bị quà sinh nhật gì cho anh hết.”

Rửa sạch bọt gội, anh ấy gội cho tôi lần hai, rồi bắt chọt, khẽ gọi tên tôi.

“Sao?” Tôi hỏi.

“Giao thừa năm thứ hai em đã ở đâu?”

Nếu theo ý của anh ấy, lần trước là năm thứ nhất, vậy năm thứ hai tức là chỉ tết năm nay rồi, tôi suy nghĩ rồi nói: “Em đến chỗ của mẹ.”

“Em không có gọi điện cho anh, ngay cả tin nhắn cũng không có.” Anh ấy nói ảm đảm.

Nghe câu nói này, tim của tôi chột thất lại. Và rồi, tôi từ từ lấy tay gỡ chiếc khăn lông che mặt mình ra, một lần nữa nhìn thấy gương mặt của anh ấy. Tôi nhìn anh ấy, và anh ấy cũng vậy, hai chúng tôi không ai nói gì.

Chắc hẳn anh ấy chưa hề biết rằng mình đẹp đến thế. Lông mi không quá dài, nhưng những sợi ở đuôi khóe mắt lại rất tự nhiên mà cong lên, khiến cho đôi mắt ấy trông rất linh động, rất trong. Chẳng trách khi xem hình lúc nhỏ của anh ấy, đến bốn, năm tuổi cũng chưa phân biệt được anh ấy là nam hay là nữ.

Và ngay bây giờ đây, gương mặt ấy đang ở trước mặt tôi, mang một nét lạc lõng. Tôi vốn định nói rằng ‘không thể hoàn toàn trách em, anh cũng có trách nhiệm, cũng tại anh né tránh em, nên em mới cố tình làm vậy’. Thế nhưng, tôi không muốn nói gì nữa cả, chỉ dùng tay chống người lên, cắn vào cằm của anh ấy.

(5)

Tắm rửa sạch sẽ xong, anh ấy lấy khăn khô lau tóc cho tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy mình nên cảm ơn Trương Lệ Lệ, nếu không phải cô ấy tôi cũng không có được đôi ngọ như thế này.

Mộ Thừa Hòa nói: “Thật ra có lẽ đồng nghiệp của em có hơi tự ti.”

“Chắc là phải, có lẽ cô ấy sợ người khác xem thường mình.”

“Em hiểu được là tốt.”

Rồi anh ấy đi lấy máy sấy sấy tóc cho tôi. Vì âm thanh của máy quá to, trung gian chúng tôi không nói chuyện nữa. Đến khi tóc gần khô, tôi mới tự cầm lược chải gọn lại.

Anh ấy nói: “Em có biết có lúc em cũng làm anh cảm thấy tự ti không?”

“Tại sao?” Tôi ngạc nhiên, “So sánh hai chúng ta với nhau, ai giỏi hơn ai không phải nhìn vào là biết ngay sao?” Ngoại trừ việc tôi là phái nữ ra, tôi thật sự không nghĩ ra được tôi có điểm nào có thể khiến anh ấy cảm thấy tự ti.

“Thật ra, anh có mua một thứ, vốn định tặng cho em vào đêm giao thừa.” Anh ấy nói.

“Hả? Là gì?”

“Nước hoa.”

“Nước hoa?” Tim tôi đập thành thịch, liếc nhìn qua tủ rượu bên kia. Chẳng lẽ nước hoa kia là mua cho tôi?

“Nhưng em lại không gọi cho anh, sau đó, anh lại không tìm được dịp nào thích hợp.” Vừa nói anh ấy vừa đi tới tủ rượu đó.

Tôi nhận lấy nó, vui mừng mở ra. Bên trong là một lọ thủy tinh trong như bình mực, nửa thân trên màu tím, nửa thân dưới trong suốt. Tôi phun ra một ít, hít vào, “Thơm thật!”

“Anh nghĩ ngày thường em chắc chắn không dùng thứ này.”

“Tại sao?”

“Em y như con trai.”

Mùi nước hoa đã lan ra, tôi lại hít sâu một lần nữa, “Có hương hoa, là nước hoa gì vậy?”

“Stella.”

“Sao lúc ấy lại muốn tặng cho em cái này?”

Anh ấy né tránh câu hỏi, còn hỏi ngược lại tôi: “Em nghĩ đây là mùi hương của hoa gì?”

“Hoa hồng?”

Anh ấy nhe răng cười, “Ừm, là bông hồng Bulgaria. Rất đặc biệt, nó không phải màu đỏ chói, mà mang màu phấn, cánh hoa rất nhỏ nhắn, nó mọc ở vườn hoa hồng Damascus trên núi Bulgaria. Có một năm anh đi họp ở Bulgaria, được vài ngày nghỉ ngơi, nên đã đến phía Nam Sofia, ở đây có các thôn trang, cả ngọn đồi đều trồng loài hoa hồng này, trên trời dưới đất đều là màu hồng phấn, trông rất đẹp!”

“Hoa hồng không phải ở nước Anh sao? Lâu nay em cứ tưởng hoa hồng nổi tiếng nhất là của Anh.”

“Bulgaria có một tên gọi khác là ‘Vương quốc của hoa hồng’.”

“Bulgaria ở đâu?” Tôi thừa nhận tôi hơi dốt về địa lý, tôi hoàn toàn không biết quốc gia này nằm ở góc nào của châu Âu.

“Ồ cạnh Hy Lạp, họ cũng hiểu được tiếng Nga.”

Tôi nghiên cứu những dòng chữ tiếng Anh trên hộp. Anh ấy ngồi xuống cạnh tôi, ngón tay quăn quăn đuôi tóc áp cạnh tay anh ấy của tôi.

“Tiết Đồng.” Anh ấy gọi.

“Hmm?”

“Em biết vì sao anh gọi em là không?”

Ờ.....

Chẳng lẽ anh ấy đặt cái tên này không phải là để chọc tôi sao? Tôi dời mắt khỏi những dòng chữ tiếng Anh, nhìn anh ấy trong hồ nghi: “Hoa hồng?”

Chân mày của Mộ Thừa Hòa giãn ra, “Bông hồng Bulgaria đó.”

Mở máy vi tính lên, anh ấy tìm lại những tấm hình đã chụp ở đó cho tôi xem, đâu đâu cũng là bông hồng màu hồng phấn, những cánh hoa nhỏ trùng trùng điệp điệp. Một tấm khác là đóa hoa vừa hái xuống, đang đọng sương sớm, còn phong nhụy chờ ngày nở, trông rất giống bờ môi hồng đang chờ đợi một nụ hôn.

Còn có một tấm!

Đây có lẽ là tấm hình anh ấy bị chụp lén khi không để ý.

Mộ Thừa Hòa ở trong hình đang đứng dưới ánh nắng mặt trời, dường như vừa bị gai hoa hồng đâm phải, hai chân mày túm lại và cúi đầu nhìn ngón tay của mình, còn phải cố gắng tránh khỏi ông mặt trời có khả năng làm anh ấy hắt xì liên tục, cô gái Bulgaria bên cạnh đang định đưa đóa hoa vừa được cắt xuống cho anh ấy. Phía sau anh ấy là bụi hoa hồng, trời xanh thăm thẳm.

Thật lòng mà nói, chúng không yêu kiều như tôi đã tưởng. Những bụi hoa hồng nho nhỏ, chia nhánh vươn lên, màu sắc nhàn nhạt, nhánh cây đầy rẫy những gai nhọn. Song không hiểu vì sao Mộ Thừa Hòa lại cảm thấy, tôi và chúng giống nhau.

“Tại sao vậy?” Tôi hỏi.

“Không biết nữa, trực giác.”

“Anh là học sinh xuất sắc khoa tự nhiên mà, không phải mọi thứ đều phải nói logic sao?” Tôi không chịu bỏ qua.

“Phải ha, thế em nói xem đó là tại sao vậy?” Anh ấy vừa cười vừa đánh trống lảng với tôi, sau đó cầm hộp lửa ra sân thượng hút thuốc.

Về sau, có một lần tôi đã tình cờ đọc được ý nghĩa của loài hoa hồng màu hồng phấn trên tạp chí —

Mối tình đầu.

Thích nụ cười rạng rỡ của em.

11. Chương 11

Chương 11 – Cây sồi thân mến

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

“Không ngờ Mộ Thừa Hòa cũng ma lạnh thật.” Bạch Lâm nói.

“Tại sao?”

“Không phải lúc trước cậu cũng có xem phim Bông hồng đỏ và bông hồng trắng sao? Hôm đó Triệu Hiểu Đường nhất thời hứng chí đã hỏi Mộ Hải nhà nó, rằng nếu là anh ta thì sẽ chọn loại nào. Kết quả là Mộ Hải trả lời kiểu nào cũng bị Triệu Hiểu Đường đánh, chọn cái nào cũng sai, bị dày vò mất mấy ngày chứ không ít.”

“Phụt ~” Tôi bật cười, có thể tưởng tượng ra dáng vẻ khổ sở của anh Mộ Hải khi ấy.

“Mộ Thừa Hòa thông minh hơn nhiều, nói thẳng luôn, ưm à, em không phải đỏ cũng không phải trắng, mà là màu hồng phấn, em là độc nhất vô nhị, em mang cả sự thuần khiết của bông hồng trắng, cũng có nét ma mị của bông hồng đỏ, em là có một không hai.”

“.....”

Tóm lại là, tôi đã bắt giác yêu phải cái tên .

Sáng sớm trời mưa lâm râm, khí trời mát mẻ vô cùng. Chúng tôi cùng đi leo núi, trên đường đi lên đã nghe có người hát người kêu, để khi lên tới đỉnh núi, tôi cũng không cầm lòng mà hét to xuống núi: “ — ” Cái âm bật hơi uốn lượn ấy được tôi kéo dài rất dài như là đang khoe khoang vậy.

“Anh dạy em đọc âm đó là để em đi bán hàng rong sao?” Anh ấy lườm tôi.

Tôi cười khúc khích.

Khi bắt đầu xuống gần đến bãi đỗ xe ở lưng chừng núi thì người và xe cũng đã dần đông hơn. Xe đến người đi, đường núi khúc quanh lại chật, ngã rẽ lại quá cong, chúng tôi đành phải lép sang một bên cho những chiếc xe này lên núi.

Đi được một đoạn, phát hiện phía trước đang kẹt xe.

Lúc này, một chiếc bus con bên cạnh chọt bóp còi. Mộ Thừa Hòa đã kéo tôi nép vào, nhưng tiếng còi vẫn vang lên.

Cửa sổ xe hạ xuống, tài xế trong ấy gọi: “Tiểu Mộ, sớm vậy à.”

Mộ Thừa Hòa sau khi nhìn rõ mặt của đối phương thì nói: “Ồ. Thầy Tần à, sao mọi người lại lên đây?”

“Chúng tôi lên đó đón một khách quý đến tham quan trường. Hiệu trưởng Lưu cũng có đến.” Lời vừa dứt, cửa sổ xe phía sau cũng hạ xuống, người ngồi bên trong quả nhiên là hiệu trưởng Lưu trường đại học A.

Hiệu trưởng hỏi: “Tiểu Mộ, có cần tiễn cậu một đoạn không?” Vị này chính là người đã nhiệt tình quan tâm chuyện chung thân đại sự của Mộ Thừa Hòa lần trước. Chăm sóc đến mức này, chắc là rất thân với anh hay gia đình anh rồi.

“Không cần đâu, ra đây là để chạy bộ mà.”

Ánh mắt của hiệu trưởng dời đến bàn tay đang nắm tay tôi của Mộ Thừa Hòa, ông mỉm cười, vừa định nói gì đó thì đột nhiên, một giọng nói khác từ ghế lái phụ vang lên: “Hiệu trưởng, quả đúng là Mộ Thừa Hòa hen, hai thầy tinh mắt thật.” Và người này, chính là thư ký Ngô của học viện ngoại ngữ chúng tôi.

Thư ký Ngô ló đầu ra nhìn thấy Mộ Thừa Hòa, rồi mới nhìn thấy tôi.

“Đây chẳng phải là Tiết Đồng sao?” Thầy nói.

“Em chào thầy.” Tôi lễ phép gật đầu.

Hiệu trưởng Lưu nghe thế bèn nhìn sang tôi, “Lão Ngô quen à?”

“Là sinh viên khoa Anh ngữ, vừa tốt nghiệp khóa vừa rồi. Hiệu trưởng à thầy phải quen biết chứ, năm cô bé này thi vào trường chúng ta, truyền hình cũng có chiếu mà. Cô bé mà ba là liệt sĩ đấy.”

Hiệu trưởng dường như đã có chút ấn tượng, nụ cười không còn rõ ràng như lúc nãy, ông gật gù.

“Nói ra mới nhớ, Thừa Hòa đã từng dạy lớp của họ đấy.”

“Ừm.” Mẹ Thừa Hòa đáp, “Dạy môn tiếng Nga.” Sau đó cũng rất tự nhiên mà buông tay tôi ra.

Hàn huyền thêm một lúc thì con đường phía trước cũng đã thông, xe của họ bèn chạy đi từ từ.

Hai chúng tôi, một người đi trước một người đi sau, mãi đến khi về tới nhà, tôi cũng không nói với anh ấy một câu nào.

Tôi thừa nhận là tôi đã giận, hoặc chi bằng nói cảm giác đó rất khó chịu.

Học kỳ mới sắp bắt đầu, các giáo sư của đại học A cũng dần dần trở về ký túc xá, phá vỡ sự yên tĩnh của kỳ nghỉ hè. Từ sau việc lần đó, tôi đều hạn chế cùng anh ấy ra đường.

Mẹ gọi điện cho tôi, bảo rằng có nhờ bác Trần về nhà xem tôi thế nào, kết quả nghe người ta nói tôi đã không về nhà rất lâu rồi.

“Bác Trần nào ạ? Ba của Trần Nghiê?”

“Không phải.”

“À.” Và tôi đã hiểu người mẹ đang nói là người nào.

“Dì Trương dưới lầu bảo có trộm vào nhà, nên con đã dọn đi.”

“Dạ. Cũng gần một tháng rồi.”

“Chuyện lớn như vậy sao không ẹ biết? Có bị trộm gì không?”

“Không, bị con dọa một cái chạy mất bóng rồi.”

“Con dọn đi đâu vậy?”

“Nhà của một người bạn.”

Mẹ im lặng một lúc, mới hỏi: “Bạn trai?”

“Dạ.” Tôi đáp.

“Bạn học trước đây?”

“Dạ không. Người ta đi làm lâu rồi.”

“Người đến gặp Trần Nghiê với con lần trước? Họ Mẹ?”

“Dạ.”

“Mẹ có nghe lái xe Lý nhắc đến Tiểu Mộ này.”

“À.” Tôi biết ngay mà.

“Tiểu Lý bảo, lúc ấy con chỉ giới thiệu là một người bạn, nhưng cậu ta đoán chắc chắn không phải là bạn bình thường, nếu không làm gì quan tâm đến vậy, còn đi đường đêm hơn 1000km với con. Người khá tốt.”

“Dạ.” Tôi đáp.

“Làm gì mà cứ dạ ồ dạ ồ mãi thế? Người đó bao nhiêu tuổi rồi, làm nghề gì?”

“Lớn hơn con 6 tuổi, là giáo viên.”

“Haiz... mẹ không phải loại người phong kiến cổ hủ, con thấy tốt là được rồi. Bây giờ con có việc làm rồi, cũng có bạn trai rồi, vậy mẹ cũng yên tâm.”

Tôi không biết còn có thể nói gì với mẹ. Trước đây mẹ từng nói sẽ không can thiệp chuyện yêu đương của tôi, chỉ cần đối phương là người tốt, bây giờ chuyện cũng đã như thế rồi, chắc mẹ cảm thấy cho dù người không tốt cũng không có cách khác chẳng.

Chiều hôm đó, tôi đang nhận tư liệu tại phòng nhân sự của trường thì mẹ lại gọi điện thoại đến: “Con ở nhà của người ta như vậy cũng không hay.” Chắc là mẹ đã tiêu hóa hết tình trạng của tôi hiện giờ, đấu tranh tư tưởng xong, bản tính thuyết phục lại trở về rồi.

“Tụi con đâu có làm gì đâu.” Mỗi người một phòng, chỉ mới đến mức độ nắm tay và hôn thôi.

“Ba mẹ người ta sẽ nghĩ con như thế nào chứ?”

“Anh ấy sống một mình.”

“Cậu ta có nói với gia đình về chuyện của hai con chưa?”

“Con không biết. Không biết anh ấy nói chưa nữa.” E là không, anh ấy còn có thể nói với ai?

“Tụi con có nghĩ bước tiếp theo như thế nào chưa?”

“Dạ chưa.” Ngay cả việc tôi có phải là bạn gái của anh ấy hay không tôi còn nghi ngờ mà, làm sao nghĩ xa như vậy được.

“Hay là... con tìm một lý do nào đó dọn ra ngoài đi, cứ nói là chỗ ở cách xa trường học quá nên vào ở ký túc xá của trường? Như vậy Tiểu Mộ cũng sẽ không giận con?”

“Dạ để con suy nghĩ.”

Nói là suy nghĩ thôi, thật ra tôi chẳng có ý định dọn khỏi nhà Mộ Thừa Hòa, nhớ lại ánh mắt tuyệt vọng của anh ấy khi ngăn cản không cho tôi đi hôm ấy, đến bây giờ tôi vẫn còn sợ.

Những người mẹ trong phim thường mắng con gái mới biết yêu của mình như thế nào nhỉ?

Ngồi trên tàu điện ngầm, nhìn bóng đen bên ngoài khi đi qua đường hầm, tôi tự nói một mình.

Ma mê quỷ ám?

Đúng vậy, tôi chính là bị ma mê quỷ ám rồi.

Tôi không chỉ ma mê quỷ ám, còn có chút xa rời đạo đức nữa.

Nghĩ đến đây, tôi cười khổ, đúng lúc bắt gặp một cặp tình nhân trẻ tuổi ngồi phía đối diện đang âu yếm tình nồng, cô gái nói gì đó rồi chu môi, chàng trai nựng má cô gái một cái triu mến, nhưng môi của cô gái vẫn cứ thế, hiển nhiên là đang tiếp tục nhõng nhẽo, chàng trai không nhịn được, hôn cô một cái.

Nhìn người ta chăm chăm như thế cũng ngại, tôi bèn quay sang chỗ khác.

Bên cạnh tôi là một người phụ nữ trung niên đang cầm túi siêu thị, bà hứ lạnh một cái, lầm bầm: “Đúng là không biết xấu hổ, tưởng đang ở nhà sao.”

Tôi ra khỏi tàu điện ngầm, đi thêm hai con đường để ra chợ mua ít thức ăn. Vừa về đến cổng ký túc xá dành cho giáo viên bèn nghe có người gọi tôi. Quay lại nhìn, hóa ra là một người bạn ở lớp kế bên học chung học viện ngoại ngữ lúc trước.

Nhìn thấy rau xanh trong tay tôi, bạn ấy hỏi: “Cậu sống ở đây à?”

“Ừm,” Tôi mừng thầm vì Mộ Thừa Hòa không có ở đây. Trước đây bạn ấy học môn tiếng Nga chung với tôi, nếu hôm nay trông thấy tôi và Mộ Thừa Hòa đi chung với nhau, xách túi đi chợ về nhà, không biết sẽ thế nào nữa.

“Cậu đang đi làm ở đâu?” Tôi đổi đề tài.

“Mình ở lại trường. Bây giờ đang làm việc trong phòng Đoàn. Còn cậu?” Bạn ấy hỏi.

“Mình đến Đại học sư phạm.”

“Cũng tốt đấy, chúng ta lưu lại số điện thoại đi.” Vừa nói bạn ấy vừa lấy điện thoại ra.

“Trời nóng như vậy, cậu đứng đây làm gì?”

“Hầy, chờ bà ngoại, khó khăn lắm mới xuống đến đây, vậy mà lại đòi đi vệ sinh, bảo mình đứng chờ ngoài này. À phải, Tiết Đồng, thầy dạy tiếng Nga cho chúng ta lúc trước đó, thầy rất đẹp trai đó, cũng ở đây đấy, lúc này mình mới thấy thầy đi vào.”

Vừa dứt câu thì bà cụ ở cùng một tầng với Mộ Thừa Hòa đã đi ra, tay còn cầm cây quạt, nhìn thấy tôi bà cụ liền nói: “Ấy, Tiểu Tiết đi chợ về rồi à? Tiểu Mộ vừa về đấy.”

Tôi bèn vội vàng cáo từ hai người già trẻ, nhanh chóng biến mất.

Về đến nhà, nhìn thấy Mộ Thừa Hòa cũng đã mua y đúc những gì tôi mua, còn đang lật rau trong bếp.

“Sao thế? Chạy như bắt cướp vậy.” Anh ấy hỏi.

“Em gặp phải bạn cũ.” Tôi thở hỏn hển nói.

Thấy anh ấy không nói gì, tôi lại bảo: “Người thân của bạn ấy cũng ở tầng này.”

Mộ Thừa Hòa ngược lên nhìn tôi một cái, nhưng động tác lật rau vẫn tiếp tục.

Tôi thừa nhận, tôi đang mang một trái tim ác ma, cố tình chọc tức anh ấy. Trong lòng tôi hình như có hai tiếng nói đang cãi nhau, một người nói: Đừng để người khác biết, cho anh ấy tức điên; Một người khác lại nói: Có gì đâu, tốt nhất cả thế giới đều biết.

Ban đêm, tôi lật người trên giường, nhìn thấy ánh đèn từ phòng khách hắt vào qua khe cửa, tôi đột nhiên rất xót xa.

Tôi có một người bạn học chung phổ thông cũng thi vào Đại học A, bạn ấy ở khoa Số Học. Khi lên năm ba, cũng tức là năm tôi gặp được Mộ Thừa Hòa và đang trong thời kỳ đối kháng với anh ấy, người bạn của tôi nói trong khoa bạn ấy có một nam sinh hẹn hò với giáo viên phụ đạo của mình.

Chuyện đó lúc ấy cũng được xem là sự kiện kinh động với chúng tôi, do đó tức thời được lưu truyền rộng rãi.

Nhưng bây giờ suy nghĩ lại, cũng rất bình thường thôi mà?

Sinh viên tự do yêu đương, có thể thích sư huynh sư tỷ sư đệ sư muội, có thể thích công nhân nông dân, cũng có thể thích thương nhân, vậy tại sao không thể thích giáo viên?

Sau này nghe nói, chuyện đó đã kết thúc bằng thư từ chức của cô giáo ấy.

Người bạn của tôi bảo: “Thật ra cũng không có gì, nhà trường cũng không quy định giáo viên và học sinh không được yêu nhau. Nhưng vẫn có rất nhiều học sinh, cán bộ, đồng nghiệp to nhỏ sau lưng, nói cô ấy dụ dỗ học sinh của mình sao sao đó. Lòng tự trọng cô ấy cao quá, nên đã từ chức.”

Giữa tháng 8, Đại học sư phạm bắt đầu chuẩn bị cho việc đón chào tân sinh viên.

Tôi và Trương Lệ Lệ đều phải làm giáo viên phụ đạo cho tân sinh viên, vì thế nhà trường lại bắt đầu mở cuộc họp nhấn mạnh về các quy tắc. Thầy Ngụy đã từng diễn thuyết vấn đề “Làm sao để xử lý tốt và đúng đắn quan hệ giữa thầy và trò.” lần trước lại bắt đầu nhắc nhở.

“Có những giáo viên cảm thấy chỉ cần nhất mực quan tâm học sinh, không phân cách vai vế rạch ròi với học sinh, hoặc phát triển thành tình bạn thì có nghĩa là đã xử lý tốt quan hệ thầy trò, thật ra đó là không đúng.”

“Bất luận thân quen cách mấy, cũng phải nhớ rõ một điều, thầy và trò mãi mãi là người của hai thế hệ, giáo viên là trưởng bối.”

“Chúng ta thường bảo thầy trò là bình đẳng, đó chỉ là bình đẳng trong nhân cách, không phải bình đẳng trong thân phận.”

“Nói nửa ngày trời, thì cũng chỉ có một ý đó thôi.” Trương Lệ Lệ lầu bầu.

“Ý gì?” Tôi hỏi.

“Không cho giáo viên với học trò yêu nhau.” Trương Lệ Lệ nói, “Liên quan gì tới chúng ta chứ, những giáo viên nam trẻ tráng kia nguy hiểm hơn chúng ta nhiều, kêu họ vào một phòng nhắc nhở riêng là được chứ gì? Vậy mà cũng bắt chúng ta vào nghe. Hôm nọ tôi đọc báo, thấy có trường nào đó còn bắt giáo viên và học sinh toàn trường ký ‘Giấy quân lệnh’ nữa, trong đó có một điều khoản thế này: Không cho giáo viên nảy sinh mối quan hệ yêu đương hay vượt trên mức bình thường với học sinh trong bất kỳ trường hợp hay lý do nào.”

Thấy tôi không tiếp lời, Trương Lệ Lệ lại nói: “Cô nói đó, trường đó biến thái ghê chưa!”

“Ừm.” Tôi thờ thẩn đáp lại.

“Nói tóm lại, một khi nảy sinh tình cảm thầy trò, thì người sai chắc chắn thuộc về phía giáo viên.”

“Tại sao?” Tôi kinh ngạc.

“Dư luận đều sẽ cho là vậy. Bởi vì trong mắt của quần chúng xã hội, học sinh là quần thể yếu. Tuy nói đại học là đều thành niên rồi, nhưng giáo viên vẫn là người lớn hơn, do đó mọi người sẽ cho rằng giáo viên đã lợi dụng chức quyền dụ dỗ những học sinh ngây thơ. Chúng ta thì đỡ hơn, dù sao thì giáo viên nữ vẫn tốt hơn giáo viên nam, nếu là một thầy giáo với một nữ sinh, chắc chắn, đặt vào thời cổ đại, có biết bị gọi là gì không?”

“Gì?”

“Loạn luân.”

Tôi há miệng, không nói được chữ nào nữa.

“Chuyện này tuy không phạm pháp, nhưng rất ảnh hưởng đến danh dự nhà trường.”

Buổi tối, tôi ngồi trong phòng lên mạng, tìm ra rất nhiều những đề tài nói về tình yêu thầy trò, những người giơ tay đồng ý hầu hết đều là những thiếu niên chưa trưởng thành, nhưng đại đa phần đều bảo giáo viên đó thế này thế nọ. Tôi chần chừ một lúc, cuối cùng cũng mở một chủ đề trong trang web mà mình thường lui tới — Tốt nghiệp rồi có còn bị cho là Sư Sinh Luyện không?

“Có phải sau khi tốt nghiệp rồi thì sẽ có thể ở bên nhau không? Người khác sẽ còn nói này nói kia, to nhỏ sau lưng không? Còn nói xấu thầy của tôi không?”

Một lúc sau có người trả lời.

Thiếu gia thành [Z-Y]: Tùy bạn nghĩ sao thôi, vấn đề là thầy của bạn nghĩ sao. Nếu thầy của bạn nghĩ như thế, thì cả đời cũng chỉ xem bạn là học sinh của mình.

Cái túi sến súa: Không biết.

Sula là trái tim của AYAn: Ồi ơi, mất tem rồi, không được gỡ phong bì luôn. Chủ lâu, tôi nói cho bạn biết, chắc chắn là không phải.

Tôi đi vệ sinh trở về đã thấy có thêm rất nhiều tin nhắn.

Suwandara: Sợ gì? Không ai xen vào chuyện này được, chủ lâu, tôi ủng hộ bạn mặc dù tôi không dám.

Đi du lịch mình: Tuy đã tốt nghiệp, nhưng trong mắt người khác thì vẫn là thầy trò.

Tôi lại gửi lên đó một câu:

Tôi là chủ lâu, hiện giờ tôi còn ở trong nhà của thầy nữa, mọi người nói như vậy có kỳ cục không?

Câu trả lời ủa ủa kéo đến.

Cục bột: Sống chung rồi sao? Trò thật là dững cảm.

Biển xanh chim bay cao 007: Thầy của bạn là cầm thú ới ới cầm thú, mặc niệm thêm một ngàn lần...

Đọc xong câu cuối cùng, tôi im lặng rồi. Đúng lúc này Mộ Thừa Hòa gõ gõ cửa phòng đang mở cửa tôi, “Trời nóng như vậy, em không mở máy lạnh sao?”

“Hả? À rồi.” Tôi sợ anh ấy nhìn thấy tôi đang làm gì, vội vàng đóng trang web đó lại.

Nhờ để anh ấy nhìn thấy hai chữ “cầm thú”, tôi còn sống nổi sao?

Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của tôi, Mộ Thừa Hòa nghi hoặc.

Tôi chột dạ, bèn nhìn anh ấy cười, cười rất khờ khạo.

Anh ấy hơi lườm màn hình vi tính một cái: “Tự em mở đi, máy điều khiển ở trên bàn đấy.” Nói xong, anh ấy nhanh chóng đi ra phòng khách.

Nhìn bóng lưng rời khỏi ấy, tôi bồn chồn, chẳng lẽ bị nụ cười khờ của mình dọa phải? Hay là.... tưởng mình đang xem trang web “người lớn”?

Đến khi xác định anh ấy đã ra ngoài, tôi lại mở trang đó lên.

Lại có thêm một lời nhắn.

Hoa ca ca buồn rầu một mình: Xì, nghĩ nhiều như vậy làm gì, chỉ cần bạn và giáo viên ấy không phải đồng tính là được rồi.

“Phụt ~” Tôi phun rồi.

(2)

Cuối tháng, tôi đến bệnh viện thăm ông nội, sức khỏe của ông đã ngày một tệ hơn. Lúc tôi đến là chưa tới giờ cơm, y tá và bà nội đều không có mặt. Tôi không tìm được lòng, đến ngồi lên giường của ông, thở thè bên tai ông.

Sau đó, khi y tá đến đo thân nhiệt, tôi mới chợt nhớ ra Mộ Thừa Hòa còn đang đợi mình ở dưới lầu.

Nhằm lúc chuyển mùa Thu – Hạ, thời tiết thất thường nhiệt độ lên xuống bất chợt, người vào bệnh viện đông đúc tấp nập, đâu đâu cũng thấy bệnh sốt rét. Mộ Thừa Hòa đã đứng đợi tôi ở sảnh đường hơn một tiếng đồng hồ như thế.

Tôi vội vã chạy đến xin lỗi anh: “Em quên mất thời gian.”

“Không sao, dù gì cũng đang mưa.”

Về tới nhà thì anh ấy bị sốt nhẹ. Bệnh của Mộ Thừa Hòa hơi khác với người bình thường, không một triệu chứng không một dự báo là sốt ngay. Nhưng anh ấy sống chết cũng không chịu thừa nhận mình bị sốt, chỉ nói là hơi chóng mặt.

Tôi đặt tay lên trán anh ấy, “Nóng hơn tay em nhiều vậy mà.”

“Đó là tại tay em lạnh.”

“Phải uống thuốc ngay, chắc chắn là anh đang sốt.”

“Không có, không uống.” Trong việc này, anh ấy cực kỳ trẻ con.

Bắt anh ấy uống thuốc đã khó vậy rồi, lời anh ấy đến phòng mạch thì càng là chuyện chỉ có trong huyền thoại. Sớm biết anh ấy là loài động vật đa tế bào chuyên hấp thụ vi khuẩn bệnh như thế thì phải chú ý nhiều hơn rồi.

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra, trong đêm giao thừa lần trước, chắc chắn không phải không dám uống thuốc bữa bãi như anh ấy nói đâu, nhất định là vì không muốn uống nên mới viện cớ hù tôi.

Trước đây trong nhà không có nhiệt kế, ba thường hôn lên trán thôi, chỉ một cái là biết ngay thân nhiệt có phải cao hơn mức bình thường hay không. Đột nhiên nhớ ra cách này, tôi liền đặt ly nước xuống bàn, giữ chặt đầu của Mộ Thừa Hòa, không một chút do dự, hôn ngay lên trán anh ấy.

Rất nóng.

“Đang bị sốt thật đó.” Tôi rút ra kết luận.

Ngờ đâu anh ấy không phản bác lại một lời nào, trái lại là ngậy người ra, hai má tức thì ửng đỏ.

Cơn sốt làm lộ tai anh ấy lũng bùng, sáng hôm sau thì càng nặng hơn, Mộ Thừa Hòa lại đột nhiên nhận được cuộc gọi bảo anh đi công tác. Khi đó anh ấy đang nằm yên trên giường, động đậy một chút cũng không dám.

Vậy nhưng anh vẫn nhận lời bên kia: “Được, không thành vấn đề.” Không hề do dự.

Tôi đứng ngoài cửa trông thấy, bất chợt thở dài.

Và thế là, trong thời kỳ bận rộn nhất vì phải đón tân sinh viên, Mộ Thừa Hòa đã lên đường đi công tác, nhiệm vụ lần này có vẻ rất gian truân, phải đến lễ Quốc Khánh anh ấy mới trở về. Cũng tốt, dù sao tôi cũng phải cùng tân sinh viên ra ngoại thành tham gia tháng tập quân sự.

Chúng tôi đều đã rời xa nơi đó.

“Cậu thì không sao, vô mong là đi, dù gì cũng không phải ở lại Đại học A. Nhưng Mộ Thừa Hòa thì khổ hơn đây. À còn nữa,” Bạch Lâm bảo, “Mình đã bật mí cho sư huynh nhà mình biết cậu và thầy Mộ quen nhau thật rồi, cũng không có nói chi tiết lắm, vậy mà mắt của anh ấy như muốn rớt ra ngoài luôn vậy. Giống như người hẹn hò với cậu không phải Mộ Thừa Hòa, mà là con dâu nhà anh ta.”

Tôi bất giác bật cười.

Bạch Lâm cùng tôi đi mua vật dụng cần thiết cho tháng quân sự xong thì lái xe chở tôi về. Khi đi đến một ngã tư, tôi chợt kêu: “Dừng xe dừng xe.”

Nó lái từ từ vào lề xong mới hỏi: “Gì vậy?”

“Trương Lệ Lệ.” Tôi trả lời ngắn gọn.

Không phải Trương Lệ Lệ đang xảy ra chuyện gì quái lạ, mà là vì cô ấy đang lôi kéo với một người đàn ông.

“Người ở cùng phòng với cậu?” Bạch Lâm hỏi.

“Ừm. Người đàn ông đó là ai nhỉ?”

Trương Lệ Lệ đang nước mắt đầm đìa tranh chấp với người đó trên đường.

“Còn ai nữa? Không phải là bạn trai hiện giờ thì là bạn trai trước đây thôi. Nếu không sao lại khóc thảm thiết như vậy.” Bạch Lâm đứng ngoài bình luận.

Bấy giờ, người đàn ông hất tay Trương Lệ Lệ ra, quay lưng đi khỏi, được năm sáu bước lại quay đầu nói gì đó với Trương Lệ Lệ. Trương Lệ Lệ ngồi xổm xuống đất khóc òa lên. Những người đi đường đều không khỏi cúi nhìn cô.

“Cậu không qua an ủi người bạn cùng phòng của mình à?” Bạch Lâm hỏi.

“Thôi bỏ đi, có lẽ cô ấy không muốn để người khác nhìn thấy mình như vậy.” Tôi đáp.

Đến buổi chiều Trương Lệ Lệ mới trở về, phấn trang điểm rất bắt mắt, trông cô rất vui vẻ, không hề có dấu tích của trận khóc sáng nay. Trương Lệ Lệ còn mua rất nhiều quần áo và thức ăn vặt, thậm chí còn có thức ăn mặn để ăn khuya. Ngày thường cô ấy tuy rất hào phóng trong việc mua quần áo và túi xách, nhưng đối với thức ăn nước uống, cô ấy tiết kiệm vô cùng. Hoàn toàn trái ngược với tôi.

“Tiết Đồng, ăn này.” Cô ấy gọi.

“Mua nhiều như vậy làm gì?”

“Ngày mai là phải vào trại rồi, bây giờ không ăn còn đợi đến lúc nào? À để tôi đi mua bia.” Nói xong, không đợi tôi phản ứng thì cô ấy đã lại cầm ví tiền ra ngoài.

Ngày thường cô ấy làm gì nữa dùng tiền cho những thứ này, đừng thấy cô ấy ăn mặc sang trọng, kỳ thực mỗi một đồng đều đã ước tính rất kỹ lưỡng. Dưa muối mà mẹ cô ấy gửi đến lần trước, nếu không phải vì giận tôi mà mang bỏ thùng rác, chắc sẽ ăn được những mấy ngày.

Nhìn những cánh gà chiên và cổ vịt trên bàn, tôi thở dài.

Mới uống không đến hai ly thì Trương Lệ Lệ đã say rồi, đầu lưỡi cũng không linh hoạt, nói chuyện có hơi khó khăn. Tôi khuyên bảo không được, lại sợ cô ấy uống nữa, bèn dỗ dành: “Chúng ta oản tù xì đi.”

“Chơi.... kiểu nào?”

“Kéo búa bao, thắng cô rồi uống, thua thì tôi uống.”

“Được.”

“Không phải chơi ba thắng hai đâu nhé, một ván một ly.”

“Ừc.” Cô ấy nắc cục.

Ván đầu tiên: Tôi ra kéo, cô ấy ra búa.

“Tôi thua rồi, tôi uống nhé.” Tôi nói.

Ván thứ hai: Tôi ra bao, cô ấy vẫn ra búa.

“Thắng cô rồi, tôi uống.” Tôi nói.

Cô ấy nghiêng đầu nhìn cái búa trong tay mình, “Đâu có đúng?”

“Sao lại không đúng được?” Tôi uống cạn một ly, lau miệng rồi nói, “Thắng cô rồi, tôi uống, đúng không?”

“Đúng.”

“Tôi thua rồi, cô không phải uống tôi uống đúng không?”

“Ừm, đúng.”

“Vậy thì có gì là không đúng?”

“Ồ, tôi nghĩ sai rồi.”

Cứ thế chơi tiếp mấy ván, một mình tôi uống gần hết số bia đó. Và Trương Lệ Lệ thì nằm gục đầu lên bàn bắt đầu nói mớ.

“Tiết.... Đồng.”

“Gì?”

“Anh ấy..... xem thường tôi, đã hứa rồi..... tốt nghiệp xong tôi ở lại thành A, anh ấy sẽ..... kết hôn với tôi, nhưng bây giờ anh ấy lại thích một người khác tốt hơn tôi rồi.”

Thì ra là vậy.

“Tôi là dân quê.... sao? Tôi không phải..... tại sao nhà họ lại khinh thường tôi?”

“Mẹ tôi là nông... dân, nhưng trước khi bị đuổi việc, ba tôi cũng là giáo.... giáo viên trong thôn mà.”

“Em trai vì để tôi lên đại học, không dám phí tiền đi chữa bệnh.”

“Đầu óc tôi không nhanh nhạy, nhưng tôi rất cố gắng, tôi thi hai....” Cô ấy đưa hai ngón tay lên, “Thi hai lần mới vào được thành A.”

“Tôi không... không nên gác máy điện thoại của mẹ, bà ấy bị liệt trên giường, chỉ mong được nói thêm vài câu với tôi.”

Cô ấy lại cầm ly lên, rót rượu.

Lần này, tôi không ngăn chặn.

Uống được một ngụm, cô ấy sờ soạng lên gương mặt đang bị nước mắt chiếm đóng, “Ấy.... sao lại khóc thế này, khổ thật.... làm trò quá đi.”

Cuối cùng, tôi để Trương Lệ Lệ nằm lên giường, trong lòng rất khó chịu. Thế là một mình ra vườn, gió đêm thoảng qua làm tôi tỉnh rượu hơn.

Đúng lúc này, Mộ Thừa Hòa gọi điện đến. Anh ấy đi được bốn ngày rồi, đã khỏe hơn, đại khái là vì còn trẻ chẳng, sức hồi phục cũng nhanh. Chỉ là mỗi khi phát bệnh xong, tôi đều thấp thoáng cảm thấy thính giác bên trái của anh ấy dường như lại suy giảm hơn.

Nhưng Mộ Thừa Hòa lại không hề để tâm.

“Em đang làm gì vậy?” Anh ấy hỏi.

“Thổi gió đêm ngoài vườn.”

“Tâm trạng không vui?”

“Một chút chút.”

“Sao vậy?”

“Nguyện được người một lòng, cùng đầu bạc răng long.” Tôi đáp.

(3)

Hôm sau, Trương Lệ Lệ không nhắc một chữ nào về việc say rượu nói mớ của mình, tôi không biết cô ấy có nhớ hay không, nên cũng giả vờ như không có gì xảy ra. Công việc thực tế nhưng bận rộn của tháng quân sự đã dễ dàng xóa nhòa chuyện này trong đầu tôi.

Nhìn những sinh viên mới lớn này, rời xa cha mẹ để tới đây học vấn, tôi bất giác nhớ lại dáng vẻ của mình năm xưa.

“Cô ơi, lúc cô xoa tóc ra, nhìn hơi giống cô nàng ngổ ngáo á.” Một nam sinh nói.

“Cô nàng ngổ ngáo gì?” Tôi không hiểu.

“Thì cái cô nàng ngổ ngáo trong phim Hàn Quốc đó.”

“Thật ra thì vóc dáng thua xa lắm.” Tôi khiêm tốn.

“Không phải nói chiều cao, chủ yếu là gương mặt bánh bao kìa.”

“.....”

Mấy đứa này đang sỉ nhục tôi sao?

Gì mà mặt bánh bao, cái này gọi là mặt phúng phính, tôi kháng cáo trong lòng.

Trong khoảng thời gian đó, tôi và Trương Lệ Lệ có đi nhờ xe về trung tâm thành phố mua ít đồ dùng, không ngờ lại gặp được Trần Đình ngoài ký túc xá giáo viên.

“Thầy Trần.” Thấy trốn cũng không kịp nữa, tôi đành bưng mặt đến chào.

“Ồ, Tiết Đồng à, trùng hợp thật.” Thầy đến gần, “Tôi có mang ít đặc sản dưới quê lên cho Mộ Thừa Hòa, nhưng họ nói cậu ấy đã đi công tác ngay khi năm học mới vừa bắt đầu, còn tưởng là em sẽ có ở nhà, nên mang tới đây, không ngờ đến hai lần đều không gặp được.”

Tôi nhìn túi đồ trong tay của thầy. Người ngay không làm chuyện mờ ám, xem ra thầy cũng biết tôi sống ở đây rồi. Nếu đã có ý tránh khỏi Mộ Thừa Hòa để đến gặp tôi, vậy tức là có chuyện muốn nói rồi.

“Thầy Trần lên đó ngồi một lúc nhé.” Tôi nói.

Vào đến nhà, tôi rót cho thầy ly nước, sau đó cũng ngồi xuống trong gượng gạo.

Trần Đình nhìn quanh phòng khách, rất lâu cũng không lên tiếng.

Trong sự việc với Mộ Thừa Hòa, thật lòng mà nói tôi có hơi chột dạ với Trần Đình. Thầy đã từng cho tôi nhiều lời khuyên và cảnh báo đến vậy, bây giờ xem ra toàn là lời nói qua tai liền quên rồi.

“Mộ Thừa Hòa đã nói với tôi chuyện của hai người.” Cuối cùng thầy cũng mở lời.

Không ngờ thầy không phải nghe từ những lời bóng gió khác, mà là lời bạch bạch của Mộ Thừa Hòa.

“Dạ.” Tôi đáp.

“Con người của Mộ Thừa Hòa, nhìn có vẻ như lúc nào cũng vui vẻ, với ai cũng nói chuyện được, nhưng thật ra thì không mấy dễ gần. Nếu hai người đã lựa chọn như vậy, thì em nhất định đừng phụ lòng cậu ấy, cậu ấy không chịu nổi dả kích như vậy đâu.”

Nghe những lời của Trần Đình, tôi bèn nghĩ, sao mà giống như bố vợ nói chuyện với con rể thế này! Tôi thì có thể làm gì Mộ Thừa Hòa chứ?

Trần Đình đốt một điếu thuốc lên, “Những ngày này em không ở đây à?”

“Trường em đang trong tháng quân sự, hơn nữa mỗi khi đi công tác, anh ấy đều bảo em về ký túc xá trường, không cho em ở lại đây một mình.” Có lẽ vì lo lắng tôi sẽ sợ chẳng.

Thầy hút một hơi thuốc lá, rồi nhìn căn hộ.

“Tiết Đồng, tôi và Mộ Thừa Hòa quen nhau cũng mười mấy năm rồi. Cậu ấy là con một, không có anh chị em, lại nhỏ hơn tôi bốn tuổi, vì thế tôi luôn xem cậu ấy như em trai của mình. Và có lẽ, cậu ấy cũng nghĩ vậy.”

“Anh ấy thường kể chuyện về thầy khi còn học ở Nga.”

“Tôi nói với em những lời này, thì không xem em là học sinh của mình nữa, chỉ là bạn bè, hoặc là em dâu.” Chân mày của thầy nhíu lại giữa làn khói trắng, “Vì thế, chúng ta đang nói chuyện với xuất phát điểm là một người thành niên.”

“Em hiểu.”

“Tôi sang nước Nga sau khi tốt nghiệp phổ thông, lúc ấy vì điểm thi không cao lắm, lại thêm vào có người thân làm ăn bên ấy, nên ba mẹ đã đưa tôi sang đó. Tôi học lớp dự bị, sau đó mới thi vào viện phổ thông.”

Tôi chỉ lắng nghe, không hiểu thầy nói ra những điều này là có ý gì.

“Hai năm sau đó tôi mới quen biết Mộ Thừa Hòa. Lúc ấy,” Trần Đình ngẫm nghĩ đôi lúc, “Cậu ta độ 17 tuổi. Nghe nói cậu ấy rất nổi tiếng, thứ nhất là vì thông minh, học bổng cao nhất của Đại học Moscow rất ít khi trao cho người nước ngoài, nhưng chỉ duy nhất Mộ Thừa Hòa, tuổi nhỏ như vậy mà lại học lớp cao hơn tôi, tương lai sáng rạng. Thứ hai là vì cậu ấy đẹp trai, nữ sinh lớn hơn cậu ấy 7, 8 tuổi cũng mang lòng yêu thầm, làm bọn người chúng tôi đều rất ầm ỹ. Thứ ba nữa là tính tình cậu ấy cực kỳ dễ dãi, hiền đến kỳ lạ, thậm chí nếu em đột nhiên tát cậu ấy một cái, cậu ấy không chỉ không giận mà còn cười với em, như là không có chuyện gì xảy ra vậy.”

“Khi đó tôi mới nghĩ, một người trẻ tuổi như vậy mà gia giáo tốt đến thế, thật là quái lạ, con người như vậy mà bình thường sao? Không phải người chết thì ắt là người điên.”

“Mãi cho đến khi tôi thấy cậu ấy hút cây gai dầu.”

Tim tôi chợt thiếu mất nửa nhịp. “Ma túy?”

“Cậu ấy che giấu rất tốt, nếu không phải vì ở chung một nhà, và đặc biệt để ý quan sát, tôi cũng không thể phát hiện. Và nếu như lúc ấy không phát hiện, thì có lẽ em cũng không thể nhìn thấy Mộ Thừa Hòa của hôm nay nữa.”

“Có những người vì ham chơi mà đi du học, có khi chẳng hề tốt nghiệp, chỉ cầm phí sinh hoạt và học phí ba mẹ cung cấp để đi chơi khắp nơi, đến lúc tốt nghiệp thì cầm chứng chỉ giả về nước, loại người như thế không ít. Nhưng Mộ Thừa Hòa thì khác. Chúng tôi đều biết gia cảnh của cậu ấy không bình thường, nếu không vào dịp lễ tết, người của lãnh sự quán cũng không đến thăm cậu ấy. Nhưng cậu ấy lại ngoan đến

khác thường, yên tĩnh lại dễ tính. Làm sao ngờ được một thiếu niên ngoan như thế lại hút thuốc phiện, hơn nữa còn không phải là thời gian ngắn.” Trần Đình nói.

“Nhưng, tại sao anh ấy lại...?”

Tôi hỏi Trần Đình, những tôi càng muốn hỏi Mộ Thừa Hòa.

Trần Đình đứng dậy, nhìn quanh phòng khách.

“Em có biết vì sao khi phải đi công tác, Mộ Thừa Hòa sẽ không cho em ở đây một mình không?”

Tôi như một khúc gỗ, lắc đầu.

“Căn nhà này đã tu sửa hai lần. Trước đây cửa lớn không phải dạng cửa chống trộm như bây giờ, mà là loại cửa cổ kính, phía trên có một kính cửa sổ nhỏ, phía dưới là gỗ.” Trần Đình miêu tả.

“Em biết loại cửa đó, kính cửa sổ bên trên có thể mở ra thành từng khe nhỏ.” Tôi đáp.

“Đúng lúc có thể thông dây vào đây, rồi thắt rút, móc lưng lẳng trên cửa, treo cổ trên đó càng tiện.”

Chuyện này tôi cũng biết, trước đây có một nữ phạm nhân trong trại giam nơi mẹ tôi làm việc đã treo cổ bằng dây giày như thế, lúc ấy tôi còn nhìn thấy cô gái tự tử không thành ấy trong bệnh viện. Nhưng, những lời Trần Đình nói, và cả sự thật đang dần sáng rõ kia, khiến bàn tay của tôi không tự chủ mà run lên.

“Ba của Mộ Thừa Hòa đã chết như thế. Thời gian về sau sức khỏe của cậu ấy không tốt, nhưng lời nói lại đặc biệt nhiều, nên mới kể cho tôi nghe. Mộ Thừa Hòa nói, lúc ấy cậu ta còn đang ngủ trong phòng, sáng sớm thức dậy thì đã thấy ba mình treo trên cửa, toàn thân đã cứng lạnh.”

Sự thật vạch ra, một nỗi đau từ đầu đó hung dũng ép sát vào đầu tôi, nước trong cơ thể dường như đều đã hội tụ vào khoang mắt, chỉ chực trào ra. Tôi muốn khóc, nhưng tôi không thích khóc trước mặt người ngoài, vì thế tôi cố sức mà mở to mắt, hít thở sâu.

“Em biết rồi, em biết rồi, em biết.....” Tôi không ngừng nói như thế với Trần Đình.

Trần Đình thấy vậy, bèn đi tới bên xoa đầu tôi.

“Tôi xem em là một cô gái đã trưởng thành nên mới nói với em. Mộ Thừa Hòa không dễ dàng, mấy năm trước vẫn còn uống thuốc chống u uất, suy cho cùng tôi cũng là người ngoài, có một số việc tự cậu ấy sẽ nói với em. Tiết Đồng,” Thầy trầm ngâm một lúc mới tiếp tục, “Hy vọng em thật lòng thật dạ yêu cậu ấy. Nếu không, bây giờ rút lui vẫn còn kịp.”

Về sau, khi đến giờ hẹn với Trương Lệ Lệ, tôi mới ra ngoài, suốt chặng đường tôi không hề nói gì.

Lần đầu tiên khi đến đó, anh ấy đã dùng giọng điệu trêu ghẹo bảo có người từng treo cổ trên cửa, tôi còn tưởng đó chỉ là một lời nói đùa.

Chả trách anh ấy có nhà không ở, lại chạy tới chỗ Trần Đình.

Cũng chả trách anh ấy lại nói, không có tôi, anh ấy không có dũng khí ở lại đó nữa.

Ban đêm khi nói chuyện điện thoại với Mộ Thừa Hòa, tim tôi chưa chát vô cùng, song lại không biết phải mở lời như thế nào cho những chuyện đó.

(4)

Mỗi buổi tối khi ăn cơm xong, học sinh nghỉ ngơi một lúc sẽ phải tiếp tục tập huấn ca đêm, tuy nhiên cường độ nhẹ hơn nhiều. Có khi sẽ là làm vệ sinh, có khi sẽ chia đội hát bè.

Đang trong lúc vui chơi với mọi người, thì nhận được điện thoại của mẹ.

Ở ngoại ô như thế này, buổi tối chẳng có tiết mục gì, chỉ còn mỗi việc luân phiên nghe điện thoại từ bạn bè và người thân thôi. Và mẹ thì siêng gọi cho tôi hơn cả Mộ Thừa Hòa.

“Mẹ,” Tôi hỏi, “Không phải mẹ đang trong ca trực sao?”

“Vốn dĩ là tới mẹ trực, ai ngờ bác Trần của con đột nhiên đi xe đường dài sang đây, nên mẹ đổi ca trực với người khác.”

“Ồ.” Lần này, tôi biết người mẹ đang nói là ai rồi.

“Con xem đó, mẹ đã nói sẽ không nhắc ông ấy trước mặt con.....”

“Mẹ à, hai người chuẩn bị khi nào kết hôn?”

“Hả?” Mẹ bất ngờ.

“Chẳng phải từ năm ngoái mẹ đã nói muốn kết hôn sao? Cũng lâu vậy rồi, sao không nghe mẹ nhắc đến?”

“Mẹ.... con....” Hiển nhiên là mẹ có hơi kinh ngạc với thái độ của tôi.

“Lúc trước con không đồng ý, không có nghĩa là bây giờ con vẫn không đồng ý. Chỉ cần bác ấy tốt với mẹ, mẹ cảm thấy vui là được.” Tôi dịu giọng.

Tôi đã từng hỏi Mộ Thừa Hòa về vấn đề mẹ anh ấy tái hôn, anh ấy đã đáp tôi rằng: “Khi mới bắt đầu là hận, sau này lớn lên rồi suy nghĩ lại, mới biết thật ra đó là ích kỷ.”

“Bây giờ anh không để tâm nữa sao?”

“Nói hoàn toàn không để tâm là giả thôi. Nhưng, chúng ta không có quyền dùng khoái cảm của mình mà chà đạp hạnh phúc của người khác.”

“Tiết Đồng, cảm ơn con.” Mẹ rất vui.

“Mẹ, ba mẹ bắt đầu thường xuyên cãi nhau là từ sau lần con bị bắt cóc trong công viên đúng không? Mẹ trách ba, và ba trách mẹ.”

“Sao đột nhiên con lại hỏi chuyện này?”

“Con luôn tưởng là vậy.”

“Không phải, không phải. Ba mẹ không hợp nhau, chuyện không phải vì con.”

“Vậy là về sau ba có người khác rồi?”

“Sao đột nhiên con lại nói thế?”

“Lần trước khi đứng trước mộ, mẹ giận quá nói hớ nửa câu, lúc ấy con đã đoán ra.”

“Đồng Đồng...”

Không hiểu vì sao, mẹ chợt gọi tôi như thế, cũng với giọng điệu ấy, tôi bỗng có cảm giác như mình lại trở về lúc nhỏ, khi chưa đổi tên, tên là Tiết Đồng. Mọi người đều gọi Đồng Đồng, Đồng Đồng, bởi vì mẹ họ Đồng. Nhưng bà nội tôi lại nói, một người phụ nữ sao có thể chiếm mãi tên của con cháu nhà họ Tiết, cho nên tôi đã bị đổi tên.

“Tại sao mẹ không nói với con sớm hơn?”

“Ba mẹ vốn định chờ con lên đại học rồi mới nói với ông bà nội của con, rằng ba mẹ sẽ ly hôn, ngờ đâu lại xảy ra tai nạn đó. Mẹ nghĩ, con yêu ba đến vậy, bây giờ ba cũng chết rồi, hà tất còn phải nói ra?”

“Mẹ, trước đây con đã không hiểu ẹ, bây giờ con cũng có người mình yêu rồi, con biết làm một người phụ nữ không đơn giản.”

Dường như mẹ đã khóc, một lúc sau mới bảo: “Dắt nó đến gặp mẹ đi. Tiểu Lý bảo Tiểu Mộ rất đẹp trai.”

“Còn một chuyện con phải nói với mẹ.”

“Nói đi.”

“Mộ Thừa Hòa là giáo viên của Đại học A, hiện giờ chúng con đang ở chung một nhà.”

Bên kia điện thoại, mẹ khựng lại một lúc, sau đó như đã lấy lại sự bình tĩnh thường ngày, mẹ hỏi: “Cậu ta còn độc thân chứ?”

“Dạ.”

“Chưa từng kết hôn?”

“Dạ chưa.”

“Trong nhà còn ai?”

“Ba của anh ấy trước đây cũng là giáo viên trường đại học A, đã qua đời. Mẹ anh ấy là công chức viên, nghe nói chức vụ rất cao. Có một người cha kế, còn có một em gái, nhưng không thường xuyên liên lạc.”

“Con cảm thấy Tiểu Mộ có thật lòng với con không?”

“Con....” Mặt tôi chợt đỏ lên, “Làm sao con biết anh ấy có thật lòng không chứ?”

“Con ngốc à, những chuyện này, tự mình sẽ có cảm giác, gạt được người ngoài, không gạt được bản thân đâu.”

Tôi nghiêm túc ngẫm nghĩ, ngẫm rồi lại nghĩ, cuối cùng gạt đầu, “Anh ấy thật lòng.”

“Con muốn sống suốt đời với cậu ta chứ?”

“Muốn.”

“Vậy thì đừng quan tâm người khác sẽ nói gì nữa. Áp lực của cậu ta lớn hơn con, chỉ khi con vượt qua được thử thách này, Tiểu Mộ mới có thể vượt qua.”

Câu nói này của mẹ giống như một viên thuốc định thần vậy, tôi chợt hiểu ra.

Tôi sợ gì chứ?

Chuyện đáng sợ nhất giữa hai chúng tôi, chẳng còn gì khác nữa ngoài việc mất đi anh ấy.

Trước khi ngủ, tôi không biết phải làm gì bèn cầm điện thoại lên xem hình ảnh trong bộ sưu tập, đến những tấm gần cuối, tôi nhìn thấy tấm hình của hai năm trước.

Đó là buổi hội thảo hàng không của hai năm trước, tôi trốn học lên theo sư huynh Lý vào nghe bài diễn thuyết của Mộ Thừa Hòa. Bạch Lâm gửi tin nhắn nhắc nhở bắt tôi phải chụp một tấm ở hiện trường về.

Mộ Thừa Hòa đứng trên khán đài, áo vest trắng tắp, nụ cười ung dung, lịch lãm đầy phong thái.

Vì khoảng cách quá xa, độ phân giải lại không lớn, do đó tấm hình không rõ một chút nào, để đến khi tôi phóng to đến hết cỡ, thì gương mặt của anh ấy đã càng thêm mơ hồ.

Nhưng, khi tôi nhắm mắt lại, lập tức có thể nhớ ra thần sắc của anh ấy lúc đó.

Trí tuệ đến thế.

Nho nhã đến thế.

Trương Lệ Lệ đang đập mũi trên giường.

“Lúc nhỏ cô có ước mơ gì không?” Tôi nằm ngửa người, hỏi băng quơ.

Trương Lệ Lệ suy nghĩ một lúc, “Mơ được làm thị trưởng, tôi đã viết bài tập làm văn như thế đấy, còn được lãnh thưởng nữa, ai ngờ đâu bây giờ lại thế này.”

Tôi cười, áp điện thoại vào trước ngực, “Tôi có quen một người, người đó nói với tôi ước mơ và lý tưởng là không giống nhau. Ước mơ nhiều lúc ở xa tầm với, nhưng lý tưởng thì có thể thành hiện thực, chúng ta nỗ lực vì nó, thì sẽ thực hiện được mục tiêu. Khi chúng ta hoàn thành từng cái lý tưởng, vậy chúng ta sẽ đến gần ước mơ ban đầu.”

“Chuyện đó khó biết chừng nào, y như Đường Tăng đi thỉnh kinh vậy.”

“Lúc trước tôi cũng nghĩ như thế. Nhưng người mà tôi quen biết ấy đã gần như thực hiện được rồi. Anh ấy đang từng bước thực hiện ước mơ của mình, kiên định và quật cường đến thế, khiến tôi phải ganh tỵ.”

Tôi như bị trúng tà thuật vậy, cứ nói mãi không ngừng.

“Bây giờ tôi nhớ ra rồi, tôi cũng có ước mơ.” Tôi bảo, “Phiếu đăng ký nguyện vọng khi thi đại học là do tôi tự điền, tôi chỉ chọn ngoại ngữ, vì tôi đã từng muốn làm một người phiên dịch. Khi còn nhỏ, mới tiếp xúc với ngoại ngữ, tôi không thích một chút nào. Nhưng ba tôi lại rất quan tâm theo dõi tin tức, mỗi năm đều có chương trình phỏng vấn hiện trường trực tiếp, ba rất thích xem. Tôi vừa làm bài tập vừa nghe, trong lòng rất khâm phục những người phiên dịch ấy, có thể vừa nghe vừa dịch lại lời của người khác. Sau này người lớn nói với tôi, đó không phải là phiên dịch thông thường, đó là dịch cabin, là một loại phiên dịch rất cao cấp.”

“Thế là tôi nghĩ, tôi cũng phải làm một người như thế, vì vậy tôi mới chọn ngành ngoại ngữ.”

“Nhưng, trong bốn năm học ấy, tôi lại chỉ biết phải lấy điểm cao, phải thi đậu, phải tìm một công việc tốt. Nhưng công việc thế nào mới được cho là tốt? Ở lại trong thành phố, lương cao, công việc nhẹ nhàng, sắp dễ tính. Tôi đã dần quên mất lý tưởng ban đầu.”

Hai chúng tôi cùng im lặng rất lâu, rất lâu.

Cuối cùng Trương Lệ Lệ hỏi: “Cô muốn dịch cabin?”

“Ừm.”

“Nhưng đâu có dễ như vậy?”

“Lúc này tôi cũng suy nghĩ qua rồi, tôi sẽ thi vào làm nghiên cứu sinh trong Học viện phiên dịch trước, sau đó thử xem sao.”

Tôi cầm điện thoại lên nhìn tấm ảnh ấy một lần nữa, trong bóng đêm, luồng sáng xanh mờ từ màn hình tỏa ra.

“Cô có nhớ bài thơ của Thư Đình mà chúng ta được học hồi trung học không?” Tôi hỏi.

“Gửi tặng cây sồi?”

“Tôi đã học bài thơ đó mấy lần mà cũng không thuộc, cuối cùng bị cô dạy văn phạt chép mấy chục lần.”

Trương Lệ Lệ cười bảo, “Phàm là những thi ca hay văn chương có liên quan đến tình yêu, tôi đều thuộc rất nhanh.” Nói xong, Trương Lệ Lệ khẽ đọc lại bài thơ ấy.

“Gửi tặng cây sồi – Thư Đình

(tạm dịch)

Nếu như em yêu anh

Em tuyệt đối sẽ không làm một dây leo như lăng tiêu

Bám vào cơ thể của anh để làm nổi bật chiều cao của mình;

Nếu như em yêu anh

Em tuyệt đối không học theo những con chim si tình

Lập đi lập lại một bản nhạc giữa mây cao rừng xanh;

Cũng không như nguồn nước suối,

Mang niềm an ủi quanh năm cho cảnh vật tiêu điều;

Cũng không làm đèo núi hiểm trở,

Tăng thêm độ cao của anh, điểm thêm nét oai hùng của anh.

Thậm chí là ánh mặt trời.

Thậm chí là mưa ngày xuân.

Không, tất cả những điều này cũng chưa đủ!

Em bức thiết phải là cây gạo mọc bên cạnh anh,

Làm một hình tượng đại diện, đứng ở bên cạnh anh.

.....”

Giọng nói của Trương Lệ Lệ ngày thường đã rất hay rồi, giờ đây cô hạ thanh âm xuống, ngâm thơ trong màn đêm yên tĩnh như vậy, càng làm rung động lòng người. Không biết là câu nào đã xúc động vào sợi dây cung trong đáy lòng cô, khi chữ cuối cùng thốt ra, tôi nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào của cô ấy.

“Tiết Đồng, cô nói xem, tôi còn có thể gặp được một tình yêu như vậy không?” Cô ấy hỏi.

“Còn phải hỏi sao? Chắc chắn là có.” Tôi vừa đáp, vừa quay mặt vào tường vờ như muốn ngủ.

Rất lâu rất lâu sau, tôi mới lại mở mắt ra, lặng lẽ lau đi nước mắt trên mặt mình, trong lòng thầm nói: “Mộ Thừa Hòa, em cũng sẽ làm cây gạo của anh.”

12. Chương 12

Chương 12 – Anh yêu em

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

(1)

Trong ngày diễn tập đầu tiên, trường đã thêm thức ăn cho sinh viên, còn có cả cá, trông giống như một bữa tiệc chia tay vậy. Sau bữa tối, mọi người đều về phòng thu dọn đồ đạc của mình, bởi vì ngày mai, tất cả sẽ trực tiếp ra về sau buổi lễ.

Có vài sinh viên đã bắt đầu thương cảm, mãi bám theo huấn luyện viên đòi ca hát, chuyện trò. Vài người còn kéo áo thầy huấn luyện xin điện thoại và địa chỉ nhà. Song, nhà trường có quy định không thể để lại bất kỳ phương thức liên lạc nào với học sinh, do đó thái độ của họ rất dứt khoát. Nữ sinh bèn van nài tôi đi xin giúp, hôm ấy lại trùng hợp là ngày thứ nhất của thời kỳ sinh lý, bụng đau dữ dội, thêm vào có chút cảm lạnh, cổ họng lại càng khó chịu. Đang một mình chịu đựng và đau đầu bởi những cơn khỉ nhóc này thì Mộ Thừa Hòa chợt gọi điện tới, chắc là anh ấy muốn báo với tôi anh ấy đã về đến nhà.

Tôi cười cười, nói với học trò: “Được rồi được rồi, để cô nghe điện thoại xong rồi nói tiếp được không?”

“Im lặng! Bạn trai của cô Tiết gọi điện tới.” Một cô gái có biệt danh ‘Đường Đường’ nói lớn, sau đó còn tỏ vẻ thần bí mà ra dấu ‘suyt’ với mọi người.

Nó không nói thì thôi, kêu lên thế này trái lại dẫn đến những lời trêu ghẹo.

“Ồi ối, cô Tiết của chúng ta không phải còn độc thân sao.”

“Tiêu rồi, đêm nay có nhiều bạn nam bị thất tình thôi.”

“Cô Tiết, tim của chúng em đang rỉ máu.”

Tôi một mặt bảo họ nhỏ tiếng một chút, mặt khác mỉm cười ẩn nút nghe.

“Đủ rồi đủ rồi, đừng làm ồn. Sư mẫu và sư công giận bây giờ!” Đường Đường lại phát hiệu lệnh.

Mộ Thừa Hòa đứng lúc nghe được câu cuối cùng, bèn hỏi: “Sư công?”

“Hay anh muốn được gọi là sư mẫu?” Tôi hỏi lại.

“Trước đây anh nghe có người gọi là sư trưởng nữa.” Anh ấy nói như rất nghiêm túc.

(Chú thích: ‘trưởng’ là trưởng phụ)

“Gì mà lung tung vậy.” Tôi không nhịn được cười, về đến phòng mình, đuổi hết tụi nhóc ra ngoài rồi đóng cửa lại.

“Còn nhớ lúc trước có người gọi anh là tổ sư gia, không ngờ hai năm sau lại bị giáng cấp.” Nói xong còn thở dài một cách rất nhập vai.

“.....” Cái người này, đúng là biết cách chảnh thật.

Nhóm người bên ngoài vẫn chưa chịu đi, tôi đành nói vài lời rồi cúp máy, xong mở cửa ra.

“Không ớn lạnh gì hết.” Đường Đường đứng nghe trộm này giờ cảm thán.

“Đúng đó đúng đó.”

“Chỉ ít cũng phải ‘mua~’ một cái chứ.”

“Biến mất trong vòng ba phút cho tôi!” Tôi ra oai.

Đợi khi họ đã đi cả rồi, tôi mới nhìn điện thoại trong tay, tôi muốn hỏi anh ấy, đêm nay ở nhà một mình, lỡ có sợ thì phải sao đây. Dẫn đo giấy lát, cuối cùng vẫn đã không gọi, đặt điện thoại xuống bàn rồi ra sân xem họ tập huấn.

Tuy bảo là đêm cuối cùng luôn luôn có buổi diễn tập để chuẩn bị cho sáng ngày mai, nhưng kỳ thực thì chỉ là sĩ quan huấn luyện của mỗi đội tổ chức cho đội mình ngồi hát.

Tôi đi lấy nước suối phân phát cho các thầy, cả nhóm người nhìn thấy tôi liền như tóm được một cái gì vậy.

“Cô Tiết cũng hát một bài đi!”

Tôi cười cười lắc đầu, trốn ra cuối đội, ngờ đâu bên này nghe thấy động tĩnh xong cũng liền kêu tôi hát.

Tuy tôi là một vua hát hò, nhưng trước mặt bao nhiêu học sinh thế này, tôi làm gì có gan bẻ mặt? Kiểu nào cũng không chịu! Nhưng tôi càng không chịu thì bọn chúng càng đòi, chính trong lúc này, một lính gác chạy vào, đứng từ xa kêu lớn.

“Cô Tiết ơi, ngoài cửa có một người đến tìm, nói là gia quyến của cô đấy.”

Doanh trại quy định không cho người ngoài vào, vì thế người thân hay gia quyến gì đấy đều không được vô, chỉ có thể gọi điện thông báo trước hoặc để sĩ quan huấn luyện ra xem là ai, sau đó mới cho ra ngoài một lúc. Có lúc không tìm được học sinh đó thì cũng vô phương.

Lính gác này tính tình rất tốt, cũng khá thân với tôi, thường xuyên xách đồ giúp tôi, thật không ngờ hôm nay lại chạy cả vào đây để thông báo.

Nhưng mà, giọng cũng to quá rồi chẳng?!

“Gia quyến?” Tôi lăm lăm trong ngưỡng cửa. Tôi làm gì có gia quyến ở đây?

Ngờ đâu tai của người này lại thính đến thế, vội giải thích: “Cậu ấy nói là gia quyến của cô, tôi cũng không rõ là ai nữa. Tóm lại là con trai, độ hai mấy ba mươi tuổi ấy.”

“Chắc chắn là sư công của chúng ta rồi!” Một nam sinh đứng dậy nói lớn.

“Ha....” Cả bọn cùng cười.

Tôi bưng cái mặt đỏ như trái táo chín đi cùng lính gác ra ngoài, quả nhiên trông thấy Mộ Thừa Hòa.

Anh ấy đứng dưới bóng tối, phía trước xe của mình, vóc dáng cao ráo rất có khí chất, trông như cây thông xanh rì kiêu ngạo đứng giữa gió hàn, một thân một mình, mộc mạc nhưng cao thượng, không có gì ngăn chặn được sự sinh trưởng của nó, và nó còn đang ngưỡng đầu lên trời tiếp tục chinh phục đỉnh cao, đứng trên mặt đất, đứng trên tầng mây.

Anh ấy đi vài bước về phía tôi, ánh đèn đã dần soi rõ gương mặt của anh. Tôi vẫy vẫy tay với anh ấy, anh thấy vậy bèn gạt đầu rồi cười cười đứng yên chờ tôi tới gần, trầm tĩnh ôn hòa, như nước trong như ngọc sáng. Vốn dĩ tôi cũng chỉ đi với tốc độ bình thường thôi, nhưng nhìn thấy cảnh này, tâm trạng không kìm nén được nữa, đôi chân đã không tự chủ mà chạy về phía Mộ Thừa Hòa.

Có điều, đứng trước cổng như thế cũng không phải là cách.

Xung quanh đây là đất hoang cỏ dại, song tôi và Trương Lệ Lệ đều đã thuộc địa hình nơi này, thế nên tôi dắt Mộ Thừa Hòa đi tản bộ. Vùng này rất vắng, thỉnh thoảng có vài chiếc xe hàng chạy qua, bình thường cũng rất ít thấy người qua lại. Trời tối thế này, nếu không phải có Mộ Thừa Hòa ở đây, tôi căn bản chẳng dám đi ra ngoài. Hai chúng tôi cứ thế dạo bước trên đường, anh ấy đi bên ngoài, tôi đi bên trong. Anh ấy cao hơn tôi, vì thế hai chúng tôi... không thể gọi là vai kề vai.

Nhìn anh ấy, dường như lòng tôi lại bỗng chùn xuống. Tại sao anh ấy lại nói với người khác là gia quyến của tôi, mà không phải là người yêu hay bạn trai? Tính khí trẻ con lại không nghe lời mà xồng xộc xông vào náo, tôi lại bắt đầu bướng bỉnh.

“Sao không gọi điện cho em trước?” Tôi hỏi.

“Gọi rồi, không có người nghe.” Anh ấy giải thích.

Tôi thọc tay vào túi áo, đích thật là không mang theo điện thoại.

“Em bị cảm sao?” Anh ấy hỏi.

“Ừm, hơi nghẹt mũi.”

“Cổ họng có đau không?”

“Không đau.”

“Nếu biết trước thì anh mang thuốc cho em rồi.”

“Em có mang thuốc dự phòng. Hơn nữa, ở đây có bác sĩ mà.” Không cần anh tốt bụng đâu.

“Vây lát nữa về nhớ uống đấy, không được nữa thì phải đến tìm bác sĩ.” Anh ấy nói.

“Chuyện của em tự em biết lo.” Tôi chột chặn họng anh ấy.

Anh ấy càng quan tâm tôi thì tôi càng cảm thấy anh ấy đang chột dạ, tôi bất giác rời ra xa, để một khoảng trống giữa hai chúng tôi.

“Tiết Đồng.”

Tôi ‘hmm?’ một tiếng.

“Em đang giận anh sao?” Anh ấy hỏi.

“Không có.” Tôi chối ngay.

“Em không thích anh đến thăm em?”

“Không phải.”

“Anh đã làm sai chuyện gì?”

“Không có.”

Mộ Thừa Hòa khẽ thở dài.

Không biết là người này đã thật sự tin lời tôi nói hay là sao, tóm lại anh ấy đã im lặng, và như thế thì tôi càng bức bối. Tôi nói không có giận là không có giận sao? EQ của anh ấy thấp đến vậy sao? Không nhìn ra được nỗi lòng của con gái sao? Không biết tự kiểm điểm sao? Không thể dỗ dành tôi một chút sao? Suy nghĩ như thế, tôi càng đi càng nhanh, chẳng bao lâu để lại một mình Mộ Thừa Hòa đi ở phía sau, và rồi bụng tôi chột đau thắt lại, không đi thêm được nữa.

Anh ấy bước tới gần, như đã phát hiện ra sắc mặt tôi hơi khác lạ, “Em sao thế?”

“Đau bụng.” Tôi đáp.

“Vậy hãy mau về nghỉ ngơi, đừng đi nữa.”

“Ừm.” Tôi nói

“Đi ngược lại đường cũ à?”

“Bên này có một đường tắt, đi hết đoạn này sẽ tới nơi.” Tôi tiếp tục đáp.

Nhìn xuống con đường đất cát lổt đá, Mộ Thừa Hòa nói: “Để anh công em.”

Tôi hoảng hồn, “Em làm gì yếu đuối như vậy. Đi chậm chậm là được.”

Không chờ anh ấy nói thêm gì, tôi lập tức bước xuống con đường bên dưới, nhảy qua rãnh cống, phóng qua con đường nhỏ bên kia. Một loạt các hành động này khiến tôi cảm giác được một dòng chảy nóng từ trong người đang hướng nhanh xuống. Bụng co giật, đau đến mức khiến tôi khó đứng thẳng người.

Mộ Thừa Hòa chạy nhanh tới bên tôi, cúi người xuống, lại nói: “Mau leo lên, anh công em.” Hình như có hơi giận rồi.

Nhưng tôi vẫn đứng yên một chỗ không động dậy.

Còn tưởng rằng chúng tôi sẽ còn chiến tranh như thế một lúc nữa, ngờ đâu anh ấy chợt nói: “Có phải anh càng khó chịu, thì em càng vui phải không....” Thần sắc âm trầm.

“Em không có.”

“Làm sao mà không có?” Mộ Thừa Hòa thấp giọng phản bác lại tôi, “Rõ ràng em biết rằng chỉ cần em không vui, hoặc cảm thấy không khỏe thì anh sẽ đau lòng, nhưng em vẫn cứ làm như vậy.”

“Em không có, không có, không có.” Tôi bắt đầu không biết mình đang nói gì.

“Tiết Đồng, nếu em ghét anh, em có thể dùng cách khác để chọc giận anh, nhưng em đừng tự hành hạ bản thân.” Anh ấy cúi thấp đầu.

“Em đâu có ghét anh?!” Tôi lập tức phản bác.

Anh ấy vẫn chỉ mang nét mặt âm trầm đứng đấy, không đáp lại câu nói của tôi.

Tôi chợt cảm thấy uất ức, “Em ghét anh hồi nào, em đâu có... Em chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu, và hung thủ làm cho em phải bị như thế chính là anh, nên em muốn anh cũng phải khó chịu, ngờ đâu.... ngờ đâu thấy anh khó chịu, tim của em lại như bị dao xén vào vậy, lại càng đau hơn.”

Trước khi quen biết Mộ Thừa Hòa, tôi không thích khóc. Nhưng khi nói hết những lời này, tôi cảm thấy mình vừa ngốc lại vừa buồn cười, nhớ lại những lần trước khi cố tình muốn chọc giận anh ấy, nước mắt đã bất chợt tuôn rơi, rơi ở trước mặt anh ấy.

Mộ Thừa Hòa thấy vậy vội ôm tôi vào lòng, không ngừng nói: “Lúc này còn tự nhiên mà, sao lại khóc rồi. Cũng tại anh hết, tại anh cả. Em nói gì cũng được, anh không giận, anh không đau lòng nữa.....”

Anh ấy từ bỏ hết mọi lập trường của mình lúc này, chỉ dỗ dành tôi, gần như là nuông chiều.

Hai mươi mấy năm cuộc đời, chưa bao giờ có người chiều chuộng tôi như vậy. Lúc nhỏ mỗi khi tôi khóc, mẹ sẽ bực dọc, bà nội sẽ mắng tôi vô dụng. Tôi không giống những đứa trẻ khác, hề khóc là sẽ được những gì mình muốn. Dần dần, tôi không thích khóc nữa, vì vậy, tôi chưa bao giờ xem nước mắt là vũ khí hay là gì đó quý giá. Nhưng, với Mộ Thừa Hòa, nó hoàn toàn khác biệt.

Anh ấy ôm lấy tôi, ôm rất chặt, giống như nước mắt của tôi chính là điểm yếu chí mạng trong đời anh vậy.

Tiếng chít chít của côn trùng từ đâu đó vọng đến, anh ấy gọi nhỏ như dò thám: “Tiết Đồng?”

“Chuyện gì?” Tôi hỏi nhỏ.

“Anh chưa công em bao giờ. Cho anh công em một lần, được không?” Anh ấy cũng hỏi nhỏ.

Tôi do dự một lúc, cuối cùng gật đầu, lau đi nước mắt trên mặt.

Khi mới bắt đầu, toàn thân tôi đều cứng đờ, thậm chí tôi không dám thở mạnh, chỉ sợ làm anh ấy mệt. Lát sau, tôi phát hiện sự lo lắng này của mình là dư thừa, Mộ Thừa Hòa mạnh mẽ hơn tôi tưởng rất nhiều. Thế là, tôi từ từ nằm lên lưng anh ấy, hai tay vòng qua cổ của anh, đầu khế kề vào vai anh.

“Em còn đau không?”

“Đau.” Thật ra thì đã không mấy đau nữa rồi, nhưng con ác ma trong lòng tôi bắt tôi phải trả lời như thế. Có lẽ đúng thật như Mộ Thừa Hòa nói, nhìn thấy anh ấy khấn trương vì tôi, tôi sẽ thấy mãn nguyện.

Con đường trải đá này tuy cũng rộng nhưng hai ba mét, nhưng khắp khiêng và khó đi vô cùng, lại không có đèn, chỉ có thể cạy vào ánh trăng và đèn đường hắt vào từ con phố bên ngoài, vì thế anh ấy đi rất chậm.

“Anh cố gắng đi vào chính giữa nha, nhìn thấy cái gì đen đen cũng đừng giẫm vào, nói không chừng là rắn đấy.”

“Ừm.” Anh ấy đáp.

“Anh lớn lên ở trung tâm thành phố phải không, chưa từng đi đường núi?”

“Có đi chứ, nhưng không nhiều, hơn nữa đều do ba anh công.”

Nhắc đến ba của anh ấy, tôi không kìm được lòng, áp mặt vào cổ anh.

“Ba của anh chắc chắn là một người cha rất giỏi giang.”

Mộ Thừa Hòa trầm lặng một lúc mới nói: “Không phải. Có lẽ ông ấy là một người giỏi giang, nhưng không hẳn là một người cha tốt.”

“Tại sao?”

“Một người cha tốt sẽ không như ông ấy, bỏ lại con của mình.....”

Tôi không lên tiếng.

Đi được vài bước anh ấy mới lại nói: “Nhưng cũng không thể trách ông ấy, đều là lỗi của anh.”

Chúng tôi đã qua nửa đoạn đường, anh ấy quay đầu lại hỏi: “Em còn đau không?”

Lần này tôi không dám làm cản nữa, thành thật trả lời: “Hết đau rồi.”

Nghe thấy thế, hình như anh ấy an tâm hơn, thở phào nhẹ nhõm, song cũng không có ý định thả tôi xuống, chỉ tiếp tục đi.

Tôi nói: “À phải, em đã nghĩ ra mình muốn làm gì rồi. Năm sau em sẽ đi thi chương trình nghiên cứu sinh của học viện phiên dịch, hình như sẽ bắt đầu ghi danh từ tháng sau. Tóm lại, em sẽ vừa làm việc bên này, vừa ôn tập để đi thi, không phí thời gian, lại còn có thể kiếm tiền. Lúc trước em cứ ước được dịch cabin, cho dù không thành công, nhưng chí ít em đã từng nỗ lực, sau này cũng không hối hận.”

“Có chí thì nên.” Anh ấy cười.

“Ngoại ngữ hai em chọn tiếng Nga đấy. Anh phải ôn tập cho em.”

“Được thôi.” Lại cười.

Chỉ một đoạn đường ngắn, tôi nằm trên lưng anh ấy, cảm nhận được hơi ấm và hơi thở từ một con người khác, tôi chợt cảm thấy, dường như giữa hai chúng tôi đã có một sợi dây liên kết cả đời.

Lâu nay tôi không biết phải gọi anh ấy như thế nào, lúc trước gọi thầy, sau này thì lướt luôn cách gọi, lần đó nhất thời tức giận thì gọi luôn cả tên lẫn họ anh ấy. Những người xung quanh, có người gọi anh ấy Tiểu Mộ, có người gọi Thừa Hòa, anh ấy bảo ba gọi anh ấy là Tiểu Hòa.

Còn Mộ Thừa Hòa, từ đầu đến cuối cũng đều gọi thẳng tên tôi, hai chữ: Tiết Đồng.

Có lẽ vì khi ở nhà ba mẹ rất ít dùng tên thân mật chẳng, cho nên tôi luôn cảm thấy tên trong nhà nghe ngớ ngợ. Nhưng, ngay trong giây phút này đây, giữa cảnh đêm và gió mát, tôi đột nhiên rất muốn gọi tên anh ấy.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng tôi dịu dàng thở thẽ một tiếng: “Thừa Hòa.”

Bước chân của anh ấy hình như có hơi khựng lại, rồi hơi nghiêng mặt: “Hmm?”

“Thừa Hòa.” Tôi lại gọi.

Lần này anh ấy không đáp lại nữa, nhưng nụ cười hiện rõ trên mặt.

(2)

Kế hoạch ban đầu của chúng tôi là sẽ đi câu cá vào Lễ Quốc Khánh, chẳng ngờ trời lại mưa. Mưa rơi rớt từ đêm hôm qua đến sáng hôm nay, tí tách tí tách, không khí cũng man mác hơi lạnh của mùa thu. Tôi rất thích ngồi ở nhà với Mộ Thừa Hòa trong thời tiết thế này. Anh ấy làm việc trong phòng khách, tôi bận bịu qua lại song cũng không làm phiền anh ấy, có lúc tôi sẽ tự đọc đề thi, có khi lại quét lau nhà cửa, thỉnh thoảng cũng rót nước cho anh ấy. Dẫu cho không nói một lời nào, tâm trạng cũng tươi đẹp vô cùng.

Tiếc rằng, một cú điện thoại đã phá vỡ sự yên tĩnh này.

Bác gái ở bên kia đầu dây nói: “Tiết Đồng, đến đây đi, ông nội của con..... sắp không được rồi.”

Mặt tôi tức thì trắng bệch.

Mộ Thừa Hòa bước tới hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Anh ấy chở tôi đến bệnh viện. Mưa rơi xối xả, càng ngày càng nặng hạt, tôi mơ màng nhìn hai căn gạt nước ở trước mặt đưa đi đưa lại.... Phía trước là cụm đèn giao thông, anh ấy nhìn tôi, nhưng rồi cũng chỉ im lặng.

Khi đến phòng của ông, chúng tôi chỉ trông thấy bác gái và bà nội đang ngồi trước giường bệnh. Ông nội đang nằm trên giường, ống dẫn trước đó đã bị thay thế bằng chụp ôxy. Thiết bị hỗ trợ bên cạnh không ngừng kêu lên títt títt, trên người ông là tấm chăn, lồng ngực phập phồng cùng với nhịp hô hấp của máy móc....

Bác gái thấy tôi vào cửa liền nói, “Tiết Đồng con đến rồi à, chú và bác hai của con đã đi thương lượng với bác sĩ rồi.” Nói xong, nhìn thấy Mộ Thừa Hòa ở phía sau tôi, ánh mắt của bác gái có hơi hồ nghi. Song vì tôi không nói gì, nên Mộ Thừa Hòa bèn lễ phép cúi đầu chào. Không phải là muốn cố tình giấu giếm anh ấy, chỉ vì lúc này tôi không còn tâm tư quan tâm những việc này.

Bác gái lại nói: “Lần trước con có đến đây thì chắc cũng biết gần đây sức khỏe của ông nội con không mấy lạc quan, bác sĩ cũng đã nói các cơ quan của ông đã bắt đầu suy kiệt, mới sáng nay, huyết áp lại tăng đột ngột, não bộ đã xuất huyết lần thứ hai.....” Nói đến đây, bác gái có hơi nói không nên lời nữa, bắt đầu lau nước mắt.

Trái lại, bà nội rất yên tĩnh, bà lấy tay vuốt ngay lại mái tóc của ông.

Bấy giờ, bác hai và các chú của tôi cùng đi theo bác sĩ vào phòng. Bác sĩ đi đến bên giường, móc từ trong túi ra một chiếc đèn pin nhỏ, mở mắt ông tôi lên soi soi vào trong, rồi bảo bác sĩ thực tập bên cạnh ghi lại số liệu, sau đó rời khỏi.

Bác hai kéo tay áo của bác sĩ thực tập ấy hỏi: “Thật sự là không một chút hy vọng nào sao?”

Bác sĩ thực tập nói: “Điều này rất khó nói, cũng không thể bảo là không có kỳ tích.”

Bác gái nói: “Cũng đã nằm ở đây 5 năm rồi, lúc ấy các người cũng nói có lẽ sẽ có kỳ tích, mãi đến hôm nay lại vẫn là câu này.”

Bác sĩ thực tập đáp lại: “Bác sĩ đích thật là đã cố gắng hết sức, tuổi tác của bệnh nhân lại cao như vậy.....”

Căn phòng im lặng giây lát. Bác sĩ thực tập đóng tập lại định đi. Chú tôi lại hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Bác sĩ thực tập trả lời: “Không phải lúc này bác sĩ đã nói rất rõ ràng rồi sao, thực ra nếu bây giờ rút máy hô hấp ra thì bệnh nhân chẳng khác nào người đã chết. Trong tình trạng này, chỉ xem người nhà của bệnh nhân định thế nào thôi.” Nói xong người đó ra khỏi phòng.

Bác hai lấy ra một điều thuốc và ống quẹt, vừa định đốt lên thì bác gái ở bên cạnh liền nhắc nhở, ông ấy bèn đi ra ban công. Hút liền vài hơi xong, lại đi trở vào. Những người khác vẫn còn đứng nguyên bất động.

Trong phòng chỉ có hai chiếc ghế, bà nội và bác gái đã ngồi, không còn cái nào khác, này giờ tôi chỉ đứng đấy nghe họ nói qua nói lại, giờ đây, tôi muốn tìm gì đó để dựa dẫm. Chính trong lúc này, Mộ Thừa Hòa vỗ vỗ vai tôi.

Tôi quay lại nhìn anh ấy. Anh ấy gật đầu với tôi, như muốn nói: Có anh ở đây, đừng sợ.

Cô lao công vào thay túi rác, trông thấy nét mặt nghiêm trọng của chúng tôi, bà nhiều lời nói vài câu.

Bà ấy nói: “Tình trạng như các vị đây, tôi làm ở đây bao nhiêu năm cũng đã nhìn quen rồi. Thật ra bác sĩ cũng không thể nói rõ ra với các vị. Nhưng các vị để người già nằm như thế, viện phí cao, chính bản thân ông ấy cũng chịu tội, cuối cùng cũng chỉ chống cự được vài ngày.”

Mấy lời của cô lao công đánh thẳng vào trọng điểm.

Bác gái liền nói: “Chị này nói rất có lý.”

Bà nội vừa kéo lại chăn cho ông, vừa hỏi: “Nếu chuyện này để mẹ làm chủ, mọi người có đồng ý không?”

Bác gái nói: “Mẹ, mẹ nói sao tụi con làm vậy.”

Bà nội im lặng một lúc mới bắt đầu nói: “Ông già nằm ở đây bao nhiêu năm rồi, thật ra nhiều lúc mẹ cảm thấy chính mẹ đã ép ông ấy ở lại, bắt ông ấy nằm đây chịu tội. Trong lòng mẹ chỉ mãi nghĩ thế này, thằng ba đã đi rồi, vậy mẹ phải giữ chặt ông ấy, chỉ mong một ngày ông ấy có thể tỉnh lại.”

“Số tiền đó là mẹ đã buộc các con lấy ra, mỗi ngày nằm viện, sức khỏe của mẹ lại yếu, chúng ta buộc phải mời y tá. Những năm qua, các con bỏ ra bao nhiêu, mẹ đều nhìn thấy cả, tất cả chỉ vì suy nghĩ nhỏ nhoi ấy của mẹ, mẹ sợ một khi mất đi nỗi nhớ này, mẹ cũng sẽ đi theo cha con ông ấy.”

“Nhưng bây giờ, sự việc đã như thế này.... bây giờ đã thế này rồi, nếu phải lãng phí thêm vài ngày, thì chi bằng cho ông ấy đi đi.” Nội nói xong, thở dài.

Bác hai bảo: “Vậy con gọi bác sĩ đến.”

Những người khác đều đồng ý.

Tôi lặng lẽ đi đến bên giường, cúi nhìn ông.

Miệng ông đang ngậm một ống hô hấp rất to, được cố định bởi băng keo màu trắng, ống quản ấy buộc miệng ông phải mở ra. Da mặt vàng bủng, khuôn mặt gầy gò. Đã nhiều năm rồi tôi không ngồi ngắm nhìn ông kỹ như thế, ký ức chỉ còn lại một bóng hình mơ hồ.

Bà nội nhỏ người và gầy, mọi người đều bảo tôi có hơi giống nội lúc trẻ, còn ông tôi thì di truyền đặc tính thấp béo, da trắng tóc xoăn cho ba tôi. Khi còn nhỏ, ông cưng chiều tôi còn hơn cả ba. Có một lần, vì xuống quê chơi mà tôi bị lấy chí về nhà, bà nội vừa châm chọc ông bà ngoại tôi, còn vừa cạo đầu tôi ngay trước mặt họ như là để trút giận. Kết quả là các bạn hàng xóm đều nói tôi là tiểu ni cô, không thềm chơi với tôi, ông nội phải làm rất nhiều đồ chơi để dụ họ đừng ăn hiếp và đừng cười tôi.

Không bao lâu, bác sĩ và bác hai đi vào. Y tá đưa gì đó cho họ ký tên.

Bác gái hỏi: “Chỉ lấy hết máy móc đi là được sao?”

Y tá gật đầu.

Bà nội không nhấc tâm ngồi nhìn, nên mọi người đỡ nội ra ngoài.

Tôi đứng đấy, chợt nói một câu, giọng đều đều: “Con không đồng ý.”

Tiếng nói không lớn, nhưng đủ để tất cả mọi người trong phòng đều nghe thấy.

Bác hai và bác sĩ đều cùng lúc ngược lên nhìn tôi.

“Con nói con không đồng ý.” Tôi lặp lại một lần nữa.

Bác gái cầm lại nước mắt, liếc nhìn tôi như nhìn một quái vật vậy: “Tiết Đồng.”

Ở trong gia đình này, tôi chưa bao giờ làm phật ý trưởng bối, trường hợp công cộng thế này thì càng không có.

Bác hai giải thích: “Tiểu Đồng à, đây là ý của bà nội con.”

Tôi nói: “Nhưng con không đồng ý. Ba con mất sớm, vì thế con nói thay lời của ba. Nếu bây giờ ba còn ở đây, chắc chắn ba con cũng không đồng ý!”

Bác sĩ nhìn tôi, lại nhìn bác hai, nói bằng giọng không vui: “Người nhà thương lượng hết đi rồi hãy gọi tôi, tôi còn nhiều việc phải làm lắm.” Nói xong, ông nhìn y tá ra dấu hiệu gì đó rồi rời khỏi.

Bác gái tức thì nổi giận: “Một đứa con nít như con thì hiểu chuyện gì chứ? Con có biết kéo dài thêm một tiếng đồng hồ là bao nhiêu tiền không? Ông của con không có việc làm, không có phí trợ cấp, tất cả đều do chúng ta tự chi. Con có biết cảm thông cho người khác không? Bây giờ đâu phải là chúng ta không chịu chữa trị, mà là chỉ còn cách này, chính tai con cũng nghe bác sĩ nói vậy mà!”

Tôi cắn chặt môi, cũng nổi bướng: “Mọi người chỉ thương tiền thôi không phải sao? Cùng lắm con đi sớm về muộn cố gắng kiếm tiền, dù phải bán máu cũng kiếm tiền về trả lại ọi người, con.....”

Mộ Thừa Hòa ở sau lưng kéo kéo tay tôi, ra ý bảo tôi đừng nói nữa.

“Tiết Đồng!” Bác gái càng phần nộ, “Con đúng là càng ngày càng không ra gì”!

Những người thân đứng bên cạnh cũng không tiện nói gì, và thế là không khí ngưng đọng.

Ngay trong lúc tình thế nặng nề như thế, một giọng nói bất chợt vang lên.

Mộ Thừa Hòa đứng ra nói: “Bác trai bác gái, cháu thay Tiết Đồng xin lỗi mọi người, cô ấy còn nhỏ không hiểu chuyện, nhất thời nói lời trẻ con, hai bác cũng đừng giữ trong lòng. Tin tức này thật sự có hơi đột ngột, Tiết Đồng chỉ là nhất thời không tiếp nhận được, có lẽ cho cô ấy một ít thời gian sẽ đỡ hơn. Mẹ cô ấy không có ở đây, tuy bảo là chồng đã qua đời nhiều năm, nhưng khi ông nội còn tỉnh táo, bác ấy vẫn còn là con dâu của ông. Hay là, chúng ta cố đợi thêm một lúc, đợi mẹ Tiết Đồng đến đây rồi hẵng tính? Dẫu sao cũng đã chờ lâu vậy rồi, cũng không gấp gì một lúc này. Đúng lúc có thể tranh thủ khoảng thời gian này sắp xếp vài thứ cho ông nội, như thế thì Tiết Đồng cũng có tâm lý chuẩn bị?”

Vốn dĩ tôi còn cứng đầu không thềm rơi lệ, dẫu cho khi nghe bác sĩ tuyên bố tin xấu tuyệt vọng ấy, tôi cũng không khóc, nhưng khi Mộ Thừa Hòa nói thay tôi vài lời khách sáo, tôi liền như tìm được một ngọn cỏ cứu mạng, nơi mềm yếu nhất trong lòng bỗng dưng tìm được một lối thoát, hai dòng lệ nóng hổi lập tức chảy xuống.

Tôi hoảng loạn, vội vàng quay mặt đi, nhìn qua vách tường trắng.

Mộ Thừa Hòa lại hỏi: “Các bác cảm thấy như vậy có được không?”

Bác hai bảo: “Nói ra cũng phải, chúng tôi gấp quá cũng chưa lo xếp chu toàn. Cũng được, chúng tôi ra ngoài chuẩn bị hậu sự cho ông già, để tránh tới lúc ấy rồi rầm chưa chuẩn bị được gì.”

Mọi người lữ lượt tán đồng, sau đó thì bị bác hai phân công công việc, họ lần lượt rời khỏi phòng.

Bác gái nói: “Bà nội của con còn ngồi ở bên ngoài, bác đưa nội về nhà nghỉ ngơi trước.”

Cuối cùng, chỉ còn lại tôi và anh ấy. Tôi đứng bên giường, quay đầu nhìn ra góc tường, anh ấy ở phía sau tôi, không lay động. Nước mắt trên mặt tôi đã bị gió hong khô, anh ấy kéo ghế qua cho tôi, sau đó cũng ngồi xuống ở vị trí bên cạnh.

Chúng tôi im lặng rất lâu, sau cùng anh ấy bảo: “Hay là... em nói chuyện riêng với ông nội đi?”

“Ông có thể nghe thấy không?”

“Có lẽ sẽ nghe.” Anh ấy đáp.

“Thật không?”

“Thông thường thì anh không nói dối.”

“Vậy khi nào anh mới nói dối?”

Anh ấy hơi khựng lại một lúc, “Khi đó là lời nói dối thiện ý, khi anh cảm thấy ngượng và xấu hổ.”

Tôi nhìn vào đôi mắt của Mộ Thừa Hòa, thấp thoáng biết được anh ấy đang nói về điều gì. Thật ra, tôi cũng có nói dối với anh ấy, không phải sao?

Tránh khỏi ánh mắt ấy, tôi nhìn trở về giường bệnh, “Em nhớ ra có điều gì muốn nói với ông rồi.”

“Có cần anh ra ngoài không?”

Tôi suy nghĩ đôi lúc, lắc đầu, nhưng rồi lại gật đầu.

Mộ Thừa Hòa đứng dậy: “Vậy anh ra ngoài hút điều thuốc.”

Tôi ngả đầu lên chiếc gối của ông, đặt sát bên đầu ông, từ từ chìm về ký ức xa xăm...

“Lúc nhỏ, có một khoảng thời gian con đến ở với ông và bà. Mỗi khi phát bài kiểm tra, cô giáo đều bắt mang về cho phụ huynh ký tên, nhưng môn văn của con từ nhỏ đã yếu, mỗi lần điểm thấp con đều không dám cho ai xem. Sau cùng, con đã giả chữ ký của ông.”

“Còn có một lần, con nói chuyện trong giờ học, bị cô chủ nhiệm tóm được, bắt phải mời phụ huynh, nếu không sẽ không cho con vào lớp. Lúc ấy ở nhà chưa có điện thoại, con đã nói dối là ông bị bệnh nặng, bà đưa ông vào viện rồi, cô mới chịu tha cho con.”

“Ông thường để tiền trong túi áo trước ngực, lại không chịu đếm tổng cộng có bao nhiêu thì đã vắt áo lên đầu giường. Có lần con canh lúc ông không chú ý, lấy cắp mấy đồng mua kẹo ăn.”

“Chiếc vòng cẩm thạch mà chú sáu mang về cho bà nội từ Vân Nam, thật ra là do con làm vỡ. Nhưng lúc ấy con thật sự rất sợ, nên đã để nó về trong hộp, khi ông mang nó cho bà thì nó đã bị gãy làm đôi, con còn hại ông bị bà trách mắng.”

“Ông đi họp phụ huynh cho con, cô giáo nói thành tích học tập của con không tốt, ông về nhà nói lại y như vậy ẹ nghe. Khi ông đi rồi, mẹ đã đánh con một trận. Lúc ấy con vừa khóc, trong lòng vừa oán trách ông không phải là ông nội của con.”

“Ông từng nói với con ông phải sống đến một trăm tuổi, để nhìn ba đứa cháu của mình kết hôn sinh con. Bây giờ anh và chị đều đã kết hôn rồi, ông cũng nhìn thấy Mộ Thừa Hòa rồi, anh ấy rất tốt, thật sự rất tốt.”

....

Không biết tôi đã nói như thế trong bao lâu, mãi đến khi hai cô y tá đẩy cửa vào ghi chép số liệu gì đó mới cắt ngang tôi. Sau đó, cô y tá lại truyền nước biển cho ông. Tôi nhường chỗ lại cho họ, một mình đi ra ngoài.

Đã đến giờ ăn tối, những căn phòng khác đều thơm mùi thức ăn.

Đúng lúc vợ chồng anh họ tôi đi tới, trông thấy tôi liền nói: “Em đi ăn cơm đi, anh sẽ trông chừng ông, có chuyện gì sẽ gọi điện cho em.”

Chúng tôi đều hiểu, cái được gọi là “có chuyện” là chuyện gì.

Mộ Thừa Hòa không có trên hành lang, tôi đi một vòng tìm khắp nơi, cuối cùng mới thấy anh ấy bên cửa cầu thang. Anh ấy ngồi dưới đất, ngay khúc quanh của hai tầng lầu, tay cầm điều thuốc, đang ngơ ngác nhìn những hạt mưa thu bên ngoài.

Tôi bước tới đó, ngồi xuống cạnh anh ấy, với cùng một tư thế.

“Em thấy đói không?” Mộ Thừa Hòa dập tắt thuốc và hỏi tôi.

“Ừm. Đói.”

“Bên đó có người rồi à?”

“Ừm.”

“Vậy chúng ta đi ăn cơm trước đã, sau đó anh về nhà lấy áo cho em, ở đây ban đêm rất lạnh.”

(3)

Vừa bước xuống lầu thì anh họ đã gọi điện tới, thế là chúng tôi lại chạy trở lên, trong phòng đầy những người khoác áo bào màu trắng.

Anh họ trông thấy tôi vội giải thích: “Lúc này tim của ông bị suy kiệt đột xuất, bác sĩ đang cấp cứu.”

Lát sau, tôi thấy họ lắc đầu một cách bất lực. Bác sĩ bảo y tá xem đồng hồ, sau đó nói với cô ấy: “Thời gian tử vong, 19 giờ 31 phút ngày 1 tháng 10.”

Sau đó, mọi thiết bị đều được rút điện ra.

Tôi chen vào trong ấy, nắm lấy tay ông, vẫn còn hơi ấm, vẫn còn mềm, mọi thứ đều như không thực.

Rốt cuộc thì sự cố chấp của tôi cũng đã không giữ được ông.

Bà nội đến bệnh viện, nhìn thấy ông bị vải trắng che đầu lại, bà cũng không cầm được nước mắt.

Cuối cùng, chỉ có tôi dìu bà ra ngồi trên dây ghế ngoài hành lang. Mộ Thừa Hòa cùng với mọi người liên hệ thông báo đến người quen và thu xếp hậu sự cho ông. Bà nội khóc được một lúc thì không tiếp tục nữa, chỉ không ngừng kể đi kể lại với tôi những chuyện của ba và của ông.

Bà không ăn cơm, tôi sợ bà đói, bèn hỏi bà muốn ăn gì.

Nội nói: “Con gọt cho nội trái lê đi.”

Đợi tôi mua lê trở về, nội lại đòi ăn táo. Tôi lại chạy đi mua táo.

Đến khi đã cầm táo và lê trên tay, nội mới lẩm bẩm một câu: “Ông à, chúng ta ăn quả không phân lê.”

Ăn quả không phân lê. Đây là câu nói địa phương mà trước đây ông thường nhắc đến, ý muốn nói táo và lê là phải ăn chung với nhau, không được tách rời, như vậy thì cả nhà mới có thể mãi mãi đoàn viên.

Lòng tôi bất giác chùn xuống.

Tôi đi mượn dao trái cây, rửa sạch táo lê xong, tôi bắt đầu gọt. Gọt vỏ xong đưa cho bà, bà lại không ăn, chỉ cầm trên tay ngồi nhìn lặng lẽ. Tôi tiếp tục gọt lê, được một nửa thì bà bất chợt bóp chặt tay tôi, nói một cách kích động: “Không được chia! Không được tách ra!”

Tôi bị trượt tay, con dao lập tức cắt vào. Ban đầu chỉ hơi tê, một lúc sau mới bắt đầu có máu. Tôi vội trấn an bà, sau đó đặt giỏ trái cây xuống chạy vào phòng vệ sinh.

Lưỡi dao rất sắc, tuy vết thương chỉ có nửa tắc, nhưng vết cắt rất sâu, máu không ngừng chảy ra cùng với nước trong ống vôi, tôi rửa tay sạch sẽ, sau đó lấy khăn giấy quấn đại lên đó rồi đi trở ra.

Sau khi trở về chỗ ngồi, tôi mới phát hiện trên quả lê ấy cũng bị dính máu, bèn vứt nó đi, lấy từ trong giỏ ra một quả khác tiếp tục ngồi gọt. Trước đây nội từng mắng trái tim tôi thật sắt đá, không chỉ lạnh, mà còn cứng. Tôi không khóc.

Vết cắt ngay lòng bàn tay, vì thế cứ cầm lấy vật gì, dù chỉ rất nhẹ cũng đủ làm nó nứt ra, và máu lại chảy. Tôi cũng không để tâm, thấm ướt giấy thì thay giấy khác. Tôi thầm nghĩ, một người đối xử lạnh nhạt ngay cả với chính bản thân mình, thì còn có thể nhiệt tình với ai?

Ban đêm, Mộ Thừa Hòa đưa tôi về nhà nghỉ ngơi. Nhìn thấy tay tôi quấn khăn giấy, anh ấy hỏi tôi bị sao, tôi không trả lời, chỉ tắt đèn rồi đi ngủ. Anh ấy ngồi trong phòng của mình, mở đèn giường dựa vào gối để đọc sách. Chúng tôi đều không đóng cửa phòng, vì thế tôi có thể nhìn thấy ánh đèn màu vàng cam hắt ra từ phòng anh ấy.

Không biết trải qua bao lâu, chợt vọng đến tiếng bước chân khê khàng của Mộ Thừa Hòa. Sau đó, tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng của tôi, dường như anh ấy muốn xem tôi có yên giấc hay không. Vài phút sau anh ấy mới rời khỏi.

Lại trải qua rất lâu rất lâu, tôi lật người lại, bất cẩn hất tung chiếc điện thoại nằm bên cạnh bay xuống đất, phát ra một âm thanh “tạch”. Nghe thấy động tĩnh, anh ấy lại một lần nữa xuất hiện trước cửa, cũng vẫn đứng yên ngoài ấy giữa bóng tối.

Nhưng lần này Mộ Thừa Hòa không dễ dàng về phòng, anh ấy hỏi: “Ngủ không được phải không?”

Tôi chần chừ một hồi, mới đáp lại một tiếng.

Anh ấy thở dài, bật đèn lên rồi đi tới bên giường của tôi.

Tôi quay mặt vào tường.

“Tiết Đồng.....” Anh ấy gọi, “Nếu như em không ngủ được, anh sẽ nói chuyện với em.”

“Rất nhiều thanh niên trong xã hội này luôn cảm thấy thứ khó chấp nhận nhất, thứ đau khổ nhất trên đời này chính là đánh mất tình yêu, để rồi xem thường mạng sống của mình. Thật ra, đại đa phần vì họ chưa trải qua nỗi đau mất đi người thân. Có lẽ trong tiềm thức của em đã mang ảo tưởng hy vọng ba mình sẽ sống lại đặt vào ông nội, vì vậy em mới đau khổ hơn những người khác.”

Nghe thấy câu nói này, tôi không tự chủ mà nắm chặt bàn tay, móng tay đâm mạnh vào vết thương, chỉ chốc lát máu đã lại chảy ra. Dường như chỉ khi thân thể tôi đau, thì nỗi đau của trái tim mới có thể hóa giải.

Ngờ đâu, tay đã đau, mà nỗi đau trong tim vẫn còn tiếp tục.

Tôi kéo chăn đắp qua đầu, rúc người vào đó, sau đó mới nói: “Khi ba xảy ra chuyện, bà nội không cho em nói với ông, sợ bệnh tim của ông tái phát, nhưng em đã không nghe lời. Nếu như lúc đó em không kích động như vậy, không báo tin đó với ông, có lẽ ông sẽ không bị như hôm nay. Vì vậy bà nội hận em, mọi người đều hận em, đều tại em cả.”

Mộ Thừa Hòa im lặng một hồi rồi mới chậm chậm nói: “Tiết Đồng, câu chuyện mà anh kể cho em nghe về ba anh, thật ra phía sau còn một đoạn anh chưa nói hết.”

Nấp ở trong tấm chăn lớn, tôi bất chợt nín thở.

Anh ấy nói: “Về sau, ba anh cứ bệnh suốt, thần chí không minh mẫn, năm cuối cùng ấy ba thậm chí không còn nhận ra anh, ba bị giam trong bệnh viện tâm thần. Nhưng có một hôm, đột nhiên ba nhận ra anh, ba còn nói ‘Tiểu Hòa, ba hết bệnh rồi, ba muốn về nhà.’ Anh liền ép mẹ làm thủ tục cho ba trở về.”

“Khi ấy, ba mẹ anh đã ly hôn, không còn sống chung một nhà nữa, anh nói anh có thể chăm sóc cho ba. Những ngày đầu cũng rất tốt, ba có thể nói chuyện với anh, có thể ăn cơm do anh nấu, còn có thể ngồi đọc sách ở nhà một mình. Làm sao anh biết được ba lại đột nhiên tự sát?”

“Ba treo cổ vào lúc nửa đêm, sáng sớm thức dậy anh mới phát hiện. Anh không biết phải làm thế nào, lúc ấy ở nhà không có điện thoại, và ba thì treo ngay trước cửa, anh không dám đi ra ngoài từ lối đó, nên cứ ngồi trên sàn nhà, ngồi nhìn ba. Mãi đến đêm khuya, mẹ mới tìm đến đây do nhận được điện thoại từ nhà trường vì anh không đi học.”

“Lúc ấy anh đã nghĩ, anh mới là hung thủ. Kết luận này đã quấy nhiễu anh rất lâu, thậm chí chỉ cần nhìn thấy cánh cửa ấy là anh lại xuất hiện một ảo giác, dường như ba vẫn còn treo ở đấy, và đang nhìn anh, ánh mắt đầy oán trách. Về sau khi sang nước Nga, người ta nói với anh hút ma túy có thể làm tê liệt thần kinh, đầu óc sẽ trở nên dần dần, và rồi sẽ không nhớ ra gì nữa, kết quả là có một thời gian rất dài, anh đã điên cuồng hút những thứ ấy.”

“Sau khi mẹ biết được, bà đã nhốt anh lại bắt anh cai nghiện, còn tìm rất nhiều bác sĩ tâm lý khám cho anh.”

“Nhưng, dẫu rằng bao nhiêu năm đã trôi qua, anh vẫn không dám sống một mình trong căn nhà này, dường như cứ hễ vào đêm, ba sẽ lại trở về. Chỉ cần anh ngồi một mình trong bóng tối, nhìn vào nơi mà ba ra đi,

anh sẽ như có thể trò chuyện với ba hay là với thứ gì khác, có lúc sẽ nghe thấy tiếng người, có lúc sẽ có tạp âm. Sau này anh lại đến gặp bác sĩ, họ nói đó chỉ là ảo thính. Vì vậy anh chẳng thà mình bị điếc, như thế anh sẽ có thể không nghe thấy những âm thanh ấy nữa.”

Nghe đến đây, tôi giở chăn lên, ngồi dậy, nhìn thấy nỗi đau khổ trong mắt của anh. Tôi những tưởng rằng cả đời anh ấy cũng không nói với tôi những điều này, cả đời anh ấy cũng không muốn nghĩ về quá khứ ấy nữa. Tôi khẽ choàng tay qua cổ anh, run giọng nói: “Anh không cần phải nói ra những chuyện này.”

“Không, anh nhất định phải nói với em. Nếu không trái tim của anh mãi mãi cũng là một nơi không gặp được ánh sáng, hề nhìn thấy em anh lại thấy tự ti.” Anh ấy nói.

“Không hiểu tại sao, anh rất thích trẻ con, vì thế anh đã đi dạy học. Nhìn những thanh niên đầy sức sống ấy, anh chợt cảm thấy cuộc đời đầy hy vọng. Sau này, em đã đến. Tiết Đồng, em đã đến. Tối hôm đó, em đã ngồi tìm kính sát trùng cho anh giữa đất tuyết lạnh lẽo, lúc ấy tay của em đông cứng và sưng cả lên.”

“Em giống như là một thiên thần vậy. Cảm xúc của em phong phú đến thế, em thích cười, lại thích chau mày, dễ đỏ mặt, lại dễ giận, ngay cả khi giận hay khi ngượng, nét mặt của em cũng dễ thương đến thế.”

“Chính em đã khiến anh phát hiện, anh không thể mãi mãi sống trong quá khứ. Hướng chỉ chỉ cần có em bên cạnh, thì anh không còn gì phải sợ cả. Đêm giao thừa năm đó, em đã cầu nguyện trước mặt anh, thật ra lúc ấy anh cũng đã lén cầu nguyện, anh hy vọng cô gái trước mặt mình mãi mãi vui vẻ và hạnh phúc.”

“Vì vậy, em không cần phải tự trách mình. Tiết Đồng, em hiểu không? Chỉ cần em có một chút không vui, trái tim anh sẽ lại rất đau. Bất kể là ông nội hay là ba của em, tình yêu của họ và của anh cũng đều như nhau cả, cho nên họ nhất định không muốn thấy em tiếp tục tự trách mình như vậy.” Giọng của anh ấy đã có hơi khàn.

Tôi xoa vào lòng anh ấy, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi: “Em biết, Thừa Hòa. Em hiểu.”

“Vậy bây giờ hãy đưa tay ra cho anh xem được không?” Anh ấy nói.

Tôi buông cổ anh ấy ra, ngoan ngoãn giơ tay ra trước mặt.

Mộ Thừa Hòa cúi đầu nhìn, không nói lời nào, lập tức đi lấy tử y tế rồi trở về bên tôi.

Máu đã đông đặc, nhưng vì chạm phải nước, viên cắt đã bắt đầu nổi màu trắng. Anh ấy cẩn thận sát trùng cho tôi, một ít thịt đã bị lòi ra ngoài, gặp phải cồn liền như bị lửa đốt vậy, hại tôi bất giác “xít.....” lên một tiếng.

Tay anh ấy run lên một cái, song vẫn không nhìn tôi.

Đèn trong phòng không mấy sáng, tôi lại ôm chăm lấy anh ấy ngay khi chui ra khỏi mền, đến khi tôi buông tay ra thì anh ấy đã quay người đi ra ngoài lấy thuốc, vì vậy tôi vẫn chưa được nhìn thấy mặt của anh ấy. Mãi đến bây giờ, tôi mới phát hiện, khoang mắt của anh ấy đỏ hoe.

Cũng không biết là vì những lời nói lúc nãy hay là tại vết thương của tôi.

Tôi hoang mang cả người: “Anh sao thế? Anh sao thế?”

“Không có gì.” Anh ấy tránh khỏi ánh nhìn của tôi.

Tôi nào chịu nghe theo, không cho anh ấy bôi thuốc nữa, tôi dùng hai tay giữ chặt gương mặt của Mộ Thừa Hòa, bắt anh ấy nhìn thẳng vào tôi. Đôi mắt bị gì đó thấm ướt càng thêm long lanh. Anh ấy không phản kháng nữa, cũng không giằng co nữa, chỉ cúi mắt xuống, không nói lời nào.

Từ trước đến nay, bất kể là trong trường hợp nào, dù cho gặp phải chuyện gì, thì cái đầu tiên mà Mộ Thừa Hòa mang đến cho tôi đều là nụ cười.

Anh ấy chưa bao giờ để lộ cảm xúc tiêu cực của mình ở trước mặt tôi, dẫu cho có thương tâm hay khó chịu, anh ấy cũng đều cười. Và khi cười, đôi mắt này sẽ hơi híp lại, sau đó khóe môi sẽ cong lên, cánh cửa sổ tâm hồn ấy sáng vô cùng.

Ôn hòa, khiêm nhường, thỉnh thoảng sự xảo huyệt cũng sẽ xuất hiện trên gương mặt này.

Nhưng ngay bây giờ đây, Mộ Thừa Hòa mà tôi nhìn thấy lại là như thế.

Tôi khẩn trương vô cùng, vội nói: “Em không đau, em không đau một chút nào, từ nhỏ em đã rất nghịch ngợm, dây thần kinh đau cũng chậm chạp hơn người khác. Hơn nữa anh thấy đó, lúc này em đã khóc ướt cả áo của anh rồi, chuyện đau lòng cũng nói với anh rồi. Em không tự trách mình nữa, sau này mỗi khi em đau lòng, em sẽ nghĩ có một người sẽ đau lòng hơn em, như vậy em sẽ không buồn nữa, em có chuyện gì cũng sẽ nói với anh đầu tiên.....”

Nghe tôi nói năng lộn xộn như thế, anh ấy trầm ngâm một hồi mới tiếp lời tôi: “Hôm ấy anh không nên buông bàn tay này ra ở trước mặt mọi người.”

Tôi sững sờ, sau đó mới hiểu ra anh ấy đang nói chuyện lần đó.

Hôm ấy bắt gặp xe của đại học A, đứng trước mặt của giáo viên và lãnh đạo trường, anh ấy đã buông tay tôi ra. Đó là lần đầu tiên chúng tôi nắm tay nhau, chúng tôi sát cánh bên nhau đi đường núi. Đường núi rất hẹp, thỉnh thoảng có xe chạy qua, anh ấy nhìn thấy xe tới bèn kéo tay tôi lại, cho tôi đi vào bên trong, và rồi không buông ra nữa, cứ thế mà đi. Tay của tôi lại nhỏ, tay của anh ấy nắm một cái là bắt trọn cả bàn tay, lúc ấy trong lòng tôi như có một con hỷ tước nhảy nhót vì sung sướng. Song khi gặp phải những giáo viên khác, anh ấy đã thả tay tôi ra trong ngại ngùng.

Cũng từ lần đó, chúng tôi không hề nhắc đến chuyện này nữa, cũng không chạm vào tay đối phương nữa, nó đã trở thành một khu cấm.

Anh ấy tiếp tục sát trùng cho tôi, rồi bôi “Vân Nam bạch dược” lên, sau đó dán băng keo cá nhân, cẩn thận vô cùng.

Và tôi cũng không dám ư hử gì nữa.

Xong hết mọi việc, anh ấy chợt bổ sung thêm một câu, “Sau này mãi mãi cũng không như vậy nữa.”

(4)

Mẹ tôi từ thành phố B về đây thì đã là nửa đêm. Mẹ vốn là một người giỏi giang, vì vậy chỉ chốc lát thì tang sự đã được ba đôi tay của mẹ, bác hai, bác gái thu xếp ổn thỏa.

Hôm sau, mọi người trong nhà đã bắt đầu bình tĩnh lại và tiếp nhận sự thật này.

Bà nội đứng nói trước mặt toàn thể họ hàng người thân: “Ông già đi như vậy cũng tốt, chứng tỏ ông ấy đều đã an tâm với mỗi một người trong gia đình chúng ta, còn hơn phải nằm lại với nhà mình trong tình trạng như thế. Ông già đã tám mươi mấy, như vậy cũng gọi là mỉm cười nơi chín suối rồi.”

Sau khi hoàn tất tang sự, mẹ tôi đã tìm đến Mộ Thừa Hòa và có một cuộc trò chuyện vô cùng thận trọng, địa điểm là nhà của tôi. Mẹ đã bắt tôi đứng đợi dưới lầu những nửa tiếng đồng hồ.

Cuộc đàm thoại kết thúc, ba chúng tôi vừa định ra ngoài dùng cơm thì tình cờ bắt gặp dì Trương sống ở tầng dưới đi về.

Dì ấy gọi: “Chị Đồng! Lâu quá không thấy mẹ con chị rồi. Nhà trên đó có cho thuê không, mấy hôm trước có người đến hỏi đấy.”

“Không không chị à, để lại cho con gái nó dùng.” Mẹ tôi nói.

Tôi nhìn dì Trương cười cười, sau đó cùng Mộ Thừa Hòa ra ngoài cổng chờ mẹ.

Bỗng nghe đối phương nói: “Một mình nó ở đây phải cẩn thận đấy, lần trước có trộm vào nhà chị, thật là, làm Tiết Đồng hoảng cả hồn, chắc cũng vì vậy mà dọn đi phải không?”

“Ừm, Tiểu Mộ sẽ chăm sóc nó nhiều hơn.” Mẹ đáp.

“Ồ, cậu trai trẻ đi cùng là con rể của chị à?”

“Bạn trai của con nhỏ, hôm nay dắt về cho em xem.” Tôi phải thừa nhận rằng khi nói câu này, mẹ tôi rõ ràng mang vẻ hãnh diện và vui sướng.

“Chắc chắc, gương mặt này, thật là giỏi sinh mà! Có phúc quá, có phúc đấy chị Đồng, chị còn trẻ vậy mà đã có con rồi, con nhỏ nhà em cũng đã gần 30 tuổi mà còn đơn thân chiếc bóng, chọn này chọn nọ, cuối cùng biến thành người ta không chịu nó nữa.”

Tôi lên nhìn Mộ Thừa Hòa một cái, người này vẫn tự nhiên như thường, giống như không nghe thấy gì vậy.

“Anh đúng là sát thủ của phụ nữ trung lão niên có kinh nghiệm dày dặn trên sa trường mà.” Tôi nói bằng giọng ủ ê.

Anh ấy cười một cái, rồi nựng má tôi.

“Không cho néo, đã đủ mập rồi.” Tôi đẩy lên cuộc phản kháng.

Nhưng Mộ Thừa Hòa lại nựng thêm cái nữa, y như trẻ con. Chính ngay lúc này, mẹ tôi và dì Trương không biết đã lại nói gì đó mà cùng đưa mắt nhìn qua chúng tôi, đúng lúc thấy cảnh Mộ Thừa Hòa chọc ghẹo tôi.

Phát hiện ra ánh nhìn đột ngột từ đâu tĩa tới, Mộ Thừa Hòa thoáng chốc như bị hóa thạch, rồi thu tay về trong ngưỡng cửa, tiếp đó liền tỏ vẻ bình tĩnh mà nhìn hai người phụ nữ trung niên ấy, cười tươi một cái.

Bấy giờ, đổi lại là họ thu ánh nhìn của mình trở về.

Trước đó khi gặp nhau, mẹ tôi tuy cũng hiền hòa với Mộ Thừa Hòa nhưng tuyệt đối không nhiệt tình, song trải qua nửa tiếng giao lưu này, mẹ đột nhiên thân thiết với Mộ Thừa Hòa hơn, lúc ăn cơm còn không ngừng gấp thức ăn cho anh ấy.

“Mẹ à.” Tôi hồ nghi rồi.

“Chuyện gì?” Bà ấy hỏi.

“Không phải trước đây mẹ nói với con, ăn cơm tốt nhất đừng gấp thức ăn cho người khác, như vậy là không vệ sinh sao?” Tôi nói.

“.....”

Ánh mắt của mẹ tôi lúc đó truyền tải trực tiếp một thông tin: Sao tôi lại có đứa con khờ thế này chứ...

Phía bên đơn vị của mẹ vẫn còn việc, vì thế sau bữa cơm, tài xế đã đến đón mẹ về.

“Rốt cuộc là mẹ và anh đã nói gì?” Trên đường về nhà, tôi tò mò hỏi.

“Nói chuyện tương lai.”

“..... Anh không nên dạy môn vật lý, anh phải dạy môn lịch sử. Một câu nói đã có thể khái quát toàn bộ sự hưng thịnh suy thoái của một vương triều.” Tôi làu bàu.

Anh ấy lắc đầu ngời cười.

“Mẹ em hỏi rất nhiều, anh không biết phải bắt đầu nói từ đâu.”

“Vậy thì chọn ra một hai cái quan trọng nhất thôi.”

Trầm ngâm một lúc, anh ấy nói: “Lúc này bác gái có hỏi anh một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Tôi đã đặt câu hỏi thế rồi mà anh ấy vẫn chưa chịu có đoạn tiếp.

Thế là, lại hỏi thêm lần nữa.

Người này im lặng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới nói một cách không tự nhiên: “Em chắc chắn là em muốn nghe?”

“Chắc chứ, sao lại không nghe?” Tôi càng thêm tò mò.

“Ồ.....” Nét mặt của Mộ Thừa Hòa cho thấy, dường như anh ấy có hơi hối hận vì đề cập đến vấn đề này.

“Mẹ của em tương đối..... tiến bộ. Bác ấy hỏi anh.....” Anh ấy đột nhiên có hơi cà lăm, như đang tìm kiếm từ ngữ trong đầu vậy, “Chúng ta..... có làm tốt thao tác an toàn không.”

Tôi không suy nghĩ sâu vào câu nói đó, bèn hỏi: “Thao tác an toàn gì?”

Thấy tôi bình thản như vậy, Mộ Thừa Hòa cũng dường như điềm tĩnh hơn, anh ấy không giải thích cho câu hỏi của tôi, trái lại chỉ tiếp tục nói: “Anh nói với mẹ em rằng, lâu nay chúng ta luôn ngủ khác phòng.”

Vài giây sau, tôi mới lĩnh ngộ ra hàm ý thật sự trong câu nói ấy, sau đó, tôi ngượng ngùng, tôi quay mặt ra ngoài.

Đỏ mặt rồi.

“Chủ nhật tuần sau có một bữa tiệc, em có thể đi với anh không?” Mộ Thừa Hòa lại hỏi.

“Tiệc gì?”

“Đám cưới của một giáo viên trong khoa Vật lý trường chúng ta, bảo anh dắt theo bạn gái đến dự.”

Tôi nhìn anh ấy, trả lời một cách ngọt ngào: “Được thôi.”

Khi đi ngang Học viện phiên dịch, nhớ lại lời nói của sư tỷ nào đó, tôi bèn đi lên thư viện ở tầng một và tìm mua được tư liệu ôn tập ở đây.

Thật lòng mà nói, trước đây khi học môn ngoại ngữ hai, cho dù là tiết của Trần Đình hay của Mộ Thừa Hòa, thì nội dung mà chúng tôi được học chủ yếu vẫn là cách phát âm và những câu giao tiếp thường ngày. Còn kỳ thi nghiên cứu sinh thì có yêu cầu cao hơn về ngữ pháp và từ vựng, thế là trọng trách đã rơi vào đầu Mộ Thừa Hòa.

Sau mỗi bữa tối, tôi sẽ bá chiếm bàn làm việc ngoài phòng khách của anh ấy, cắm đầu vào công tác luyện thi, làm vài câu, đọc vài trang sách, có gì không hiểu thì hỏi Mộ Thừa Hòa.

Vốn dĩ anh ấy đang chuyên tâm ngồi vẽ sơ đồ trên sofa, nhưng thỉnh thoảng bị tôi gọi như thế, suy nghĩ bị ngắt quãng. Thế là anh ấy đứng dậy, kéo ghế tới ngồi bên cạnh tôi, cầm sách văn phạm tiếng Nga mà tôi mua lên lật lật vài trang, sau đó lấy giấy và bút vẽ cho tôi một sơ đồ từ vựng “Tính và Số”.

“Anh quy nạp cái này cho em đã, mắt công em càng hỏi càng rối.” Anh ấy nói.

“Ồ.” Tôi ngoan ngoãn kéo ghế nhích lại gần hơn.

Mộ Thừa Hòa xoay bản sơ đồ về phía tôi, “Chúng ta nói về giống của chữ đã, trước đây anh đã từng nói trong lớp, tiếng Nga hơi khác với tiếng Anh, danh từ của nó được phân làm giống đực, giống cái, giống trung. Chúng ta có thể nhận biết bằng chữ cái cuối....”

Tôi dùng tay chống đầu lên, nhìn anh ấy vừa viết vừa giảng.

Mộ Thừa Hòa quen dùng bút chì để vẽ, do đó ống bút trên bàn đều là bút chì Trung Hoa đã được chuốt nhọn.

“Giống cái có chữ cuối là a, , b, , giống trung là o, e, e, còn của từ giống đực là phụ âm, và , b.”

Nói đến đây, anh ấy lại cầm bút lên viết lại chữ cái cuối vào các ngăn tương ứng của ba định nghĩa đực, cái, trung được viết bằng chữ Hán. Ngòi bút ấy di chuyển nhẹ nhàng trên giấy trắng, những chữ cái trên kia giống như những con vật dễ thương đang nhảy nhót vậy.

Chữ của anh ấy vẫn giống như trước đây, nét cuối cùng móc lên một chút, trông nghịch ngợm và đáng yêu vô cùng.

Tôi bất giác cười lên, hiển nhiên là có hơi lo ra rồi, ánh nhìn bắt đầu di dời từ bàn tay trái của Mộ Thừa Hòa lên gương mặt của anh. Chúng tôi ngồi rất gần nhau, bởi thế mà dấu cho vị trí ngồi của anh ấy có hơi ngược sáng, tôi cũng có thể thấy rõ lông trên mang tai của anh ấy.

Tôi thay bàn tay khác lên, tiếp tục chống cằm, nhìn mắt của Mộ Thừa Hòa.

Lông mi không phải là đặc điểm nổi bật nhất trên gương mặt này, tuy nhiên vài sợi ở đuôi mắt lại rất cong, lúc này đây, anh ấy đang cúi mắt viết chữ, những sợi lông mi cong ấy càng rõ ràng hơn.

“Sau khi hiểu rõ danh từ, thì tính từ ở phía trước phải.....” Anh ấy dừng lại, không biết là vì phát hiện ra ánh nhìn của tôi hay là vì cảm nhận được sự lơ là của tôi, tóm lại anh ấy đã ngược mặt lên, và đúng lúc hai cặp mắt đã đối diện với nhau.

Nhìn thấy đôi mắt sạch sẽ không một chút tạp niệm ấy, tôi tự động chột dạ vì sự xuất thần của mình.

Anh ấy không tiếp tục nữa, bỏ bút xuống.

“Tính từ.... ừm tính từ thế nào.....” Tôi ấp a ấp úng.

Anh ấy không tiếp lời, khẽ dùng tay sờ lên mặt của tôi, nhìn sâu vào mắt tôi, rồi từ từ nhích đầu qua, hôn nhẹ lên môi tôi. Sau nụ hôn nhẹ nhàng ấy, anh ấy lại dùng đôi mắt mang đầy cảm xúc không thể bình tĩnh để mà nhìn tôi.

Nhìn rất lâu, đến khi tôi gần như tưởng rằng anh ấy sẽ dừng lại ở đây, thì một nụ hôn nồng cháy đã đến.

Tôi chưa từng nói với Mộ Thừa Hòa tôi rất thích môi của anh ấy. Nó mềm và mịn, giống như môi trẻ con vậy, khiến người ta không muốn rời ra.

Đắm say trong nụ hôn ấy một hồi rất lâu, cuối cùng môi chúng tôi cũng tách rời, anh ấy vẫn còn nhắm mắt, dùng mũi cựa quậy chiếc mũi của tôi, như một con vật nhỏ đang dò thám cảm xúc của đối phương, sau cùng mới lại mở mắt ra.

“Tiết Đồng.” Thanh âm của anh ấy đã có hơi khàn.

“Hmm?” Tôi cố trấn an nhịp tim bất chợt rộn ràng của mình.

Anh ấy khựng lại giây lát, “Chúng ta tiếp tục với tính từ.”

“.....”

Tối hôm sau, Mộ Thừa Hòa giảng về khung danh từ.

Tối hôm sau nữa, nội dung giảng dạy vốn định sẵn là: làm thế nào khi gặp từ đối cật. Nhưng sau đó đã bị đổi thành cái khác.....

Mộ Thừa Hòa để tôi nằm trên sofa và hôn tôi, khiến tôi điên đảo tâm hồn. Sau đó, anh ấy ôm chặt tôi, cố kìm nén hơi thở gấp gáp của mình mà gọi: “Tiết Đồng.”

“Ừm.” Khi đáp lại câu này, tôi đã hoàn toàn chuẩn bị sẵn tinh thần để tiếp đón câu hỏi của anh ấy, đại loại như: ngăn thứ hai của đại từ nhân xưng là quy thuộc hay là tân ngữ.

“Tiết Đồng.....” Ngờ đâu anh ấy lại gọi thêm một tiếng nữa, giọng thấp, và trầm.

“Hmm?”

“Anh muốn vượt mức rồi.” Anh ấy bảo.

Là một cô gái sống trong thế kỷ mới, tôi lập tức hiểu ra ngay ý nghĩa của câu nói này. Não của tôi do dự đôi lúc, bỗng dưng hiện ra hai câu nói để ứng phó. Câu đầu tiên là hỏi ngớ ngẩn “Vượt mức là gì”, câu thứ hai là nói e thẹn “Chúng ta chưa thể làm như vậy.”

Ai ngờ đâu, khi lời nói đã đến đầu môi thì câu mà tôi tụt ra lại là: “Nhưng mà..... lúc này anh vẫn chưa giảng hết cật tân ngữ.” Nói xong tôi lập tức khép miệng lại, cắn chặt răng, kéo chuông cảnh báo lên, ngăn chặn mọi phương pháp có khả năng để anh ấy tiếp tục xâm lược.

Mộ Thừa Hòa mặt tối sầm lại.

Tôi đã tưởng anh ấy bỏ cuộc rồi, nhưng anh ấy lại gọi tôi: “Tiết Đồng.”

“Ừm.” Tôi nhìn anh ấy đầy cảnh giác, dấu cho là trả lời tôi cũng cắn chặt răng.

“Đại từ nhân xưng mà anh giảng lúc này, em đã nhớ hết chưa?” Anh ấy lái sang câu hỏi khác.

Tôi lắc lắc đầu, rồi lại gật gật đầu, ý là nhớ chút chút, nhưng nhớ không hết.

“Ngăn thứ hai của đại từ nhân xưng thứ nhất là gì?”

“MeH.” Tôi vắt óc suy nghĩ, cuối cùng mới cho ra được đáp án này.

“Đọc lại lần nữa cho anh nghe nào.”

“MeH.” Tôi đọc thêm một lần nữa rất rõ ràng. MeH là từ có hai âm tiết, đều thuộc âm môi, vì thế khi phát âm, răng và môi đều phải mở ra.

Và ngay trong giây phút đó, lưỡi của anh ấy đã đột kích tôi, còn mang nụ cười thắng lợi, mặc ý làm càn.

Tôi mở to mắt, muốn đẩy anh ấy ra, nhưng đâu có dễ như vậy. Sao tôi lại có thể sơ xuất thế chứ, người này mà dễ dàng bị tôi đánh bại thì đâu còn là Mộ Thừa Hòa nữa.

Tiếp đó, anh ấy bế tôi vào phòng, tôi nhìn anh ấy, đỏ mặt tía tai.

Bốn mắt giao nhau.

Yết hầu của anh ấy hơi động đậy, tay trái ấy từ từ đưa lên, ngón tay khẽ lướt qua môi của tôi, sau đó là cầm, rồi cổ, xương đòn.....

13. Vĩ Thanh - End

Vĩ Thanh

Tác giả: Mộc Phù Sinh

Dịch: Gia Gia

Cuối tháng một, sau kỳ thi nghiên cứu sinh, tôi không chỉ gầy đi mấy ký, tinh thần còn được nhẹ nhõm hơn. Lúc rảnh rỗi không việc gì làm, tôi sẽ cầm thẻ thư viện của Mộ Thừa Hòa vào thư viện của đại học A mượn vài quyển tiểu thuyết ngôn tình về đọc.

Chớp mắt thì Tết đã gần đến, sau khi thương lượng với nhau, tôi và Mộ Thừa Hòa quyết định đón tết ở thành phố B. Như vậy thì mẹ tôi không phải chạy đi chạy lại, mặt khác vì mẹ và ông bà của anh ấy cũng ở bên đó. Càng gần đến ngày gặp người nhà của Mộ Thừa Hòa thì tim tôi đập càng nhanh, tôi không ngừng hỏi anh ấy về khẩu vị của mẹ anh, ba kế, em gái, ông bà, thích ăn lạc hay ăn mặn.

Thật ra thì hồi cuối năm ngoái tôi và mẹ của Mộ Thừa Hòa đã có một buổi gặp gỡ chính thức, nhưng bác ấy rất vội, vì thế cũng không nói được gì. Đó là một phụ nữ trung niên ngoài năm mươi, đã tiều tụy hơn so với người phụ nữ mà tôi nhìn thấy năm xưa, mái tóc ngắn mạnh mẽ đã uốn xoắn lên một chút. Bác ấy có hơi phát tướng, nhưng nước da rất trắng, có lẽ đây là điểm tương đồng nhất của hai mẹ con họ.

Bác ấy đối với tôi cũng tương đối hiền hòa, song thấp thoáng vẫn mang vẻ uy nghiêm, khiến tôi có hơi khản trương, hơi sợ hãi.

Mộ Thừa Hòa bảo: “Lúc nhỏ anh cũng sợ bà ấy, chuyện bình thường thôi. Sau này khi quen hơn rồi thì em sẽ không sợ nữa. Huống chi chúng ta đâu có sống chung với mẹ.”

Vốn dĩ sinh nhật của Bạch Lâm vẫn chưa đến, nhưng vì hôm sau tôi và Mộ Thừa Hòa phải đến thành B, cho nên chúng tôi đã ăn mừng sớm vào thứ bảy. Sư huynh Lý vẫn còn ngại vì Mộ Thừa Hòa còn đang dạy anh ấy, thế là vẫn lễ phép gọi một tiếng: “Thầy Mộ.”

Tôi liền nói: “Hay đấy, vậy thì Tiểu Bạch à, cậu phải gọi mình là sư mẫu rồi.”

Mộ Thừa Hòa phì cười.

Bạch Lâm oán trách sư huynh nhà nó: “Anh bị bệnh sao, tự mình giảng cấp thì thôi còn kéo theo em. Nể tình Tiết Đồng lớn hơn em một chút, anh gọi tỷ phụ là được rồi.”

Tôi cười ha hả.

Giữa chừng Mộ Thừa Hòa có đi vệ sinh, Bạch Lâm nhìn bóng lưng anh ấy rời khỏi mà cảm thán: “Ôi! Một thần tiên thế này mà cuối cùng lại bị hủy trong tay cậu.”

“Đi chỗ khác chơi!” Tôi vừa cười vừa đánh nó.

Đến lúc gần ăn xong, tôi tình cờ trông thấy nhóm người Lưu Khải tan tiệc đi ra phòng riêng. Chúng tôi ăn ở bên ngoài, Mộ Thừa Hòa và sư huynh Lý ngồi một bên, tôi và Bạch Lâm ngồi một bên. Hướng đi ra của Lưu Khải vừa đúng đối diện với tôi, ban đầu tôi chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên mới nhìn thấy cậu ấy.

Lưu Khải cũng tình cờ nhìn về phía tôi, sau đó là nhìn bóng lưng của Mộ Thừa Hòa.

Bạch Lâm thấy tôi nhìn thì cũng nhìn theo xem có gì thú vị, Lưu Khải gật đầu chào nó, sau đó cười chào tôi.

Quá trình này không hề kinh động đến hai người ngồi đối diện, chỉ có tôi và Bạch Lâm biết.

Vài phút sau, điện thoại của tôi tít lên một tiếng, hóa ra là tin nhắn của Lưu Khải — “Chúc mọi người năm mới vui vẻ.”

Phim truyền hình thường có những cảnh tình nhân cũ gặp lại nhau, thông thường sẽ nói hạnh phúc trăm năm, hay là anh sẽ đợi em gì gì đó, không thì hậm hực hét: Hãy đợi đấy. Lưu Khải không như vậy, cậu ấy chỉ gửi một tin nhắn đơn giản, lưu trong thùng thư cũng không có gì nổi bật. Song không hiểu tại sao, tôi lại có một cảm giác, tựa như..... quên nhau từ đây. Hoặc giả mai này sẽ còn gặp nhau trong cùng một thành phố, sẽ chào hỏi nhau, bạn bè lâu năm gặp gỡ, chắc sẽ cười một cái, nhưng không thể có tình hữu nghị gì nữa.

Tôi nhìn màn hình điện thoại một lúc, cuối cùng khẽ gập máy lại.

Mộ Thừa Hòa hỏi: “Nhận được gì vậy?”

Tôi cười hi hi nói: “Lưu Khải chúc chúng ta năm mới vui vẻ.”

Bạch Lâm ho húng, “Hi, cậu cũng thành thật ghê.”

Chúng tôi ngồi ăn đến rất khuya, cùng trò chuyện với Bạch Lâm về những kỷ niệm thời đại học, mỗi một câu chuyện đều là một lời cảm khái, đến cuối cùng chúng tôi đều uống rất nhiều. Sư huynh vì đang ngồi cùng bàn với thầy giáo nên không dám làm quá. Mộ Thừa Hòa thì vừa uống trà vừa cười trong những câu chuyện của chúng tôi.

Sau khi thanh toán, tôi và “vợ chồng” Bạch Lâm đi vệ sinh, Mộ Thừa Hòa ngồi lại trông chừng túi xách.

Bạch Lâm vừa rửa tay vừa chờ tôi, nó nói: “Nói cậu nghe bí mật này nè, có thể là sư huynh sẽ cầu hôn mình trong ngày sinh nhật năm nay đó.”

Tôi há miệng bất ngờ, “Thật hay giả vậy?”

“80% là thật.”

“Sao cậu lại biết?” Tôi bồn chồn.

“Với cái tính của anh ấy, mình có thể không biết sao? Anh ấy đặt nhà hàng, rồi đặt cả hoa, mình thấy phiếu thanh toán rồi còn gì. Vậy mà anh ấy còn tưởng đã giấu kỹ lắm.” Nét mặt của Bạch Lâm hoàn toàn là bất lực với sư huynh nhà nó.

Tôi phụt cười.

Ra khỏi phòng vệ sinh, chúng tôi nhìn thấy sư huynh đang đứng hong tay trong lúc chờ đợi, vẻ mặt khờ khạo, tôi không nhịn được, lại “phụt~” cười.

Bạch Lâm thụng vào người tôi.

Nhân viên phục vụ đã thu dọn bàn, một người mang ra cho Mộ Thừa Hòa ly nước lọc. Anh ấy đang cầm bút, viết vẽ gì đó trên miếng lót, thấy chúng tôi ra thì liền đứng dậy, rồi rất tự nhiên mà cất tấm để ly ấy vào túi.

Tôi ăn hơi nhiều, bụng nặng vô cùng, bèn đề nghị với Mộ Thừa Hòa ra hồ dạo một lúc.

Vào mùa đông, gió đêm ngoài hồ rất lạnh, xoáy thẳng vào cổ tôi, tôi bèn luồn tay vào áo măng tô của anh ấy để giữ ấm, gương mặt áp vào lồng ngực đối diện, tham lam với mùi hương của anh.

“Em lạnh không?”

“Có anh ở đây thì không lạnh nữa.” Tôi nói.

Ngước lên nhìn chiếc đồng hồ to trên quảng trường, tôi hỏi: “Anh còn nhớ lần trước chúng ta tới đây là ngày nào không?”

“Ngày 29 tháng 1. Hôm đó, chúng ta đã cùng đếm ngược ở nơi này.”

“Mới đây đã hai năm rồi.” Nhớ lại chuyện xưa, nhiều cái như đã rất xa vời, nhiều cái lại như ở trước mắt.

“Tiết Đông, em thấy hạnh phúc không?” Anh ấy chợt hỏi.

“Hạnh phúc, có anh ở bên cạnh, em sẽ mãi hạnh phúc.”

Tuy không thể cũng không dám nhìn mặt anh ấy, nhưng tôi cảm giác được hình như anh ấy đã cười khi nghe câu trả lời này.

Lát sau, anh ấy mới nói chậm chậm: “Trước đây có người từng nói với anh, sẽ có một người xuất hiện vào một thời điểm nào đó trong cuộc đời anh, sau khi giao điểm hình thành, hai đường thẳng này sẽ trùng lên nhau rồi tiếp tục nối dài, mãi đến tận cùng của sinh mạng. Anh đã từng tưởng rằng, cuộc đời anh sẽ không còn gì khác ngoài những công thức và số liệu, nhưng sau này anh đã phát hiện, người đó thật sự tồn tại.....”

Phía xa có vài người lớn đang dắt tay trẻ con đốt pháo hoa, người đàn ông trông như là bố ấy dẫn đầu đi trước, đốt lửa lên xong liền vội dắt theo đứa bé mập ú chạy trở về. “Bùm ~” một tiếng, bầu trời rộ lên một đóa hoa màu đỏ tím thật to, sau vài giây ngưng đọng trên không, chúng lại như những sao băng màu bạc lũ lượt rũ xuống mặt hồ.

Anh ấy đã ôm lấy tôi từ phía sau, chống cằm trên đỉnh đầu của tôi.

Tôi cần nhẹ môi, thăm sung sướng trong lòng, nhưng đợi cả nửa ngày trời cũng không nghe được những lời tiếp theo nữa, thế là tôi hồi thúc bằng giọng ngọt ngào: “Tiếp đi.” Tôi đang chờ câu nói ấy.

“Tiếp gì?” Anh ấy hỏi ngược lại.

“Anh!”

“Vậy anh có muốn biết lúc ấy em đã ước điều gì không?” Tôi quay lại hỏi.

“Ước gì?”

“..... không nói anh nghe.” Hở...

Vậy là huê rồi.

Một lúc sau, anh ấy đi lấy xe. Tôi đứng ở vị trí cũ chờ anh ấy trở lại, đôi tay nhét vào túi áo khoác, tôi chợt phát hiện! Trong túi có một mảnh giấy cứng!

Tôi vừa nghi ngờ vừa lấy nó ra, đó là một đế ly hình tròn, hình như là của nhà hàng ban này. Trên giấy có in hình quảng cáo của một trò chơi gì đó, đại khái là hoạt động đón chào lễ tình nhân sắp tới.

Tôi cầm cao lên nhìn.

Mảnh giấy cứng này màu trắng, phía trên có vài phiến lá hoa đào màu hồng phấn được in nổi, bên cạnh tên của trò chơi và những dòng ghi chú là một câu thơ ca được in dọc — Nếu có em kề bên, chỉ ngưỡng mộ uyên ương không làm tiên.

Nhìn kỹ lại, thật sự rất giống một tấm danh thiếp được in ấn sắc sảo.

Nhưng, sao lại nằm trong túi áo của tôi?

Tôi lật ra mặt sau của nó, không ngờ lại có một bài thơ.

“Thử sơn vô tuyết đạo vô hằng,

Thanh đồng hữu tâm diệp tương thừa.

Bất mộ thần phật càn khôn hòa,

Mai thượng Linh sơn bái Côn Lôn.

Nhất phương thanh huy tiền trần lãnh,

Sinh diệp hữu số dữ thiên tranh.

Hà nhu cô đăng chiếu khổ trúc,

Cầu tiên bất như cộng hoàng hôn”

(Tạm dịch:

Núi này vô tận tuyết vô không,

Ngô đồng xanh rì có lá cộng.

Thần phật càn khôn đây không mong,

Chỉ hỏi một thời lên núi trông.

Rực rỡ soi sáng đời lạnh lẽo,

Cuộc đời có mệnh cần chi đeo.

Nào đến đèn đơn soi cổng trúc,

Cầu tiên chi bằng có em theo.)

(Thật ra thì dịch cũng như không dịch, GG để bản gốc Hán Việt luôn chủ yếu là vì bài thơ mà Mộ Thừa Hòa sáng tác vừa có tên của Tiết Đồng vừa có tên của anh í ^^.)

Đây là bút tích của Mộ Thừa Hòa, chắc chắn là anh ấy đã viết trong lúc chúng tôi đi vệ sinh, vì quá gấp rút, hai chữ “Hoàng hôn” cuối cùng chưa kịp khô mực, bị lem ra một chút. Rồi sau đó, chắc chắn anh ấy đã thừa lúc tôi không để ý, bỏ vào túi áo khi ôm tôi.

Đột nhiên, trăm ngàn cảm xúc dồn vào tim.

Anh ấy đã đi ra khoảng mười mét. Gió ở ngoài hồ lại thổi lên, tóc tôi bay phất phới, tôi không cảm được lòng gọi lớn tên anh ấy: “Mộ Thừa Hòa!”

Anh ấy dừng bước, quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ.

Tôi giờ cao vút trong tay mình. Anh ấy ngẩn ra một lúc, sau đó hai mắt híp lại, khóe môi cong lên.

Tôi tiếp tục đưa tay để lên miệng hỏi lớn: “Anh nói xem, tên của người đó có phải là Tiết Đồng không?”

Anh ấy đã nghe thấy, khẽ gật đầu, ý cười càng thêm nồng nàn.

Tôi vén lại những sợi tóc bị gió thổi tung, nhìn gương mặt tươi đẹp của anh ấy, đôi chân nhích lên một chút, sau đó tôi chạy nhanh về phía anh, xò vào lòng anh, không muốn rời khỏi nữa.

Mộ Thừa Hòa, anh có biết không? Ước nguyện năm đó của em là: Hy vọng người đang đứng ở trước mắt có thể yêu em.

“Thừa Hòa.” Tôi dụi dụi vào áo của anh.

“Ừm.”

“Có chuyện này em phải nói thật với anh.”

“Chuyện gì?”

“Thật ra thì.... em không mấy hiểu ý nghĩa của bài thơ đó.”

===== HẾT =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ki-uc-doc-quyen>